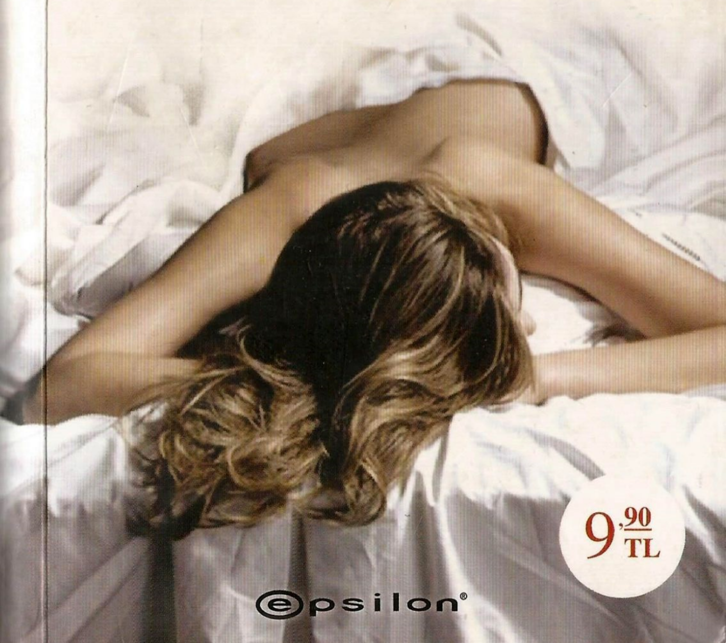
NORA ROBERTS

Düşlerin Ötesinde

Yazarın Yayınevimizden
Çıkan Diğer Kitapları:

Aşkın Resmi
Dolunayda Aşk
Uğursuz Kolye
Sıcak Buz
Villa
Aşk Sığınağı
Bataklıkta Gece Yarısı
Üç Kader Tanrıçası
Ölümsüz Ölüm
Çıplak Ölüm
Görkemli Ölüm
Noel'de Ölüm
Büyülü Ölüm
Mutlu Ölüm
Kindar Ölüm
Işığın Anahtarı
Bilgeliğin Anahtarı
Cesaretin Anahtarı
Yüzleşme

DÜŞLERİN ÖTESİNDE

DÜŞLERİN ÖTESİNDE

Orijinal Adı: Angels Fall
Yazan: Nora Roberts
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Editör: Ayşe Tunca
Çeviri: Aytaç Fener
Düzenleme: Nergis Değirmencioğlu
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Baskı-Cilt: Melisa Matbaası

ISBN: 978-9944-82-261-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

Cep boy 1. Baskı: Mart, 2010

Melisa Matbaası:
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa / İstanbul
Tel: 0212 674 97 23 - 670 9729

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İşmerkezi No: 18/4 80090 Taksim/İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com
İnternet adresi ve online alışveriş: www.yenisayfa.com

NORA ROBERTS

DÜŞLERİN ÖTESİNDE

Çeviri:
Aytaç Fener

epsilon®

İşaret Levhaları

Her yer hiçbir yerdir.

-Seneca

1

Reece Gilmore fazlasıyla hararetlenen Chevrolet'iyle Angel's Fist Kasabası'nın çetin tepelerinden, ardında toz bulutları bırakarak geçti. Üzerinde iki yüz kırk üç dolar ile bir miktar bozukluk vardı. Bu para, tabii arabadaki hasar çok ciddi değilse, aracı tamir ettirip deposunu doldurduktan sonra geceyi geçirmek için bir oda tutmasına yetebilirdi.

Fakat sonra, en iyimser hesaplamalara göre bile beş parasız kalacaktı.

Reece, motor kapağından havaya yayılan su buharı ve dumanın, bir süreliğine gezintisine ara vererek iş bulmasının gerekliliğine işaret ettiğini düşündü.

Sorun değil, endişelenmeye gerek yok, diye geçirdi içinden. Gölün soğuk sularına sarılan küçük Wyoming Kasabası oldukça güzel bir yerdi. İhtiyacı olan ferahlık burada vardı. Teton Dağları, karlı tepeleriyle ağırbaşlı bir tanrı gibi göğün içine doğru yükseliyorlardı.

Saatler boyunca, tablo kadar güzel tepeler ve düzlüklerin kıvrımları arasında dönüp dolaşmıştı. O gün, daha seher vakti olmadan yola çıktığı zaman, günün sonunda nerede olacağı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Cody'yi geçmiş, Dubois'in içinden zikzaklar çiz-

miş ve sonrasında aklından Jackson'a sapmak geçse de güneye yönelmeye karar vermişti.

O halde onu bu noktaya çeken bir şeyler olmalıydı.

Geride bıraktığı sekiz ay onda sağlam bir levha ve dürtüleri takip etme yeteneği oluşturmuştu. Tehlikeli Viraj, Kaygan Zemin. Birilerinin bu tip uyarıları yapma zahmetine girmesi iyi bir şeydi. Levhaların dışında takip ettiği diğer işaretlerse herhangi bir yolu gösteren tuhaf ışık huzmeleri veya güneye dönük bir rüzgârgülü olabiliyordu.

Eğer ışığın veya rüzgârgülünün görünüşü hoşuna giderse onu doğru zaman ve doğru mekânı bulana kadar takip ediyordu. Sonra birkaç haftalığına veya Güney Dakota'da olduğu gibi birkaç aylığına orada konaklayabiliyordu. Bir işe giriyor, çevreyi dolaşıyor ve o levhalar veya dürtüler yeni bir yönü gösterince yeniden yola koyuluyordu.

Bu geliştirdiği sistemde kendini özgür hissediyordu ve zihninin uzak köşelerinde sürekli devam eden endişe uğultuları da bu şekilde giderek azalıyordu. Son birkaç aydır kendi başına yaşaması, kendine gelebilmesi açısından uzun terapiden daha yararlı olmuştu.

Reece, yine de, terapinin her gün kendisiyle yeniden yüzleşebilmek için ihtiyacı olan temeli oluşturduğunu düşündü. Her gün ve her gece. Ve aralardaki bütün saatlerde duyduğu ihtiyaç.

Ve şimdi burada, Angel's Fist'in tepeleri arasında Reece'i bekleyen yeni bir başlangıç daha vardı.

Hiçbir şey olmasa bile, en azından birkaç günlüğüne gölün ve dağların keyfini çıkarır ve tekrar yola koyulmak için gerekli parayı toparlardı. Giriş levhasında nü-

lusu altı yüz üç görünen bu yer, ulusal parka olan yakınlığına bakılırsa büyük ihtimalle turizmle geçiniyor olmalıydı.

En azından bir tane otel, birkaç tane pansiyon ve belki kasabayı çevreleyen birkaç kilometrelik mesafede bir de kır pansiyonu olmalıydı. Kır pansiyonunda çalışmak harika olabilirdi. Böyle yerlerde, temizlik yapacak, gündelik koşuşturmalara yardım edecek birilerine ihtiyaçları olduğuna emindi.

Ancak arabası şimdi daha yoğun, daha ümitsiz dumanlar çıkarttığı için ilk olarak bir tamirci bulması gerekiyordu.

Geniş gölün etrafına dolanan uzun yolu takip etti. Kar, gölgelerde soluk beyaz havuzlar oluşturmuştu ve ağaçlarda hâlâ kış kahverengisi hâkimdi, ancak şimdiden suda birkaç tekne vardı. Reece, dağların sudaki yansımasında, kasket ve rüzgârlıklı birkaç adamı kürek çekerken görebiliyordu.

Gölün karşısında, ticari bölge olduğunu düşündüğü bir yer vardı. Hediyelik eşyalar, belki de küçük bir kermes. Sonra gözüne banka ve postane ilişti. Ve şerifin ofisi.

Göl yolundan ayrılarak hırpalanmış arabayı marketin ahırına sürdü. İki adam sandalyelerini göl manzarasını doyasıya seyredebilecekleri şekilde yerleştirmiş oturuyorlardı.

Reece motoru durdurup arabadan inince ona selam verdiler, adamlardan sağdaki mavi kasketini hafifçe kaldırınca Reece üzerinde dükkânın isminin yazdığını gördü: Mac'in Marketi.

"Görünüşe bakılırsa, sanırım başınız dertte genç bayan."

"Evet, bana yardım edebilecek birilerini tanıyor musunuz?"

Adam ellerini baldırına koyarak sandalyeden kalktı. İri yapılı, kırmızı suratlı bir adamdı. Arkadaş canlısı gözlerinin kenarlarında çizgiler oluşmuştu. Sesi boğuk çıkıyordu.

"Neden motor kapağına bir göz gezdirmiyoruz?"

"Çok sevinirim." Kapağı açınca çıkan duman üzerine adam geriye çekildi. Adlandıramadığı nedenlerden dolayı, arabasının onu içine soktuğu bu durum onda endişeden çok mahcubiyet duygusu uyandırmıştı. "On beş kilometre kadar doğuda başladı sanırım. Yeterince dikkatli değildim. Manzaraya fazla takılmış olmalıyım."

"Herkesin başına gelir. Parka mı gidiyorsunuz?"

"Gidiyordum. Öyle sayılır." Emin değilim, hiçbir zaman değilim, diye geçirdi içinden. Öncesiyle sonrasını düşünmek yerine ana yoğunlaşmaya çalıştı. "Sanırım arabamın benim için başka planları vardı."

Arkadaşı da onlara katıldı ve iki adam birlikte kaportanın altına baktılar. Erkeklerin hep yaptığı gibi, diye düşünmeden edemedi Reece. Ciddi bakışları ve bilmiş, çatık kaşlarıyla erkekler... Reece de, en az onlar kadar klişe gözüktüğünün farkında olarak, onlarla birlikte arabaya bakıyordu. Oysaki kaportanın altı bir kadın için uzaydaki bir gezegenin zemini kadar yabancı bir araziydi.

"Radyatör hortumu hasar görmüş, değiştirmek lazım."

Kulağa çok kötü gelmiyordu, o kadar kötü değil. Hiç değilse çok masraflı değil. "Şehirde bunu yaptırabileceğim bir yer var mı?"

"Lynt'in Garajı işini görür. İsterseniz arayabilirim."

"Ah, hayatımı kurtarmış olursunuz." Reece gülümsedi ve elini uzattı. "Ben Reece. Reece Gilmore."

"Mac Drubber. Arkadaşım da Carl Sampson."

"Doğudansınız, değil mi?" diye sordu Carl. Görünüşe göre ellilerindeydi. Sağlığı yerinde görünüyordu ve damarlarına bir zamanlar Amerikan Yerlisi kanı karışmış gibiydi.

"Evet. Epeyce doğudan. Boston tarafından. Yardımınız için çok teşekkürler."

"Bir telefonluk iş," dedi Mac. "Dışarısı rüzgârlı, isterseniz içeri gelin, tabii etrafı gezmek istemiyorsanız. Lynt'in buraya varması biraz vakit alabilir."

"Biraz yürümek iyi gelebilir. Belki kasabada bana kalacak bir yerler önerebilirsiniz? Fazla lüks olmasına gerek yok."

"Şu tarafta, ileride Lakeview Oteli var. Gölün öteki kıyısındaki Teton Evi biraz daha salaş bir yer. Yalnızca yatak ve kahvaltı yani. Kasaba dışında, göl boyunca haftalık ve aylık kiralayabileceğiniz başka kulübeler de var."

Reece artık aylar bazında düşünemiyordu. Bir gün bile mücadele etmek için yeterince yorucu bir süreydi. *Teton Evi* kulağa oldukça samimi bir yer gibi geliyordu. "Belki şöyle bir yürüyüp otele göz atarım."

"Yürümek için biraz uzun bir mesafe. İsterseniz sizi arabayla bırakayım."

"Bütün gün arabadaydım zaten. Biraz hareket iyi gelebilir. Ama sağ olun, Bay Drubber."

"Sorun değil." Reece ahşap kaldırımda uzaklaşırken Mac biraz daha bekledi ve ardından sessizce, "Güzel kadın," dedi.

"Üzerinde et kalmamış," dedi Carl başını iki yana sallayarak. "Artık kadınların hiç kıvrımları yok. Kendilerini aç bırakıyorlar."

Reece açlığa başvurarak zayıflamamış, hatta son birkaç yılda kaybettiği kiloları geri almak için elinden geldiğince uğraşmıştı. Sağlıklı atletik bir yapıdan, kemikleri sayılacak kadar sıska ve cılız bir hale gelince, kilo alması gerektiğinin farkına varmıştı. Vücudunu fazlaca hantallaşmış buluyor, bacakları ve kollarının çelimsizliğinin kendisine tuhaf bir ağırlık kattığını düşünüyordu. Her soyunduğunda bedeni kendisine tamamen yabancı birinin bedeniymiş gibi geliyordu.

Reece, kendini Mac'in *güzel kadın* yorumuna layık görmezdi. Bir zamanlar kendini güzel bir kadın olarak görürdü. Şık, istediği zaman seksi olmayı becerebilen biri olarak. Ama artık yüzü fazlaca sert görünümlüydü; elmacık kemikleri fazla çıkık, yüzündeki oyuklar fazla derindi. Huzursuz geçirdiği geceler sayıca azalmışlardı ama geldikleri zaman koyu gözlerinde şiddetli gölgeler bırakıyor, derisine gri bir solukluk katıyorlardı.

Kendini tekrar tanıyabilmeyi istiyordu.

Dolaşmaya başlayan Reece'in eskimiş ayakkabıları, kaldırım üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Acele etmemeyi, koşuşturup didişmemeyi, işleri oluruna bırakmayı kendi kendine öğrenmişti. Yaşadığı her anı sevgiyle kucaklamanın önemini öğrenmişti.

Serin rüzgâr yüzünü acıtıyor, arkadan topladığı uzun kahverengi saçlarını savuruyordu. Taze ve temiz rüzgârın kokusu, Teton Dağları'nın üzerinden suya yansıyan sert ışığın görüntüsü hoşuna gidiyordu.

Söğüt ve kavak ağaçlarının çıplak dallarının arasın-

dan Mac'in bahsettiği kulübelerden bazılarını görebiliyordu. İnsanı sersemletecek kadar güzel manzaralı geniş verandalarıyla ağaçların arasına çömelmiş gibiler, diye geçirdi içinden Reece.

O verandalardan birinde oturup, gölü ve dağları incelemek, bataklıktan fırlayan iri su kamışlarını seyretmek güzel olabilirdi. Bütün o boşluğa, bütün o mesafeye ve sessizliğe sahip olmak.

Belki bir gün, diye düşündü Reece, ancak bugün değil.

Bir restoran girişinin yanındaki yarılanmış viski fıçısındaki yeşil nergis filizleri gözüne ilişti. Soğuk esintide titriyor olsalar da Reece'e baharı çağrıştırdılar. Baharda her şey yeniydi. Belki bu bahar, o da yenilenebilirdi.

Körpe filizleri seyretmek için durdu. Uzun kışın ardından baharın gelişini görmek rahatlatıcıydı. Kısa zaman içinde baharın gelişini haber veren başka işaretler de olacaktı. Elindeki rehbere göre, çok yakında, dağ eteklerinde, göl ve göletlerin etrafında çeşit çeşit vahşi çiçekler açacaktı.

Artık çiçeklenmeye o da hazırdı, çiçeklenerek açmaya.

Sonra gözleri restoranın geniş ön camına gitti. Restorandan çok, ufak bir kafeterya diye düşündü. Servis tezgâhı, iki tarafında sabit, yüksek sandalyeler bulunan birkaç uzun masa, solgun kırmızı ve beyaz renkler. Tezgâhın arkasındandaki mutfakta pay ve kekler görülüyordu. Ellerinde tepsi ve kahveliklerle birkaç garson koşuşturuyordu.

Öğle yemeği kalabalığı, diye düşündü. Öğle yemeğini unutmuştu. Otele bir göz atar atmaz o da...

Sonra penceredeki yazıyı gördü. El yazısıyla yazılmış bir ilan.

AŞÇI ARANIYOR
İÇERİYE DANIŞIN

Yeniden, işaretler, diye düşündüğü sırada geriye doğru bir adım attığını fark etti. Olduğu yerde kalarak dikkatlice camın ardını inceledi. Açık mutfak, diye hatırlattı kendine, bu çok önemliydi. Küçük lokanta yemeklerini uykusunda bile halledebilirdi. Daha doğrusu bir zamanlar edebilirdi.

Belki artık öğrenmenin, ileriye doğru bir adım daha atmanın zamanı gelmişti. Eğer yapamazsa da anlamış olurdu, hem şu anki halinden daha kötü olamayacağını biliyordu.

Otel de, büyük ihtimalle, yaklaşan yaz sezonunu karşılamak için çalışacak birilerini arıyor olabilirdi. Ya da Bay Drubber dükkânında çalışacak bir tezgâhtara ihtiyaç duyabilirdi.

Ancak işaret tam önünde duruyordu. Arabası tam olarak bu kasabayı seçmiş, adımları onu topraktan boynunu uzatmış nergis filizlerinin, kararsız nefes alışlarıyla baharı karşıladıkları bu noktaya getirmişti.

Kapıya doğru ilerledi, uzun, derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

Kızarmış soğanlar, ızgarada yanmaya başlamış et, sert kahve, müzik kutusu ve bir uğultu halini almış yemek masası gevezelikleri.

Temiz, kırmızı yerler ve güzelce silinmiş beyaz bir tezgâh, diye düşündü. Boş kalan birkaç masada, öğle

yemeği servisi hazır durumdaydı. Duvarlarda, güzel anılara aitmiş gibi görünen fotoğraflar vardı. Dağların değişik mevsimlerde çekilmiş fotoğrafları, gölün siyah beyaz fotoğrafları…

Tam cesaretini toparlamaya çalışıyordu ki kadın garsonlardan bir tanesi yanından geçerken yavaşladı, "Selam, öğle yemeği istiyorsan masa veya tezgâhta boş yerimiz var."

"Aslında, müdürü arıyordum. Ya da dükkân sahibini. Şey, penceredeki ilanla ilgili. Aşçılık için."

Elinde tepsi olan kadın durdu. "Aşçı mısın?"

"Evet."

"Güzel, çünkü Joanie birkaç gün önce birisini kovdu." Kadın boştaki elini dudaklarına götürürken içki içer gibi yaptı.

"Adamı şubatta işe almıştı. Kasabaya yeni gelmişti ve iş arıyordu. Dediğine göre İsa'yla konuşmuş ve şehir şehir dolaşarak onun sözlerini yayıyormuş."

Reece'e gülümseyerek baktı. "Onun sözlerini yayıyormuş, keş bir mürit! Adamı deli ediyordu. Neyse ki sonra Joanie içkiyi buldu ve olan oldu. Pekâlâ, istersen sen tezgâha geç otur. Bakayım Joanie mutfaktan çıkabilecek mi. Biraz kahve ister misin?"

"Mahsuru olmayacaksa, bir çay alabilir miyim?"

"Hemen geliyor."

Deri ve çelik bir tabureye oturup nemli avuç içlerini kotunun üzerinde kurularken kendine bu işi almak zorunda olmadığını hatırlattı. Teklif edilse bile almak zorunda değildi. Otel odaları temizlemekle de yetinebilirdi.

Müzik kutusundaki neşeli bir şarkı çalmaya başladı.

Garson ızgara tarafına geçti ve kısa, gürbüz bir kadı-

nın omzuna dokundu. Az sonra kadın, garsonun omzunun üzerinden bir göz attı, Reece'in bakışlarıyla karşılaşınca da başıyla onaylar gibi bir hareket yaptı. Garson, içinde sıcak su ve poşet çay bulunan beyaz bir kupayla tezgâha geldi.

"Joanie hemen geliyor. Öğle yemeği ister misin? Günün spesiyali rulo köfte. Püre patates ve yeşil fasulyeyle beraber servis ediliyor."

"Hayır, sağ ol, şey, çay yeterli." Heyecandan karnındaki sinirler titreşiyor, kontrol altında tutmaya çalıştığı kalbi adeta dışarı fırlamak için baskı uyguluyordu.

Hemen gitmeliyim, diye düşündü Reece. Hemen şimdi arabamın yanına gitmeli, hortumu tamir ettirip bir an önce buradan ayrılmalıyım. İşaretlerin canı cehenneme.

Joanie'nin seyrek sarı saçları vardı, üzerine yağ lekeleri sıçramış beyaz kasap önlüğünün altından giydiği kırmızı Converse ayakkabıları görünüyordu. Ellerini bulaşık bezine silerek mutfaktan çıktı.

Ve maviden ziyade gri rengindeki çelik gibi gözleriyle Reece'i inceledi.

"Yemek yapabiliyor musun?"

"Evet."

"Karnını doyurmak için mi yoksa iş olarak mı?"

"Boston'dayken aşçıydım yani aşçı olarak çalışıyordum." Reece sinirlerine hâkim olmaya çalışırken bir yandan da çayını karıştırıyordu.

Sert gözlerinin aksine, Joanie'nin, aşk tanrısının yayını andıran yumuşak bir ağzı vardı. Ayrıca sol kulağından çene ucuna kadar çenesi boyunca uzanan eski, soluk yara izi de Reece'in dikkatinden kaçmamıştı.

"Boston." Joanie bulaşık bezini önlüğünün kemerine sıkıştırdı. "Oldukça uzak."

"Evet."

"Çenesini beş dakika kapalı tutamayan bir Doğu Yakası aşçısı istediğimden pek emin değilim"

Reece'in ağzı şaşkınlıkla açıldı, sonra gülümseyerek tekrar kapandı. "Aslında gerginken pek konuşkan olduğum söylenemez."

"Buralarda ne yapıyorsun?"

"Seyahat ediyordum. Arabam bozuldu. Bir işe ihtiyacım var."

"Referansın var mı?"

Kalbi sıkıştı ve içinde sessiz bir acı hissetti. "Referans belgelerini temin edebilirim."

Joanie iç çekerek çatık kaşlarıyla mutfağı işaret etti. "Bir önlük al ve arka tarafa geç bakalım. Bir sonraki sipariş biftekli sandviç, eti orta pişmiş. Patates kızartması, kızarmış soğan, mantar ve lahana salatasıyla servis edilecek. Pişirdiklerini yedikten sonra Dick düşüp ölmezse işi aldın demektir."

"Pekâlâ." Reece tabureden kalktı ve nefesini ayarlamaya çalışarak tezgâhın diğer ucundaki sallanan kapıdan içeri geçti.

Kendisi fark etmemişti ama Joanie, Reece'in çay poşetinin kâğıdını ufak parçalara böldüğünü fark etmişti.

Mutfakta oldukça basit bir düzen olduğunu düşündü, yeterince işlevsel. Büyük boy ızgara, restoran stili ocak, buzdolabı, dondurucu. Saklama dolapları, lavabolar, doğrama tezgâhı, çift hazneli kızartıcı, yeterli havalandırma sistemi. Reece önlüğünü bağlarken bir yandan da gerekli malzemeleri hazırladı.

Sonra ellerini yıkadı ve yemeği hazırlamaya başladı.

Düşünme, dedi kendine. Her şeyi oluruna bırak. Bifteği ızgaranın üzerine cızırdamaya bırakırken, soğan ve mantarları dilimledi. Dondurulmuş patatesleri kızartma sepetine koyup zamanı ayarladı.

Bunları yaparken elleri titremedi ve göğsü sıkışmaya devam etse de, etrafında onu giderek çevreleyen duvara bakmak için kafasını işinden kaldırmadı.

Müzik kutusundan, ızgaradan, fritözden gelen müziği dinledi.

Joanie sıradaki siparişi elindeki listeden kuvvetle söktü ve sertçe tezgâha indirdi. "Bir kâse fasulye çorbası. Şuradaki su ısıtıcısının içinde, krakerlerle birlikte servis ediliyor."

Reece başıyla onayladı. Mantar ve soğanları ızgaraya attı ve onlar pişerken ikinci siparişi hazırlamaya koyuldu.

"Sipariş hazır!" diye seslendi Joanie ve defterden bir sipariş daha çekti. "Kulüp sandviç, iki salata."

Reece bir siparişten diğerine sürüklenmesine izin veriyordu. Siparişlerle atmosfer farklı olabilirdi ama ritim aynıydı. Çalışmaya devam, hareket etmeye devam.

İlk siparişi tabağa koydu ve Joanie'ye uzattı.

"Sipariş sırasına koy," dedi. "Sıradaki siparişe başla. Önümüzdeki yarım saat boyunca doktoru çağırmak zorunda kalmazsak, işe alındın demektir. Para ve mesai saatlerini sonra konuşuruz."

"Benim..."

"Sıradaki siparişi alman lazım," diye cümlesini bitirdi Joanie. "Ben gidip bir sigara içeceğim."

Reece, ancak aradan doksan dakika geçtikten sonra,

ocağın ısısından biraz uzaklaşabilmiş ve bir şişe suyu midesine indirebilmişti. Arkasını döndüğünde Joanie tezgâhta oturmuş, kahve içiyordu.

"Kimse ölmedi," dedi Joanie.

" Her zaman bu kadar yoğun mu olur?"

"Cumartesi, öğle yemeği kalabalığı. Durumumuz fena değil. Başlangıçta saat başı sekiz dolar alıyorsun. İki hafta sonra hâlâ her şey yolunda gitmeye devam ederse saat başı bir dolar daha arttırırız. Sen ve ben, mutfakta yarı zamanlı çalışacağız. Haftada beş gün işbaşı. Haftalık programı bir hafta önceden hazırlıyorum. Altı buçukta açıyoruz, yani ilk vardiya altı buçukta demek oluyor bu. Gün boyu kahvaltı, on birden kapanışa kadar öğle yemeği, beşten ona kadar da akşam yemeği siparişi alıyoruz. Haftada kırk saate kadar çalışabilirsin. Fazla mesai parası ödemiyorum. Eğer ızgaranın başında fazladan kalıp süreni aşarsan, öbür haftaki saatlerinden kısarız. Bunların dışında sormak istediğin bir şey var mı?"

"Hayır."

"Eğer iş esnasında içersen, hemen kovulursun."

"Anlaşıldı."

"İstediğin kadar çay, kahve ve su içebilirsin. Diğer içeceklerden içersen ödersin. Yemek de aynı şekilde. Buralarda bedava yemek veren iş yeri yoktur. Gerçi pek arkamdan yemek kaçıracak tipte değilsin, sopa kadar incesin."

"Sanırım öyleyim."

"Son vardiya aşçısı, ocağı, ızgarayı temizler ve dükkânı kapatır."

"Bunu yapamam," diye araya girdi Reece. "Kapanı-

şı ben yapamam. Açılışı yaparım, istediğin herhangi bir vardiyada çalışırım. İhtiyacın olduğunda çift vardiya yaparım. Kırk saatin üzerine çıktığımda fazladan bile çalışsam sorun olmaz ama dükkânı ben kapatamam, üzgünüm."

Joanie kaşlarını havaya kaldırdı ve kahvesinin dibinde kalan son kısmı da içti. "Yoksa karanlıktan korkuyor muyuz, küçük kız?"

"Evet. Eğer kapatmak da işin bir parçasıysa başka bir iş bulmak durumundayım."

"Pekâlâ, ayarlayabiliriz. Doldurmamız gereken birkaç resmi form var. Acelesi yok, bekleyebilirler. Araban tamir edilmiş, Mac'in yerinde hazırmış." Joanie gülümsedi. "Duyduğuma göre kalacak bir yerler arıyormuşsun. Restoranın üst katında sana kiralayabileceğim bir oda var. Öyle ahım şahım bir şey değil ama güzel manzarası vardır ve temizdir."

"Sağ ol ama sanırım şimdilik oteli deneyeceğim. Bir iki hafta sonra duruma tekrar bakarız."

"Nasıl istersen." Joanie omuz silkerek ayağa kalktı ve elinde kahve kupasıyla, sallanan kapıya doğru ilerledi. "Sen devam et, arabanı al, yerleş. Saat dörtte burada ol."

Reece dışarı çıktığında başı dönüyordu. Bir mutfağa geri dönmüş ve sorun yaşamamıştı. İlk iş gününü geride bıraktığı düşünülürse sersemlemiş olması normal sayılmalıydı, değil mi? Ne olup bittiğini anlamadan bir çırpıda işi kapmış, hem de tam olarak eğitimini aldığı, neredeyse iki senedir yapamadığı işine geri dönmüştü. Sersemlemesi normal bir tepki olmalıydı.

Markete geri döndüğünde, Mac girişin karşısındaki

tezgâha yaslanmış, telefonda bir müşteriyle konuşmakla meşguldü. İçerisi tam beklediği gibiydi: et ve sebze için soğutucular, raflar dolusu kurutulmuş ürünler, ev eşyaları, hırdavat bölümü, balıkçılık ve av malzemeleri, her şeyden biraz vardı.

Bir şişe süt ile bir kutu kurşun mu lazımdı? İşte burası tam yeriydi.

Mac'in telefondaki işi bitince Reece tezgâha yaklaştı.

"Arabanız artık çalışıyor olmalı," dedi Mac.

"Duydum, sağ olun. Ödemeyi nasıl yapıyorum?"

"Lynt faturayı buraya bıraktı. Kartla ödeyecekseniz garaja uğrarsınız. Nakit ödemeyse bana bırakabilirsiniz, zaten Lynt'e uğrayacağım."

"Nakit olsun." Reece faturaya göz gezdirdi ve yazılı miktarın beklediğinden daha az olduğunu görünce içi rahatladı.

"Bir işe girdim."

Reece cüzdanını çıkartırken Mac kafasını kaldırdı. "Öyle mi? Epey hızlısınız."

"Bir restoranda. Henüz yerin ismini bile bilmiyorum."

"Adı Angel's Food olmalı. Buradakiler sadece Joanie'nin yeri derler."

"Joanie'nin yeri o zaman. Pekâlâ, umarım bir gün uğrarsınız, iyi aşçıyımdır."

"Eminim öyledir. Para üstü burada"

"Sağ olun. Her şey için çok sağ olun. Sanırım şimdi gidip kendime kalacak bir oda bulacağım, sonra tekrar işe."

"Hâlâ o oteli düşünüyorsanız, resepsiyondaki Bren-

da'ya aylık tarife istediğinizi ve Joanie'nin yerinde çalıştığınızı söyleyin."

"Olur, söylerim." Reece'e kalsa yerel gazetelere ilan verip bunu herkese duyururdu. "Sağ olun, Bay Drubber."

Beş katlı soluk beyaz otel, haklı olarak güzel göl manzarasıyla övünüyordu. Otelin içinde çeşitli eşyalar satan bir dükkân, keten masa örtülü samimi bir yemek odası ve kahve ile çörek satan bir stant vardı.

Daha sonra Reece burada küçük bir ücret karşılığında hızlı internet erişimi, sabah 7'den akşam 11'e kadar oda servisi ve bodrum katında kullanıma açık çamaşırhane olduğunu da öğrendi.

Haftalık tarifeden tek kişilik bir oda ayarladı, bir hafta yeterince uzundu. Üçüncü kattan aşağısı fazlasıyla erişilebilirdi, üçten yukarısıysa ona kendini kısıtılmış hissettireceği için odasını üçüncü katta tutmaya karar verdi.

Cüzdanı hacmini epeyce yitirdiği için, Reece asansörü kullanmak yerine sırt çantasını ve diz üstü bilgisayarını üç kat yukarı kendi çıkardı.

Manzara ödediği parayı hak ediyordu. Odaya girer girmez pencereleri açtı ve öylece durarak suyun pırıltıları arasında kayarak giden botlarla vadiyi çevreleyen dağları seyretti.

Bugün ait olduğum yer burası, diye düşündü. Yarın da öyle olup olmadığı yarına kalmıştı. Dönüp odaya tekrar bakınca yandaki misafir odasına açılan kapıyı fark etti. Aradaki kapının kilitlerini kontrol etti ve tekli gardırobu ite kaka kapının önüne yerleştirdi.

Böylesi daha iyiydi.

Eşyalarını tam olarak boşaltmayacaktı, sadece gerekli şeyleri bırakacaktı. Seyahat mumu, banyo takımı ve cep telefonu şarjı. Banyo, gardıroptan fazla büyük olmadığı için hızlı bir duş alırken banyo kapısını açık bıraktı. Su akarken, sinirlerini sağlam tutmak için içinden çarpım tablosunu tekrarladı. Duştan sonra hızlıca giyindi.

Reece yeni bir iş, diye hatırlattı kendine ve saçını kurutup içinden gelmese de makyaj yaptı. Bugün çok solgun görünmemeliyim, diye düşündü.

Saatini kontrol ettikten sonra, diz üstü bilgisayarındaki günlüğünü açtı ve kısa da olsa bir şeyler yazdı.

Angel's Fist, Wyoming

15 Nisan

Bugün yemek yaptım. Koca mavi bir gölü olan bu tatlı vadi kasabasının küçük bir restoranında aşçı olarak işe başladım. Sevinçten içimden şampanya patlatıyorum.

Koca bir dağa tırmanmış gibi hissediyorum, sanki burayı çevreleyen zorlu dağları arşınlamışım gibi. Henüz daha tepede değil, bir resifteyim. Ama sağlam ve geniş bir resif bu ve tekrar tırmanmaya başlamadan bir süre daha burada kalıp soluklanabilirim.

Joanie adında bir kadın için çalışıyorum. Kısa, tombul ve tuhaf bir şekilde güzel. Aynı zamanda oldukça sert. Aslında bu çok iyi... Beni kayırmasını istemiyorum. Öyle olmasındansa boğularak ölmeyi, kâbuslarımdan birinden uyandığımda hissettiğim gibi havasız kalarak ölmeyi tercih ederim. Ayrılma vakti gelene kadar burada kalabilirim.

On dolardan daha az param kaldı ama bu kimsenin suçu değil. Önemli değil. Bir haftalığına Teton Dağları ve göle bakan bir odam, bir işim ve yeni bir radyatör hortumum var.

Öğle yemeğimi kaçırdım ama sorun değil çünkü yemek pişirmekle çok meşguldüm, hem daha sonra telafi edebilirim.

15 Nisan güzel bir gün. Şimdi çalışmaya gidiyorum.

Bilgisayarını kapattı, telefonunu, anahtarlarını, ehliyetini ve kalan üç dolarını ceplerine tıktı. Montunu alarak kapıya yöneldi.

Kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden boş koridoru inceledi. Kilitleri iki kere kontrol etti, kendine lanet etti ve bir parça bant almadan önce kapıyı üçüncü kere kontrol etti. Bandı göz hizasından epeyce aşağıda kalacak bir şekilde kapıya yapıştırdı ve merdivenlere yürüdü.

Merdivenlerden inerken basamakları saydı. Küçük bir kararsızlık anından sonra arabasını almamaya karar verdi. Yürürse benzin parasından kurtaracaktı, iş çıkışı hava kararmış olsa dahi bunun bir önemi yoktu.

Fazla bir mesafe değildi. Parmaklarını anahtarlığının üzerinde gezdirdi.

Belki de geri dönüp arabayı almalıydı, her ihtimale karşı. Aptal, diye söylendi kendi kendine. Neredeyse varmıştı. Şimdiki zamanı düşün, sonrayı değil. Sinirleri fokurdamaya başlayınca kendini ızgara başında hayal etti. Kuvvetli mutfak ışığı, müzik kutusundan gelen müzik, masalardan yükselen sesler. Tanıdık sesler, kokular…

Restoranın kapısını açmak için elini uzattığında avuç içleri nemliydi.

Öğlen yemeği sırasında konuştuğu garson hemen onu gördü ve parmaklarını oynatarak yanına gelmesini işaret etti. Reece, kadının küçük bir kutuyu baharatla doldurduğu rafın yanından geçerken durdu.

"Joanie arkada, depoda. Uyum sürecini hızlandırmak için sana ufak bir tur vermemi söyledi. Bu saatte kimseler olmaz ama erkenci kuşların gelmesine de fazla kalmadı. Ben Linda-gail."

"Reece."

"İlk uyarı. Joanie boşta duran ellere fazla müsamaha göstermez. Oyalandığını, aylaklık yaptığını görürse hemen arkandan atlayıp kıçını ısırır." Parlak mavi gözleri ışıldadı ve gülümsedi, yanaklarındaki gamzeler derinleşti. İki yandan ördüğü düz sarı saçlarıyla oyuncak bebekleri andırıyordu.

Üzerinde kot pantolon ve beyaz çizgili kırmızı gömlek vardı. Kulaklarından gümüş ve turkuvaz küpeler sarkıyordu. Reece onu kasabalı sütçü kızlarına benzetti.

"Çalışmayı severim."

"Seveceksin merak etme. Cumartesi akşamı olduğuna göre, epey meşgul olacağız. İki garson daha olacak. Bebe ve Juanita. Bulaşıkçımız Pete. Mutfakta senle Joanie olacaksınız, böylece seni bir kartal gibi gözetleyebilecek. Molaya ihtiyacın olduğu zaman ona söylersin. Ceketin ve cüzdanın için arkada bir yer var. Cüzdanın yok mu?"

"Hayır, getirmedim."

"Tanrım, ben cüzdanımı almadan evden dışarı bir adım bile atamıyorum. Hadi o zaman, gel sana etrafı

gezdireyim. Doldurman gereken formlar arka tarafta, Joanie'de. Haline bakılırsa sanırım daha önce böyle bir iş yapmıştın, değil mi?"

"Evet, yapmıştım."

"Tuvaletler. Tuvaletleri sırayla temizliyoruz. Bu zevke erişmene daha birkaç hafta var."

"Bunun için sabırsızlanıyorum."

Linda sırıttı. "Bu taraflarda ailen mi var?"

"Hayır, ben Doğu'danım." Bu konuda konuşmayı bırak, düşünmek dahi istemiyordu. "İçecek tankerlerini kim hallediyor?"

"Garsonlar. Biz fazla sıkışıksak içecekleri sen de doldurabilirsin. Bira ve şarap servisi de yapıyoruz. Ama genelde içmek isteyenler Clancy'nin Yeri'ne gidiyorlar. Hepsi bu kadar. Merak ettiğin başka bir şey olursa sadece bana seslen. Şimdi masa hazırlıklarını bitirmem lazım yoksa Joanie ciyaklamaya başlar. Gemiye hoş geldin."

"Sağ ol."

Reece mutfağa girdi ve bir önlük aldı.

Sağlam geniş bir resif, diye hatırlattı kendine. Tekrar hareket etme zamanı gelinceye kadar durmak için iyi bir yer.

2

Linda-gail haklıydı, gerçekten meşguldüler. Kasaba halkı, turistler, doğa meraklısı yürüyüşçüler, kapalı alanda yemek yemeyi özlemiş kamp alanından gelen bir grup insan. Izgara odaya inanılmaz bir ısı yayıyor, kızartma makineleri mutfağa buhar pompalıyordu ve tüm bu süre içinde Joanie ile Reece neredeyse hiç konuşmadan çalışıyorlardı.

Bu yoğun sürecin arasında Joanie Reece'in burnunun dibine bir kâse koydu. "Ye."

"Ah, sağ ol, ama..."

"Çorbamı beğenmediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Hayır."

"Tezgâha otur ve ye. Siparişler biraz yavaşladı, hem arana da fazla bir şey kalmadı. Hesabına yazarım."

"Peki, sağ ol." Yemek hazırlamayı bırakınca epey acıkmış olduğunu fark etmişti. İyi bir işaret, diye düşündü Reece, tezgâhın sonundaki bir sandalyeye otururken.

Oturduğu yer ona restoranı ve kapıyı rahatlıkla görme imkânı sağlıyordu.

Linda-gail, içinde kızarmış hamur ve tereyağı olan bir tabak uzattı. "Joanie karbonhidrata ihtiyacın olduğunu söyledi. Yanına çay da ister misin?"

"Harika. Çayı ben alırım."

"Kesinlikle olmaz," diye ekledi Linda-gail, elinde bir fincanla geri döndüğünde. Omzunun üzerinden bir göz attıktan sonra sırıttı. "Joanie'den daha hızlısın. Tabakları da güzel süslüyorsun. Müşterilerden bazılarının da hoşuna gitti."

Reece ilgi görmek ya da beğenilmek istemiyordu. Sadece maaş çeki yeterliydi. "Bir şeyleri değiştirmeye çalışmıyordum."

"Kimse şikâyet etmiyor ki." Linda-gail başını yana yatırarak gülümsedi. "Biraz gerginsin, değil mi?"

"Sanırım öyleyim." Reece çorbasının tadına baktı, et suyunun varlığının belli belirsiz olması hoşuna gitmişti. "Buranın bu kadar yoğun olmasına şaşırmamalı. Bu çorba beş yıldızlı bir restoranda içebileceğin kadar iyi."

Linda-gail, Joanie'nin hâlâ meşgul olduğundan emin olmak için mutfağa tekrar göz attı. "Aramızda iddiaya girdik. Bebe polisle başının belada olduğunu düşünüyor. Biraz fazla televizyon izler de. Juanita kötü bir kocadan kaçtığını düşünüyor. Matthew on yedi yaşında olduğu için sadece seks düşünüyor. Bense doğuda kalbinin kırıldığını düşünüyorum. Tutturabilenimiz var mı?"

"Hayır, üzgünüm." Diğerlerinin, hakkında konuşmasının getirdiği endişe aniden içine bir ıstırap tohumu gibi düşse de, kendine restoranların ufak dramlar ve bolca dedikodularla dolu yerler olduğunu hatırlattı. "Sadece dolaşıyorum, bir yerlere bağlanıp kalmak istemiyorum."

"Bir şeyler var ama," dedi Linda-gail kafasını iki yana sallarken. "Bana kalırsa senin her tarafında kırık kalbinin izleri var. Kalp kırıklarından bahsetmişken, baksana kim geliyor, işte Uzun, Esmer ve Yakışıklı."

Linda-gail'in bakışlarını takip eden Reece, 1.90 civarındaki adamı, diğerlerinden uzun olduğundan hemen fark etti. Esmer olduğu kısmına da katılabilirdi ama yakışıklı kısmına çok da ikna olmuş değildi.

Birinin yakışıklı sayılabilmesi için şık ve becerikli olması lazımdı ve bu adam ikisine de sahip değildi. Tam tersine bu adam, kemiksi suratının üzerindeki kirli sakallarıyla kaba bir görünüme sahipti. Odayı tarayan gözlerinde ve ağzını çevreleyen çizgilerde bir sertlik vardı. Eskimiş deri ceketinde, soluk kot pantolonunda ve kocaman botlarında beceriklilikten eser yoktu.

Tam olarak kovboy tipi de değil ama dışarıda kendi kendini idare edebilecek türden, diye karar verdi Reece. Güçlü görünüyordu.

"Adı Brody," diye fısıldadı Linda-gail. "Yazar."

"Ah, öyle mi?" Biraz rahatlamıştı çünkü duruşundaki bir şey yüzünden onun polis olduğunu düşünmüştü. Yazar daha iyiydi. Daha kolay. "Ne tür?"

"Dergi makaleleri gibi şeyler yazıyor. Üç tane de kitabı var, macera-gerilim kitapları. Kendisiyle de bayağı uyuyor bence çünkü zaten böyle biri. Gizemli." Brody boş bir sandalyeye doğru ilerlerken, Linda-gail gözünün ucuyla görmeye devam edebilmek için saçını geriye attı. "Söylenene göre Chicago'da büyük bir gazete için çalışırken kovulmuş. Gölün öteki tarafında bir kulübede kalıyor. Genelde kendi başına. Haftada üç gün akşam yemeği için buraya uğruyor, yüzde yirmi bahşiş bırakıyor."

Brody bir sandalyeye otururken Linda-gail Reece'e döndü. "Nasıl görünüyorum?"

"Harika."

"Bir gün sırf merakımı gidermek için ilgisini çekmenin bir yolunu bulup beni arzulamasını sağlayacağım. Ama şimdilik yüzde yirmilik bahşişimle yetinebilirim."

Linda-gail sipariş defterini çıkartarak Brody'nin masasına doğru ilerledi. Reece oturduğu yerden onun neşeli karşılamasını duyabiliyordu.

"Nasıl gidiyor Brody? Bu akşam için aklında neler var bakalım?"

Reece yemeğini yerken, adamın menüye hiç bakmadan sipariş verişini ve garsonun adama kur yapmasını izledi. Linda-gail dönüp masadan uzaklaşırken, Reece'e hülyalı bir bakış attı. Reece karşılık vermek üzere dudaklarını hafifçe titretmişti ki adam bakışlarını Reece'in üzerinde kilitledi.

Aniden gelen bu bakış Reece'in yüreğini hoplattı. Gözlerini kaçırsa da adamın kaba, kasıtlı ve ısrarla araştıran bakışlarını üzerinde hissetmeye devam ediyordu. O gün çalışmaya başladığından beri ilk defa kendini savunmasız hissetmişti.

Sandalyesini geriye itti ve tabaklarını topladı. Arkasına bakma dürtüsüyle savaşarak mutfağa geri döndü.

* * *

Brody geyik eti sipariş etti, beklerken vaktini bira içip kitap okuyarak değerlendirdi. Birisi müzik kutusunda Emmylou Harris seçti ve Brody müziğin kafasının içinde yankılanmasına izin verdi.

Tuhaf bakışlı esmer kadının kim olduğunu merak ediyordu. Ani bir donukluğu vardı.

Joanie Parks'ı tanıyorsa, yetenekli olmasaydı bu es-

mer kadını işe almazdı. Dış kabuğunun altında yumuşak bir kalbi olduğunu hissediyordu. Fakat o kabuk kalın ve dikenliydi, ve ahmakların yakınına gelmesine hiç tahammülü yoktu.

Tek yapması gereken küçük sarışına sormaktı, yeni gelenle ilgili paragraflar, sayfalar dolusu bilgi alacağından şüphesi yoktu. Ama sonra merakı etrafa yayılacak, diğerleri de gelip ona ne düşündüğünü, ne bildiğini soracaktı. Angel's Fist gibi yerlerin nasıl işlediğini, konuşmalarının hangi tip yakıtla alevlendiğini çok iyi biliyordu.

Sormadan da hakkında bir şeyler öğrenmesi fazla uzun sürmezdi. Kısa süre sonra dedikoduların çıkmaya başlayacağından emindi. Ruhsal durumu müsait olduğu zamanlarda bu tip şeylere karşı iyi bir dinleyiciydi.

Kadının görünüşünde kırılgan bir şeyler vardı ve bunun nedenini merak ediyordu.

Yine de, görüş açısından görebildiği kadarıyla yeteneklilik konusunda haklı olduğunu fark etti. Kadın profesyonel aşçıların sahip olduğu yeterlilikte, sanki bir yerlerde üçüncü bir ele sahipmiş gibi çalışıyordu.

Belki burada ilk iş günü olabilirdi ama bir restoran mutfağında ilk günü olmadığından gayet emindi. Şimdilik kitabından daha ilgi çekici olduğu için, birasına devam ederken kadını seyretmeye devam etti.

Kasabadan kimseyle ilişkisi olmadığına emindi. Neredeyse bir yıldır orada yaşıyordu ve eğer herhangi birinin kayıplara karışmış kızı, kardeşi, ablası ya da kuzeni kasabaya dönecek olsa mutlaka kulağına gelirdi. Bir avare de olamazdı. Bir koşucu olduğunu hayal etmek daha hoşuna gitti. Gözlerinde gördüğü buydu, her an

sıçrayarak koşmaya başlayacakmış gibi hazır ve tetikte görünüyordu.

Hazırladığı bir siparişi tezgâha yerleştirmek üzere ne zaman hareket etse gözleri çok kısa bir süreliğine kaçamak yapar gibi ondan yana bakıyor, sonra tekrar uzaklaşıyordu. Izgaraya geri dönmeden önce kapı açılınca kadının bakışları oraya kaydı. Yüzüne gülümseme o kadar hızlıca, o kadar beklenmedik bir şekilde yerleşti ki, Brody gözlerini kırpıştırdı. Onunla ilgili her şey değişti, hafifledi, yumuşadı. Böylelikle Brody onda kırılgan güzellikten daha fazlası olduğunu, en azından daha fazlasına dair bir potansiyel olduğunu gördü.

O kocaman gülüşü neyin sağladığını öğrenmek için kapıdan tarafa bakınca, kadına sırıtarak el sallayan Mac Drubber'ı gördü.

Belki de kasaba halkıyla ilgili bağlantı tahmininde yanılmıştı.

Mac karşısındaki masaya geçti. "Nasıl gidiyor?"

"Hiçbir sorun yok."

"Şöyle sonrasında midemi yakmayacak bir şeyleri yemenin özlemini çekiyorum. Bu akşam güzel ne var?" Bir an durdu ve kaşlarını kaldırdı. "Yeni aşçının dışında?"

"Ben geyik eti istedim. Cumartesi akşamları seni burada görmeye alışkın değiliz, Mac. Sen alışkanlıkların adamısındır ve bu da senin için çarşamba günü, spagetti yemek demektir."

"Bugün içimden konserve açmak gelmedi. Bir de yeni kızın ne durumda olduğunu görmek istedim. Kırık radyatör hortumuyla daha bugün şehre geldi."

İhtiyacın olan bilgi kucağına düşmeden tek yapması

gerekenin beş dakika kadar beklemek olduğunu düşündü Brody. "Öyle mi?"

"Sonra bir de bakmışsın kız burada çalışmaya başlamış. Yüzündeki ifadeye bakınca sanki piyango vurmuş sanırsın. Doğudan gelmiş. Boston'dan. Otelde bir oda tutmuş. Adı Reece Gilmore."

Linda-gail Brody'nin tabağını masaya getirince sustu.

"Merhaba Bay Drubber. Nasıl gidiyor? Bu akşam sizin için ne hazırlayalım?"

Mac, Brody'nin tabağına daha yakından bakmak için masanın üzerinden eğildi. "Bu oldukça güzel görünüyor."

"Yeni aşçı bayağı iyi. Eti nasıl bulduğunu daha sonra söylersin, Brody. Başka bir şey getireyim mi?"

"Bir bira daha alırım."

"Hemen geliyor. Bay Drubber?"

"Ben kola alayım tatlım, bir de dostumun aldığının aynısından. Bu dilimler yeterince iyi görünüyor."

Kesinlikle öyle, diye düşündü Brody. Ayrıca cömert miktarda patates ve siyah fasulye ile iştah açıcı bir şekilde süslenmiş olan tabak, Joanie'nin rastgele hazırladıklarına hiç benzemiyordu.

"Geçen gün seni sandalda gördüm, bir şeyler yakalayabildin mi bari?"

"Balık tutmuyordum." Et dilimlerinden bir tanesini kesip tadına baktı.

"Seninle ilgili şeylerden biri de bu, Brody. Arada sırada göle açılıyorsun ve balık tutmuyorsun. Bazen ormana çıkıyorsun ama avlanmıyorsun."

"Bir şeyler tutsam veya vursam sonra onu pişirmem gerekir."

"O da var tabii. Ee, nasıl?"

"Güzel." Bir parça daha kesti. "Oldukça güzel."

Mac Drubber, Brody'nin isteyerek birlikte akşamını geçireceği az sayıda kişilerden biri olduğundan, Mac yemeğini bitirirken o da kahvesini ağır ağır yudumladı. "Fasulyeler daha farklı sanki. Daha güzeller. Bu dediğimi Joanie'nin olduğu bir yerde yumurtlarsan, kokuşmuş bir yalancı olduğunu söylerim ona göre."

"Otelde kalıyorsa fazla durma gibi bir niyeti yoktur herhalde."

"Rezervasyonu bir haftalık." Mac yaşadığı yerde kim ne yapıyor ne ediyor bilmeyi severdi. Sadece marketi işletmiyor, aynı zamanda belediye başkanlığı da yapıyor sayılırdı. Gevezeliğin işinin bir parçası olduğunu düşünmeyi seviyordu. "Gerçek şu ki Brody, bence kızın fazla parası yok." Tabağındaki son fasulyeye saplamadan önce çatalını Brody'ye doğru salladı. "Radyatör hortumu ve otelin ödemelerini nakit yaptığını duydum."

Kredi kartı yok, diye düşündü Brody ve gizemli kadının aranıyor olabilme ihtimali aklına geldi. "Belki de birilerine takip edebilecekleri bir iz bırakmak istemiyordur."

"Çok şüphecisin." Mac kemikten son geyik etini ayırdı. "İz bırakmak istemiyorsa mutlaka bir nedeni vardır. Dürüst bir yüzü var."

"Senin de romantik eğilimlerin var. Romantik demişken." Brody kafasıyla kapıyı işaret etti.

İçeri giren adam, Levi's kot ve siyah ahır ceketi giymişti. Altına yılan derisi çizmeler giymiş ve Sam Brown kemeri takmış, kovboy vurgusunu iyice belirgin kılmak

için Stetson marka geniş bir şapkayı da kafasına geçirmişti.

Kumlu saçları şapkasının altından kıvrılarak salınıyordu. Düz, dengeli yüzü, kadınları sıkça etkilemek için kullandığı açık mavi gözleri ve çenesindeki sığ çatlakla ikiye ayrılıyordu.

Tezgâha kadar kasıla kasıla yürüdü. Yürüyüşündeki kasıtlı küstah tavrı başka şekilde anlatmak mümkün değildi. Sonra ilk bulduğu sandalyeye tünedi.

"Lo yeni kızı görmeye gelmiş." Mac başını iki yana salladı ve kalan patatesini de bitirdi. "Lo'yu sevmemek mümkün değil. Cana yakın tiplerden ama umarım kız daha akıllı çıkar."

Geride kalan bir yıl boyunca Brody'nin kasabadaki eğlencelerinden birisi de Lo'nun kadınların arasında bovling topu gibi gidip gelmelerini izlemek olmuştu. "Bir hafta dolmadan Lo'nun tatlı diliyle karyola direğine bir çentik daha atacağına on dolar bahse girerim."

Mac'in kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı. "Onun gibi iyi bir kız hakkında böyle konuşman doğru değil."

"Onu iyi bir kız olduğundan emin olacak kadar uzun süredir tanımıyorsun ki."

"Bence öyle. İddiaya da varım."

Brody yarım bir kahkaha attı. Mac içki ve sigara içmezdi, eğer kadınları kovalıyorsa da bunu kimsenin anlamayacağı bir şekilde kimsenin olmadığı yerlerde yapıyor olmalıydı. Adamın bu saflığı hoşuna gidiyordu. "Sadece seks Mac." Mac'in kulak uçları kızarınca sırıtışı tüm suratına yayıldı. "Seksin ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Bir süreç olarak nasıl işlediğini belli belirsiz anımsıyorum."

Joanie tezgâha bir elmalı pay koydu. "Bir mola ver," diye emretti Reece'e. "Elmalı payı ye."

"Aslında çok acıkmadım ayrıca benim..."

"Aç olup olmadığını sormadım, değil mi? Payını ye. Ücretsiz. Çanağın sonu, kalırsa yarına beş para etmez zaten. Demin tezgâha oturanı gördün mü?"

"Atıyla patikadan yeni dönmüş gibi görüneni mi?"

"William Butler. Lo ismini kullanır. Henüz ergenlikte, ilerde hayatının işi haline gelecek, 100 kilometre civarındaki her kadını yatağa atma işinde emin adımlarla ilerlerken ona Lothario adı takıldı."

"Pekâlâ."

"Çoğu cumartesi akşamı ateşli bir randevusu olur, ya da Clancy'nin Yeri'nde arkadaşlarıyla takılır ve o gece bardaki sürüden hangi koyunu kaçıracağının hesaplarını yapar. Buraya gelmesinin sebebi sana bir göz atmak."

Fazla seçeneğinin olmadığını anlayan Reece elmalı payını yemeye başladı. "Bu noktada görülecek çok bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Yine de sen yenisin, kadınsın, gençsin ve etrafta dönen söylentilere göre yalnızsın. O konuda hakkını vermek gerekir ki Lo evli kadınların arasından avlanmaz. Mesela geçen kış kayak için gelen kar tavşancıklarını fark edene kadar bir kaç hafta boyunca Juanita'yla flörtleşmişti."

Joanie yanından eksik etmediği kahve kupasını kavradı. "Çocuk cazibe sahibi. Şimdiye kadar düşüp kalktığı kadınlardan hiçbiri iş bittikten sonra adam pantolonunu ilikleyip çekip gidince bunu yüzüne vurmadı."

"Peki, bunu bana neden söylüyorsun? Beni de yatağa atacağını mı düşünüyorsun?"

"Sadece nasıl olduğunu öğrenmeni sağlıyorum."

"Anlaşıldı. Ayrıca merak etme bir erkek aramıyorum, ne tek gecelik ne de uzun süreliğine. Özellikle de onun gibi her gördüğü dişiye atlayan birini."

Joanie kocaman bir kahkaha attı. "Tatlın nasıl?"

"Güzel. Çok güzel. Tatlılıları sormayı unuttum. Dışarıdan mı geliyor yoksa yerel bir fırına mı hazırlatıyorsunuz?"

"Ben yapıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Şimdi tatlılarda ızgarada olduğumdan daha iyi olduğumu düşünmeye başladın. Sanırım haklısın da. Senin tatlılarla aran nasıl?"

"Kesinlikle en iyi olduğum konu değil ama ihtiyacın olduğunda yardım edebilirim."

"Haber veririm." Bir çift hamburger köftesini ızgarada çevirdi ve tabakları patates kızartması ve fasulyeyle doldurdu. Turşu ve domatesleri keserken Lo mutfağa girdi.

"William."

"Anneciğim." Reece'in midesi kalkmıştı, kadın adamın başının üstünü öptü.

Annesi, diye düşündü Reece ve demin söylediklerini hatırladı.

"Duyduğuma göre mekânı güzelleştiriyormuşsun." Birasını havaya kaldırarak Reece'i selamlamadan önce ona yumuşak bir gülücük yolladı. "Dostlarım bana Lo derler."

"Reece. Memnun oldum. Şunları ben alayım

Joanie." Tabakları aldı ve yıkanmak üzere olanların yerine götürdü. Bu sırada bütün akşam boyunca ilk defa hazırlanması gereken bir sipariş kalmadığını fark etti.

"Birazdan mutfağı kapatacağız. Sen çıkabilirsin, Reece. Yarın seni ilk vardiyaya koydum. Saat altıda buradasın, geç kalma."

"Pekâlâ. Tamam." Önlüğünü çözmeye başladı.

"seni oteline arabayla bırakayım." Lo yarı dolu bira şişesini tezgâha bıraktı. "Eve güvende vardığından emin olalım."

"Ah, hayır, zahmet etme." Reece o taraftan bir yardım gelir diye annesine bir göz attı ama Joanie çoktan kızartma makinelerini kapatmak üzere arkasını dönmüştü. "Fazla uzak değil. Hem yürümek iyi gelir."

"Peki, yürüyüş arkadaşın olurum. Palton var mı?"

Tartışsa kabalık etmiş olacak, tartışmasa kaygan zeminde yürüyor olacaktı. Yürümesi lazımdı. Tek kelime etmeden montunu aldı. "Saat altıda buradayım."

Herkese iyi akşamlar diledikten sonra kapıya yöneldi. Yazarın bakışlarının üzerinde delikler açtığını hissedebiliyordu. Brody, neden hâlâ buradaydı?

Lo kapıyı onun için tuttu ve Reece'in geçmesine izin vererek ardından çıktı.

"Hava serin. Üşümeyeceğinden emin misin?"

"Ben iyiyim. Mutfaktaki sıcaktan sonra iyi geliyor."

"Eminim öyledir. Annemin seni çok çalıştırmasına izin vermiyorsun, değil mi?"

"Çalışmayı severim."

"Bahse girerim, bugün bayağı yoğundun. Neden rahatlaman için sana bir içki ısmarlamıyorum? Sen de bana hikâyeni anlatırsın."

"Sağ ol, ama hikâyem bir içki parasına değmez. Ayrıca yarın erken kalkmam gerekiyor."

"Yarın güzel bir gün olacak." Sesi de yürüyüşü kadar tembeldi. "Yarın uyanınca seni alayım. Etrafı gezdiririm. Angel's Fist'te benden daha iyi bir rehber bulamazsın, benden söylemesi. Ayrıca tam bir beyefendi olduğumu kanıtlayacak referanslarla gelebilirim."

İtiraf etmesi gerekirse harika bir gülümsemesi vardı, bakışları ten üzerinde gezinen bir el kadar cezbediciydi.

Ayrıca patronun oğluydu.

"Gerçekten çok iyisin ama burada sadece bir elin parmakları kadar insan tanıyorum, ki onları da bir günden kısa bir süredir tanıdığımı düşünürsek bu durumda referanslarının pek de bir anlamı olmaz sanırım. Yarını yerleşmek için kullansam daha iyi olacak."

"O zaman, başka bir gün."

Adam birden kolunu tutunca Reece sıçradı. Bunun üzerine adamın sesi korkmuş bir atla konuşur gibi alçalarak yatıştırıcı bir hal aldı. "Bir şey yok, sadece seni yavaşlatıyorum. Sanki bir randevuya geç kalmışsın gibi yürümenden Doğu'dan geldiğin anlaşılıyor. Bir dakika nefes al, gökyüzüne bir bak. İşte buna manzara denir, değil mi?"

Kalbi hızla atmaya devam etmesine rağmen başını yukarı kaldırdı. Ve orada dağların yırtık pırtık gölgeleri arasında asılı duran kocaman beyaz dolunayı gördü.

İşte bu, gerilen sinirlerinin üzerine bir kambur olarak çökmesine izin verdiği için bakışlarını yere kilitlediği zamanlarda kaçırdığı şeydi. Ve bu ana yalnız başına sahip olmayı istese de, onu durdurup yukarı bakmasını sağladığı için Lo'ya minnettar olmalıydı.

"Gerçekten güzel. Satın aldığım rehber kitabında dağların görkemli olduğu yazıyordu. Benim içinse yalnızca sert ve engebeliydiler. Fakat şimdi öyle görünüyorlar, görkemli ve heybetli."

"Bazı yerlere inanmak için görmen gerekiyor. Ve değişiyorlar, bakarken bile değişiyorlar. Yılın bu zamanı yukarı çıkıp nehrin yanında durursan, kayaların tıkırdamalarını duyabilirsin. Seni yukarı çıkartayım, at sırtında Teton Dağları'nı görmek kadar güzel bir şey yoktur."

"Ata binmem ben."

"Sana öğretebilirim."

Tekrar yürümeye başladı. "Doğa rehberi, binicilik eğitmeni."

"Benim işim bu, genellikle otuz kilometre ötedeki kır pansiyonu Circle K.'de olurum. Aşçıya güzel bir piknik sepeti hazırlatırım, senin için de nazik bir at ayarlarım. Eve yazarken mutlaka bahsedeceğin bir gün olacağını garanti ederim."

"Buna şüphem yok." Kayaların sesini duymak, buzultaşlarıyla çayırları görmek isterdi. Ve şu anda, bu muhteşem ay ışığı altında hemen şimdi göstermesini istemek neredeyse akıl çeliciydi. "Teklifin aklımda. Benim durağıma geldik."

"Yukarı kadar eşlik edeyim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Ben..."

"Annem bir hanımefendiyi kapısına kadar bırakmamı öğütlemişti."

Tekrar kolunu tuttu ve otelin kapısını açtı. Çekici bir şekilde adamın deri ve çam koktuğunu fark etti.

"İyi akşamlar, Tom," diye seslendi gece görevlisine.

"Lo. Hanımefendi."

Ve Reece görevlinin gözlerinde bir sırıtışın hayaletini gördü.

Lo asansöre yönelince, Reece geri çekildi. "Üçüncü katta kalıyorum. Yukarı kadar yürüyeceğim."

"Sen de o sağlıklı yaşam çılgınlarındansın, değil mi? Bu kadar ince olmanın nedeni bu olmalı." Lo yönünü değiştirerek merdivenlere çıkan kapıyı açtı.

"Bütün bu zahmete girdiğin için teşekkür ederim." Arkasında o varken merdivenler gözüne çok daha küçük göründüğü için paniğe kapılmaması gerektiğini söyledi kendi kendine. "Kesinlikle arkadaş canlısı bir kasabaya düştüm."

"Wyoming arkadaş canlısı bir eyalet. Burada fazla kişi yaşamıyor ama cana yakınızdır. Boston'dan geldiğini duydum."

"Evet."

"Bu taraflara ilk gelişin mi?"

"Evet." Bir kat daha, sonra kapı açılacaktı.

"Kırsal kesimi görmek için hayatına biraz ara mı vermek istedin?"

"Evet, evet. Kesinlikle doğru."

"Tek başına böyle bir yolculuğa başlaman cesurca bir davranış."

"Öyle mi dersin?"

"Maceraperest olduğunu gösteriyor."

Eğer kapıyı açtığında duyduğu rahatlama hissi olmasa gülmeye başlayacaktı. Nihayet üçüncü katın koridoruna çıktığında rahatladı. "İşte burası." Anahtarını çıkarttı ve kapıdaki bant hâlâ yerinde mi diye kontrol etmek üzere gözleri kendiliğinden aşağı kaydı.

Anahtarı deliğe yerleştiremeden Lo elinden kaptı ve

kapıyı açtıktan sonra anahtarı geri verdi. "Bütün ışıklarını açık bırakmışsın, televizyonu da."

"Ah, evet. İşe başlayacağım için çok heyecanlandım sanırım. Sağ ol Lo, bana eşlik ettiğin için."

"Benim için bir zevkti. Yakın zamanda seni ata da bindireceğim, göreceksin."

Reece güçlükle de olsa gülümsedi. "Teklifini düşüneceğim. Tekrar sağ ol, iyi geceler."

Reece kapıyı kapattı ve sürgüyü çekip, güvenlik zincirini yerine taktı. Yatağın en uzak köşesine geçerek pencereden dışarı, bütün o açık alana bakabileceği bir yere oturdu ve nefesini düzenlemeye çalıştı.

Biraz daha kendine gelince, kapının arkasına bir koltuk çekip gözetleme deliğinden koridorda kimsenin olup olmadığını kontrol etti. Kapıdaki kilitleri ve yan odayla arasındaki kapının arkasına çektiği dolabın sağlamlığını kontrol ettikten sonra yatmaya hazırlandı. Odadaki radyolu saatin alarmını beşe kurdu, sonra da garantilemek için kendi saatini kurdu.

Günlüğünü gözden geçirdi, sonra da geceleyin kaç ışığı açık bırakabileceği konusunda kendisiyle bir pazarlığa girdi. Yeni bir yerdeydi ve bu ilk gecesiydi. Masadaki ışığı açık bırakmak zorundaydı, banyodakini de. Banyonun ışığını kolaylık olsun diye açık bırakıyordu. Gecenin ortasında tuvalete gitmek için uyanabilirdi.

Sırt çantasından el fenerini çıkardı ve yatağın yanına yerleştirdi. Yangın çıkabilir ve elektrikler gidebilirdi. Otelde kalan tek kişi o değildi ya. Birisi yatakta sigara içerken uyuyakalabilirdi ya da çocuğun biri kibritle oynarken bir kazaya neden olabilirdi.

Sabahın üçünde tüm binayı alevlerin kaplama ihti-

mali de vardı. O zaman yataktan çabucak çıkması gerekirdi. El fenerinin yakında olması yalnızca tedbir amaçlıydı.

Göğsündeki ufak gıdıklanmalar, aklına banyo eşyaları arasında duran uyku haplarını getirdi. Bir de antidepresanlarla, sakinleştirici ilaçlar. Hepsi sadece güvenlik için, diye hatırlattı kendine. Uyku hapı alalı aylar olmuştu ve bu gece yardım almadan uyuyacak kadar yorgundu. Eğer gerçekten bir yangın çıkar ve elektrikler giderse, ya yanarak ya da gaz zehirlenmesinden ölürüm, diye düşündü.

Yatağın kenarına oturdu ve kafasını ellerinin arasına alarak fazlaca yaratıcı ve budala bir hayal gücüne sahip olduğundan kendi kendine lanet etmeye başladı.

"Yeter artık dur Reece, bunları düşünme ve yatağa gir. Sabah erken kalkman ve normal bir insan gibi temel işlevlerini sağlıklı bir şekilde görebilmen gerekiyor."

Kilitleri bir kez daha kontrol ettikten sonra yatağa girdi. Yan odadan, koridordan, pencerenin dışından gelebilecek sesleri kalbinin gümbürtüsünden ayırabilmek kıpırdamasını gerektirmeyecek bir şekilde uzandı.

Kendine güvende olduğunu söyledi. Tamamen güvendeydi. Yangın çıkmayacaktı. Bir bomba patlamayacaktı. Kimse gecenin bir yarısı odasına sızıp onu uykusunda öldürmeyecekti.

Gökyüzü düşmeyecekti.

Daha sonra televizyondaki siyah-beyaz melodramın kısık sesiyle onu uykuya hazırlamasına izin verdi.

* * *

Acı o kadar şok edici, o kadar korkunçtu ki, göğsün-

de kilitlenen çığlığı bastıramadı. Siyahlık koca bir örs gibi üzerine çökmüş, onu sıkıştırmıştı. Ciğerlerini ezmiş, nefes alıp vermesini ve hareket etmesini engellemişti. Çekiç kafasına ve göğsüne iniyor, tüm bedenini un ufak ediyor, eziyordu. Güçlükle nefes almak için çabaladı fakat acı dayanılacak gibi değildi, korkusu ise acısından kat kat fazlaydı.

Oralarda bir yerlerdeydiler, karanlığın içinde. Onları duyabiliyordu. Camların parçalanmasını, patlamaları. Ve daha da kötüsü, çığlıkları.

Çığlıklardan daha kötüsü, kahkahaları.

Ginny? Ginny?

Hayır, hayır, şimdi ağlama, hiç ses çıkarma. Burada, karanlıkta ölmek, onlar tarafından bulunmaktan daha iyi. Ama geliyorlar, onun için geliyorlar, hıçkırıklarını tutamıyor, dişlerinin tıkırdamasını durduramıyordu.

Aniden gözlerinde çakan ışık kör ediciydi ve kafasının içinde patlayan çığlıklar vahşi hırıltılar gibiydiler.

"Canlı biri var."

Ve o kendisine uzanan elleri kuvvetsiz yumruklar ve tekmeleriyle uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Ter içinde uyandı, el fenerine uzanıp onu bir silahmış gibi kavradığında boğazından hâlâ o hırıltılar geliyordu.

Orada birisi mi vardı? Kapıda? Pencerede?

Titreyerek oturdu. Bir ses duyarım diye dikkat kesilmişti.

Bir saat sonra alarmlar çaldığında, hâlâ elinde el feneriyle yatağında oturuyordu. Odadaki bütün ışıkları açmıştı.

3

Geceyi sabaha bağlayan kâbuslardan sonra mutfağa geri dönmek çok zor geliyordu. İnsanlarla yüzleşmek, onlardan biri gibi, normal davranmak. Ama hem beş parasız kalmıştı, hem de söz vermişti. Tamı tamına altıda orada olması gerekiyordu.

Sahip olduğu tek diğer seçenek geri çekilmek, aylardır santim santim ilerlediği her adımı bir anda yok etmekti. Yalnızca bir telefonuna bakardı ve kurtarılırdı.

Adım adım ilerledi. Elbiselerini giymek, odayı terk etmek onun için bir galibiyetti. Otelden dışarı çıkıp restorana doğru yönelmesi ise kişisel bir zaferdi. Hava soğuktu, kış hâlâ etkisini gösteriyordu. Nefesi şafak öncesinin titrek pırıltısında buharcıklar bırakıyordu havaya. Dağlar, gecenin büyük tepelerinin arkasında kaybolduğundan koyu ve güçlü görünüyorlardı. Ayaklarının altında alçak bir sis tabakasının yattığını görebiliyordu. Gölden parmak parmak pus yükseliyor, peri kanatları kadar ince yapraksız ağaç dallarının etrafında adeta dans ediyorlardı.

Serin karanlıkta her şey gerçekdışı, durağan ve kusursuzca dengeli görünüyordu. Pusun içerisinden bir şeyler sıyrılıp görünür olduğunda yüreği hopladı fakat sonra sadece bir hayvan olduğunu fark edince rahatladı.

Bu mesafeden gördüğü bu hayvanın ne olduğundan emin olamazdı.

Hayvan su içmek için başını eğdiğinde Reece kuşların ötmeye başladığını duydu. Bir tarafı kaldırıma oturup güneşin doğuşunu seyretmek için yalnız ve sessiz kalmayı istiyordu.

Etraf yatışınca tekrar yürümeye başladı. Mutfakla, insanlarla, yeni işe başlamış kişilere ve ona doğrultulan sorularla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Geç kalmayı ve bu yüzden gergin olmayı göze alamazdı. Tanrı biliyordu ya, daha fazla dikkat çekmek istemiyordu.

Kendisine sakinleş diye emretti. Odaklan. Bunu yapmak için aklında kalan şiirleri tekrarlamaya başladı. Tam kelimelerin ritmine yoğunlaşmaya çalışıyordu ki, etraftan bazı sesler geldiğini hissedince korkuyla sindi. Kendine çevresinde kimsenin olmadığını hatırlattı ve bu şekilde Angel's Food'un kapısına kadar geldi.

İçerde ışıklar parlak bir şekilde yanıyordu ve bu da omuzlarındaki gerginliğin biraz da olsa azalmasını sağladı. İçerdeki hareketliliği görebiliyordu. Joanie mutfaktaki yerini almıştı bile. Bu kadın hiç uyuyor muydu acaba?

Kapıyı tıklatması, sonra da yüzüne bir gülümseme yerleştirip el sallaması gerekiyordu. Bu bir sonraki adımı attıktan, yani kendisini içeri attıktan sonra, çalışarak heyecanını kontrol altına alabilirdi.

Fakat tüm kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Vücudu adeta hareket etmeyi reddediyordu. Parmakları oldukça katı ve soğuktu. Kendini aptal, işe yaramaz, aciz hissederek olduğu yerde kaldı.

"Kapıda bir sorun mu var?"

Reece sarsılarak arkasına döndü. Linda-gail arabasından yeni inmiş, kapısını kapatıyordu.

"Hayır, hayır. Ben sadece..."

"İçeriyi mi gözetliyordun? Dün gece pek uyumamış gibi bir halin var."

"Sanırım öyle oldu. Uyuyamadım."

Zaten soğuk olan hava, Linda-gail'in attığı her adımla birlikte daha da soğuyordu. Bir gün önce dost canlısı olan parlak mavi gözleri şimdi uzak ve küçümserlerdi. "Geç mi kaldım?"

"Geçirmiş olduğun geceyi düşününce bugün işe gelebilmen bile şaşırtıcı."

Reece yatakta kıvrılmasını ve el fenerine sarılıp kıpırdamadan etrafı dinlemesini düşündü. "Sen nereden..."

"Lo dayanıklılık konusunda bayağı şöhretlidir."

"Lo mu? Anlamıyo... Ah!" Reece, keyifli bir şaşkınlıkla durumu anladı. "Hayır biz öyle bir şey yapmadık. *Ben* yapmadım. Tanrım, Linda-gail, onu sadece on dakika gördüm. Dayanıklılığını test etmeden önce bir adamı en azından bir saat tanımam lazım."

Linda-gail kapıyı açmak için uzattığı elini indirdi ve gözlerini kısarak Reece'e baktı. "Lo'yla yatmadın mı?"

"Hayır. Yoksa gizli bir kasaba geleneğini mi bozdum? Kovulacak mıyım? Tutuklanacak mıyım? Eğer kaltaklık işin bir parçasıysa, önceden belirtilmeliydi. Böylece saatte sekiz dolardan daha fazla kazanabilirdim."

"O kısım isteğe bağlı, özür dilerim." Şaşırmış ve kızarmıştı. "Gerçekten üzgünüm. Sadece ikiniz birlikte çıktınız diye hemen tahminlerde bulunup üzerine gitmemeliydim."

"Beni otele bıraktı, içki teklif etti. Ben istemedim, sonra bana çevreyi göstermek istedi. Mutlaka ata binmem gerektiğini söyledi. Ata binmeyi bilmediğimi söyleyince de ısrar etti ve öğretebileceğini söyledi. Belki daha sonra ata binebileceğimizi söyledim. Şirinlik olarak benden on üzerinden on aldı, tavır ve davranışlarından da aynı şekilde. İkinizin arasında bir şeyler olduğunu bilmiyordum."

"Bir şeyler mi? Ben ve Lo arasında mı?" dedi Linda-gail. "Yok öyle bir şey. Büyük ihtimalle 100 kilometre içerisinde elli yaş altındaki kadınlar arasında onunla yatmayan tek kişi benimdir. Benim kitabımda kaltak kaltaktır, erkek de olsa kadın da olsa."

Omuz silkti ve bir kere daha dikkatle Reece'e baktı. "Her neyse, gerçekten bitkin görünüyorsun."

"Uyku tutmadı, hepsi bu. Yeni bir yerde ilk gece, yeni bir iş. Sinirlerim gerildi sanırım."

"Rahatlamaya çalış," dedi Linda-gail kapıyı açarken, sıcaklık gözlerine geri dönmüştü. "Biz korkunç insanlar değiliz."

"Bütün gün orada durup çene çalmaya devam edecek misiniz diye merak etmiştim. Dedikodu yapmanız için para vermiyorum size."

"Tanrı aşkına Joanie, sadece beş dakika oldu, maaşımdan kes. Ah, paradan bahsetmişken, dün gecenin bahşişlerinden payına düşen burada, al Reece."

"Payıma düşen mi? Ben servis yapmadım ki."

Linda-gail zarfı Reece'in eline sıkıştırdı. "Dükkân politikası, aşçı bahşişin yüzde onunu alır. Servis için bahşiş veriliyor ama yemekler kötü olursa bahşiş de olmaz."

"Sağ ol." Tamamen çulsuz değilim, diye düşündü Reece zarfı cebine koyarken.

"Hepsini birden harcama."

"Vakit kaybetmeyle işiniz bitti mi?" Joanie kollarını kavuşturmuş bir halde tezgâhta bekliyordu. "Kahvaltı servisine hemen başla Linda-gail. Reece, cılız poponu buraya getirip çalışmaya başlayacak mısın acaba?"

"Evet efendim. Ah, bu arada," önlük almak için dolaba uzanırken ekledi, "oğlunuz çok çekici ama ben dün gece yalnız uyudum."

"Çocuk yeteneklerini kaybediyor demek."

"Bilemiyorum. Ama ben Angel's Fist'te kaldığım sürece yalnız uyumaya kararlıyım."

Joanie krep hamuru dolu kâseyi kaldırdı. "Sevişmekten hoşlanmaz mısın?"

"Hoşlanırım. Onunla ilgili bir sorunum yok." Reece elini yıkamak için lavaboya doğru ilerledi. "Sadece şimdilik yapılacak işler listemde yer almıyor."

"Bir hayli üzücü ve kısa bir liste olmalı. Meksika omleti yapabiliyor musun?"

"Yaparım."

"Pazarları çok satılır. Krep de öyle. Sen sosis ve domuz pastırmalarını kızartmaya başla. Erkenciler az sonra damlamaya başlarlar."

Öğle vaktinin gelmesinden biraz önce Joanie Reece'in eline yumurta ve sosisli bir tabak sıkıştırdı. "Al, arka odaya geç ve biraz yemek ye."

"Burada iki kişiye yetecek kadar yiyecek var."

"İkisi de anoreksikse evet."

"Ben anoreksik değilim." Sonra sanki kanıtlamak ister gibi yumurtadan bir çatal alıp ağzına attı.

"Arkadaki ofisime geç. Yirmi dakikan var."

Ofisi önceden görmüştü ve *oda* bile orayı tanımlamak için epeyce cömert bir terimdi. "Benim küçük mekânlarla ilgili bir sorunum var."

"Karanlıktan korkuyorsun ve klostrofobiksin. Nesin sen süper fobi kahramanı filan mı? Köşeye geç otur o zaman. Hâlâ yirmi dakikan var."

Dediğini yaptı ve tezgâhın sonuna geçti. Hemen ardından Linda-gail göz kırparak tabağının yanına bir fincan çay koydu.

"Hey, doktor." Linda-gail tezgâhı silerken Reece'in yanındaki iskemleye oturan adama günaydın gülücüğü verdi. "Her zamankinden mi?"

"Pazar kolesterol spesiyalinden Linda-gail. Bugün ormanda yürüyüş günüm."

"Tamamdır. Joanie!" Mutfağa seslendi. "Doktor burada. Doktor, bu Reece, yeni aşçımız. Reece, Doktor Wallace'la tanış. Her derdine deva bulur. Ama sakın seni poker oyununa sürüklemesine izin verme. Kurnaz biridir."

"Hadi ama böyle konuşursan yeni gelenleri nasıl söğüşleyeceğim?" Sandalyesinde doğruldu ve Reece'i başıyla selamladı. "Duyduğuma göre Joanie mutfakta ne yapılması gerektiğini bilen birini almış işe. Nasıl gidiyor?"

"Şimdilik oldukça iyi." Bu sırada kendine adamın beyaz önlük giymediğini ve ona doğru iğnelerle yaklaşmadığını hatırlatmaya çalışıyordu. "İşimi seviyorum."

"Wyoming'deki en iyi pazar kahvaltısı Joanie'nin Yeri'nde olur. Otel açık büfeyle filan müşterileri kandırıyor ama akıllı bütçeler burada." Linda-gail'in önüne

bıraktığı kahveyi eline alarak arkasına yaslandı. "Soğumadan yemelisin."

Reece'e anlattığına göre adam otuz senedir kasabanın doktoruydu. Kasaba yönetiminin Laramie gazetesinde verdiği ilanla gelmişti buraya. Reece yemeğiyle oynarken adam anlatmaya devam etti.

"Macera arıyordum," dedi adam, belli belirsiz Batı şivesiyle. "Buraya âşık oldum, bir de Susan adında kahverengi gözlü güzel bir kıza. Üç çocuk büyüttük. En büyükleri doktor oldu, Cheyenne'de stajda şimdi. Ortancamız, Annie, National Geographic için fotoğraf çeken bir adamla evlendi. Washington D.C'ye taşındılar. Orada bir torunum bile var. En küçüğümüz de şimdi Kaliforniya'da felsefe alanında eğitimine devam ediyor. Ne hakkında felsefe yapacak bilemiyorum ama işte ne yaparsın. Sevgili Susan'ı iki sene önce göğüs kanserine kaybettim."

"Çok üzüldüm."

"Çok, çok zor bir şey." Evlilik yüzüğüne baktı. "Hâlâ uyanınca yanımda olmasını bekliyorum. Sanırım beklemekten hiç vazgeçmeyeceğim."

"Buyurun Doktor." Linda-gail önüne bir tabak yerleştirdi ve Reece hayretle bakakalınca birlikte güldüler. "Her bir parçasını yiyecek," dedi Linda-gail ayrılmadan önce.

Tabakta, üst üste epeyce krep, bir omlet, kalın bir parça domuz eti, bolca kızarmış patates, üç tane de tombul sosis vardı.

"Gerçekten de bunların hepsini yiyor olamazsınız."

"İzle ve gör küçük kız, izle ve gör."

Oldukça zinde görünüyor, diye düşündü Reece. Sağ-

lıklı öğünler yiyerek, makul seviyede egzersiz yapıyor gibiydi. Yanakları kırmızı ve etsizdi, metal çerçeveli gözlüğünün ardındaki gözleri berrak kahverengiydi.

Yine de tepeleme dolu tabağa, uzun yolda aç kalmış tır şoförü gibi girişti.

"Doğu'da bıraktığın bir ailen var mı?"

"Evet, büyükannem Boston'da."

"Yemek yapmayı orada mı öğrendin?"

Reece hızla tükenen yemekten gözünü alamıyordu. "Evet, başladığım yer orasıydı. Vermont'daki Yeni İngiltere Aşçılık Okulu'na gittim, sonra da Paris'te Cordon Bleu'de bir yıl geçirdim."

"Aşçılık okulu demek." Doktor kaşlarını kaldırdı. "Ve Paris. Pek şatafatlı doğrusu."

Aniden, iki dakika içerisinde, normalde geçmişiyle ilgili birine iki haftada söylediğinden daha fazla şey söylediğini fark etti. "İşe dönsem iyi olacak. Sizinle tanışmak güzeldi."

Reece öğleden sonra biraz daha çalıştıktan sonra, geri kalan zamanında uzun bir yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Gölün etrafında bir tur atar, ağaçlıkların bir kısmını keşfedebilirdi. Birkaç fotoğraf çekip büyükannesine yollayabilirdi.

Yürüyüş ayakkabılarını giydi ve sırt çantasını, rehber kitabın on beş kilometreden az yürüyüşler için önerdiği gibi ayarladı. Dışarı çıkınca otelden aldığı broşürleri okuyabileceği bir yer bulup oturdu.

Boş kaldığı zamanlarda, mümkün olduğunca kasabadan uzaklaşarak parkta veya ormanlık alanların kıyılarında vakit geçirmeye karar vermişti. Dışarıda, açık havadayken çok daha iyi hissediyordu.

İlk boş gününde kolay patikalardan bir tanesini kullanarak yukarılara çıkacak, nehri görecekti. Ama şimdilik yapması gereken elindeki rehbere uyarak yürümeye başlamaktı.

Yavaş bir tempo tutturdu. Bu şimdiki hayatının avantajlarındandı. Nadiren acele etmesi gerekiyordu. Kendine ait zamanında istediği şeyi istediği hızda yapabiliyordu. Daha önceden kendine bu hakkı hiç tanımamıştı. Son sekiz ay boyunca, geride kalan yirmi sekiz seneden daha fazlasını görmüş ve yapmıştı. Belki biraz delirmişti ve sinir hastalığı, fobileri vardı, paranoyaktı, fakat bazı eksik kısımlarını tamamlamayı, tekrar yerine koymayı başarmıştı.

Bir daha asla bir zamanlar olduğu gibi hırslı ve telaşlı bir şehirli olamazdı. Ama dönüştüğü şeyi sevdiğini keşfetmişti. Şimdi yanından bulanık olarak geçip giden şeylere daha çok dikkat ediyordu. Işık ve gölgenin oyunları, suyun kayması, ayaklarının altında eriyen zemin.

Şimdi olduğu yerde kalabilir ve bir balıkçılın suyun içinden bulutlar kadar sessiz bir şekilde çıkmasını seyredebilirdi. Çıkan dalgacıkların yüzeyde genişleyerek bir çocuğun kürek çektiği kırmızı kanonun ucuna kadar gelmesini seyredebilirdi.

Balıkçılı yakalamak için geç kalsa da, yanında olduğunu hatırladığı kamerasıyla kanodaki çocuğu, mavi suyu ve dağların suyun üzerindeki göz kamaştırıcı yansımasını fotoğrafladı.

Tekrar yürümeye başladığında her fotoğrafa notlar düşebileceğini düşündü. Bu şekilde büyükannesi de kendisini gezinin bir parçası gibi hissederdi. Bos-

ton'dan, arkasında endişe bırakarak ayrıldığını biliyordu, ama tek yapabileceği büyükannesine arada sırada geveze e-postalar yollamak ve telefon ederek nerede ve nasıl olduğu konusunda onu haberdar etmekti.

Gerçi nasıl olduğu konusunda her zaman doğru söyleyemiyordu.

Gölün etrafında evler ve kulübeler vardı, birileri Pazar barbeküsü yapıyordu. Bunun için güzel bir gündü; ızgara tavuk, patates salatası, zeytinyağlı haşlanmış sebzeler, şişelerce buzlu çay, soğuk bira.

Küçük bir kız çocuğu kıyıda gülüp köpeği cesaretlendirmeye çalışırken köpek mavi bir topun ardından suya atladı. Topla beraber kıyıya geri yüzdükten sonra çılgınlar gibi silkelenerek kıza iyi bir duş aldırdı.

Kız topu tekrar suya attığında zevkten kudurarak havladı ve döngüyü tekrarlamak üzere vakit kaybetmeden suya atladı.

Reece, gölden yeşil ağaçlara yönelirken şişesini çantasından çıkartarak suyunu yudumladı.

Rehber ve broşürlerin dediğine bakılırsa çevre ormanlarda yaşayan ayılar, insan varlığını hissedince uzaklaşsalar bile, bir tanesiyle karşılaşmadan da yaşayabilirdi.

Belli mi olur, o gün ayının kafası bozuk olabilir ve tüm hıncını ondan çıkarmaya karar verebilirdi.

Dikkatli olacaktı, fazla uzaklaşmayacaktı ve pusulası olsa da, patikadan ayrılmayacaktı.

Burası daha serin, diye düşündü. Güneş kar havuzlarının hepsine ulaşamıyordu. Daha sonra bir dereye rastladı. Dere, yoluna devam etmek için buzların içinden ya da üzerinden akmak zorundaydı.

Dereyi takip etti. Eriyen buzların çıkardığı sesleri dinledi. Sonra hayvan dışkısı ve ayak izi bulduğu zaman çok heyecanlandı. Ne tür izlerdi bunlar? Neyin dışkısı olabilirdi? Öğrenmek isteyerek çantasını açtı.

O anda gelen hışırtı kanını dondurdu. Sesin geldiği yöne dikkatle baktı. Reece mi yoksa geyik mi daha çok şaşırmıştı anlaması zordu, ikisi de bir an nefessiz bir halde birbirlerine bakakaldılar.

Fotoğraf makinesini ağır hareketlerle aldı. Henüz kımıldamamış geyiğin portresi tam istediği gibi olmuştu, çektiği fotoğraftan hoşnut bir şekilde gülünce, geyik sesten kaçıp gitti.

"Ne hissettiğini biliyorum," diye mırıldandı, geyik onu duyamayacak kadar uzaklaştıktan sonra. "Dünya ürkütücü şeylerle dolu."

Küçük kamerayı cebine koyarken artık köpeğin havlamasını ya da kasabanın ana yolundan geçen arabaları duyamadığını fark etti. Sadece ağaçların arasından geçen esintinin sessiz hışırtısıyla nehrin şırıltısını duyuyordu.

"Belki de ormanda yaşamalıyım. Tenha bir kulübe bulurum, sebze yetiştiririm. Vejetaryen olabilirim," diye düşündü Reece, nehrin daraldığı yerden karşıya sıçrarken. "Tamam. Belki olamam. Ama balık tutmayı öğrenirim. Bir kamyonetim olur ve erzak için ayda bir kasabaya giderim."

Hayal etmeye başladı, kafasındaki görüntüyü boyuyordu. Sudan çok uzakta ya da ormanın çok derinlerine gömülü olmazdı. Bir sürü penceresi olurdu. Herhalde dışarıda yaşamak gibi bir şey olurdu.

"Kendi işime başlayabilirim. Küçük kulübe endüs-

trisi. Yemek yapar, satarım. Satış kısmını internetten yaparım belki. Hatta evi hiç terk etmeyebilirdim. Sonra da listeye bir de agorafobi eklerdim."

Ormanda yaşayabilirdi, bu kısım güzeldi ama şehirde çalışmalıydı. Burası bile olabilirdi, Joanie için çalışmaya devam edebilirdi.

"Bir kaç hafta dene, en iyisi bu. Nasıl gittiğine bir bak. O otelden dışarı çık ama, bu önemli." Ama orada çok uzun süre de kalamazdı. Peki ya neresi? Belki de...?"

Ciyaklayarak arkaya doğru tökezledi, neredeyse poposunun üzerine düşüyordu.

Bir geyiğe rastlamış olabilirdi ama ciltli bir kitapla hamağın üzerinde yatan bir adama rastlamak apayrı bir şeydi.

Geldiğini duymuştu. Kendiyle sesli bir münakaşaya girmişken birinin duymaması zor olurdu diye düşündü. Adam onun göle döneceğini düşünmüştü ama kadın doğrudan hamağına gelmişti. Bir yürüyüş ayakkabısı için fazlaca temiz ayakkabılarını görmüş ve kitabını indirip onu izlemeye başlamıştı.

Vahşi doğada yolunu bulmaya çalışan şehirli kadın fikri hoşuna gitti. L.L Bean marka bir çanta ve botlar, ayakkabılara oranla en azından biraz daha eskimiş Levi's pantolon, su şişesi.

Cebinden dışarı taşan şey cep telefonu muydu? Tanrı aşkına burada kimi arayacaktı ki?

Saçlarını arkaya toplamış, kuyruk kısmını şapkasının arkasındaki delikten geçirmişti. Yüzü beyaz ve ürkmüş koyu kahverengi gözleri kocamandı. "Kayıp mı oldun?"

"Hayır. Evet. Hayır." Başka bir gezegenden yeni gelmiş gibi etrafına bakındı. "Sadece yürüyordum, fark etmedim. İzinsiz girdim sanırım."

"Öyle yaptın, evet. Ben içerden silahımı alırken burada bir dakika beklemek ister misin?"

"Sanmam. Bu senin kulüben, sanırım. Güzelmiş." Bir an kulübeyi inceledi; kütüklerin basit yapısını, tek masa ve tek sandalyesiyle üstü kapalı verandanın uzanışını. Harika bir yer olduğuna karar verdi. Tek masa, tek sandalye.

"Bana özel," dedi. "Üzgünüm."

"Ben değilim. Özel yerleri severim."

"Ben...yani ne demek istediğimi anladın sanırım." Derin bir nefes aldı ve su şişesinin kapağını açıp kapattı. Yabancılarla hep daha iyiydi. Tanıdığı kişilerin endişeli, acıyan bakışlarına tahammül edemiyordu.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun. Dik dik bakıyorsun bana. Çok kabaca."

Bunu söylerken tek kaşını kaldırmıştı. Reece bunu yapabilen insanları hep takdir ederdi, sanki o tek kaşın kendine ait ayrı kasları varmış gibi. Adam uzandı ve nerede olduğundan emin olduğu bir şişe birayı kavradı. "Buna kim karar veriyor ki? Herhangi bir kültürde nedir kaba olan?"

"KET."

Cevap vermesi sadece bir anını aldı. "Kabalığı Engelleme Topluluğu mu? Dağıldılar sanıyordum."

"Hayır, işlerini yeraltından devam ettiriyorlar."

"Benim büyük-büyükbabam KET üyesiydi, ama aşağılık herifin teki olduğu için hakkında pek konuşmuyoruz."

"Her ailede böyle bir tip vardır. Ben seni okumandan alıkoymayayım."

Reece bir adım geri atarken, adam ona bira isteyip istemediğini sormak için kendisiyle münakaşa ediyordu. Tam sormaktan vazgeçmişti ki, havada keskin bir ses patladı.

Reece yere kapaklandı ve hendeğe atlayan bir asker gibi elleriyle kafasını örttü.

İlk başta bu adamı güldürmüştü. *Şehirli kız.* Fakat kadının ne hareket ettiğini ne de ses çıkardığını görünce ortada başka bir şeyler olduğunu anladı. Ayaklarını hamaktan atarak kadının yanına çömeldi.

"Carl Sampson'ın kamyonu. Endişelenme. Tekerlekli bir hurda. Motor ateşi geri tepince patlama oldu."

Reece titremesini durduramıyordu.

Adam onu rahatlatmak için elini kolunun üzerine koyunca Reece kasıldı.

"Yapma. Dokunma bana. Dokunma bana. Dokunma. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Tamam." Sonra adam, Reece'in yere düşerken elinden fırlayan su şişesini almak için kalktı. "Bunu ister misin? Suyunu?"

"Evet. Sağ ol." Şişeyi aldı fakat titreyen parmakları kapağı açamadı. Brody bir şey söylemeden şişeyi elinden aldı ve kapağını açıp geri verdi.

"İyiyim. Sadece bir an korktum. Silah sesi sandım."

"Onu da duyabilirsin. Buraya avlanmak için gelen çok olur. Burası vahşi Batı, sıska."

"Tabii ki. Elbette geliyorlardır. Elbette. Alışırım."

"Ormanda, dağlarda yürümeye çıktığın zaman parlak bir şeyler giymen gerekir. Kırmızı, turuncu."

"Doğru. Haklısın. Tamam. Bir dahaki sefere dikkat ederim."

Yüzüne birazcık renk gelmişti ama Brody'ye kalırsa bunun sebebi utanmasıydı. Tekrar ayağa kalkmayı başardığında nefesi hâlâ kesik kesik çıkıyordu. Üzerini silkelemek için isteksiz bir girişimde bulundu.

"Böylelikle programımızın eğlence kısmını da tamamlamış olduk. Günün geri kalan kısmının tadını çıkar."

"Umarım." Daha iyi bir adam oturması için ısrar eder, ya da kasabaya kadar eşlik etmeyi teklif ederdi diye düşündü. Ama o daha iyi bir adam değildi.

Yürümeye devam etti, sonra arkasına bakmak için yavaşladı. "Ben Reece, bu arada."

"Biliyorum."

"Ah, peki. Görüşmek üzere."

Başı önde, hızlı yürürken bile korkmuş, kocaman gözlerini fark etmemek zor, diye düşündü Brody. Güzel kadındı ama bir beş kilo kadar daha alsa seksi olduğu da söylenebilirdi.

Onun merakını uyandıran kadının korkmuş tarafıydı. Reece Gilmore'un durumunda onu etkilemiş olan her neyse, ruhunda yeniden açığa çıkmayı bekleyen çok fazla iz bıraktığı kesindi.

Reece gözlerini gölden ayırmıyordu; dalgacıklar, kuğular, kayıklar. Etrafından dolaşmak epeyce uzun bir yürümeyi gerektiriyordu ama bu sakinleşmesine ve içinde yanan utanç alevinin sönmesine iyi gelecekti. Duyduğu ağrılar migrene dönüşmeye başlamıştı bile ama bu şimdilik o kadar da kötü bir şey değildi. Ağrısı geçmezse otele gidince ilaç alabilirdi.

Aptal kamyon geri teptiğinde neden ormanda yalnız başına değildi ki? Gerçi, öyle olsaydı, şimdi hâlâ iki büklüm inliyor olabilirdi.

En azından Brody olaya gerçekçi yaklaşmıştı. Suyun burada, toparla kendini.

Güneş artık gözlerini acıtmaya başladığı için çantasından güneş gözlüklerini aldı. Sonra kendisine kafasını dik tutup normal bir hızda yürümeyi emretti. Hatta kendisi gibi göl kenarında yürüyen bir çifte gülümsemeyi bile becerdi. Ana yola nihayet, *nihayet* çıktığındaysa kendisini selamlayan bir şoföre el sallayarak karşılık verdi.

Resepsiyonda yine aynı kız oturuyordu. Reece kendini ne kadar zorlasa da kızın ismini hatırlayamadı. Kız Reece'e gülümsedi ve gezintisinin nasıl gittiğini sordu. Reece cevap verdiğini biliyordu fakat kelimelerin ağzından nasıl çıktığının farkında değildi.

Odasını istiyordu.

Merdivenlerden yukarı çıktı, anahtarını buldu ve içeri girdikten sonra bir süre kapıya yaslanarak durdu.

Sonra kilitleri iki kere kontrol edip ilaçlarını aldıktan sonra, botları ve güneş gözlükleri dâhil, tamamen giyinik bir halde yatağına uzandı.

Ve gözlerini kapatarak kendini normalmiş gibi davranmanın yorgunluğuna bıraktı.

4

Bahar fırtınası, yirmi santime varan ıslak ve yoğun karla, gölü köpüklü gri bir levhaya çevirmişti. Kasaba halkının bir kısmı, kar arabalarıyla donmuş gölün üzerinden geçiyor, kat kat kıyafetleriyle şekilsiz bohçaları andıran çocuklar gölün kıyısında kardan adamlar yapıyorlardı.

Lynt, geniş omuzları ve soğuktan kızarmış suratıyla, kar temizleme görevine sık sık ara veriyor, termosunu Joanie'nin kahvesiyle doldururken de rüzgârdan şikâyet ediyordu.

Sabah işe gelirken Reece de rüzgârdan nasibini almıştı. Rüzgâr şiddetle kanyondan aşağı doğru esiyor, kar kıvılcımlarını beraberinde sürükleyerek kemiklerinin içine işliyor, iliklerini yakıyordu.

Rüzgâr adeta pencereleri dövüyor, öldürmeye kararlı bir adam gibi uluyordu. Elektrikler kesildiğinde, Joanie botlarını ve paltosunu kaptığı gibi jeneratörü çalıştırmak üzere dışarı çıktı.

Jeneratörün kükremesi, rüzgârın çığlıkları ve Lynt'in kar sabanının gümbürtüleriyle yarışıyordu. Reece bütün bu acımasızca gürültüye rağmen insanların hâlâ nasıl çıldırmadıklarını merak ediyordu.

Dahası, bu hava restorana gelmelerini bile engelle-miyordu. Lynt aracını kapatıp kocaman bir güveçle masaya oturdu. Carl Sampson, Lynt'in yanına geçti ve dana rostonun ardından iki parça da yabanmersini payı yedi.

Başkaları da gelip gittiler. Reece, hepsinin yiyecek istediğini ve birlikte vakit geçirecek birilerini aradığını anlamıştı. Yalnız olmadıklarını hatırlamak için biraz insan görmek istiyorlardı. O da, pişirirken, dilimlerken, kızartırken, etrafındaki seslerin uğultusuyla sakinleşti.

İş günü geride kaldıktan sonra, bütün bu uğultudan, birbirleriyle konuşan, birbirlerine dokunan insanlardan eser kalmayacaktı. Mola zamanı geldiğinde, oteldeki odasını düşünerek karda bata çıka yürümek zorunda kalmasına rağmen el fenerine pil almak için markete yürüdü. Her ihtimale karşı.

"Kış bize son tokadını attı," dedi Mac pilleri ona verirken. "Bunlardan tekrar sipariş vermem gerekecek. Bugün adeta bunlara hücum edildi. Ekmek, yumurta ve süt de tükenmek üzere. Neden fırtınada insanlar hep ekmek, yumurta ve süt depoluyor ki?"

"Sanırım fırtınada Fransız tostu yemek istiyorlar."

Mac hırıltılı bir şekilde güldü. "Olabilir, belki de. Joanie'nin Yeri'nde işler nasıl? Fırtınadan sonra o tarafa gidemedim. Böyle durumlarda açık olan tüm iş yerlerine uğramaya çalışıyorum. Belediye başkanı olarak bunu yapmam gerektiğini düşünüyorum."

"Jeneratör çalıştığı için hâlâ açığız. Senin gibi."

"Evet, kapalı kapıları sevmiyorum. Lynt yolları yeterince temizledi, elektrikler de birkaç saate geri gelmeli. Hem kontrol ettim. Fırtına geçmek üzere."

Reece pek inanmadan pencerelere baktı. "Öyle mi?"

"Elektrikler geldiğinde fırtına da bitmiş olacak, görürsün. Bu seferlik tek ciddi sorunumuz Clancy'nin depo kulübesinin çatısının çökmesi oldu. O da kendi hatası zaten. Önceden tamir edilmesi gerekiyordu. İlk fırsatta Joanie'ye bir şeyler lazım mı diye kontrole geleceğimi bildir."

* * *

Aradan sadece bir saat geçmişti ki Mac'in tahminleri tuttu. Önce rüzgâr hafifleyerek sinirli bir homurtu halini aldı. Daha sonra Joanie'nin jeneratörle çalışmasına izin vermediği müzik kutusu garip sesler çıkardıktan sonra dinleyicilerine bir Dolly Parton şarkısı takdim etti.

Şiddetli kar ve vahşi rüzgâr kasabayı terk ettikten uzun bir süre sonra bile, Reece hırpalanmış bulutların kendi içlerinde hiddetle köpürdüklerini görebiliyordu. Fırtınanın izini gökyüzünde sürmek sahip oldukları kudreti daha iyi anlamasını sağlıyordu.

Otel odasının sıcaklığında durup onları uzaktan izleyebildiği için minnettardı.

Joanie'nin yemek tariflerine göre tencereler dolusu türlüler hazırladı, ızgarada kilolarca et, tavuk ve balık pişirdi. Her vardiyanın sonunda payına düşen bahşişi sayarak sırt çantasının derinliklerine sakladığı zarfın içine yerleştirdi.

Sabah ya da akşam, günün bir saatinde Joanie eline bir tabak sıkıştırıverip yemesini sağlıyordu. Et ızgarada pişerken, Reece de mutfağın bir köşesinde yemeğini yiyordu.

Fırtınadan üç gün sonra güveçte çorba karıştırırken Lo çıkageldi. Havayı koklama eylemini hayal gücüyle yarattığı bir film karesi içinde gerçekleştiriyorken, "Harika kokan bir şeyler var," dedi.

"Tortilla çorbası." En sonunda, kendi tariflerinden bir tanesini hazırlayabilmek için Joanie'yi ikna edebilmişti. "Ve elbette güzel. Bir kâse ister misin?"

"Ben senden bahsediyordum ama şundan da bir kâseyi reddetmem tabi."

Yeni hazırladığı tabağı Lo'ya verdi ve bir tane daha almak için dolaba uzandı. Hemen hareketlenen Lo da arkasından onun yaptığı gibi dolaba uzandı. Klasik bir hamle diye düşündü Reece, tıpkı temastan kurtulmak için kendisinin yana doğru attığı yavaş adım gibi. "Ben hallettim. Annen arkada, ofisinde eğer onu görmek istiyorsan."

"Çıkmadan uğrarım yanına. Seni görmek için geldim."

"Hımım." Kâseyi doldurdu, rendelediği peynir ve kızartılmış tortilla parçalarıyla üzerini süsledi. Tereyağı ve ekmekle hazırladığı tabağa yerleştirirken biraz kişnişle ne kadar daha güzel olabileceğini hayal etti. Salona tezgâha geçti, "Sipariş hazır," diye seslendi ve sıradaki kâğıda göz gezdirdi.

Belki de Joanie'yi bir sonraki alışverişte kişniş ve başka taze otlar satın almak için ikna edebilirdi. Biraz güneşte kurutulmuş domates ve roka. Eğer sadece...

"Hey, nerelere daldın öyle?" diye araya girdi Lo. "Ben de gelebilir miyim?"

"Ne? Pardon, bir şey mi söyledin?"

Lo biraz gücenmiş görünüyordu, şaşırmıştı da. Bir

kadının onun varlığını unutmasına pek alışkın olmadığı belli, diye düşündü Reece. Sonra kendine patronun oğluyla yüz yüze olduğunu hatırlatarak adama gülümsedi. "Yemek yaptığım zamanlar kendimi fazla kaptırabiliyorum."

"Sanırım öyle oluyor. Yine de bugün işler oldukça hafif gibi."

"Ama yine de sürekliliği bozulmuyor." Domuz pastırmalı çizburger ve tavuklu sandviç için gerekli malzemeleri çıkarttı ve iki patates kızartması siparişini hazırlamak için mutfaktaki işine devam etti.

"Vay be! Bu gerçekten güzel." Çorbayı kaşıklamaya devam etti.

"Sağ ol. Patrona da övmeyi ihmal etme."

"Mutlaka. Pekâlâ, Reece, çizelgeyi kontrol ettim. Bu akşam boşmuşsun."

"Hı hı." Horoz sıklet bulaşıkçı Pete molasından geri döndüğünde, Reece ona selam verdi.

"Belki bir film seyretmek istersin diye düşündüm."

"Kasabada bir sinema olduğunu bilmiyordum."

"Yok zaten. Ama Batı Wyoming'deki en iyi DVD koleksiyonu bana ait. Patlamış mısırım da nefis olur."

"Şaşırmadım." Sonra kendine karşısındaki adamın patronun oğlu olduğunu bir kez daha hatırlattı. Onunla konuşurken dikkatli bir çizgide yürümesi gerekiyordu. "Güzel bir teklif bu Lo ama bu akşam yapmam gereken çok şey var. Çorbanın yanına ekmek de ister misin?"

"Olabilir." Biraz daha yakınına geldi. "Biliyorsun tatlım, beni böyle reddetmeye devam edersen kalbimi kırarsın."

"Hiç sanmıyorum." Izgaradaki siparişleri yavaşça

çevirdikten sonra ona bir tabak ekmek uzattı. "Izgaraya çok yaklaşmak istemezsin," diye uyardı. "Üzerine yağ sıçrayabilir."

Lo, Reece'in umduğu gibi çorbayı alıp restoran tarafına gitmek yerine, iş tezgâhına yaslanmıştı. "İnanılmaz yumuşak bir kalbim vardır."

"O zaman benden uzak durmak isteyebilirsin. Boston'dan buraya gelirken kanayan kırık kalplerden uzunca bir çizgi bıraktım. Hastalık gibi bir şey bu."

"O halde ilacı ben olabilirim."

Bunun üzerine Reece Lo'ya bir göz attı. Fazla iyi görünümlü ve fazlasıyla çekiciydi. Bir zamanlar onun tarafından kovalanmaktan zevk alabilirdi, hatta bir süreliğine kendini ona kaptırabilirdi de ama artık o oyunlar için gücü yoktu. "Doğruyu öğrenmek ister misin?"

"Acıyacak mı?"

Reece'i güldürmeyi başarmıştı. "Seni beğeniyorum. Ve seni beğenmeye devam etmek istiyorum. Sen patronun oğlusun ve bu da seni bana göre patrondan sonraki ilk şey yapar. Patronla yatmıyorum. Dolayısıyla seninle de yatmayacağım. Ama teklifin için minnettarım."

"Henüz benimle yatmanı istememiştim ki," dedi Lo. "Sadece ikimiz için de vakit kazandırmaya çalışıyorum."

Kaşığını doldurdu, yavaş ve düşünceli bir şekilde çorbasından içti. "Bahse girerim ki fikrini değiştirebilirim, bana ufacık bir şans versen yeter."

"İşte tam da bu yüzden şans vermek istemiyorum."

"Peki o zaman, umarım işten kovulursun ya da annem beni evlatlıktan men eder."

Kızartma makineleri sinyal verince, patateslerin yağının süzülmesi için kızartma sepetini kaldırdı ve sandviçleri hazırladı. "Kovulmayı göze alamam, ayrıca annen de seni çok seviyor."

Reece siparişleri hazırladı ve garsonların alması için tezgâha bıraktı. "Hadi artık çorbanın kalanını dışarıda bitir, yolumu kapatıyorsun."

Lo sırıttı. "Patronluk taslayan kadınlar zayıf noktamdırlar."

Sonra Reece bir sonraki siparişe başlarken, sessiz sedasız dışarı çıktı.

"Tekrar deneyecektir," diye seslendi Pete. Sekiz yıldır Wyoming'de olmasına rağmen sesi hâlâ Bronx'dan geldiğini açıkça ortaya koyuyordu. "Elinde değil."

Reece kendini biraz rahatsız hissetti. "Belki de ona evli olduğumu söylemeliydim, ya da lezbiyen."

"Bunun için artık çok geç. Benimle vahşice bir aşk yaşadığını söylesen daha iyi edersin." Pete iki ön dişindeki geniş aralığı göstererek sırıttı.

"Neden bunu daha önce düşünmedim." Reece kıkırdadı.

"Kimse düşünmüyor. İşte tam da bu yüzden işe yarayabilirdi."

İçeriye giren Joanie, Pete'in önlüğünün cebine bir çek sıkıştırdı, bir tane de Reece'e uzattı. "Maaş günü."

"Sağ ol." Ve Reece o anda kararını verdi. "Uygun olduğun bir zaman bana yukarıdaki apartmanı gösterebilir misin? Tabii hâlâ müsaitse."

"Oraya taşınan kimseyi göremedim, sen gördün mü? Ofisime gel."

"Önce benim..."

"Söyleneni yap," diye kesip attı Joanie ve kapıya gitti.

Başka şansı kalmayan Reece onu takip etti. İçeri girince Joanie küçük bir duvar dolabını açtı. Kancaların üzerinde, etiketli anahtarlardan oluşan bir ordu vardı. Bir tanesini alıp Reece'e uzattı. "Haydi. Yukarı çık, bir bak."

"Daha benim mola vaktim gelmedi ki."

Joanie yumruğunu beline koydu. "Bak kızım, eğer zamanı geldi dediysem gelmiştir. Hadi dışarı. Merdivenler arka tarafta."

"Pekâlâ, on dakikaya dönerim."

Hızla eriyen kara rağmen hava yeterince soğuktu. Montunu aldı. Dışarıdaki çürük basamakları çıkıp kapının kilidini açtığında montunu aldığına şükretti. Joanie yukarıdaki ısıtmayı kapatacak kadar tutumluydu elbette.

Yatağın yerleştirildiği oyuk duvar ve sokak tarafında küçük bir tezgâhla ayrılmış mutfak tersini iddia etse bile, dairenin aslında tek bir odadan oluştuğunu görebiliyordu. Biraz hırpalanmış duran yerler meşedendi, duvarlarsa bej rengiydi.

Kaldığı otel odasının banyosundan az da olsa daha büyük bir banyoya sahipti. İçinde eski bir lavabo ile dökme demir bir küvet vardı. İkisinin de suyollarının etrafında pas tomurcukları birikmişti. Lavabonun üzerindeki ayna lekeliydi, siyah kenarlı fayanslar beyazdı.

Ana odada çökmüş ekoseli bir kanepe, tek bir soluk mavi sandalye ve üzerlerinde bitpazarından alınmış kelepir lambalar olan birkaç ufak masa vardı.

Daha pencerelere dönüp yürümeden gülümsemeye başlamıştı. Üçlü pencere dağlara bakıyordu. Dünyayı

ayaklarına getiriyor gibiydiler. Gökyüzünü donuk beyazdan teslim alan mavi çizgileri ve onların gölün grisi üzerindeki pırıltılarını görebiliyordu.

Kardan adamlar kış kahverengisi çimler üzerinde yatan şekilsiz hobbitlere dönüşmüşlerdi. Söğütler boynu bükük perişan sopalar gibi görünüyor, kavak ağaçları titriyordu. Bulutlar toplanıp dağılırken karla kaplı tepeler üzerinde gölge oyunları yapıyorlardı.

Kasaba, çamurlu sokakları ve basit kulübeleriyle ayaklarının altına uzanmış gibiydi. Ondan uzak ve güvende olmasına rağmen bulunduğu yerden kasabanın bir parçası olduğunu hissetmişti. "Burada mutlu olabilirim," diye mırıldandı.

Alması gereken bazı şeyler vardı. Havlular, çarşaflar, mutfak malzemeleri, temizlik eşyaları. Bugün aldığı çeki ve odasında duran bahşişleri düşündü. Temel gereksinimlerini karşılayabilirdi. Ve eğlenceli olabilirdi. Neredeyse bir yıldır ilk defa kendi eşyalarını kendisi satın alabilirdi.

Büyük bir adım, diye düşündü ve hemen ardından da kendini sorgulamaya başladı. Bir sefer için fazla büyük bir adım mıydı, çok mu erkendi? Bir apartman kiralamak, çarşaflar almak. Ya gitmesi gerekirse? Peki ya kovulursa? Ya da...

"Tanrım, kendi sinirlerimi bozuyorum," diye homurdandı. "İhtimaller yarınlar için. Önemli olan şu an. Ve şu an burada yaşamak istiyorum."

Bunu düşündüğü sırada bulutlar dağıldı ve aralarından kırılgan bir ışık huzmesi belirdi.

Bu yeterince iyi bir işaretti. Burayı deneyecekti, ne kadar sürerse sürsün.

Dışarıda, merdivende ayak sesleri duydu ve içindeki korku baloncukları kalbinde fokurdamaya başladı. Yapışkan masa lambalarından bir tanesini sıkıca kavradı.

Kapıyı açanın Joanie olduğunu görünce, deminden beri incelermiş gibi yaparak lambayı dikkatlice masanın üzerine yerleştirdi.

"Çirkin ama yeterince ışık verir," dedi Joanie.

"Affedersin, söylediğimden daha fazla sürdü. Hemen iniyorum."

"Acele etme. Fazla iş yok, Beck ızgarada. Fazla karışık bir şeyler olmadığı sürece idare edebilir. Sen burayı tutmak istiyor musun istemiyor musun?"

"Evet, kirayı halledebilirsem tabii. Ne kadar istediğinden hiç bahsetmedin."

Joanie odada ileri geri yürüdü ve sonra otele oranla biraz daha düşük bir miktar söyledi.

"Isıtma ve elektrik dâhil. Tabii kafayı üşütüp onları da istemediğini söylersen ayrı. Telefon bağlatmak sana kalmış. Duvarları boyamak filan istersen de aynısı geçerli. Ayrıca iş zamanı burada gürültü istemem."

"Epeyce sessizimdir. Ödemeyi haftalık yapsak? Fazla biriktirmeden ödemeyi tercih ederim."

"Kira zamanında elime geçtiği sürece benim için fark etmez. İstersen bugün yerleşebilirsin."

"Yarın. Bir şeyler almam gerekiyor."

"Bana uyar. Fazla eşyası yok." Joanie'nin kartal gözleri odanın içini taradı. "Buraya getirebileceğim bir kaç şeyim olabilir. Eşyalarını taşımak için yardıma ihtiyacın olursa, Pete ile Beck el atarlar."

"Sana minnettarım. Her şey için."

"Üstüne düşeni yapıyorsun. Anlaştığımız gibi zammın da gelmek üzere."

"Teşekkürler"

"Daha önceden konuşulup anlaşılmış bir şey için minnet duymaya gerek yok. İşini yapıyorsun, sorun çıkarmıyorsun. Soru da sormuyorsun. Bana kalırsa bunun nedeni karşılığında sana soru sorulmasını istememen."

"Bu bir soru muydu, yoksa bir yargı mı?"

"Ama aptal değilsin." Joanie'nin eli önlüğünün cebini yokladı, Reece orada sigara paketinin olduğunu biliyordu. "Şu meseleyi bir konuşalım. Bir derdin var. Aklı başında biri, sana sadece bir kere bakmakla bunu görebilir. İnsanların *sorun* diye tabir etmekten hoşlandığı şeyden var sende."

"Benim için böyle mi düşünüyorlar?" diye mırıldandı Reece.

"Bana kalırsa, üstesinden gelmek için çabalaman ya da olduğun yerde kalman bu senin sorunun. Ama işini engellemeye başlarsa, o zaman benim sorunum olur. İyi bir çalışansın ve mutfakta birlikte çalıştığım herkesten daha iyi bir aşçısın. Bunu değerlendirmek istiyorum, tabii bir gece aniden tavşan gibi kaçıp beni yüzüstü bırakmayacağından iyice emin olabilirsem. Kimseye bağımlı olmayı sevmem. O şekilde hayal kırıklığına uğrarsın çünkü. Ödemelerini zamanında alacaksın. Burası için de makul bir kira isteyeceğim. Dinlenme zamanını hakkıyla tanıyacağım. Birkaç ay sonra hâlâ burada olursan, bir zam daha alırsın. Sana güvenebilir miyim?"

"Seni yüz üstü bırakmayacağım. Gitmem gerekirse önceden sana haber veririm."

"Güzel. Şunu şimdi hemen soracağım ve yalan söylüyorsan da anlarım ona göre. Polisle başın dertte mi?"

"Hayır." Reece parmaklarını saçından geçirdi ve zayıf bir kahkaha attı. "Tanrım, hayır!"

"Olmadığını biliyordum. Fakat öyle olduğunu düşününler de var etrafta. Buradaki insanlar dedikodu yapmaya bayılırlar, zamanın geçmesine yardımcı olur." Biraz durdu. "Peşinde ne olduğunu söyleyip söylememek sana kalmış ama birileri gelip seni aradığında seni bulmalarını isteyip istemediğini söylemen kendi iyiliğine olur."

"Kimse beni bulmak için gelmeyecek. Sadece büyükannem var ve o da nerede olduğumu biliyor. Kimseden kaçmıyorum." Sonra içinden belki kendim hariç, diye düşündü.

"Pekâlâ o zaman. Anahtar sende. Ofisimde bir kopyası var. Taşındıktan sonra arada sırada uğrayıp etrafı kolaçan ederim diye kuşkulanmana gerek yok. Ama kirayı geciktirirsen ödemenden keserim. Bahane filan da istemem."

"Çek yerine nakit para verebilirsen ilk haftanın ödemesini şimdi yapabilirim."

"Bu şekilde çalışabiliriz sanırım. Bir de arada sırada pasta ve ekmek yapmada yardımına ihtiyacım olabilir. Kapını çalıp bir el at diyebilirim. Fırınlanan ürünler için kendi mutfağımı kullanıyorum."

"Memnuniyetle yardım ederim."

"Mesai saatlerine de işlerim, merak etme. Pekâlâ, Beck birilerini zehirlemeden işe dönelim artık."

* * *

Reece, maaşının geri kalanı ve bahşişlerin bir kısmıyla marketin yolunu tuttu. Temel şeyler diye hatırlattı kendine. Sadece gerekli olanlar.

Yine de yeni çoraplar ve bir pantolondan daha fazlası için alışverişe çıkmak inanılmaz bir şeydi. Alışverişin fikri bile adımlarını hafifletmiş, yanaklarına sağlıklı bir renk getirmişti.

İçerde restorandan tanıdığı başka yüzler de vardı. Elektronik bölümündeki ekoseli ceketli adama ekstra soğanlı biftek sandviç. Kuru gıdaları inceleyen kadın ve küçük çocuk; kadına peynirli salata, çocuğa tavuk kızartma.

Elini kaldırıp Mac Drubber'ı selamladı, adamın başıyla yaptığı onaydaki rahatlığı hissetti. Tanımak ve tanınmak güzeldi. Her şey çok tesadüfî ve normal görünüyordu. Ve işte şimdi buradaydı, paketli çarşaf takımlarına bakıyordu. Düz beyaz olanı hemen eledi. Hastaneleri hatırlatıyordu. Belki üzerindeki küçük mor şekiller olan soluk mavi yorgan olabilirdi. Banyoda biraz güneş ışığı etkisi için de tereyağı sarısı havlular.

Elinde çarşaf ve havlularla birlikte tezgâha ilk seferini yaptı.

"Kendine bir yer mi tuttun yoksa?"

"Evet. Restoranın üzerindeki daire," dedi Mac'e.

"Harika. Sana bir hesap açmamı ister misin?"

O anki ruhsal durumunda bu teklif oldukça çekici gelmişti. İhtiyacı olan her şeyi ve ayrıca istediği bazı başka şeylere alabilir, hepsinin ödemesini de daha sonra yapabilirdi. Ama bu şekilde, sekiz aydan fazla bir süredir sadık kaldığı kurala ihanet etmiş olurdu.

"Sorun değil. Bugün maaş günüydü. Şimdilik sadece mutfak için birkaç şey almam gerekiyor."

Neyin kesinlikle gerekli, neyinse bir süre daha bekleyebileceğinin hesabını bir matematik problemi çözer gibi defalarca kafasında taradı, tartıştı, sildi ya da seçti. İyi dökme demir bir tava, idare edebilecek bir tencere. Bir zamanlar sahip olduğu mutfak malzemelerini satın almaya artık gücü yetmezdi, şimdilik bunlarla idare edebilirdi.

Listesini oluştururken kapıdan içeri ne zaman biri girse gözü o tarafa kayıyordu, Brody'nin gelişini de bu şekilde gördü. Aynı eskimiş deri ceket, aynı hantal botlar. Birkaç gün önce tıraş olmuş gibi görünüyordu. Ama gözlerindeki, sanki hiçbir şeyi kaçırmamış, her şeyi görmüş gibi olan bakışları hâlâ yerli yerindeydi ve adam manav bölümüne doğru yol almadan önce bir an için Reece'e baktı.

Neyse ki, Reece çoktan o bölüme uğramıştı.

Alışveriş arabasını kasaya sürdü. "Bu kadarı yeterli sanırım, Bay Drubber."

"Çaydanlık benden sana yeni ev hediyesi olsun."

"Ah, hiç gerek yoktu."

"Benim dükkânımda benim kurallarım geçer küçük hanım," derken işaret parmağını sallayarak kararlılığını belirtti. "Merhaba Brody."

"Selam." Brody elindeki, kocaman bir şişe sütle kahve şişesini tezgâha indirdi ve başıyla Reece'i selamladı."Nasıl gidiyor?"

"İyi, teşekkürler."

"Reece restoranın üzerindeki daireye taşınıyor."

"Öyle mi?"

"Bunları kasadan geçirip paketledim, eve taşıması için bayana yardımcı ol, Brody."

"Ah, hayır. Hayır, ben hallederim, gerçekten."

"Bu kadar eşyayı kendi başına taşıyamazsın," diye ısrar etti Mac. "Araban dışarıda, değil mi Brody?"

Brody, bütün bu olanları eğlenceli buluyormuşçasına hafifçe gülümsedi. "Elbette."

"Zaten akşam yemeği için Joanie'nin Yeri'ne gidecektin öyle değil mi?"

"Öyle planlıyorum."

"Gördün mü, hiç sorun yok. Bunlar nakit mi, hesaba mı yazayım tatlım?"

"Nakit. Nakit olsun." Çaydanlığı çıkarmasına rağmen kasadan geçenler neredeyse yanında getirdiği para kadar tutmuştu.

"Benimkileri hesaba yaz, Mac." Brody satın aldığı erzakları Mac'in önceden hazırladığı kutulardan birine yığdı ve arabaya götürdü. Kalan eşyalar daha kasadan geçmemişti ki Brody ikinci kutu için döndü.

Reece son kutuyu aldı. "Sağ olun Bay Drubber."

Reece, Brody'nin peşinden kapıya yürüdüğü sırada Mac seslendi. "Yeni evinin tadını çıkarmaya bak."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Cidden," diye başladı Reece dışarı çıkar çıkmaz. "Seni mecbur bıraktı."

"Evet, öyle yaptı." Brody ikinci kutuyu da arka koltuğa yükledi ve dönüp Reece'in elindekini almak için uzandı. Reece kutuyu daha sıkı kavradı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin dedim. Ben kendim halledebilirim."

"Hayır, zorunda değilim ve hayır halledemezsin. Hadi şimdi birbirimize bir iyilik yapalım ve hâlâ genç-

ken bitirelim şu işi." Reece'in elindeki kutuyu çekip aldı ve arabaya yerleştirdi. "Atla."

"Ben aslında..."

"Sersemce davranıyorsun. Eşyalarını aldım," diye devam etti kaputun etrafından geçerken. "Ya içeri girip benimle gelirsin ya da yürürsün."

Reece ikinci seçeneği tercih ederdi ama bu onu sersemden öte ahmak da yapardı. Reece arabaya bindi, halinden rahatsız ve memnuniyetsiz bir şekilde kapıyı çarptı. İçeri kapatılmış gibi hissetmemek için de Brody'nin rahatını düşünmeden penceresini açtı.

Brody hiç bir şey söylemiyordu ve radyoda bangır bangır Red Hot Chilli Peppers çaldığı için kısa yolculuk boyunca Reece'in kibar sohbetler için çaba göstermesi gerekmemişti.

Arabayı evin önündeki sokağa bıraktılar, Brody arabadan indi, arka kapıyı açıp içindeki kutuyu kaldırdı, Reece de ona yardım ediyordu. "Giriş arka taraftan." Sesi kesik kesik çıkmıştı. Buna kendi de şaşırtmıştı. En son ne zaman kendisinden başka birinin onu ciddi bir şekilde sinir ettiğini merak etti.

Brody'nin çok arkasında kalmamak için adımlarını uzatması gerekiyordu. Merdivenlerde onu yakalayıp önüne geçmeyi de başarmıştı ama kapıya gelince kutuyu duvara sıkıştırıp boştaki eliyle kapıyı açmaya çabalarken durması gerekti.

Brody ise kolayca kutuyu tek eline geçirerek anahtarı aldı ve kapıyı açtı.

Açılan kapıyla birlikte Reece'in damarlarına taze bir kızgınlık yayıldı. Burası artık *onun* dairesiydi. Kimi isterse onu davet edebilmesi, istemediklerinin de uzak

durmasını sağlayabilmeliydi. Ve şimdi o, kendisinden izin istemeden, kutu içindeki değerli eşyalarını tezgâhın üzerine bırakmak için koca adımlarıyla evinin içinde ilerliyordu.

Sonra geri yürüdü ve durmadan, tek söz etmeden çıktı. Reece oflayarak elindeki kutuyu yere bıraktı ve ondan önce davranıp son parçayı kendisi alabilmek için hızla kapıya fırladı.

Ama adam kutuyu kucaklamış, geri dönüyordu bile.

"Geri kalanları ben hallederim." Rüzgâr saçını yüzünün üzerine düşürdü ve rahatsız bir şekilde saçını geriye attı. "Sağ ol."

"Ben hallettim. Bunun içinde ne var böyle? Tuğla filan mı?"

"Büyük ihtimalle dökme demir tava ve temizlik malzemeleridir. Ben alabilirim, gerçekten."

Brody onu duymazlıktan gelerek merdivenleri çıkmaya devam etti. "Hemen geri geleceğimizi bile bile neden kapıyı kilitledin?"

"Alışkanlık." Anahtarı çevirdi, fakat kutuyu almak üzere dönemeden adam çoktan içeri girmişti bile.

"Pekâlâ, teşekkürler." Açık kapının yanında durdu. Sadece kabalık etmiyor, bu şekilde ayrıca içeriye soğuk hava girmesini de sağlıyordu. "Zahmet oldu, kusura bakma."

Brody, elleri ceplerinde, evin içinde bir daire çizdi. Pencereleri saymazsak küçük, iç karartıcı bir yer, diye düşündü. Bütün numarası manzarasındaydı. Ve temizdi. Gerçi, dolu da olsa boş da olsa Joanie'nin evini sık sık temizlemesi şaşılacak şey değildi.

"Boyası tekrar elden geçirilebilirmiş."

"Sanırım."

"Ve şu lanet ısıtması. O bıldırcın kemiklerini donduracaksın burada."

"Yarın tamamen taşınıncaya kadar ısıtmayı açmanın anlamı yok. Seni fazla tutmak istemiyorum."

Brody arkasını döndü ve gözlerini Reece'inkilerin üzerine kilitledi. "Beni tutmak istemediğinden değil, sadece gitmemi istiyorsun, değil mi?"

"Tamam. Hoşça kal."

Reece ilk kez onun içten gülümsediğini gördü, kısa ama içten bir gülümseme. "Hırçınlaştığın zamanlar daha ilginç oluyorsun. Bu akşamki spesiyal ne?"

"Kızarmış tavuk, yanında da maydanozlu patates, bezelye ve havuç."

"Kulağa iyi geliyor." Kapıya doğru ilerledi ve Reece'in hemen önünde durdu. Kadının vücudunun gerildiğine yemin edebilirdi. "Görüşmek üzere."

Kapı arkasından sessizce kapandı ve daha ilk basamağı inmemişti ki kilit sesini duydu. Binanın etrafından dolandı ve ön tarafa geldiğinde merakını gidermek için yukarıya baktı.

Reece ortadaki pencerede durmuş, gölü seyrediyordu. Derin, gizemli gözleri ve rüzgârdan dağılmış saçlarıyla bir söğüt gövdesi kadar ince, diye düşündü Brody. Çerçevede asılı duran narin bir portreye benziyordu. Portrede yer almayan bedeninin geri kalan kısmını nerede bıraktığını merak etmişti. Ve nedenini.

* * *

Bahar, eriyen karlar ve çamur demekti. Altı çamur-

dan kalıplaşan ayakkabılar, sokakları ve kaldırımları boyuyordu. Joanie'nin aksiliğini bilen kasaba halkı, restorana girmeden önce ayakkabılarını ellerinden geldiğince temizliyordu. Parkları ve kamp alanlarını tercih eden turistler az sayıdaydılar, daha gelmelerine bir ay kadar bir süre vardı. Yine de şimdiden göl ve nehir için gelenler vardı, bunlar kanolarına, kayaklarına biniyor, soğuk suyun, kanyondaki yankıların tadını çıkartıyorlardı.

Angel's Fist, kış ve yazın gürültülü hareketliliğinin arasındaki o sessiz döneme girmişti.

Gün doğumundan hemen sonra, gökyüzü pembelerle açtığı zaman, Reece gölün karşı tarafındaki dar engebeli yollardan birinde yolunu bulmaya çalışıyordu.

Çukurlu patikada karşısına bir geyik çıktığında derin bir nefes aldı ve saatte sadece on beş kilometre hızla gidiyor olduğu için şükretti.

Kaybolmadıysa bir de dizlerinin üzerine çöküp şükredecekti.

Joanie saat yedide orada olmasını istemişti. Oraya gitmek için kendisine söylenenin iki katı kadar zaman ayırmıştı ama yine de geç kalmaktan korkuyordu.

Tarifte bahsedilen ağaçlar olduğunu düşündüğü kırmızı söğütleri geçince bir ışık pırıltısı gördü.

"Söğütlerin etrafından dolan, solda kal ve sonra... Evet!"

Joanie'nin eski Ford cipini görünce sevinçten yumruğunu havaya salladı ve arabasını durdurdu.

Tam olarak ne beklediğini bilmiyordu. Küçük kaba bir kulübe ya da vahşi batıya ait bir bungalov. İkisi de sivri dilli, sabırsız patronunun tarzını tamamlayabilirdi.

Ama koca bir verandası olan, ormana açılan bir kapı gibi bataklığın üzerine kurulmuş küçük iskelesiyle kütük ve camdan oluşmuş bu tarz bir evi asla beklemiyordu. Pencerelerinden coşkuyla taşan mor menekşeler, evle orman arasındaki sınırları kaldırıyordu.

Büyülenmiş bir halde kendisine söyleneni yaptı ve arabasını park ettikten sonra evin arka tarafına yürümek için araçtan indi.

Evin her duvarında pencerelerinin olması dikkatini çekmişti. Dağlara, göle, bataklığa ve şehre bakan cömert pencereler. Pencerelerde daha fazla menekşeler, havalar ısınınca filizlenecek olan laleler ve sümbüller vardı.

Mutfak pencerelerinden birinden Joanie'yi görebiliyordu. Kazağının kolunu dirseklerine kadar katlamış, bir kabın içerisinde bir şeyler karıştırmakla meşguldü.

Reece kapıyı çaldı.

"Kapı açık!"

Kilitli olmaması Reece'i ürkütmüştü. Ya eli sopalı manyağın teki olsaydı? Bir kadın, özellikle de tek başına yaşayan bir kadın, bu tip ihtimalleri düşünüp en azından temel önlemleri almalıydı.

"Ayakkabılarında çamur varsa içeri girmeden önce çıkartsan iyi olur."

Reece tabanlarını kontrol etti, sonra suçlulukla omuzlarını kamburlaştırdı ve ayakkabılarını çıkarttı.

Eğer evin dışarıdan görünüşü bir vahiyse, mutfak dualarının cevabı olabilirdi.

Geniş, iyi ışıklandırılmış, tunç ve bakır tonlarında kocaman gerçek bir hamur tezgâhı vardı. İki fırın, aman Tanrım, diye düşündü, hem de biri konveksiyonel. De-

rin donduruculu buzdolabını, Berkel marka mikseri görünce neredeyse Adonis'le sevişecek bir kadın gibi zevkten titredi.

Gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti.

"Ece?" Joanie elindeki kabı tezgâha indirdi. "Orada bütün gün öylece durup aval aval bakınacak mısın yoksa bir önlük alıp işe başlayacak mısın?"

"Önce diz çökmek istiyorum."

Joanie'nin ağzı seğirdi. Sonra apaçık pes ederek sırıttı. "Harika, değil mi?"

"Gerçekten de öyle. Çok mutluyum. Ben sanmıştım ki..." Durdu, boğazını temizledi.

"Uzun ince standart mutfak tezgâhlarında çalışıp kırık dökük bir fırında pişireceğimizi mi?" Joanie hoşnutsuz bir ses çıkarttı ve paslanmaz çelikten kahve makinesine yürüdü. "Burası benim yaşadığım yer ve ben yaşadığım yerde rahatlık ve biraz da tarz olsun isterim."

"Anlaşıldı. Benim annem olur musun?"

Joanie tekrar o garip sesi çıkardı. "Ve özel hayatımda yalnızlıktan hoşlanırım. Kasabanın bu tarafındaki son ev bana ait. Burayla Mardsonlar'ın yeri arasında dört yüz metre var. Çocuklarının adı Rick ve Debbie. Kızlarını sık sık gölün kıyısında köpeğiyle beraber oynarken görebilirsin."

"Evet." Reece köpeğin geri getirmesi için topu suya atan kızı düşündü. "Birkaç kere gördüm onu."

"İyi çocuklardır. Diğer tarafta da Dick'in yeri var. İlk geldiğin zaman yemeğini test ettirmiştim hani. Yaşlı yaban ördeği," dedi sevgiyle. "Bir dağ adamı gibi davranmayı sever ama aslında bahar papatyaları kadar yumuşaktır. Bilmiyorum fark ettin mi?"

"Sanırım fark ettim."

"Hemen arkasında Boyd'un kulübesi var. Orada burada bir kaç tane daha var ama onların çoğu kiralık. Dolayısıyla burası bayağı sessiz bir yer."

"Oldukça güzel bir yer. Yol üzerinde bir geyikle karşılaştım. Yani gördüm, fiziksel temasımız olmadı."

"Buralarda çok sık görünürler. Çiçeklerime dadanmadıkları sürece benim için sorun değil."

Joanie Reece'i inceleyerek bir bulaşık bezi aldı ve ellerini sildi. "Ben bir fincan kahve içeceğim, bir de sigara. Çaydanlıkta sıcak su var. Kendine bir çay koy. Önümüzdeki üç saat boyunca çalışıyor olacağız ve bir kere işe başladıktan sonra boş konuşmayı sevmem. Önce işi halledeceğiz."

"Elbette."

Joanie bir sigara yaktı ve tezgâha yaslanarak dumanı havaya üfledi. "Böyle bir yerde nasıl yaşadığımı merak ediyor olmalısın."

"Burası çok güzel."

"Neredeyse yirmi yıldır bana ait. Bu süre içerisinde, aklıma yattığınca yeni şeyler ekledim." Kahvesinden bir yudum almak için duraksadı ve gri yün çoraplarıyla kaplı ayak bileklerini birbirinin üzerine attı. "Sonunda istediğime yakın bir şeyler oldu."

Reece çaydanlığı ocaktan aldı. "Çok zevkliymişsin."

"Şimdi de restoranın neden daha şık bir yer olmadığını merak ediyorsun, anlatayım sana." Reece'in bir şey söylemesine izin vermeden devam etti. "İnsanlar Angel's Food'a rahatlığı için geliyorlar. Makul fiyata güzel yemekler olsun, servisi hızlı olsun istiyorlar. Yirmi sene önce dükkânı açtığımda aklımdakiler bunlardı."

"İşini iyi yapıyorsun."

"Sıska kıçına bahse girerim ki bu doğru. Buraya geldim çünkü kendim ve oğlum için iyi bir hayat istedim. Bir zamanlar bir hata yaptım ve yakışıklı görünmek dışında hiç bir halta yaramayan bir adamla evlendim. Yakışıklılığının bana ve oğluma hiçbir getirisi yoktu."

Reece tedbirli bir şekilde hazırladığı çayı aldı. "Onsuz her şeyle çok iyi başa çıkmışsın."

"Onunla kalsaydım ikimizden biri ölmüş olurdu. Neyse ki kıçına tekmeyi bastığım gibi kapı dışarı ettim adamı. Param da vardı." Dudakları alayla gülümseme arasında bir şekil aldı. "Onunla evlenerek aptallık etmiş olabilirim ama kendi banka hesabımdan ona bahsedecek kadar da aptal değildim. On altı yaşımdan bu yana canımı dişime takarak çalıştım. Garsonluk yaptım, fastfood restoranlarında yarı zamanlı çalıştım. Akşam okulunda restoran işletmeciliği okudum."

"Akıllıca. Her şeyi düşünmüşsün."

"Ensemdeki o yükten kurtulduktan sonra kararımı verdim, eğer kıçımı yırtarcasına çalışacaksam, bundan sonra sadece kendim ve oğlum için yapacaktım bunu. Başka kimse için değil. İşte buraya öyle geldim. O zamanlar adı Chuckwagon olan yerde aşçı olarak işe başladım."

"Joanie'nin Yeri bir zamanlar Chuckwagon muydu?"

"Yağlı hamburgerlerle, fazla kızarmış, yanmış pirzolaları vardı. Ama dört ay içerisinde benim oldu. Sahibi sersemin tekiydi. Zaten batmak üzereydi. Bana ucuza satması için ikna ettim." Hatırladıkları yüzüne memnuniyet ifadesi getirmişti. "Ben ve William ilk senemizde restoranın üstünde kaldık. Şu an senin kaldığın yerde."

Reece bir kadınla küçük oğlunun o yeri paylaştığını gözünün önüne getirmeye çalıştı. "Bütün bunlar, kendi başına sıfırdan bir iş kurmak, çocuğuna bakmak, yeni bir hayat kurmak çok zor olmuştur."

"Sağlam bir amacın varsa, o zaman o kadar zor gelmiyor. Benim bir amacım vardı. Bu araziyi satın aldım ve küçük bir ev yaptırdım. İki oda, tek banyo, mutfak şimdikinin yarısı kadar bile değildi. Sekiz yaşında bir çocukla o küçücük mekânda sıkışıp kaldıktan sonra cennet gibi gelmişti. İstediğimi elde ettim çünkü ihtiyacım olduğu zaman inatçı kaltağın teki olabilirim. Genellikle de öyleyim zaten. Ama toparlanıp gitmenin, ne kadar kötü olsa da bütün bildiklerini ardında bırakıp yeni bir yer bulmak için ayrılmanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum."

Joanie kahvesinden bir yudum alırken omzunu silkti. "Sana baktığımda hatırladığım şeyi görüyorum."

Belki de biliyordur, diye düşündü Reece. Belki neyin bir kadını sabahın üçünde uyandırıp endişelendirdiğini, yalvarttığını, dualar ettirdiğini görüyordu. "Buranın senin yerin olduğunu nasıl anladın?"

"Hiç anlamadım ki." Joanie önlüğünün cebinden sigarasını çıkarttı. "Sadece başka bir yerdi ve eskisinden daha iyiydi. Sonra bir sabah uyandım ve benim olmuştu artık. Ondan sonra da arkama bakmayı bıraktım."

Reece bardağını tekrar indirdi. "Benim gibi, işin eğitimini almış birisinin neden senin mutfağında çalıştığını merak ediyorsun. Nasıl yollara düşüp buraya geldiğimi merak ediyorsun."

"Bunu düşündüğümü itiraf etmeliyim, evet."

Karşısındaki kadın ona bir iş vermişti. Ona kalacak

bir yer sağlamıştı. Şimdi de haklı olarak merak ediyor, inandırıcı bir cevap bekliyordu. "Gizemli bir hal almasını istememiştim, sadece detaylardan bahsedemiyorum. Bana hâlâ acı veriyorlar. Ama beni kaçmaya zorlayan bir kişi değildi, yani bir koca gibi birisi değildi. Bir...olaydı. Bir şeyler oldu ve bu bana zarar verdi, fiziksel ve duygusal olarak. Olabilecek her türlü şekilde bana zarar verdi."

Joanie'nin gözlerine baktı. Güçlü, çelikten gözlerine. Bakışları acımayla dolu değildi. Bunun devam etmesini ne denli kolaylaştırdığını kendine bile anlatması imkânsızdı.

"Ve olduğum yerde kalırsam asla tam olarak iyileşemeyeceğimi anladığım zaman ayrıldım. Büyükannem bana yardımcı olmak için hayatını çoktan askıya almıştı. Daha fazla dayanamıyordum. Bir gün arabaya atladım ve uzaklaştım. Büyükannemi arayıp iyi olduğum konusunda onu ikna etmeye çalıştım. Böyle daha iyiydim ve biraz zamana ihtiyacım vardı."

"Onu ikna edebildin mi?"

"Tam olarak değil ama beni durduramazdı da. Son birkaç aydır o da rahatladı. Bütün bu olanları Reece'in Macera Arayışı olarak düşünmeye başladı. Sadece telefon ve elektronik postayla haberleşirken onun bu şekilde hissettirmesini sağlamak benim için de zor olmadı. Hem bazen öyle olduğu da oluyor. Macera oluyor."

Askıdan bir önlük almak için döndü. "Her neyse, eskisine göre daha iyiyim. Şu anda olduğum yeri seviyorum, şimdilik. Bu benim için yeterli."

"Öyleyse orada bırakalım. Şimdi pay hamuru hazırlamanı istiyorum. Onu becerirsen sonrasına bakarız."

5

İçeride az sayıda müşteri olduğundan, Linda-gail tezgâha geçti. Lo'nun önüne bir parça elmalı pay koydu, kahvesini doldurdu. "Birkaç haftadır seni burada sık sık görüyoruz Lo."

"Kahve güzel, paylar daha iyi." Kocaman bir lokma aldı ve sonra sırıttı. "Manzara da hiç fena değil."

Linda-gail Reece'in ızgara başında çalıştığı tarafa göz attı. "Ona bir hamle yaptığını duydum, boksör."

"Şimdiye kadar olan sadece hazırlık." Önündeki payı inceledi. Kimse annesinin yaptığı kadar güzelini yapamazdı. "Onun hikâyesi hakkında yeni bir şeyler var mı?"

"Onun hikâyesi demek, ona ait olması anlamına geliyor. Değil mi?"

"Hadi ama Linda-gail."

Linda-gail ilgisiz kalmak için mücadele etse de başarılı olamadı. O ve Lo çocukluklarından beri laflamayı çok severlerdi. Dedikodu yapmaya gelince, bu konuda Lo'dan daha iyi bir arkadaş tanımazdı.

"Yalnız takılıyor. İşten kaytarmıyor. Zamanında geliyor ve iş bitene kadar ya da Joanie onu kışkışlayana kadar da ayrılmıyor." Linda-gail omuz silkerek tezgâha

yaslandı. "Bildiğim kadarıyla adına mektup filan gelmiyor. Ama üst kat için bir telefon aldı. Ve..."

Lo tezgâha iyice yaslandı, yüzü kadının yüzüne iyice yakınlaştı. "Devam et."

"Pekâlâ, otelde çalışan Brenda'nın dediğine göre orada kalırken içerideki gardırobu yandaki odanın kapısının önüne ittirmiş. Bana kalırsa bir şeylerden ya da birisinden korkuyor. Bir kere bile kredi kartı kullanmadı, ayrıca oteldeki telefonu da yalnızca bir kere internete girmek için kullanmış. Odada günlüğü on dolara yüksek hızlı bağlantı da var ama o modem kullanmış, daha ucuza getirmek için. Hepsi bu kadar."

"Biraz eğlenceye ihtiyacı varmış gibi geldi bana."

"İyi ki açık sözlü değilsin, Lo," dedi Linda-gail iğrenerek ve sinirlenip geri çekildi. "Sana neye ihtiyacı olmadığını söyleyeyim. Abazanın tekinin peşine takılıp onu becerebilme umuduyla sürekli topuklarını koklamasına ihtiyacı yok. İhtiyacı olan şey bir arkadaş."

"Ben arkadaş da olabilirim. Senle ben, biz arkadaşız."

"Öyle miyiz?"

Lo'nun gözlerinde bir şeyler değişti. Eli tezgâhın üzerindeki Linda-gail'in eline uzandı. "Linda-gail..."

Ama Linda-gail onun ısrarcı bakışlarına karşılık vermedi ve geri çekilerek garson gülüşünü takındı. "Hey, Şerif."

"Linda-gail. Lo." Şerif Richard Mardson bir iskemleye geçti. Elinden geldiği sürece mantık ve uzlaşmayı tercih eden bu iri yarı adam, bu ilk şıkların işe yaramadığı zamanlarda huzuru sağlamak için çelik gözlerinin gücünü kullanmaktan çekinmezdi.

Kahvesini tatlı ve hafif severdi. Linda-gail kendisine bir fincan kahve doldururken eli şekere gitmişti bile. "Siz ikiniz yine tartışıyor musunuz yoksa?"

"Sadece konuşuyoruz," dedi Lo. "Annemin yeni aşçısı hakkında."

"Mutfağı nasıl kullanacağını gerçekten çok iyi biliyor. Linda-gail, benim için bir kızarmış tavuk hazırlamasını söyler misin?" Şekeri kahvesine tepeleme doldurdu. Kısa sarı saçları ve onları tamamlayan açık mavi gözleri vardı. Güçlü çenesi on dört yıllık karısının ısrarlarına yenik düşmüş ve kış boyunca bıraktığı gür sakalından geriye eser kalmamıştı.

"O cılız kızın peşine mi düştün, Lo?"

"Bazı çalışmalarım olmadı değil."

Rick kafasını iki yana salladı. "Artık seni seven iyi bir kadın bulup yerleşme vaktin geldi evlat."

"Öyle, biliyorum. Bunun için her fırsatı değerlendirmem gerekiyor, değil mi? Yeni aşçıda gizemli bir hava var." Hafifçe döndü ve uzun bir konuşmaya hazırlanır gibi taburesine yerleşti. "Bazıları onun bir kaçak olduğunu düşünüyor."

"Eğer öyleyse bile kanun kaçağı olmadığını biliyorum," dedi ve Lo kaşlarını kaldırınca da, "ben üzerime düşeni yapıyorum," diye ekledi. "Onda suçlu tipi yok. Ayrıca yemekleri inanılmaz güzel."

"Sanırım artık üst katta yaşamaya başladığını da biliyorsundur. Linda-gail bana az önce, otelde çalışan Brenda'dan kızın orada kaldığı süre boyunca gardırobu kapının arkasına yasladığını öğrendiğini söyledi. Bana kız bir şeylerden korkmuş gibi geldi."

"Belki iyi bir nedeni vardır." Mavi bakışları mutfa-

ğa kaydı. "Büyük olasılıkla kocası ya da erkek arkadaşı ona çok çektirmiştir."

"Öyle şeyleri hiç anlamıyorum, asla anlamayacağım da. Kadınını döven adam, adam değildir."

Rick kahvesinden bir yudum aldı. "Dünyada her türlü adam var."

* * *

İş saati bitince Reece günlüğüne yazmak üzere yukarıya, odasına çekildi. Isıtmayı muhafazakâr bir şekilde 65 dereceye ayarlamış, buna karşılık üzerine bir kazak ve iki çift çorap giymişti. Isıtmayı kısarak gece gündüz yanan ışıkların masrafını karşılayacağını hesaplamıştı.

Yorgundu ama bu hoşuna gidiyordu. Kendine ait bir yeri olması hoşuna gidiyordu, burada kendini derli toplu ve güvende hissediyordu.

Bugün işler yine yavaştı. Gelenlerin hemen hepsi yerliydi. Bazı dağ geçitlerinin birkaç hafta daha açılmayacağını duydum, zaten kayak mevsimi geçti artık. Buralarda her taraf çamur ve kahverengi çimden ibaretken, yukarılarda metrelerce kar olduğunu bilmek garip bir şey.

İnsanlar çok tuhaf. Benim hakkımda konuşurlarken benim bunu anlayamadığımı mı sanıyorlar yoksa gerçekten de bunun doğal bir şey olduğunu mu düşünüyorlar çok merak ediyorum. Sanırım bu doğal bir şey, hele bu kadar küçük bir kasabadayken. Ocak başında dururken kelimelerin boynumun arkasına saplanışlarını hissedebiliyorum.

Hepsi çok meraklılar ama hiçbiri de gelip sormuyor. Sanırım böylesi kibar olmaz diye etrafımı çitlemeyi tercih ediyorlar.

Yarın işe gitmiyorum. Bütün gün boşum. İzinli olduğum son gün burayı temizlemekle o kadar uğraştım ki izinli olduğumun farkına bile varamadım. Ama bu sefer zaman çizelgesini gördüğümde telaşa kapıldım. Ne yapardım, işsiz geçecek kocaman bir gün ve gecenin üstesinden nasıl gelirdim?

Sonra buraya ilk geldiğimde yapmayı planladığım şey aklıma geldi. Kanyonda uzun bir yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Kolay yollardan bir tanesini seçer, gidebildiğim kadar uzağa gider ve nehri seyrederdim. Belki kayalar hâlâ Lo'nun söylediği gibi tıkırdıyordur. Beyaz suyu, buzultaşlarını, çayırları, bataklıkları görmek istiyorum. Belki nehirde birileri rafting yapıyor olur. Küçük bir öğle yemeği hazırlarım ve tadını çıkartırım.

Mutfağın parlak ışıkları odayı aydınlatmıştı. Reece ocağı silerken mırıldanarak Sheryl Crow'un sesine eşlik ediyordu. Ona göre artık mutfak resmi olarak kapanmıştı.

Maneo'nun yanında son akşamıydı. Bu onun için bir dönemin sonu demekti. Bu yüzden de yıllarca çalıştığı bu kutsal mekânı ışıl ışıl bırakmak niyetindeydi.

Bütün hafta özgür olacaktı, hemen sonrasında da rüyalarını süsleyen işine başlayacaktı, Oasis'in baş şefi olarak. Boston'ın en gözde restoranlarından birinde baş şef diye düşündü, ocağı temizlerken. Sonra mutluluktan kendi kendine dans etmeye başladı. Orada on beş kişilik bir ekibi yönetecek, kendi özel yemeklerini tasarlayacaktı.

Saatler acımasızca uzun olacaktı.

Bunun için sabırsızlanıyordu.

Marco'yu kendi yetiştirmişti ve Tony Maneo ile araları da iyiydi. Tony ve karısı Lisa'nın onun için mutlu olduklarını biliyordu. Hem bilmesi için iyi bir nedeni de vardı çünkü sır saklayamayan asistan aşçısı Donna bu akşam yeni işini kutlamak ve hoşça kal dilemek için onun anısına bir parti düzenlendiğini kaçırmıştı ağzından.

Parti için davet edilen birkaç restoran müdavimi hariç diğer müşterilerin şimdiye kadar Tony tarafından uzaklaştırıldığını hayal edebiliyordu. Burayı, bu insanları özleyecekti, ama bir sonraki adımı atmanın vakti gelmişti. Bunun için çalışmış, çabalamış, planlar yapmıştı ve şimdi gerçekleşmek üzereydi.

Ocaktaki işi bittikten sonra temizlik eşyalarını küçük dolaba taşıdı.

Mutfağın dışından gelen gürültü gözlerini o tarafa kaydırdı. Fakat hemen arkasından başlayan çığlıklar başını da hızlıca oraya çevirmesini sağladı. Silah sesi duyduğunda donakalmıştı. Cep telefonunu cebinden çıkarmaya çabalarken, sallanan kapı aniden dönerek açıldı. Bulanık bir hareketlilik oldu ve bir korku anı. Silahı gördü, yalnızca silahı. Çok karanlık, çok büyük.

Sonra göğsünde sıcak, tarif edilemez bir acı ile yere düştü.

* * *

Bir türlü içinden atmayı başaramadığı o çığlık, bir elini göğsüne bastırarak yataktan sıçradığı şu anda için-

den boşalırcasına dışarı savrulmuştu. Acıyı hissedebiliyordu, kurşunun saplandığı yeri. Ateşini, şokunu hissedebiliyordu. Ama eline bakınca kan olmadığını gördü, derisini ovuşturunca sadece geride kalan izi hissetti.

"Her şey yolunda. Ben iyiyim. Sadece bir rüya. Rüya görüyordum, hepsi bu." Ama fenerini alarak kapıyı, pencereleri kontrol etmek için kalktığında baştan aşağı titriyordu.

Kimse yoktu, aşağıdaki sokakta, gölde tek bir ruh bile kıpırdamıyordu. Evler, kulübeler karanlıktı. Kimse iki sene önce başladığı işi bitirmek için çıkagelecek değildi. Onun hayatta olması umurlarında değildi, nerede olduğunu da bilmiyorlardı.

Yaşıyordu. Tamamen şans eseri, diye düşündü parmak uçlarını kurşunun onda bıraktığı izin üzerinde gezdirirken.

Yaşıyordu ve neredeyse başka bir günün şafak vakti olmuştu. Ve gölün kenarına su içmek için gelmiş geyiği gördü.

"İşte her gün göremeyeceğin bir şey," dedi yüksek sesle. "Boston'da asla göremeyeceğin bir şey. Eğer her gününü daha yukarılara tırmanmak için harcıyorsan, ormandan su içmek için çıkagelen geyiği asla göremezsin."

Zeminde mendil dokusu kadar ince bir pus akıntısı vardı, göl ise cam gibi durağandı. Ve orada, Brody'nin kulübesinde ışıkların yandığını gördü. Belki o da uyuyamıyordu. Belki öğlen hamağında uzanıp okuyabilsin diye sabahları erkenden yazmak için uyanıyordu.

Işığı görmek, birisinin daha onunla birlikte uyanık olduğunu bilmek tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Yine aynı rüyayı görmüştü ama bu sefer darmadağın olmamıştı. İlerleme böyle bir şeydi, değil mi? Ve gölün öteki kıyısında birisi ışığını açmıştı. Belki penceresinden o da dışarı bakacaktı ve onun gördüğünü görecekti, gölün diğer tarafında bir ışık. Bu şekilde şafağı paylaşabilirlerdi.

Doğudan yükselen ışığın gökyüzünü pembe ve altın rengine boyamasını seyretti. Güneş, camdan gölün üzerine yayılarak suyu ateş gibi parlatıncaya kadar orada durdu.

Sırt çantasını uzun patika yürüyüşü için önerilen malzemelerle doldurduğunda, çanta bir yürüyüş için fazlaca ağırlaşmıştı. Yol gidiş dönüş on iki kilometre kadardı ama o tedbirli davranmayı tercih ederek eşyalarını on beş kilometreden uzun yürüyüşler listesine göre hazırlamıştı.

Belki daha uzağa gitmeye karar verebilir ya da dolambaçlı yollara girebilirdi. Ya da...her neyse, artık çantası hazırdı ve tekrar boşaltmak niyetinde değildi. İstediği zaman istediği kadar sıklıkla durabilir, çantasını yere bırakıp dinlenebilirdi. Güzel, ferah bir gündü, kendini özgür hissediyordu ve ne olursa olsun bu günden faydalanacaktı.

Daha evin kapısının önünden ayrılamamıştı ki birisi onu durdurdu.

"Bugün keşif mi yapıyorsun bakalım?" Mac karşısına dikilmişti.

"Küçük Angel patikasında biraz yürüyüş yaparım diye düşündüm."

Kaşları çatıldı. "Kendi başına mı gidiyorsun?"

"Rehberde kolay bir patika olduğu yazıyor. Bugün

güzel bir gün ve ben nehri görmek istiyorum. Haritam, pusulam, suyum, ihtiyacım olan her şeyim var," diyerek gülümsedi Reece. "Gerçekten de, ihtiyacım olabileceğinden çok daha fazlası var yanımda."

"Patika hâlâ çamurludur. Ve bahse girerim ki o rehberde grup halinde yürümenin daha doğru olacağı yazıyordur."

Gerçekten de öyle yazıyordu ama onun gruplarla arası iyi değildi. Yalnız başına olmak her zaman daha iyiydi. "Fazla uzağa gitmiyorum. Daha önce de uzun yürüyüşlere çıktım. Benim için endişelenmeyin, Bay Drubber."

"Bugün ben de biraz işten kaytaracaktım. Genç Leon benim yerime bakacak. Bir saatliğine seninle gelebilirim."

"Ben iyiyim ve bugün için böyle bir şey planlamadığınıza eminim. Gerçekten endişelenmeyin. Fazla uzağa gitmiyorum."

"Saat altıya kadar dönmezsen arama kurtarma ekibi yollarım."

"Saat altıda çoktan geriye dönmüş ve şişen ayaklarımı suda bekletiyor olurum. Söz."

Çantasını sırtladı ve ağaçlıktan patikaya girmek için gölün etrafından yürümeye başladı.

Temposunu yavaşlatmış, sık ağaçların arasından süzülen ışık huzmelerinin tadını çıkarıyordu. Yüzünü okşayan serin hava, çam ve uyanan doğanın kokuları rüyasının onda bıraktığı izleri siliyordu.

Bunu daha sık yapacağına dair kendine söz verdi. Başka bir patika seçecek ve işten izinli olduğu bir gün de orayı keşfedecekti. Yaz kalabalığı gelip her yeri işgal

etmeye başlamadan önce buraların tadına varmalıydı. Belki bir süre sonra parka gidip düzenli egzersiz yapmaya bile başlayabilirdi. Böylelikle iştahı açılır ve yeniden formuna kavuşabilirdi.

Akli sağlığı için de rehberin söylediği gibi ormanı örten, patikaları güzelleştiren yabani çiçeklerin ismini öğrenecekti.

Yol ayrımına geldiğinde sırt çantasını düzelterek Küçük Angel Kanyonu yazılı taraftan devam etti. Eğim fazla değildi. Tepelerinde kuş yuvaları gördüğü kozalaklı ağaçların arasında kararlı bir şekilde tırmanıyordu. Eriyen karların oluşturduğu havuzlar ve çamurlu nehirlerin arasında kocaman kayalar vardı. Elindeki rehbere göre birkaç hafta sonra bütün o çamur ve karın kapladığı yerler renk renk vahşi çiçeklerle dolacaktı.

Ama şimdi başka bir gezegen gibiydi; soluk yeşil, kahverengi ve sessiz.

Patika, sıralı köknar ağaçları boyunca buzula doğru nazikçe yükselirken, yolun öteki tarafındaki vadi gittikçe derinleşiyordu. Dağların üzerindeki karlardan yansıyan kuvvetli güneş ışınları göz kamaştırıyor, patika gittikçe daha çok dikleşiyordu. Reece her adımını dikkatle atıyordu.

Acele etmeye, telaşa kapılmaya gerek yok.

Bir kilometre kadar ilerledikten sonra su içip dinlenmek için duracaktı.

Güneydoğu yönünde Angel Gölünün pırıltılarını hâlâ görebiliyordu. Sabahki pustan geriye eser kalmamıştı, açık gökyüzünde güçlü ışığıyla güneş bütün pusu yakıp uzaklaştırmıştı. Kahvaltı vardiyası şimdi çok yoğundur, diye düşündü. Restoran, çatal bıçak sesleri ve

kahve kokusuyla dolu olmalıydı. Ama burası sessizdi. Açık hava insanı çam kokusuyla sersemletiyordu.

Ve yalnız başınaydı, tamamen yalnız. Rüzgârın sesinden başka hiçbir şey duyulmuyordu. Bir de uzaklarda bir yerlerde sabah kahvaltısını ısrarla gagalayan ağaçkakanın sesi geliyordu.

Yol onu zorlayacak kadar dikleşmiş olmasına rağmen Reece yürümeye devam etti.

Gerçi daha önce doğada böyle uzun bir yürüyüşe çıkmamıştı ama spor merkezindeki koşu bandını sekiz kilometre tepe tırmanışına ayarlamaktan ne farkı olabilirdi ki?

"Dünyalar," diye mırıldandı. "Farklı dünyalar. Ama bunu yapabilirim."

Nefeslenmek için durakladığı bol güneş alan yamaçta, çenesinde yakaladığı balıkla küçük sazlıklı bir göletten havalanan bir balıkçıl gördü.

Kamerasına uzanmakta geç kaldığı için kendisine söylenerek zikzaklı yolda yürümeye devam etti. Nehrin gürültüsünü uzaktan da olsa duyabiliyordu. Çamurlu yol yeniden ikiye ayrıldığında üzerinde Büyük Angel Patikası yazan küçük tabelaya baktı. Kanyonun tepesine çıkan bir yola girmişti. Ancak bu yol sadece dayanıklılık değil, birtakım temel tırmanıcılık yetenekleri de gerektiriyordu.

Onda ikisi de yoktu, ayrıca bacaklarının ağrımaya başladığını da itiraf etmek zorundaydı. Yeniden durup bir süre dinlenmesi ve su içmesi gerekiyordu. Bu ilk gezintisinde sadece çalılar ve bataklıklarla yetinip yetinmemesi konusunda kendisiyle münakaşaya girdi. Burada bir kayanın üzerine oturabilir, güneşle ısınıp

enerji dolabilir, belki vahşi hayata dair bir şeyler görme konusunda şansı yaver bile gidebilirdi. Ama içindeki ses ona başladığı işi bitirmesini söylüyordu. Küçük Angel yolunu tırmanmaya karar vermişti, öyle de yapacaktı.

Omuzları ağrıyordu. Ama yolun yarısını geride bırakmıştı ve bu yavaş hızıyla bile devam etse öğleden önce mutlaka orada olurdu.

Önündeki çalıların içinden geçti ve sonra çamurlu yokuştan yukarı tırmandı. Bir sonraki zikzaklı yolu da geride bırakınca parlak bir şerit gibi uzanan nehri gördü.

Etraf sakindi. Neredeyse rüya gibiydi.

Kamerasını çıkarttı. Bir tek kareye bütün bu manzarayı sığdırmanın imkânsız olduğunun farkındaydı. Bir fotoğraf, sesleri, havanın hissini, düşen damlaların yalpalamasını, kayaların vahşi çıkıntılarını yansıtamazdı.

Daha sonra bir çift parlak mavi kano görünce sevinerek fotoğraf makinesini eline aldı. Kürek çekmelerini, suda halkalar çizerek ilerlemelerini seyretti. Seslerini belli belirsiz duyabiliyordu.

Sonra daha yakından görebilmek için dürbünlerini çıkarttı. Bir adamla ergen bir çocuk vardı. Heyecanı çocuğun yüzünden okunabiliyordu. Sırıttığını, başıyla onayladığını ve yanındaki adama bir şeyler söylediğini gördü. Öğretmeni miydi?

Yan yana kürek çekerek batıya doğru ilerlemeye devam ediyorlardı.

Reece dürbününü boynuna asarak onları takip etti.

Yükseklik hayranlık vericiydi. Vücudu kendini ileri doğru ittikçe kaslarının yandığını hissediyordu. Bu

onun için baş döndürücü bir maceraydı. Korku ve endişeden eser yoktu. Hissettiği şeyin tamamen insancıl olduğunu fark etti. Gökyüzünün ona ait olması için sadece kafasını biraz geriye atması yetiyordu. Gökyüzü sadece ona ve güneş ışığı altında mavi mavi parlayan dağlara aitmiş gibi görünüyordu.

Yüzüne vuran serinliğe rağmen sırtı sırılsıklam olmuştu. Bir sonraki durakta ceketini çıkartacak ve bir yudum su içecekti.

Yukarılara ve daha yukarılara tırmandı, nefes nefese.

Ve hafif yana savrularak aniden durdu. Brody geniş bir çıkıntıda kayaların üzerinde oturmuş duruyordu.

Adam neredeyse yüzüne bile bakmamıştı. "Sen olduğunu bilmeliydim. Çığ başlatacak kadar fazla ses çıkartıyorsun." Reece yorgun bir şekilde gözlerini yerden kaldırıp ona bakınca, başını iki yana salladı. "Belki o kadar değildir. Hem ses çıkartmak genellikle patika üzerindeki avcıları uzaklaştırmaya yarayabiliyor. Hiç değilse dört ayaklı olanlarını."

Eğer bir ayıyla karşılaşma ihtimalini unutmuşsa, bir insanla karşılaşma ihtimalini kesinlikle unutmuştu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kendime göre işlerim var." Su şişesinden uzun yavaş bir yudum aldı. "Sen? Uygun adım 'Ain't No Mountain High Enough' (Hiçbir dağ yeterince yüksek değil.) şarkısını söylemek dışında?"

"Söylemiyordum!" Ah, lütfen, söylemiyor olsundu.

"Tamam, o şarkıyı söylemiyordun. Daha çok nefes nefese burnundan soluyordun şarkıyı."

"Patikada yürüyüşe çıkmıştım. Bu gün izinliyim."

"Yaşasın." Kucağındaki defteri eline aldı.

Reece artık durduğu için tekrar tırmanmaya başlamadan önce nefeslenmesi gerekiyordu. Bir-iki dakikalık dinlenme ihtiyacını sohbet etme bahanesiyle Brody'den gizleyebilirdi. "Bu kadar yüksekte oturmuş ne yazıyorsun?"

"Araştırma yapıyordum. Daha sonra da burada birisini öldüreceğim." Reece'in yanaklarındaki kırmızılık kaybolunca tadını çıkara çıkara ekledi. "Kurgusal olarak. Bu iş için iyi bir yer. Özellikle de yılın bu zamanlarında. Baharın bu günlerinde buralara neredeyse hiç kimse gelmez. Onu buraya getirir ve kolayca aşağı iter."

Brody ileri doğru eğilerek aşağı baktı. Belli ki ceketini epeyce bir zaman önce çıkartmıştı, Reece'in de yapmayı istediği gibi. "Uzun, acımasız bir düşüş. Korkunç bir kaza, korkunç trajedi."

Reece meraklanmıştı. "Neden yapıyor peki?"

Geniş omzunu silkti. "Daha çok yapabildiği için yapıyor."

"Nehirde kano yapanlar onu görebilir."

"Bu yüzden kurgu deniliyor. Kanocular..." Ağzında bir şeyler geveledi ve defterine bir şeyler yazdı. "Belki. Belki olmaları daha iyi olur. Ne görürler? Düşen vücudu. Yankılanan çığlıkları. Kan izleri."

"Ah, pekâlâ. Ben seni işinle baş başa bırakayım."

Adamın tek tepkisi belirsiz bir homurtu olduğu için Reece yoluna devam etti. Biraz rahatsız edici olduğunu düşünmüştü. Dinlenip manzarayı seyretmek için çok iyi bir yere tünemişti. Eğer o orada olmasaydı, Reece de dinlenmek için orayı tercih edebilirdi. Ama başka bir tane bulacaktı, kendi yerini bulacaktı. Sadece biraz daha yukarı tırmanması gerekiyordu.

Yürürken kenara çok fazla yaklaşmıyor ve zihnine yerleşen, uçurumdan aşağı, kayalıklara ve nehre düşen vücut görüntüsünden kurtulmaya çalışıyordu.

Yorgunluktan duraksamış, aradığı yerin burası olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu ki bir kartalın uzun çınlayan korkutucu çığlığını duydu. Yukarıya baktığında onun batıya hareket ettiğini gördü.

Kendini kartalın bir işaret olduğuna inandırarak onu takip etmek istiyordu. Bir zikzaklı yoldan daha geçecekti, sadece son kısa bir zikzak ve sonra yalnız başına kalacak, öğle yemeğini muhteşem nehir manzarası eşliğinde bir saatlik bir mola vererek yiyecekti.

Bu son mücadelesi onu şelalenin can alıcı manzarasıyla ödüllendirmişti.

Sonunda başarmıştı.

Rahat bir nefes vererek çantasını indirdi ve küçük bir kayanın üzerine oturdu. Öğle yemeğini çıkarttı ve mutlulukla yemeye başladı.

Dünyanın tepesindeymiş gibi hissediyordu. Rahattı ve kesinlikle mutluydu.

Mükemmel diye düşündü, kesinlikle mükemmel.

Dürbününü göz hizasına kaldırarak bir süre tepesindeki kartalın uçuşunu seyretti. Daha sonra nehrin kuvvetli akıntısını yakından görebilmek için bakışlarını aşağı kaydırdı. Söğüt ve kavak ağaçlarına, çamlara baktı, vahşi hayata dair bir şeyler görebilmek istiyordu. Bir ayı balık avlamak için çıkagelebilirdi veya su içmek için nehir kıyısına inen bir geyiği görebilirdi.

Su samurlarının birbirleriyle oynamalarını görmek istiyordu. Sadece bulunduğu yerde kalıp suyun sürekli

gürültüsünü dinlemek, güneşin tadını çıkarmak, yüksek dağları izlemek istiyordu.

Girintili çıkıntılı nehir kıyısına bakıyor olmasaydı onları görmeyecekti.

Ağaçlarla kayaların arasında ayakta duruyorlardı. Elleri belinde olan kadın yüzünü nehre doğru çevirmişti. Adamsa ona sırtını dönmüştü.

Bulunduğu yükseklik ve uzaklıktan onları dürbünüyle bile tam olarak görmesi imkânsızdı ama kırmızı bir şapkanın altından çıkan siyah saçların kırmızı bir ceketin üzerine döküldüğünü görebiliyordu.

Reece ne yaptıklarını merak etti. Kamp yapacakları yere karar vermeye çalışıyor ya da suya girmek için daha iyi bir yer arıyor olabilirlerdi. Dürbünüyle nehri tekrar dikkatlice inceledi, bir kanodan eser yoktu. Kamp olmalı o zaman, gerçi kamp için gerekli malzemeleri olduğunu da göremiyordu.

Omuz silkerek tekrar onları izlemeye döndü. Başkalarını bu şekilde gözetlemenin heyecan verici olduğunu kabul etmek durumundaydı. Hem nehrin karşı kıyısında bu kadar yüksekteyken onları bir geyik sürüsü izler gibi izlediğini bilemezlerdi de.

"Tartışıyorlar," diye mırıldandı. "Öyle görünüyor."

Kadının duruşunda sinirli ve saldırgan bir hal vardı. Kadın parmağını adama doğru sertçe sallayınca da Reece şaşırdı.

"Ah, pekâlâ. Demek sinirin tepende. Bahse girerim ki sıcak suyu, oda servisi falan olan güzel bir otelde kalmak istedin ama adam seni bir çadır kurmak için buralara sürükledi."

Adam kollarını sertçe iki yana açarak kadına bir şeyler söyledi ve kadın onun suratına bir tokat patlattı. Reece irkilerek dürbünü indirdi. Onları bir casus gibi gözetlemek doğru değildi. Ama hemen sonra da bu küçük piyesi seyretme arzusunu reddedemeyeceğini fark ederek dürbünü tekrar kaldırdı.

Kadın adamı önce sertçe itti, arkasından da ona bir tokat daha attı. Şiddetin çirkinliği midesini bulandırmaya başladığı için dürbününü tekrar indirdi.

Ama adamın kadına cevap vermek için salladığı kolunu görünce Reece'in eli havada asılı kaldı. Bir yumruk muydu, tokat mıydı seçememişti ama şiddeti kadını yere fırlatmıştı.

"Hayır, hayır yapmayın," diye söylendi kendi kendine. "Yapmayın. İkiniz de durmalısınız. Haydi, bırakın artık."

Kadın ayakları üzerine sıçramış ve büyük bir hiddetle adamın üzerine atılmıştı ama aklındaki darbeyi adama indiremeden yere geri fırlatılmış, sert bir şekilde düşmüş ve çamurlu zeminde kaymıştı.

Adam kadının üzerine yürüdü ve Reece'in kalbi göğüs kafesinde deliler gibi çarparken kadının başında dikildi. Kadına ayağa kalkması için elini uzatıyor gibiydi, kadın da dirseklerinin üzerinde doğrulmuştu. Ağzı kanıyordu, ya da burnu, ama dudakları oldukça hızlı çalışıyordu. Adama bağırıyor, diye düşündü Reece. Ona bağırmayı kes, sadece durumu daha kötü yapıyorsun.

Daha da kötü oldu, adam kadının kafasını saçlarından kaldırıp yere çarpınca her şey dehşet verici bir şekilde daha kötü oldu. Adamın elleri kadının boğazının

etrafında kapanırken, Reece de olanlara dürbünden tanık oluyordu.

Botları yere çarpıyor, bütün vücudu iki büklüm olmuş çırpınıyordu.

Reece sendeledi ve kayarak iki dizinin üstüne düştü. Sonra kendini tekrar ayaklarının üzerine itekleyerek koşmaya başladı.

Çamurun üzerinde yokuş aşağı delicesine koşuyordu. Keskin dönüşlerde sendeleyip düşüyordu ama kırmızı ceketli kadının yüzü gözünün önünden gitmiyor, sadece başka birinin yüzüne dönüşüyordu. Oyuncak bebeklerin mavi, hareketsiz gözleri oluyorlardı.

Ginny. Ginny değildi. Boston değildi. Bir rüya değildi.

Yine de çığlıklar, kahkahalar ve silah sesleri bütün hepsi aklında karışıyor, birleşiyordu.

Sonra hızla Brody'ye çarptı. Onun sakinleştirme çabalarına karşı vahşice bir savaş veriyordu.

"Dur artık. Çıldırdın mı? Ölmek mi istiyorsun?" Durması için Reece'i kayanın üstüne doğru itti. Reece'in dizleri boşalınca onu yakaladı. "Kes artık, hemen! Bu halin hiçbir işe yaramıyor. Ne oldu? Ayı mı gördün?"

"Onu öldürdü, onu öldürdü. Gördüm, her şeyi gördüm." Sonra kendini onun kollarına attı ve yüzünü omzuna gömdü. "Gördüm. Ginny değildi. Rüya değildi. Onu öldürdü, nehrin öbür tarafında."

"Nefes al." Brody geri çekildi ve onu omuzlarından tuttu. Başını eğdi ve gözleri onunkilerle karşılaşıncaya kadar bekledi. "Nefes al dedim. Tamam, bir daha. Bir kere daha."

"Tamam, tamam. Ben iyiyim." Derin kocaman bir nefes aldı ve sonra kuvvetle geri verdi. "Lütfen yardım et bana. Nehrin karşı kıyısındaydılar ve ben onları gördüm, bununla." Titremesi kesilmeyen eliyle göğsünde asılı olan dürbünü kaldırdı. "Onu öldürdü, gördüm."

"Göster bana."

Gözlerini yumdu. Bu sefer yalnız değilim, diye düşündü. Birisi burada onunla birlikteydi, ona yardım edebilirdi. "Yukarda. Ne kadar koştuğumu bilmiyorum ama patikadan yukarda."

Reece geri gitmek ve yeniden görmek istemiyordu ama Brody çoktan onu kolundan tutmuştu.

"Yemek için durmuştum," dedi biraz daha rahatlamış bir ses tonuyla. "Suyu ve küçük şelaleyi seyretmek için. Bir kartal vardı."

"Evet, onu ben de gördüm."

"Çok güzeldi. Dürbünümü aldım. Bir ayı ya da geyik görebilirim diye düşündüm. Bu sabah gölde bir geyik görmüştüm. Sandım ki..." Saçmaladığını biliyordu, odaklanmaya çalıştı. "Ağaçları, kayaları izliyordum, iki kişi gördüm."

"Neye benziyorlardı?"

"Ben... Ben çok iyi göremedim." Kollarını göğsünde birleştirdi. Ceketini güneşte kurusun diye öğle yemeğini yediği yere, kayanın üzerine sermişti.

Şimdiyse üşüyordu. İliklerine kadar üşüyordu.

"Kadının uzun saçları vardı. Koyu renk saçları, kırmızı ceketi ve şapkası vardı. Güneş gözlükleri vardı. Adamın arkası bana dönüktü."

"O ne giyiyordu?"

"Ah. Koyu bir mont, turuncu şapka. Avcıların giydi-

ği tarzda. O... Sanırım... Evet, sanırım onun da güneş gözlükleri vardı. Yüzünü görmedim. Orada, eşyalarım orada. Her şeyi bırakıp koşmaya başladım. Oradaydı, her şey orada oldu." İşaret etti ve adımlarını hızlandırdı. "Orada duruyorlardı. Ağaçların önünde. Şimdi yoklar ama orada oldu. Onları orada gördüm. Oturmam lazım."

Reece kayaya çökünce, Brody hiçbir şey söylemeden boynundaki dürbünü aldı. Aşağıya baktı. Hiç kimseyi göremiyordu.

"Tam olarak ne gördün?"

"Tartışıyorlardı. Duruşundan kadının kızmış olduğunu görebiliyordum. Elleri kalçasındaydı. Saldırgandı." Yutkunması, odaklanması gerekiyordu çünkü midesi kalkmaya başlamıştı. Titreyerek ceketini yerden kaldırdı ve üzerine aldı. Ceketine sımsıkı sarıldı. "Kadın adama tokat attı, adam kadını itince kadın bir kere daha tokat attı. Sonra adam vurdu, kadın yere yuvarlandı kalkıp yine adamın üzerine atıldı. İşte o zaman adam bir daha vurdu. Kadının yüzünde kan gördüm. Sanırım kadının yüzünde kan gördüm. Ah Tanrım, ah Tanrım."

"Yine bir krize girme lütfen. Bana gördüklerini anlatmayı bitirmelisin."

"Adam kadının üzerine oturdu. Saçlarından yakaladı ve kafasını yere çarptı, sanırım. Şeye benziyordu... Onu boğuyordu." Olanları kafasından yeniden geçirirken, kusmamak için dua ediyordu. "Onu boğdu, kadının ayakları yeri dövüyordu, sonra ayakları hareket etmeyi kesti. Ben koşmaya başladım. Bağırdım, sanırım, ama şelale çok gürültülü, çok gürültülü."

"Görmek için uzun bir mesafe, dürbünle bile. Bu olanlardan emin misin?"

Reece bunun üzerine şişmiş bitkin gözlerle ona baktı. "Hiç birisinin öldürüldüğünü gördün mü?"

"Hayır."

Ayağa kalktı ve çantasına uzandı. "Ben gördüm. Onu bir yerlere götürdü, bedenini taşıdı. Sürükledi. Bilmiyorum. Ama onu öldürdü ve şimdi uzaklaşıyor. Yardım çağırmalıyız."

"Çantanı bana ver."

"Kendi çantamı taşıyabilirim."

Çantasını çekip aldı ve Reece'e acıyan gözlerle baktı. "Benimkini taşı, daha hafif." Kendi çantasını omzundan sıyırarak aldı ve Reece'e uzattı. "Burada durup tartışabiliriz istersen. Ama yine de ben kazanırım ve sadece zaman kaybetmiş oluruz."

Reece Brody'nin çantasını sırtına geçirdi. Haklıydı, daha hafifti.

"Cep telefonu! Ah, ahmağın tekiyim."

"Öyle olabilirsin," dedi Reece ceplerini karıştırırken. "Ama cep telefonu burada pek işine yaramaz, sinyal yok."

Yine de yürümeye devam ederken telefonu denedi. "Belki çekeceği bir noktaya denk geliriz. Geri dönmek çok uzun sürecek. Tek başına daha hızlı gidersin. Sen önden gitmelisin."

"Hayır."

"Ama..."

"Daha önce kimin öldürüldüğünü gördün?"

"Bu konuda konuşamam. Geri dönmemiz ne kadar sürecek?"

"Oraya gidene kadar sürecek. Ve hâlâ gelemedik mi saçmalıklarına başlama."

Reece neredeyse gülümseyecekti. Korkularını uzaklaştırıyordu. Haklıydı. Oraya vardıkları zaman orada olurlardı. Ve yapmaları gereken şeyi yaptıkları zaman yapmış olurlardı.

Ve Brody'nin yeri yutan adımları sayesinde Reece'in oraya gitmek için harcadığı zamanın yarısı kadar sürede geri dönmüş olurlardı. Tabii ona ayak uydurabilirse.

"Benimle başka bir şeyler hakkında konuşur musun? Herhangi bir başka şey. Kitabın hakkında."

"Hayır. Bitmemiş işlerim üzerine konuşmam."

"Sanatçı kaprisi."

"Hayır, sadece sıkıcı."

"Ben sıkılmam."

Reece'e bir bakış attı. "Benim için."

"Ah." Reece sadece başka bir şeylerden bahsetmek istiyordu. Herhangi bir şey. "Tamam, neden Angel's Fist?"

"Muhtemelen seninle aynı nedenden dolayı. Farklı bir yer istedim."

"Şikago'dan kovulduğun için."

"Kovulmadım."

"Patronunu yumruklayıp *Tribune*'den kovulmadın mı? Ben öyle duydum."

"Ben sadece en iyimser yaklaşımla bir *iş arkadaşı* diyebileceğimiz birisini, hikâye notlarımı arakladığı için yumrukladım. Editör de o herifin amcası olduğu için ona arka çıkınca işten çıktım."

"Kitap yazmak zevkli mi?"

"Bana göre öyle."

"Bahse girerim ki ilk yazdığın kitaptaki herifi öldürmüşsündür."

Brody tekrar ona baktı, bu sefer gözlerinde eğlendiğine dair işaretler vardı. Yeşil gözleri öyle güzeldi ki. "Tutturdun. Kürekle canı çıkana kadar dövdüm. Çok tatmin ediciydi."

"Polisiye ve korku kitapları okumayı severdim. Bir süredir...okuyamıyorum." Yavaş yavaş iflas etmekte olan bacak kaslarına aldırış etmeden Brody'ye ayak uydurmaya devam ediyordu.

Yokuş aşağı gittikleri için şimdi daha farklı yürümesi gerekiyordu. Ağırlığını topukları yerine parmak uçlarına vermeliydi. Tıpkı Brody gibi.

"Belki seninkilerden bir tanesini okumayı deneyebilirim."

Brody yine o ilgisiz omuz silkmelerinden birini yaptı. "Daha kötüsünü seçemezdin."

6

Bir süre çimenlik alanın içinden, sazlıklı gölün kenarından sessizce yürüdüler. Ördekleri gördüğünü ve balıkçılı hatırladı. Vücudu hissizleşmiş, zihni bulanıklaşmıştı.

"Brody?"

"Hâlâ buradayım."

"Benimle polise gelir misin?"

Su içmek için durdu, sonra şişeyi Reece'e uzattı. Gözleri onun olabildiğince sakindi. Yeşil gözler. Yazın sonundaki yapraklar gibi koyu.

"Benim yerimden ararız. Gölün etrafından dolaşıp kasabanın içine girmekten daha kısa sürer."

"Sağ ol."

Reece, rahatlamış ve minnettar bir halde yürümeye devam etti.

Kafasını dağıtabilmek için aklından yemek tarifleri geçiriyordu. Kendisini malzemeleri ölçerken, hazırlarken gözünün önüne getirmeye çabaladı.

"Kulağa bayağı hoş geliyor," dedi Brody birden, Reece'in aklındaki görsellerden bir anda sıyrılmasına sebep olarak.

"Ne?"

"Orada artık ne hazırlıyorsan." Parmağıyla hafifçe şakağına dokundu. "Karides ızgara mı?"

Mahcup olmanın hiç manası yok, diye düşündü Reece. "Izgara *salamura* karides. Kendi kendime konuştuğumun farkında değildim." Bakışlarını önünden ayırmıyordu. "Böyle bir sorunum var."

"Ben ortada bir sorun göremiyorum, tabii şu an çok acıkmış olmamı saymazsak. Etrafta hazırlanabilecek karides de yok."

"Sadece başka bir şeyler düşünmem gerekiyor. Herhangi bir şey. Ben sadece… Ah tanrım, ah." Göğsü sıkıştı ve nefesi kesildi. Endişe nöbeti gelmişti. İki büklüm olmuş, güçlükle nefes alıyordu. "Nefes alamıyorum."

"Alabiliyorsun. Nefes alıyorsun. Ve bu şekilde nefes almaya devam edersen, bayılıp üzerime kalacaksın. Katiyen seni geri taşımıyorum, o yüzden kes artık şunu." Reece'i doğrulturken sesinde bir kesinlik vardı. Gözleri kenetlendi. "Yeter artık."

"Tamam." Göz bebeklerinin etrafında adeta altın çerçeveler vardı. Onu bu kadar ciddi yapan bunlar olmalıydı.

"Karidesi pişirmeyi bitir."

"Neyi?"

"Karidesi pişirmeyi bitir."

"Ah, hımm. Sarımsak ve zeytinyağının yarısını karideslerin olduğu tasa ekle, karıştır. Servis tabağına koy, limon kabukları ve bölünmüş defne yapraklarıyla süsle, kızarmış ciabatta ekmeği ve geri kalan sarımsak zeytinyağı karışımıyla beraber servis et."

"Elime biraz karides geçerse bugün yanında olduğum için bana bundan bir tabak hazırlarsın."

"Elbette."

"Ciabatta da neyin nesi?"

"Bir çeşit İtalyan ekmeği. Güzel bir şey. Seveceksin."

"Muhtemelen. Joanie'nin yerinde de kullanacak mısın?"

"Hayır. Benim yerim değil ki."

"Kendi yerin de var mıydı? Restoranın? Mutfağı çekip çevirişine bakılırsa daha önce bir yerleri idare ettiğin çok açık," diye ekledi Reece bir şey söylemeyince.

"Başka bir yerde çalışmıştım. Benim yerim değildi. Asla bir restoranım olmadı, istemedim de olmasını."

"Çünkü? Amerikan Rüyası böyle bir şey değil mi? Kendine ait bir şeyin olması."

"Yemek pişirmek sanattır. İş yerinin sahibi olmaksa sanatın içine ticarethane mantığı karıştırmak. Benim istediğim sadece..." Neredeyse yaratmak diyecekti ama bu tanımın fazla ağdalı olduğunu düşünerek vazgeçti. "Yemek yapmaktı."

"Yapmaktı?"

"Yapmak. Belki. Ne istediğimi bilmiyorum." Ama aslında biliyordu ve serin ormanın içinden yürümeye devam ederlerken bunu ona söylemeye karar verdi. "Yeniden normal olmak istiyorum, korkmak istemiyorum. İki yıl önce kimsem o olmak istiyorum ama asla tekrar o kişi olamayacağım. Bu yüzden ben de hayatımın geri kalan kısmında nasıl biri olacağımı öğrenmek istiyorum."

"Geri kalanı çok uzun bir süre. Belki de önümüzdeki birkaç hafta kim olacağını çözsen iyi olur."

Reece önce ona, sonra da uzaklara baktı. "Önümüzdeki birkaç saat içinde çözmem bile gerekebilir."

Brody cep telefonunu ararken sadece omuz silkti. Kadın koca bir gizem bohçası gibiydi. Merkezine inmek ilginç olabilirdi. Brody kadının, düşündüğü kadar kırılgan olmadığını hissediyordu. Onun gördüklerini gördükten sonra birçok insan çöküntüye uğramadan bu uzun yürüyüşün üstesinden gelemezdi.

"Burada çekmesi lazım," diyerek rakamları tuşladı Brody. "Benim, Brody. Şerifle konuşmam lazım. Hayır. Şimdi."

Onunla tartışmazdım diye düşündü Reece. Sesinde çelikten bir otorite vardı.

"Rick, Reece Gilmore ile birlikteyim. Küçük Angel Yolu üzerinde benim evime dört yüz metre uzaklıktayız. Bizimle kulübede buluşmalısın. Evet, elbette bir sorun var. Bir cinayete görgü tanığı oldu. Doğru duydun. O konuda seni o aydınlatabilir. Neredeyse geliyoruz."

Telefonu kapatıp tekrar cebine tıkıştırdı. "Sana bir tavsiye vereceğim. Gerçi bundan nefret ederim ama..."

"Ama?"

"Ama. Sakin kalmak zorunda kalacaksın. Yeniden sinir krizi geçirmek istiyorsan, ifadeni vermeyi bitirene kadar sabret, sonra ağla, bağır, çığlık at, bayıl. Tabii kendini benim evimden çıkana kadar tutabilirsen daha iyi olur. İfaden eksiksiz ve açık olsun."

"Eğer yine kendimi kaybetmeye başlarsam beni durdurur musun?" Daha ona bakmadan çatık kaşlarını üzerinde hissetmişti. "Yani araya gir, ya da bir lambayı falan devir. Merak etme, öderim. Kendimi toparlayabilmem için herhangi bir şey?"

"Belki."

"Gölün kokusunu alabiliyorum. Suyu gördüğüm za-

man kendimi daha iyi hissediyorum. Belki de bir adada yaşamalıyım, gerçi o da çok fazla sulu bir deneyim olurdu. Bir dakikalığına boş boş konuşmam gerek. Dinlemek zorunda değilsin."

"Ama kulaklarım var," diye Reece'e hatırlattıktan sonra evine giden kısa yola yöneldi.

Çalı ve ağaçların arasında gizlenen arka yoldan ilerliyorlardı. Reece onun çember halindeki dağları pencerelerinden görebildiğini düşündü.

"Güzel bir yer. Kendine güzel bir yer bulmuşsun." Daha sonra Brody arka kapıyı açtığında aniden ağzı kurudu. Kapıyı kilitlememişti. Kilitlenmemiş bir kapıdan herkes gelebilirdi.

Reece onu takip etmeyince Brody döndü. "Şerifle dışarıda mı konuşmak istiyorsun?"

"Hayır." Cesaretine küfrederek onun peşinden içeri girdi.

Mutfağa girdiler. Küçük ama güzeldi. Tam bir erkek gibi temizlik yapıyordu. Kötü bir genelleme olduğunu biliyordu ama mutfakta çalışan erkeklerin dışındakilerin hemen hemen hepsi sadece dış yüzeyleri temizliyorlardı. Bulaşıkları yıkıyor, sonra belki tezgâhı siliyorlardı ve işleri bitmiş oluyordu.

Taştan gri tezgâhın üzerinde, kahve makinesi, kendisinden daha yaşlı görünen bir tost makinesi, bir not defteri ve içinde birkaç elma ile fazlaca kararmış bir muz olan beyaz bir karıştırma tası vardı.

Daha ceketini çıkartmadan ilk işi kahve makinesine gidip su ve kahve koymak olmuştu. Brody fincanları çıkarmak için uzandığında Reece kapının bir adım kadar içerisinde durmuş bekliyordu.

"Ah, çayın var mı?"

Omzunun üzerinden gülümseyerek ona baktı. "Ah, tabii ya. Dur hemen çaydanlık setimi bulayım."

"Bu hayır demekti sanırım. Kahve içmiyorum, beni gergin yapıyor. Daha gergin," diye ekledi Brody tek kaşını havaya kaldırınca. "Su. Su iyi olurdu. Ön kapının kilidini de açık bırakıyor musun?"

"Burada kilitlerin pek bir anlamı yok. Biri içeri girmek isteseydi, kapıya bir tekme atarak ya da pencereyi kırarak zaten girerdi." Reece'in yüzü soluklaşınca, Brody başını eğerek gözünü üzerine dikti. "Ne? Gidip dolaba, yatağın altına bakmamı mı istiyorsun?"

Reece çantasını yere indirmek için döndü. "Hayatında bir kez bile korkmadığına bahse girerim."

Kendine gelmeye biraz başladı, diye düşündü Brody.

"Michael Myers."

Reece şaşkın bir halde tekrar ona doğru döndü. "Kim? "

"Tanrım, Sıska, Michael Myers'dan bahsediyorum. Şu ürpertici herif var ya. *Cadılar Bayramı?* On yaşındayken seyretmiştim. Altıma sıçıyordum neredeyse. O günden sonra Michael Myers yıllarca yatak odamın dolabında yaşadı."

Ceketini çıkarınca omuzları bir parça rahatladı. "Ondan nasıl kurtuldun? Daha sonra tekrar karşına çıkmadı mı?"

"On altı yaşındayken odama bir kız aldım. Jennifer Ridgeway. Güzel kızıl saçlı bir kız, bir hayli enerjikti. Onunla beraber karanlıkta geçen birkaç saat sonunda Michael Myers'ı bir daha hiç aklıma getirmedim."

"Şeytan çıkarmak için seks gibi?"

"Bende işe yaradı." Dolaba gitti ve Reece için bir şişe su çıkarttı. "Sen de denemek istersen bana haber ver."

"Olur, haber veririm." Havadan ona yavaşça attığı şişeyi yakaladı. Tam suyu içecekken kapının çalmasıyla birlikte omuzları kaskatı kesiliverdi.

"Şeriftir. Michael Myers kapıya vurmuyor. Burada mı konuşmak istersin?"

Reece küçük mutfak masasına baktı. "Burası iyi."

"Biraz bekle."

Brody kapıya bakmak için gittiği zaman, Reece şişenin kapağını açtı ve buz gibi suyu kana kana içti. Uzaktan adamların yaklaşan botlarının seslerini duyuyordu. Kendisine sakinim diye hatırlattı. Sakin, açık, az ve öz.

Mutfağa ilk giren Rick oldu. "Reece. Kötü bir şeyler olmuş, diye duydum."

"Evet."

"Haydi, oturalım ve bana olanları anlat."

Reece oturdu ve önemli olabilecek bir detayı atlamadan aktarmak için hikâyeyi kafasında yeniden kurmaya çalıştı. Brody sessizce kahveleri doldurdu ve Rick'in önüne bir fincan koydu.

Reece konuşurken ve şerif not tutup onu izlerken elini şişenin üzerinde gezdiriyordu. Brody tezgâha yaslanmış, sessiz bir halde kahve içiyordu.

"Tamam, anlat bana, kimliğini saptayabilir misin?"

"Kadını, belki. Belki. Ama adamı göremedim. Yüzünü göremedim demek istiyorum. Arkası bana dönüktü, bir de kafasında şapka vardı. Sanırım ikisinde de güneş gözlüğü vardı. Kadının ilk başta vardı en azından. Kahverengi ya da siyah saçları vardı. Sanırım kahveren-

gi. Uzun kahverengi saçlar. Dalgalı. Ve üzerinde kırmızı bir ceketle şapka vardı. Kasket."

Rick Brody'ye bakmak için döndü. "Sen ne gördün?"

"Reece'i." Brody kahvesini tekrar doldurdu. "Benim bulunduğum yerden dört yüz metre kadar uzaktaydı. Oturduğum yerden olayın olduğu yer görünmüyordu."

"Birlikte değildiniz."

"Hayır. Reece'in söylediği gibi, benim çalıştığım yerden geçti, birkaç kelime lafladık, sonra o yoluna devam etti. Ben belki bir saat kadar sonra yukarı yöneldim, geriye koşarken onunla karşılaştık. Bana olanları anlattı ve daha önce bulunduğu yere gittik."

"O zaman bir şey gördün mü?"

"Hayır. Yeri öğrenmek istersen, bir harita alayım ve neresi olduğunu göstereyim."

"Çok sevinirim Brody. Reece," diye devam etti Brody çıkınca, "kayık, araba, kamyon gibi bir şeyler gördün mü?"

"Görmedim. Bir bot var mı diye bakındım ama göremedim. Kamp kuruyor olmalılar diye düşündüm ama bununla ilgili bir malzeme ya da çadır da göremedim. Sadece ikisini gördüm. Sadece adamın onu boğduğunu gördüm."

"Onun hakkında söyleyebileceğin her şeyi anlat bana. Aklına ne gelirse. Neyi hatırlayacağını asla bilemezsin."

"Dikkat etmiyordum, gerçekten. Beyaz tenliydi, bundan eminim. Ellerini gördüm ama eldivenleri vardı. Siyah ya da kahverengi. Beyaz olduğundan eminim. Belki Latin ya da Amerikan Yerlisi de olabilirdi. Dür-

bünle görebilmek için bile fazla uzaktı. Kadının ona tokat attığını gördüm. İki kez tokat attı. İkinci seferden sonra adam ona vurdu ya da onu itti. Yere düştü. Her şey çok hızlı oldu. Adamın siyah bir ceketi vardı. Siyah bir ceket ve o avcı şapkalarından, turuncu olanından vardı."

"Tamam, bu iyi bir başlangıç. Peki ya saçı?"

"Fark edemedim." Daha önce de böyle olmuştu. Kesinlikle cevap veremediği sorular. "Şapka kapatmış olmalı, ceketi de. Uzun olduğunu sanmıyorum. Bağırdım, çığlık attım. Ama beni duymuyorlardı. Fotoğraf makinem hemen yanımda çantamdaydı ama hiç düşünemedim. Öylece donakaldım, sonra da sadece koştum."

"Bence nehre atlayabilir, karşı kıyıya yüzüp adamı irade gücünle yetkililere teslim olmaya ikna edebilirdin," dedi Brody, Elinde bölge haritasıyla içerden gelirken. Haritayı masaya koydu ve parmağıyla bir yeri gösterdi. "Burası."

"Orası olduğundan emin misin?"

"Eminim."

"Pekâlâ, o zaman." Rick başıyla onayladı ve sonra ayağa kalktı. "Ben şimdi oraya gidiyorum, görülecek ne varsa görüyorum. Sen merak etme, Reece, bununla ilgileneceğiz. Sana geri döneceğim. Bu arada, baştan tekrar düşünmeni istiyorum. Aklına herhangi bir şey gelirse, önemli görünmese bile ne olursa olsun duymak istiyorum. Tamam mı?"

"Evet, tabii. Tamam. Sağ olun."

Rick, Brody'yi selamladıktan sonra şapkasını aldı ve çıktı.

"Pekâlâ." Reece derin bir nefes aldı. "Sence halledebilir mi? Üstesinden gelebilir mi?"

"Beni başka türlü düşündürtecek bir şey göremedim. Burada genellikle sarhoşlar ve başıboşlarla uğraşıyor, bazen de aile içi meseleler, dükkândan mal aşıran çocuklar ve itiş kakış. Ama hepsinin üstesinden geliyor. Ayrıca turistler, kaya tırmanıcılığı, kano, ya da senin gibi yürüyüş yaparken yaralananlarla da ilgileniyor. İşini yapıyor. O kendini işine adamış bir polis."

"Ama cinayet. Cinayet farklı."

"Belki, ama burada sorumlu kişi o. Olay kasaba sınırlarının dışında olduğu için il idaresini araması gerekecek. Sen ifadeni verdin. Daha başka yapabileceğin bir şey yok."

"Yok, hiçbir şey yok." Tıpkı daha önce olduğu gibi, diye düşündü, hiçbir şey yok. "Artık gitsem iyi olacak. Sağ ol... Her şey için," dedi Reece masadan kalkarken.

" Seni evine bırakayım."

"Zahmet etme, yürüyebilirim."

"Aptallaşma." Brody koca çantayı omzuna attı ve evin ön kapısına yöneldi.

Reece de ceketini alarak onu takip etti. Brody hızla dışarı çıktığı için Reece adamın evini inceleyecek zaman bulamamıştı. Reece ön kapıya yürüdüğü sınırlı süre içerisinde, evin gelişigüzel bir dağınıklık içerisinde son derece gösterişsiz olduğunu ve bekâr bir erkeğin yaşam alanı tanımına iyi uyduğunu gözlemlemişti.

İçinden geçtiği oturma odasında çiçek, biblo gibi yaşamak için süslemeler yoktu. Bir kanepe, bir sandalye, birkaç masa vardı. Asıl ilgisini çeken ise duvara hükmeden taş şömine olmuştu.

"Başına çok fazla iş açtım," diye başladı Reece.

"Lanet olsun ki öyle yaptın. Bin hadi."

Reece durdu. Minnettarlığı bir an sinirle ve yorgunlukla savaştı. Minnettarlık kaybetti. "Sen kaba, anlayışsız ve küstah piçin tekisin."

Brody arabasına yaslandı. "Söylemek istediğin?"

"Bugün bir kadın öldürüldü. Boğazlanarak öldürüldü. Anlıyor musun? Yaşıyordu ve şimdi öldü, kimse ona yardım edemedi. Ben ona yardım edemedim. Sadece orada durup seyretmek zorundaydım. Hiçbir şey yapmadan, tıpkı önceden olduğu gibi. Adamın onu öldürüşünü izledim ve tek konuşabildiğim kişi sendin.

Anlayışlı olmak yerine kibirli ve ilgisiz davrandın. O yüzden canın cehenneme. Seninle bu maço arazi arabana binip evimin üç kilometrelik yolunu gitmektense, o patikaya geri dönüp yokuş yukarı kendi başıma yürümeyi tercih ederim. Çantamı ver bana."

Brody aynı pozisyonda durmaya devam etti ama artık sıkılmış görünmüyordu. "Sonunda. Sende normal bir ruh halini gösteren ufacık bir şeyler var mı diye meraklanıyordum. Daha iyi misin şimdi?"

Daha iyi olduğu için kendinden nefret ediyordu. Brody'nin ilgisizliği korku ve endişelerini püskürtmesini sağladığı için kendine çok kızgındı. "Hâlâ cehenneme kadar yolun var."

"Yerimin rezerve edilmiş olmasını ümit ediyorum. Ama bu arada arabaya bin. Boktan bir gün geçirdin." Kapıyı açtı. "Sadece bilgin olsun diye söylüyorum. Erkekler kibirli olmazlar. Biz fizyolojik olarak kibir duygusuna elverişsizizdir. Bir dahakine, katı yürekliyi kullan. İşte o işe yarar."

"Sen çok sinir bozucu, kafa karıştırıcı bir adamsın," dedi ama yine de arabaya bindi.

"Bak, o da olur."

Brody kapıyı çarptı ve sürücü tarafına yürüdü. Reece'in çantasını arka koltuğa attıktan sonra, direksiyonun başına geçti. "Şikago'da arkadaşların var mıydı?" diye sordu Reece. "Yoksa seni sadece sinir bozucu, kafa karıştırıcı ve katı yürekli bulan insanlar mı vardı?"

"İkisinden de bir miktar vardı, sanırım."

"Muhabirler, insanlar onlara bir şeyler anlatsın diye cana yakın olmak zorunda değiller mi?"

"Bilemiyorum, hem ben artık muhabir değilim."

"Ve kurgu romancıları aksi ve garip olabiliyorlar."

"Belki. Hem bana uyuyor da."

"Sapına kadar," diye cevapladı Reece, Brody'yi güldürerek.

Gülüşünün sesi, Reece'i, dönüp ona baktıracak kadar şaşırtmıştı. Gölün kenarına geldiklerinde Brody hâlâ sırıtıyordu. "İşte böyle, Sıska. İradenin olduğunu biliyordum. Onunla beraber dişli olduğunu bilmek de güzel."

Ama arabayı Angel's Food'un önüne çektiğinde ve Reece kendi penceresine baktığında, iradesinin gevşediğini ve dişlerinin birbirine çarpmak istediğini hissedebiliyordu. Yine de arabadan indi ve eğer Brody kendi tarafından çekip almış olmasaydı çantasını arka koltuktan almak için uzanacaktı.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır. Evet. Lanet olsun. Bak, buraya kadar geldin. Benimle sadece yukarıya kadar da gelebilir misin, bir dakikalığına?"

"Michael Myers'ın seni beklemediğinden emin olmak için mi?"

"Öyle sayılır. İltifatını geri almak için çekinme, eğer tabii iltifatsa. Benim irade sahibi oluşumdan bahsediyorum."

Brody hiçbir şey söylemeden çantayı sırtladı ve binanın etrafından merdivenlere uzanan yolu yürümeye başladı. Reece anahtarı çıkartıp kapının kilidini açtığında, Brody eve Reece'den önce girdi.

"Tanrı aşkına burada ne yapıyorsun sen?"

"Ne? Efendim?"

"Televizyon yok," dedi. "Müzik çalar yok."

"Daha yeni taşındım. Burada fazla zaman geçirmiyorum."

Brody etrafı kurcalarken Reece ona müdahale etmiyordu.

Ustalıkla toplanmış çekyat, kanepe, bar iskemleleri. Kadınsı bir havası vardı, bu hemen fark ediliyordu. Yine de bir kadından beklediği yuva yapma çabasına dair bir şeyler görememişti. Etrafta, güzel ve işe yaramaz ufak tefek şeylerden yoktu, evinden ya da seyahatlerinden getirdiği hatıralar da görememişti.

"Güzel bir diz üstü bilgisayar," dedi parmağıyla hafifçe dokunarak.

"Acıktığını söylemiştin."

Brody bilgisayardan gözünü alarak Reece'e baktı ve neredeyse boş olan odanın onu ne kadar yalnız gösterdiğine şaşırdı. "Öyle mi?"

"Daha önceden. Hâlâ açsan bir şeyler hazırlayabilirim. Böylece sana olan borcumu geri ödeyebilirim. Böylelikle ödeşmiş de oluruz."

Fazla önemli değilmiş gibi söylemişti ama Brody insanları okumakta iyiydi ve karşısındaki kadının yalnız

kalmak için henüz hazır olmadığını görebiliyordu. Nasıl olsa acıkmıştı ve onun iyi yemek yaptığına dair ilk elden bilgisi vardı.

"Ne tür bir yemek?"

"Ah." Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve mutfağa baktı. Brody, aklından mutfaktaki erzakların listesini yaptığını neredeyse görebiliyordu. "Biraz tavuk ve pilav yapabilirim. Çok vakit almaz. Yirmi dakika?"

"Olur. Biran var mı?"

"Hayır. Üzgünüm. Şarabım var." Mutfağa döndü. "Güzel bir beyaz şarap. Soğutulmuş."

"Kulağa yeterince güzel geliyor. Üşüyor musun?"

"Üşüyor muyum?"

"Üşümüyorsan ceketini çıkartsana."

Reece önce şarapla tirbuşonu çıkarttı. Sonra küçük dondurucudan bir paket tavuk göğsü çıkarttı. Mikrodalgada buzlarını çözmesi gerekiyordu, en azından kısmen.

O, kendi ceketini ve Brody'nin daha önceden çıkartıp sandalyenin üzerine bıraktığı ceketi çekyatın üzerine koyarken, Brody de şarabı açıyordu.

"Sadece normal bardağım var. Aslında, şarap daha çok yemeklerde kullanılmak içindi."

"Bana yemeklik şarap ikram ediyorsun ha. Pekâlâ..."

"Güzel şarap," dedi Reece ciddileşerek. "İçmeyeceğim bir şeyle yemek yapmazdım. Oldukça iyi bir Pinot Grigio."

Brody önce Reece'e uzattığı bardağı doldurdu, sonra da Reece'in başının yukarısındaki dolabı açıp kendisi için de bir bardak alarak doldurdu. Tadına baktı, onayladı. "Tamam, öz geçmişine şaraptan da anlıyor hükmünü ekliyoruz. Aşçılığı nerede öğrendin?"

Reece döndü ve yemek hazırlıklarına başladı. "Birkaç yerde."

"Bir tanesi Paris olmak üzere."

Sarımsak ve taze soğan çıkarttı. "Doktor Wallace önceden anlattıysa neden yine soruyorsun ki?"

"Aslında, bana anlatan Mac'ti, doktordan duymuş. Sen henüz küçük kasaba ritmine alışamadın."

"Sanırım öyle." Pilavı hazırlamak için bir tencere çıkarttı.

Brody şarabını aldı, bir iskemleye yerleşti ve onu izlemeye koyuldu.

Beceri diye düşündü. Şiirsellik boyutu yüksek bir kontrol. Başka yerlerdeyken etrafında hiç durmadan vınlayan sinirleri burada fark edilemiyordu.

İhtiyacı olan tek şey, hazırladıklarından daha fazla tüketmesiydi, en azından beş kilo alana kadar. Boston'dan onu kaçıran her neyse, bu kadar zayıflamasının sebebinin de aynı olduğunu düşündü.

Yine, kimin öldürüldüğünü gördüğünü merak etmişti. Ve neden? Ve nasıl?

Reece, kraker, krem peyniri, zeytin ve pul biberle çabuk ve kolay bir şeyler hazırlamış ve ufak bir fincan tabağında önüne koymuştu.

"Soğuk başlangıç." Tavuk ve sarımsağı kesmeye başlamadan Brody'ye belli belirsiz gülümsedi

Reece pilava başladığında Brody çoktan krakerlerin yarısını süpürmüştü. Havaya keskin bir sirke kokusu hâkimdi.

Brody sessizce otururken Reece üç tavaya birden hükmediyordu; tavuk, pilav ve bir diğerinde de biber, mantar ve küçük brokoliler kavruluyordu.

"Hepsini birden pişirirken aynı zamanda hazır olabilmelerini nasıl sağlıyorsun?"

Reece arkasına baktı, yüzü gevşemiş ve ısıdan dolayı biraz pembeleşmişti. "Nasıl bir bölümü bitirip bir diğerine başlamaya karar verebiliyorsun?"

"Güzel nokta. Yemek yaparken oldukça iyi görünüyorsun."

"Göründüğümden daha iyi yemek yapıyorum." Sebzeleri tavada havaya atıp tuttu ve tavuğun olduğu tencereyi salladı.

Söylediğini ispat etmek ister gibi, ateşi kapattı ve yemekleri servis etmeye başladı. Brody'ninkini önüne koyduğunda adamın tek kaşı havaya kalktı. "Yirmi dakika. Ve bu akşam için açmayı planladığım konserve çorbadan bin kat daha güzel kokuyor."

"Bunu hak ettin." Kendi tabağını Brody'ninkinden çok daha az doldurdu ve tezgâhın yanından ayrılarak Brody'nin yanına oturdu. Bütün akşam boyunca eli şarap kadehine ilk defa gidiyordu.

Bardağını şerefe kaldırdıktan sonra şarabından bir yudum aldı. "Pekâlâ? Nasıl?"

Brody ilk lokmasını ağzına attı ve tadını ölçer gibi arkasına yaslandı. "İlginç bir yüzün var," diye başladı. "Kendine has bir şekilde etkileyici ve bunun çoğu o büyük koyu gözlerle ilgili. Tedbirli olmazsa bir adamı hemen içine çekebilir. Ama," diye devam etti, Reece ondan hafifçe uzaklaşırken, " gerçekten de göründüğünden daha iyi yemek yapıyorsun."

Reece'in yüzüne bir tebessüm yayıldı. Brody yediklerinden hoşnut bir halde yemeğe devam etti. Kadının arkadaşlığı beklediğinden çok daha fazla hoşuna gitmişti.

"Peki, şu anda aşağıda neler olduğunu biliyor musun?"

"Joanie'nin Yeri'nde mi?"

"Evet. İnsanlar aşağıda arabamı görüyorlar ama beni içeride göremiyorlar. Birisi bir şeyler söylüyor, başka biride diyor ki, *Ben onu Reece'le - ya da Joanie'nin aşçısıyla - birlikte yukarı çıkarken gördüm. Bir süredir oradalar.*"

"Ah." Reece bir an duraksadı. "Ah neyse, sorun değil." Sonra oturduğu yerde biraz daha dikleşti. "Senin için sorun olur mu? Yani ne konuştukları?"

"Daha az umurumda olamazdı. Başkalarının hakkında ne düşündükleri ya da ne söyledikleri senin umurunda, değil mi?"

"Bazen umursuyorum, hem de gereğinden fazla. Bazen de hiç umursamıyorum. Senin Mac Drubber'la girdiğin şu iddiayı kesinlikle umursamıyorum mesela. Ben ve Lo aynı yatakta, aman Tanrım."

Brody yemeğine devam ederken gözleri memnuniyetle ışıldadı. "Lo'yu gözümde abartmışım, seni de küçümsemişim."

"Görünüşe göre öyle. Hem belki ikimiz arasında bir şeyler olduğunu düşünürlerse Lo da bir süre beni tavlamaktan vazgeçebilir."

"Seni huzursuz mu ediyor?"

"Hayır. Ve kesinlikle istemediğimi belli ettikten sonra durum düzeldi. Ama bu da işe yarayacak. Sana bir kez daha borçlandım."

"Öyle mi oldu? Bundan bir akşam yemeği daha kazanıyor muyum?"

"Nasıl? Ah, elbette, sanırım." Kaşları şaşkınlıkla birbirlerine yakınlaştı. "Eğer istersen."

"Bir sonraki boş akşamın ne zaman?"

"Ah..." Nasıl olmuş da bir anda kendi kendine böyle bir tuzak hazırlamış ve içine düşüvermişti? "Salı. İlk vardiyadayım, üçte bitiyor işim."

"Harika. Yedi gibi gelirim. Sana uyar mı?"

"Yedi. Tabii. Tabii. Peki, yemediğin bir şeyler var mı, alerjinin olduğu bir şeyler gibi?"

"İç organları allayıp pullayıp bana yedirmeye kalkışma."

"Sakatat planları suya düştü, tüh."

Şimdi ne olacak? diye düşündü. Konuşacak başka ufak tefek konular bulamıyor, bir sonraki hamleyi yapamıyordu. Bir zamanlar bu konuda iyi olduğunu düşündü. Bir erkekle buluşmanın hoşuna gittiği zamanlar vardı, yemek masasında konuşup gülüşmeyi sevdiği zamanlar. Ama artık olmuyordu.

"Buraya geldiği zaman burada olacaktır."

Gözleri Brody'ninkilerle karşılaştı. "Eğer o kadar şeffafsam, bir gölgelik taktırmak zorunda kalacağım."

"Aklına takılması çok doğal. Yemek yaparken biraz uzaklaşmış gibiydin."

"Şu ana kadar onu bulmuş olmalı. Yapan kişi onu fazla uzağa götürmüş olamaz ve eğer onu gömdüyse..."

"Taşlarla ağırlığını arttırıp nehre atmak daha kolay."

"Ah Tanrım! Bu fikir için gerçekten çok sağ ol."

"Tabii akıntı varken vücut öylece nehrin dibinde kalamaz. Bir yerlerde yüzeye çıkacaktır. Balığa ya da yürüyüşe çıkmış birisi veya bir kürekçi, Omahalı bir turist,

artık her kimse ona rastlayacaktır. Birileri onu bulduğu zaman büyük bir şok yaşayacak, bu kesin."

"Lütfen artık keser misin?" Reece kaşlarını çatarak devam etti. "Eğer öyle bir şey yapmışsa da birtakım işaretler kalmış olacaktır, olanlara dair bir iz, bir kanıt. Kan. Kafasını oldukça sert bir şekilde yere çarptı. Ya da çalıların üzerinde bastığı yer. Ayak izleri. Değil mi?"

"Büyük ihtimalle. Bir görgü tanığı olduğunu bilmiyor, o yüzden neden izleri kapamak için uğraşsın ki? Bence daha çok cesetten kurtulmak ve kaçmakla meşgul olmuş olmalı."

"Evet. Yani şerif bir şeyler bulacak."

Dışarıdan gelen ayak sesleriyle sıçradı.

"Büyük ihtimalle odur," dedi Brody sakince ve kapıya bakmak üzere sandalyeden kalktı.

7

"Brody." Rick içeri girerken şapkasını çıkarttı. "Reece." Bakışları üstünkörü tezgâhın üzerinde gezindi. "Akşam yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim."

"Bitmişti zaten. Önemli değil." Reece, dizleri titremesine rağmen sandalyeden kalkarak ayakta durdu. "Onu buldunuz mu?"

"Biraz otursak olur mu?"

Polisler eve geldiği zaman gerçekleşen rutinleri nasıl oluyordu da unutabiliyordu? İçeri girmelerini, oturmalarını rica edip kahve içip içmediklerini sormalıydı. O günlerde sürekli kahve bulunduruyordu, arkadaşları için. Polis için.

"Affedersiniz." Reece kanepeyi işaret etti. "Lütfen. Size bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Ben iyiyim, sağ olun." Rick kanepeye yerleştikten sonra şapkasını kucağına koydu ve Reece'in oturmasını bekledi. Brody yine, daha önceden kendi kulübesinde olduğu gibi, tezgâha yaslanarak durdu.

Reece şerif konuşmadan da ne söyleyeceğini biliyordu, bunu yüzünde görebiliyordu. Polislerin dikkatlice kuşandığı o nötr ifadeyi biliyordu.

"Hiçbir şey bulamadım."

"Ama..."

"Lütfen şimdi ağırdan alalım," diye araya girdi Rick. "Neden gördüklerinin üzerinden tekrar geçmiyoruz?"

"Ah, Tanrım." Reece parmaklarını gözlerine bastırdı ve sonra elleri güçsüzce kucağına düştü. Evet, elbette. Tekrar üzerinden geçelim. Rutinin bir diğer parçası. Rutinden çok bir ritüel hatta. "Pekâlâ."

Hatırladığı her şeyi en baştan anlattı. "Vücudunu nehre atmış ya da gömmüş olmalı veya..."

"Detaylarla biz ilgileniriz. Olay mahallinden emin misiniz?" Bunu sorarken Brody'ye göz attı.

"Reece'in bana olayı gördüğünü söylediği yeri size haritada gösterdim. Küçük ivinti yerlerinin hemen yakınında."

"Nehrin öteki tarafı," dedi Rick yüzü kadar nötr bir ses tonuyla. "Öyle bir mesafeden karıştırıyor olabilirsin, hem de epeyce karıştırıyor olabilirsin."

"Hayır. Ağaçlar, kayalar, şelale. Karıştırmıyorum."

"O taraflarda boğuşmaya dair herhangi bir iz yoktu."

"İzleri örtbas etmiş olmalı."

"Olabilir." Ama Reece adamın sesindeki kuşkuyu duyabiliyordu. "Ben sabahleyin tekrar gidiyorum, biraz ışık olunca. Brody? Belki sen de benimle gelmek istersin, doğru yer olup olmadığını kontrol etmek için. Bu arada ben de bazı telefon görüşmeleri yapacağım, kadın turist ya da kasaba halkından eksik birileri var mı diye kontrol edeceğim."

"O bölgede birkaç kulübe var." Brody tezgâha bıraktığı şarabı aldı.

"En yakın olanlarından bazılarına uğradım. Benim de o bölgede bir kulübem var, hatta birkaç tanesi

Joanie'ye ait. Kiralık evler ama yılın bu zamanında fazla bir talep görmüyorlar. Kimseyi göremedim, kullanıldıklarına dair herhangi bir işaret de yoktu. Onları da kontrol ediyorum. Bu meseleyi çözeceğiz Reece. Endişelenmeni istemiyorum. Brody? Sabah benimle beraber oraya gelmek ister misin?"

"Elbette gelebilirim."

"Hemen aşağı inip Joanie'den sabah için izin isteyip sizinle gelebilirim," diye başladı Reece.

"Brody de oradaydı. Bence biriniz gelse yeterli olur. Ve bu olaydan başka kimseye bahsetmezseniz sevinirim. Yani şimdilik. Etrafta konuşulmaya başlamadan önce şu işi bir aydınlatalım." Rick ayağa kalktı ve Brody'yi selamladı. "Seni yedi buçukta gelip alsam, uyar mı?"

"Orada olacağım."

"Akşamınızın geri kalanının keyfini çıkarmaya çalışın. Reece, sen de olanları bir süreliğine aklından çıkarmaya bak. Başka yapabileceğin bir şey yok."

"Doğru, hiçbir şey yapamam." Rick şapkasını kafasına takıp dışarı çıkarken Reece oturmaya devam etti.

"Bana inanmıyor."

"Öyle bir şey söylediğini duymadım."

"Evet duydun." İçindeki çaresizlik hissi büyümeye başlamıştı. "İkimiz de söylediklerinin altında bunun yattığını biliyoruz."

Brody şarabını masaya bırakıp onun yanına gitti. "Neden sana inanmasın ki?"

"Çünkü hiçbir şey bulamadı. Çünkü başka hiç kimse görmedi. Çünkü ben kasabaya geleli sadece iki hafta oldu. Çünkü... Çünkü..."

"Benim elimdeki bilgiler de bunlarla aynı ve ben sana inanıyorum."

Gözleri yandı. Aniden içinde kendini Brody'nin üzerine atıp yüzünü göğsüne sıkı sıkıya gömmek ve gözyaşlarına izin vermek arzusu doğdu. Ancak Reece ellerini sıkıca kucağında kavuşturdu ve oturmaya devam etti. "Sağ ol."

"Ben artık eve gideceğim. Şerifin nasihatine uyarak bu konuyu bir süre kafandan uzaklaştırmayı deneyebilirsin. Bir hap al ve uyumaya çalış."

"İçmek için ilacım olduğunu da nereden biliyorsun?"

Brody'nin dudakları hafifçe büküldü. "Sen bir ilaç al ve uzan. Yarın neler olduğunu sana anlatırım."

"Pekâlâ. Sağ ol." Reece kapıyı açmak için ayağa kalktı. "İyi geceler."

Brody, onu bunalımlı olmak yerine gergin bıraktığı için memnun bir şekilde, tek kelime etmeden çıkıp gitti.

Reece kapıyı kilitledi, sonra da pencereleri yokladı. Alışkanlıkla kirli bulaşıkları ve tavaları yıkamak için önce mutfağa yöneldi ama sonra dönerek bilgisayarını açtı.

O gün olan her şeyi güncesine yazacaktı.

Reece klavyesinin başına geçtiği sırada Rick şerif ofisine girmiş, ışıkları açıyordu. Şapkasını ve paltosunu astı ve sonra küçük mola odasına giderek kahve makinesini çalıştırdı.

Kahve hazırlanırken evini aradı. Tahmin ettiği gibi, büyük kızı hemen cevap vermişti. "Baba! Bahar festivalinde rimel sürebilir miyim? Sadece birazcık, *herkes* sürüyor. Lütfen?"

Parmaklarını gözlerinin üzerine bastırdı. Daha on üç yaşında bile değildi ve şimdiden maskara ve okul dansları başlamıştı. "Annen ne dedi?"

"Düşüneceğini söyledi. Baba…"

"O zaman ben de düşüneceğim, şimdi anneni ver bebeğim."

"Eve gelemez misin? Biraz bu mesele üzerine tartışabilirdik."

"Bu gece geç saatlere kadar çalışacağım ama yarın tartışırız. Şimdi anneni ver bakalım."

"*Anne!* Babam telefonda. Geç kalacakmış, benim *normal* bir insan gibi rimel sürmemi yarın konuşacağız."

"Özet için sağ ol tatlım." Sesi yılmış bir insanınkinden çok eğlenen birine benziyordu, nasıl oluyordu da bunu başarabiliyordu? Debbie Mardson telefona kıkırdayarak geldi. "Evin yolunu tutmuşsundur diye ümit ediyordum."

"Ofiste bir süre daha kalmam gerekli. Ne kadar süreceğini söyleyemem. Neden o kızın maskara sürmesi gerekiyor ki? Senin gözlerine, Wyoming'in en uzun kirpiklerine sahip."

"Benim sürmemdeki aynı nedenden dolayı, ince kirpikler. Hem rimel temel bakım ürünlerinden bir tanesi."

"Sürmesine izin verecek misin?"

"Düşünüyorum."

Rick boynunun arkasını ovuyordu. Kadınlar tarafından çevrelenmişti. "Önce rujla başladı."

"Parlatıcı," diye düzeltti Debbie. "Dudak parlatıcısıydı."

"Her ne haltsa. Şimdi de maskara. Bir sonraki isteği dövme olacak. Dünyanın sonu gelmiş olmalı."

"Bence dövmeye geçmeden bir süre daha bekleyebiliriz. Oradan ayrılmadan aramak ister misin? Akşam yemeğini ısıtmış olurum."

"Geç kalabilirim. Joanie'den etli sandviç aldım. Beni merak etme. Çocukları benim yerime öp."

"Öperim. Kendine çok yüklenme ki eve geldiğinde beni öpebilesin."

"Öyle yapacağımdan hiç şüphen olmasın. Deb, seni seviyorum."

"Ben de seni. Hoşça kal."

Bir süre sessizlik içerisinde oturdu. Karısı ve üç minik kız çocuğunu düşünürken kahvesini içti, sandviçini yedi. Bebeğinin makyaj yapmasını istemiyordu. Ama bu konudaki ısrarlarının bitmeyeceğini biliyordu. En büyük kızında annesinin azminden vardı.

İkinci kahvesini doldururken, Reece'in ifadesinin üzerinden geçti, detayları, zamanları tekrar tekrar düşündü. Başını iki yana sallayarak fincanına kahve tozu ekledi ve ofisine geçti.

Rick de bilgisayarını açtı. Artık Reece Gilmore hakkında - Boston'dan geldiği ve sabıkalı olmadığı dışında - daha fazla şey öğrenmenin zamanı gelmişti.

Birkaç saat boyunca araştırdı, okudu, telefon görüşmeleri yaptı ve not tuttu. Bittiğinde elindekileri bir dosyaya yerleştirdi ve kendiyle girdiği kısa süreli bir münakaşadan sonra kâğıtları çekmecesinin en alt rafına sakladı.

Eve gitmek için ofisten çıktığında saat çok geçti, karısının onu bekleyip beklemediğini merak etti.

Angels Food'un yanından geçerken de üst kattaki dairede ışıkların hâlâ açık olduğunu fark etti.

* * *

Sabah yedi buçukta Reece tatlı krep ve yumurtaları hazırlamak için konsantre olmaya çabalarken, Brody elinde bir termos kahveyle Rick'in arabasına biniyordu.

"Günaydın. Benimle birlikte geldiğin için sana minnettarım, Brody."

"Sorun değil. İşim için yaptığım bir araştırma gibi düşüneceğim."

Rick'in gülümsemesi geldiği gibi gidiverdi. "Elimizde gizemli bir olay olduğunu söyleyebiliriz. Reece'in olaya tanık olduğu zamanla oraya geri dönmeniz arasında ne kadar zaman geçti demiştiniz?"

"Benim yanıma gelmesi ne kadar sürdü bilmiyorum. Koşuyordu ve ben de patikadan yukarı çıkmaya başlamıştım. On dakikadan fazla değil diye tahmin ediyorum. Ondan sonra geri dönmeye başlamamız bir beş dakika sürmüş olmalı. Durduğu yere tekrar varmamız da bir on-on beş dakika kadar sürmüş olmalı."

"Peki, onu gördüğün zaman ruh hali nasıldı?"

Öfkelenmeye başlamıştı. "Bir kadının başka bir kadının boğazlanarak öldürüldüğünü gördüğünde olmasını beklediğin gibi."

"Pekâlâ, Brody, sakın benim olanları anlamadığımı düşünme. Sadece benim olanlara biraz daha farklı bakmam gerekiyor. Tutarlı ve mantıklı mıydı bunu bilmem gerekiyor."

"İlk birkaç dakikadan sonra, evet. Olanları değerlendirirken, benim dışımda herhangi bir yardım alma imkânından kilometrelerce uzakta olduğunu ve o patikaya ilk kez geldiğini göz önüne alman gerekir. Yalnız olduğu-

nu, korktuğunu, şoka girdiğini ve olayı izlerken çaresiz olduğunu da."

"Yılan Nehri'nin karşı tarafından, dürbünle." Rick kendini savunmak istermiş gibi tek elini havaya kaldırdı. "Tam olarak söylediği gibi olmuş olabilir ama koşulları da göz önünde bulundurmalıyım, hele bir de bu kadar delil eksikliği varken. Hiç kuşku duymadan, anlattıklarının tamamen doğru olduğuna inandığını söyleyebilir misin? Belki tartışan iki insan gördü, belki adamın kadına gerçekten vurduğunu da gördü."

Brody bir gece önce bu ihtimal üzerinde çok durmuştu. Noktası noktasına bütün detayların üzerinden geçmişti. Ve onu hatırlıyordu, yüzü nemli ve soluk, gözleri kocaman, derin ve cam gibiydi.

Sadece iki yabancının birbiriyle tartıştığını gören bir kadının yüzünde o ifade olamazdı. "Ben tam olarak gördüğünü söylediği şeyi gördüğüne inanıyorum. Patika üzerindeyken bana söylediği, sana da ifadesi boyunca üç kere anlattığı şeyi. Söylediklerinin detaylarında bir kere bile olsun değişiklik olmadı."

Rick yanaklarını şişirdi. "O konuda haklısın. İkiniz arasında nasıl bir alaka var?"

"Alaka mı?"

Rick homurtulu bir kahkaha koyuverdi. "Seni sevmem gerek, Brody. Seni gidi zeki herif. İkiniz birbirinizle kişisel olarak alakadar mısınız?"

"Bu neyi değiştirirdi ki?"

"Bu gibi bilgiler sorgulama sırasında her zaman fark yaratır."

"O zaman neden bana onunla yatıp yatmadığımı sormuyorsun?"

"Pekâlâ o zaman, benimki sadece duyarlı ve ince olma çabasıydı," dedi Rick, belli belirsiz sırıtarak. "Fakat pekâlâ. Onunla yatıyor musun?"

"Hayır."

"Pekâlâ o zaman," diye tekrarladı.

"Ya evet deseydim?"

"O halde bu bilgi değişkenini işler, diğerleriyle birlikte değerlendirmeye alırdım, tıpkı iyi bir kanun adamının yapacağı gibi. Senin işin senin işin olarak kalmalı Brody. Ama bu tip işler kasabada hızla yayılır. Seks kadar ilginç bir şey yok, ister sadece hakkında konuş, ister fiilen yap."

"Konuşmak yerine seks yapmayı tercih ederim."

"O senin fikrin." Yüzünde tekrar bir gülümseme belirdi. "Ve bu arada ben de sana katılıyorum."

Rick arabayı kenara çekinceye kadar bir süre sessizce ilerlediler.

"Bana haritada gösterdiğin yere gitmek için arabayı bırakabileceğin en iyi yer burası."

Brody ufak çantasını omzuna attı. Kısa bir yürüyüş için bile olsa, gerekli malzemeler olmadan yola çıkmak pek zekice değildi. Çalılar ve orman içinden yürürlerken Brody yumuşak toprakta bir ayıya, geyiğe ve dünden kalan, Rick'in botlarına ait izler gördü.

"Nehre giden insana ait ayak izleri yok, dünden kalan benimkiler dışında. Elbette başka bir taraftan gelmiş olabilirler. Ama etrafa iyice baktım. Eğer elinde çaresine bakman gereken bir cesedin varsa, ondan kurtulman gerekir ve panik halindeyken nehre atmak içgüdüsel ilk tepki olabilir."

Rick yavaş yavaş yürüyor, gözleri ağaçlarla zemin

üzerinde iz sürüyordu. "Ya da gömersin. Ama onun izleri mutlaka olurdu, Brody. Ölü bir vücudu uzaklara taşımanın çok da bir anlamı yok ve bir cesedi gömmek için çukur kazmak düşündüğünden çok daha zordur."

Ellcrini kalçasının üzerine koydu, bir bileği amaçsızca silahının kabzasına dokunuyordu. "Görünürdü. Ve buradaki hayvanlar onu hemen bulurlardı. Şimdi kendin dc görcbilirsin, dün birilerinin buraya gclip gittiğine dair herhangi bir işaret, iz yok. O yüzden sana tekrar soracağım, bana yanlış yerin adrcsini vcrmiş olabilir misin?"

"Hayır."

Yaban mersini ve mürver ağaçları arasından kuzeybatı yönünde nehre doğru ilerlerdiler. Brody çözülen buzdan dolayı zeminin hâlâ nemli olduğunu fark etti. Geyiklerin izlerini nasıl tutuyorsa insanlarınkini de tutuyor olmalıydı. Hayvanların geçtiğine dair izler vardı ama kesinliklc insan izi yoktu. Sık bir çalılığın yanından geçerlerken, Brody herhangi bir bozulma var mı diye çömclip çalının içine bakmaya başladı.

"Herhalde dün sen de bunu yapmışsındır."

"Yaptım," diye onayladı Rick. "Sezonu geldiğinde buralarda bayağı güzel böğürtlen çeşitleri bulabilirsin. Yaban mersini, ayıüzümü." Durdu ve nehrin kokusunun geldiği yöne doğru baktı. "Brody eğer biri buraya ceset saklamaya çalışmış olsaydı etrafta işaretler olurdu. Ve bu zamana kadar hayvanlar çoktan kokuyu alıp buraya gelmiş, aramaya başlamış olmalıydılar."

"Evet." Brody doğruldu. "Haklısın. Benim gibi bir şehir çocuğu bile bu kadarını bilir."

Rick sırıttı. "Bir şehir çocuğuna göre ormanda başının çaresine gayet iyi bakıyorsun."

"Şehir çocuğu etiketinden kurtulmak için daha burada kaç sene yaşamam gerekiyor?"

"Öldükten on, on beş sene sonra bu etiket kaybolabilir."

"O zamana kadar tamamen hafızalardan silinmezsem tabii," dedi Brody tekrar yürümeye başladıkları zaman. "Sen de burada doğmamıştın," diye hatırlattı. "Ordu çocuğu."

"On iki yaşıma girmeden annem Cheyenne'ye yerleştiği için senden bir adım önde sayılırım. Yerel olmak açısından. İvinti yerlerinin sesini duyabiliyorum artık."

Titrek kavakların, kırmızı söğütlerin arasından alçak gürleme sesi geliyordu. Brody nehrin üzerinden yansıdığını görünceye kadar gün ışığı her adımlarında daha çok kuvvetleniyordu. Arka tarafta kanyon vardı ve karşı tarafta yukarılarda da Reece'in durduğu yer.

"Olayı gördüğünde şurada oturuyordu." Eliyle gözlerini siper ederek kayalıkları işaret etti.

Burası daha serin, diye düşündü Brody, suyun yanı başında ağaçların arasından uğuldayan rüzgârla daha serin. Ama aynı zamanda çantasından güneş gözlüğünü çıkartacak kadar çok güneş ışığı alıyordu.

"Belirtmem gerekir ki Brody, oldukça uzak bir mesafe." Rick dürbününü çıkarttı ve Brody'nin gösterdiği yeri inceledi. "Oldukça uzun bir mesafe," diye tekrar etti. "Ayrıca günün o saatlerinde sudan seken kuvvetli parıltıyı da hesaba katmalısın."

"Rick, geçen seneden beri arkadaşça bir ilişkimiz oldu."

"Elbette."

"O yüzden sana doğrudan soracağım. Neden ona inanmıyorsun?"

"Öncelikle adım adım ilerleyelim. O yukarıdan olayın burada olduğunu görüyor, patikadan aşağı koşuyor ve sana rastlıyor. Bu arada adam ölü kadını ne yapıyor? Suya atsa kıyıya vururdu. Ve şimdiye kadar, çok büyük ihtimalle fark edilmiş olurdu. Etrafta vücudunu ağırlaştıracak fazla bir şey yok ve senin zamanlamana göre, bunu yapmak için sadece yarım saati var. Eğer planı nehre atmak olsaydı, vücudu ağırlaştırmak daha uzun sürerdi, ikinizin tekrar o noktaya dönmesinden kesinlikle daha fazla."

"Onu oradaki kayalıkların arkasına sürüklemiş olabilir ya da ağaçların içine. Nehrin karşısından göremeyeceğimiz bir yere. Belki de bir kürek ya da ip almak için geri döndü. Kim bilir?"

Rick içini çekecekti ki kendisine engel oldu. "Sen buraya gidip gelen birilerine ait izlere rastlayabildin mi, sürüklenip gömülen bir vücut izi gibi?"

"Hayır, görmedim. Henüz göremedim."

"Şimdi senle ben, ikimiz etrafı gezeceğiz, aynı dün tek başıma yaptığım gibi. Taze bir mezara ait tek bir iz yok. Bu da ona cesedi buradan sürüklemek ya da taşımak haricinde başka bir seçenek bırakmıyor, bir arabaya ya da bir kulübeye. Bir ölüyü taşımak için uzun bir mesafe, ikimizin de görebileceği bir iz bırakmadan halletmek için uzun bir mesafe."

Tekrar Brody'ye döndü. "Sen bana Reece'in olayların burada gerçekleştiğini gördüğünü söylüyorsun, bense diyorum ki bırak bir kadını dövüp boğmayı, vakit ge-

çirmek için bile buraya birilerinin geldiğine dair herhangi bir ipucu yok."

Bu mantık kesinlikle su götürmezdi. Ama yine de. "İzleri temizledi."

"Belki, belki. Peki hangi aralıkta yaptı bunu? Kadını gözden uzak bir yere taşıdı, geri geldi, burada kalan izleri temizledi. Ve bütün bunları onu birinin kadını öldürürken gördüğünü bilmeden yaptı."

"Reece'i görmediğini varsayıyoruz yani."

Rick güneş gözlüklerini çıkarttı ve suyun üzerinden patikaya baktı. "Pekâlâ, gördüğünü varsayalım. Yine de senin geçtiğini söylediğin yarım saatte bütün bunları yaptı yani. Hadi kırk dakika diyelim, yine de bana imkânsız geliyor."

"Yalan söylediğini mi düşünüyorsun? Uydurduğunu? Amacı ne olabilir ki?"

"Yalan söylediğini düşünmüyorum." Rick şapkasını geriye itti ve alnını sıkıntılı bir şekilde ovaladı. "Bütün bu olanların ayrı bir boyutu da var Brody. İkinizi dün birlikte gördüğümde – önce senin, sonra onun evinde – aranızda bir şeyler olduğunu sanmıştım. Onun hakkında daha fazla şey bildiğini ummuştum."

"Daha fazla, ne?"

"Yürümeye devam edelim ve sana anlatayım. Sana anlattıklarımı kendine saklayabileceğini umuyorum. Kasabada bunu yapabilen nadir insanlardan birisisin."

Yürürlerken, Brody'nin gözleri ya yerde ya da çalılıkların üzerinde. Rick'in yanıldığını kanıtlayacak bir şeyler bulmak istiyordu.

Ki bu, bir kadının ölü olduğunu kanıtlamayı, öteki

bir kadının yanlış olduğunun açığa çıkmasından daha fazla istediği anlamına geliyordu.

Ama yanına geldiğinde kadının nasıl göründüğünü hatırlıyordu, geri dönüş yolunda kendini tamamen kaybetmeden durabilmek için nasıl mücadele ettiğini hatırlıyordu. Ve neredeyse boş dairesinde nasıl yalnız durduğunu hatırlıyordu.

"Onun hakkında biraz araştırma yaptım." Brody durup gözlerini kısarak ona baktı. Rick başını iki yana sallayarak, "Bunu işimin bir parçası olarak görüyorum. Yeni biri gelip buraya yerleştiği zaman, temiz olduklarını bilmek isterim. Senin için de aynısını yapmıştım," diye devam etti.

"Giriş sınavını başarıyla geçtim mi?"

"İkimiz aksine dair herhangi bir şeyler konuşmadık, öyle değil mi?" Durdu, çenesini sola doğru kaldırdı. "Şurası Joanie'nin kulübelerinden birinin arka tarafı. En yakın kulübe burası ve buraya fena olmayan bir tempoyla gelmemiz, üstelik bir ölü taşımazken bile on dakika sürdü. Arabayla yanaşmak için de daha yakın bir yer olamazdı. Zaten lastik izleri de yok."

"İçeri girdin mi? Kulübeye?"

"Rozete sahip olunca insanların mülklerine girebildiğimi düşünüyorsan yanılıyorsun. Ama çevreyi kolaçan ettim, pencereden baktım. Kapılar kilitli. Yakındaki diğer iki kulübeye de gittim, ki biri benimki ve oraya da girdim. Hiçbir şey yok."

Kulübeye vardılar ve etrafından dolandılar.

"Reece'in herhangi bir sabıkası yok, merak ediyorsan," dedi Rick, Brody pencerelerden içeri bakarken. "Fakat birkaç sene önce bir işe bulaşmış."

Brody bir adım geri attı ve dikkatlice, "Neye karışmış?" diye sordu.

"Boston'da çalıştığı restoranda toplu bir katliam olmuş. Tek kurtulan oymuş. İki kere vurulmuş."

"Aman Tanrım."

"Evet. Bir çeşit dolabın içine düşmüş, orada kalmış. Detayları olayla ilgilenen polislerin birinden öğrendim. Diğerleri yemek bölümündeymiş, Reece mutfaktaki tek kişiymiş. Çığlıklar, silah sesleri duymuş, cep telefonuna uzandığını hatırlıyormuş. Adamlardan biri gelmiş ve onu vurmuş. Başka bir şey hatırlamıyor. Adamı tam olarak görememiş. Polisler onu birkaç saat sonra buluncaya kadar ufak depoda yığılıp kalmış. Konuştuğum polis onun neredeyse başaramayacak olduğunu söyledi. Ameliyattan sonra bir hafta komada kalmış, sonrasında da hafızası bir hayli düzensizleşmiş. Akli dengesi de, fiziksel durumundan çok daha iyi değilmiş anlayacağın."

Brody böyle olabileceğini tahmin etmemişti. "Nasıl olabilir?"

"Söylemek istediğim şey, ruhsal bir çöküntü yaşamış. Psikiyatrik hastanede birkaç ay geçirmiş. Polislere hiçbir zaman yeterince detay ya da bilgi verememiş. Bütün o insanları kimin öldürdüğünü asla bulamamışlar. Baş dedektif o ilk yıl boyunca birkaç kere onunla tekrar görüşmüş. En son denediğinde, ona ulaşamamış. Gitmiş, hiçbir haber falan bırakmamış. Büyükannesine ulaşmışlar ve onun da tek söyleyebildiği, Reece'in gittiği ve geri dönmeyi asla planlamadığıymış."

Rick durdu. Uzun ve yavaşça etrafı inceledikten sonra yönünü değiştirerek geri dönmeye başladı. Bir çalıbülbülü tiz sesiyle şakımaya başlamıştı. "Olayı ben de

anımsıyorum. Katliam bütün kanallardaydı. İyi ki şehirde değil de buralarda yaşıyoruz diye düşündüğümü hatırlıyorum."

"Ya tabii, burada hiç silah yok çünkü."

Bir an Rick'in çenesi sıkı sıkıya kilitlendi.

"Buradaki insanlar anayasal hakları olan silah taşıma haklarının kıymetini biliyorlar. Ona saygı duyuyorlar. Şehir serserisi sen de."

"Alçak liberal demeyi unuttun."

"Sadece kibar olmaya çalışıyordum."

"Tabii canım," dedi Brody nazikçe. "Seni sağcı çatlak."

Rick güldü. "Nasıl oldu da bir şehir elitistiyle arkadaş oluverdim bilemiyorum." Sonra başını yana yatırarak yan gözle onu süzdü. "Büyük şehir muhabiri olmana rağmen bu iş hakkında hiçbir şey duymamana epeyce şaşırdım Brody."

Brody olayın ne zaman olduğunu hesaplamaya çalıştı. Eğer işten çıktıktan hemen sonra olduysa o sıralar büyük ihtimalle Aruba'nın kızgın güneşinde sinirlerini kuma gömüyor ve sörf yapıyor olmalıydı. Neredeyse sekiz hafta boyunca gazete okumamıştı, prensip sahibi bir insan olarak CNN'i de boykot etmişti.

"*Tribune*'den ayrıldıktan sonra birkaç ay boyunca her türlü haber kaynağı boykot ettim."

"Hımm, medya o sürede olaya duyduğu ilgiyi kaybetmiş olmalı. Her zaman halkı bombardımana tutacak başka olaylar buluyorlar."

"Anayasal olarak, birinci ıslah ikincisinden önce geliyor."

"Böyle olması utanç verici. Ama konuya geri döne-

cek olursak, Reece'e ne oldu? Korkunç bir şey, kimin başına gelirse gelsin o noktadan kurtulması bir mucize. Tabii tamamen kurtulup kurtulmadığından emin olamıyoruz."

"Ne yani, cinayeti gördüğünü mü sandı yani? Defol git, Rick."

"Bir an uykuya dalmış ve yalnızca kötü bir rüya görmüş olabilir. Konuştuğum polisin dediğine göre böyle şeylere eğilimi varmış. Yeni başlayan birisi için o patika oldukça zorlayıcı ve durduğu yere gidene kadar mutlaka yorulmuş olmalı. Yüksekten başı dönmüş bile olabilir. Joanie'nin dediğine göre önüne bir tabak koymazsan yemek falan yemiyormuş. Sürekli bir gerginlik durumu da var. Otelde kaldığı odada dolabı yandaki odayla arasındaki kapının önüne iteklemiş, orada kaldığı sürece de öyle bırakmış. Eşyalarını çıkarmamış."

"Fazla tedbirli olması deli olduğunu göstermez."

"Hadi ama Brody ben deli falan demedim şimdi. Ama bence duygusal olarak biraz rahatsız." Aniden iki elini birden havaya kaldırdı. "*Rahatsız* kelimesini geri alıyorum, *kırılgan* demeliydim, evet. Ben böyle görüyorum. Biraz düşününce zaten olup bitenler ortada. Yanlış anlama, olayın peşini bırakacak değilim. Ama bu noktada eyalet polisini işe karıştıracak da değilim. Burada yapabilecekleri hiçbir şey yok. Kayıp insanları araştıracağım, gördüğü kadına dair anlattıklarıyla tutan birileri var mı bakacağım. Bundan daha fazla yapabileceğim bir şey yok."

"Ona öyle mi söyleyeceksin? Daha fazlasını yapamadığını mı?"

Rick şapkasını çıkarttı ve parmaklarını saçlarının

arasından geçirdi. "Sen de burada benim gördüklerimi görebiliyor musun? Yani hiçbir şeyi? Zamanın varsa civardaki diğer kulübelere de benimle gelmeni istiyorum."

"Zamanım var. Fakat başka bir yetkili yerine neden ben?"

"Sen onunla beraberdin." Rick ciddi bir yüz ifadesiyle şapkasını tekrar kafasına geçirdi. "Seni ikinci bir görgü tanığı olarak düşünebiliriz."

"Kıçını kollamam için mi Rick?"

"Öyle düşünmek istersen," derken Rick'in sesinde kin yoktu. "Bana bak, bir şey gördüğünü düşünüyor. Ama bunu destekleyecek bir kanıt yok. Bence uyuya kaldı ve kötü bir rüya gördü. Ve senin de bu ihtimali bir kez olsun değerlendirmen gerek. Her ne olursa olsun onun sorunlarına yenilerini katmak istemiyorum ama gerçekleri göz önüne alarak çalışmak zorundayım. Burada görebildiğim gerçek, kanunsuz bir durum olmadığı, hatta son yirmi dört saatte buraya hiç kimse gelmemiş. Dönüş yolunda buraları tekrar tarayacağız ve kulübelere bakacağız. Herhangi bir şey bulursak – bir tutam iplik bile olursa – eyalete haber verip bu işi kovalamaya başlayacağım. Başka türlü tek yapabileceğim şey kayıp kişilere bakmak."

"Ona inanmıyorsun."

"Bu durumda mı, Brody?" Rick nehrin karşısına, kayalıklara doğru baktı. "Hayır, kesinlikle inanamıyorum."

* * *

Kahvaltı koşuşturması bitince Reece günün çorbası hazırlıklarına girişti. Fasulyeleri kaynattı, kalmış domuz pastırmalarını, soğanları doğradı. Joanie taze otlar kullanmadığı için o da kuru olanlarla idare etme zorunda kalmıştı.

Aslında tazc fcslcğen ve bibcriye ilc daha güzel olurdu. İri çekilmiş karabibcr, o lanct olası gri tozdan bin kat daha iyi bir tat vcrirdi. Ve Tanrı aşkına, sarımsak tozuyla nasıl ycmek yapılabilirdi ki? Keşkc biraz deniz tuzu olsaydı. Hcm yılın bu zamanı buralarda biraz olsun lczzeti olan domatesler satan bir yer bulmak nc kadar zor olabilirdi ki?

"Gcrçckten dc şikâyctlerin hiç bitmiyor." Joanic tcncercyi kokladı. "Bana yeterince iyi gibi geldi."

Yine kendi kendime konuşuyorum, diye düşündü Rccce. "Üzgünüm. Aslında yeterince iyi. Yani iyi olacak. Sadece kötü bir gün geçiriyorum."

"Bunu kendi kendime görebiliyordum. Artık duyabiliyorum da. Burası büyük bir kuruluş değil. Süslü bir şeyler istiyorsan, Jackson Hole'a gitmeliydin."

"Sorun değil. Özür dilerim."

"İlk özrü istememişken, bir ikincisi gerçekten de sinir bozucu. Hiç mi karakterin yok senin?"

"Vardı. Hâlâ tamir etmeyc çalışıyorum."

Ruh halini etkileyen neyse, Reece'in gözlerindeki bakış ve hareketlerindeki savsaklık endişe vericiydi. "Günün çorbası için istediğin neyse onu yapmanı söyledim, değil mi?" Joanie sesini canlı tuttu. "İstediğin şeyler burada yoksa liste yaparsın. Ben alıp almayacağıma karar veririm. Soracak kadar cesaretin yoksa da, hiç değilse daha sonra etrafta dolanıp dırdır etmeyi kesersin."

"Tamam."

"Deniz tuzu." Alaycı bir homurdanmayla kendine kahve koymak için mutfağın öbür tarafına geçti. Bu açıdan çok fark ettirmeyerek Reece'i güzelce incelebiliyordu. Kızın yüzü solmuş, gözlerinin altında gölge torbacıkları oluşmuştu. "İşsiz geçirdiğin gün sana pek yaramamış gibi görünüyor."

"Evet, pek iyi geçmedi."

"Mac, Küçük Angel Patikası'na yürüdüğünü söyledi."

"Evet."

"Brody ile birlikte döndüğünüzü gördüm."

"Biz...biz patikadan dönerken karşılaştık."

Joanie kahvesinden küçük bir yudum aldı. "Ellerin öyle titremeye devam ederse, o havuçlar yerine parmaklarını keseceksin."

Reece bıçağı indirdi ve ona döndü. "Joanie, ben..." Brody mutfağa girince devam edemedi. "Molamı verebilir miyim?"

Bir şeyler oluyor, diye düşündü Joanie Brody'nin durup onları beklediğini görünce. Bir şeyler yolunda gitmiyor. "Gidebilirsin."

"Bulabildiniz mi?"

"Dışarı çıkalım."

Brody kolundan tutmuş onu kapıya doğru çekerken Reece sadece başıyla onaylamakla yetinmişti. "Kadını buldunuz mu?" dedi Reece tekrar. "Söyle. Kim olduğunu biliyor muyuz?"

Brody'nin eli sıkıca Reece'in kollarının üzerindeydi, Reece'in apartmanının alt basamaklarına gelene kadar binanın etrafından yürümeye devam ettiler.

"Hiçbir şey bulamadık."

"Fakat... Onu nehre atmış olmalı." Gece boyunca bu sahneyi birçok kez aklında canlandırmıştı. "Ah, Tanrım. Onun vücudunu nehre attı."

"Hiç kimse demedim Reece. Hiçbir şey dedim."

"Sonra da..." Kendini tuttu, derin bir nefes aldı ve sonra çok dikkatlice konuşmaya başladı. "Hiçbir şey anlamıyorum."

"Onları gördüğünü söylediğin yere gittik. Oradan yola yürüdük, izler aradık, sonra farklı yönlerden olay yerine yaklaşarak tekrar tekrar taradık, en yakındaki beş kulübeye gittik, hepsi boştu, hiçbir yerde hiçbir iz yoktu."

Reece'in midesinin tam orta yerine korkunç bir ağrı çöküverdi. "Bir kulübede kalıyor olmaları gerekmiyordu ki."

"Doğru. Ama onları gördüğün yere bir yerden gitmiş olmaları gerekir. Buna dair hiç iz yoktu. Hiçbir işaret yoktu."

"Yanlış yere gittiniz."

"Hayır. Doğru yere gittik."

Reece kollarını kavuşturdu. Üşümesine sebep olan keskin bahar esintisi değildi. "Mümkün değil. Oradaydılar. Tartıştılar, dövüştüler, onu öldürdü, gördüm."

"Tersini söylemedim ki. Sadece orada bunu destekleyecek bir şeyler olmadığını söylüyorum."

"O adamı yakalayamayacaklar. Elini kolunu sallayarak hayatını yaşamaya devam edecek." Reece kendini evinin basamaklarına bıraktı. "Çünkü tek gören bendim ve hiçbir şey yapamadım."

"Dünya hep senin etrafında mı dönüyor sanıyorsun?"

Yanı başında ayakta duran Brody'ye şok ve ıstırap

arasında bir yüz ifadesiyle, parçalanmış bir halde baktı. "Peki ya sen nasıl hissederdin? Herhalde sadece omuz silker geçerdin, değil mi? Hay aksi, elimden geleni yaptım, neyse, en iyisi bir bira kapıp hamakta uzanayım."

"Bira için henüz erken. Şerif kayıp kişiler listesini kontrol edecek. Kır pansiyonuna, diğer civar motellerine ve kamp yerlerine gidecek. Halletmek için daha iyi bir yöntemin var mı?"

"Bunu halletmek benim *işim* değil!"

"Benim de öyle."

Reece sertçe ayağa kalktı. "Neden benimle konuşmaya gelmedi? Çünkü bir şey gördüğüme inanmıyor da ondan," dedi Brody tek kelime edemeden. "Hepsini uydurduğumu düşünüyor."

"Eğer onun ne düşündüğünü bilmek istiyorsan, ona sor. Ben sadece kendi bildiklerimi söylüyorum."

"Oraya gidip kendi gözlerimle görmek istiyorum."

"Bu sana kalmış."

"Oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum. Ve sen yardımını isteyeceğim son kişisin. Ama lanet olsun ki sen aynı zamanda burada o kadını öldürmediğinden emin olduğum tek kişisin. İşten üçte çıkıyorum. Beni buradan alabilirsin."

"Alabilirim?"

"Evet, alabilirsin. Ve alacaksın da. Çünkü sen de bu hikâyeyi en az benim kadar merak ediyorsun." Elini cebine attı ve soluk, kırışık on dolarlık bir banknot çıkardı. Brody'nin eline tutuşturdu. "İşte. Bu benzini halleder."

Brody, elinde on dolarla, ona karşı ne hissettiğini bilemez bir halde Reece'in kapının arkasında kayboluşunu seyretti.

8

Reece çorbayı kaynamaya bıraktı ve her mutfakta mutlaka bulunması gerekli erzaklar listesini yapmaya başladı.

Beş yıldızlı restoran, küçük kasaba lokantası, kişisel mutfak. Ne farkı vardı ki? Yemek her yerde yemekti ve her yerde mükemmel bir şekilde hazırlanabilirdi.

Vakit henüz öğleden önce olmasına rağmen ondan mantarlı çizburger isteyen birkaç kişinin siparişlerini hazırladı. Siparişleri hazırlarken bir yandan da mutfağı elindeki bezle ovalıyordu.

Linda-gail arkasından yaklaştığında dizlerinin üzerine çökmüş, lavabonun altındaki bölgeyi temizliyordu. "Geri kalanlarımızı kötü göstermeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Kendimi meşgul etmeye çalışıyorum."

"Buradaki meşguliyetin bitince, benim evime de uğrayıp orada da istediğin kadar meşgul olabilirsin. Joanie'ye mi kızdın?"

"Hayır. Dünyaya kızdım. O leş kokan, iğrenç dünyaya kızdım."

Linda-gail etrafına baktı ve sesini alçalttı. "Regl vaktin mi geldi?"

"Hayır."

"Ah, çünkü ben de ayda bir, iki günlüğüne bütün o

leş kokan iğrenç dünyaya kızıyorum da. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Son yirmi dört saati silip atabilir misin?"

"Sanırım hayır." Elini Reece'in sırtına koydu. "Ama çantamda çikolata var."

Reece iç geçirdi ve elindeki bezi kovaya bıraktı. "Ne tür bir çikolata?"

"Otelde yastıkların üzerine bıraktıkları altın kaplılardan, temizlik servisindeki Maria benim torbacım."

Reece'in yüzüne gelen gülümseme ona o kadar yabancı gelmişti ki bir an yüzünü acıttı. "Fena değiller. Sağ ol, belki..."

"Reece." Joanie'nin hiç de tatlı olmayan sesi bu sefer oldukça soğuktu ve Reece'in başını lavabonun altından çıkarmasını sağlamıştı. "Ofise."

Reece ayağa kalkıp Joanie'nin peşinden ofise yürümeye başlamadan Linda-gail ile göz göze geldi, Linda-gail'in bakışı acımayla doluydu.

"Kapat o kapıyı. Az evvel oğlumdan bir telefon aldım. Görünüşe göre şerif çalıştığı yere uğramış, bazı sorular sormuş. Birilerini arıyormuş, özellikle de kaybolmuş bir kadın olabilirmiş."

Ufacık ofis penceresine döndü ve cebindeki sigaraları çıkartmadan önce pencereyi açtı. "Rick'in dediğine göre, belki birisi o kadına bir şeyler olduğunu belki Küçük Angel'da uzaklardan, nehrin karşı tarafından görmüş olabilirmiş. Ben de bir enayi olmadığımdan, belki o bir şeyleri belki görmüş olan o kişinin sen olabileceğini düşündüm."

"Şerif delil bulana kadar benden hiç kimseye bir şey söylememememi istedi ama hiçbir şey bulamadığına gö-

re… Bir adamın bir kadını öldürdüğünü gördüm. Onu boğduğunu gördüm ve yardım edemeyecek kadar uzaktaydım. Herhangi bir şey yapamayacak kadar uzaktaydım. Ve şimdi hiçbir şey bulamıyorlar. Asla olmamış gibi."

Joanie hızla ağzındaki dumanı üfledi. "Kim bu kadın?"

"Bilmiyorum. Onu tanıyamadım, o kadar iyi göremedim ki. Yüzünü göremedim, adamınkini de. Ama gördüm… Gördüm…"

"Sakın yanımda sinir krizi geçireyim deme." Joanie sesini sakin ve katı tuttu. "Oturman gerekiyorsa otur ama sinir krizi geçirme."

Botlarını sertçe yere çarptığını görmüştü.

Gümüş desenli siyah Nike ayakkabılar.

Adamın siyah ceketini ve turuncu avcı şapkasını.

Koyu gri kapüşonlu, büyük, siyah silah.

"Bir şey gören tek kişi benim," diye tekrarladı. "Ve yeterince göremedim."

"Patikada Brody ile birlikte olduğunuzu söylemiştin."

"O daha aşağıdaydı. O görmedi. Benimle birlikte yukarı geldi ama o zaman görülecek hiçbir şey kalmamıştı." Kutu kadar küçük odada nefes alamadığı için pencereye gitti. "Olanlar benim hayal ürünüm değil."

"Neden öyle olduğunu düşüneyim ki? Bu kadar altüst olduğunu bilseydim bugün sana izin verirdim."

"Dün izinliydim ve olanlara bak. Lo pansiyonda…pansiyonda bir kadının kalıp kalmadığını söyledi mi?"

"Orada kalan, çalışan herkesin yoklaması yapıldı."

"Elbette." Reece, rahatlasın mı, korksun mu emin olamadan gözlerini yumdu. "Elbette, iyi olmalılar."

Linda-gail kapıyı hafifçe tıklattıktan sonra kafasını içeri uzattı. "Affedersiniz. Ama ön tarafta yığılmalar başladı."

"Çişlerini biraz tutmalarını söyle," dedi Joanie ve kapının tekrar kapanmasını bekledi. "Bugün devam edebilecek misin?"

"Evet. Yapacak bir şeylerimin olması daha iyi."

"O zaman git ve siparişlerle ilgilen. Bu arada içini kemiren bir şeyler olursa, Rick Mardson'un ne dediğinin canı cehenneme, bana gelebilirsin."

"Sağ ol. İçimi boğan bir şeyler varmış gibi hissediyorum."

"Şaşırmadım. Dışarı püskürtmek daha iyi hissetmeni sağlar."

"Öyle. Sana soracak olsaydım – Brody'ye sordum ama Şerif Mardson'la o arkadaşlar – o yüzden sana soracak olsaydım, şerif olarak onun hakkında ne düşündüğünü söyler miydin?"

"Adaylığını her koyduğunda ona oy verdim. Debbie ile onu senelerdir tanıyorum, Cheyenne'den buraya geldiklerinden beri."

"Evet, ama..." Reece dudaklarını ısırdı. "Polis olarak?"

"O açıdan, yapılması gereken şeyleri yapıyor ve yaygara koparmıyor. Böyle küçük bir kasabada yapılması gereken fazla bir şey olmadığını düşünüyor olabilirsin. Ama seni temin ederim ki Angel's Fist'deki herkesin bir silahı var. Çoğunun birden fazla. Rick insanların onları sadece av ve atış talimi için kullanmalarını

sağlıyor. Bu kasaba turistlerle dolup taştığı zamanlarda Rick etrafın olabildiği kadar huzurlu olmasını sağlıyor. İşini yapıyor."

Reece'in ikna olmadığını görmek için kartal gözlü olmaya gerek yoktu. "Sana şöyle sorayım," diye devam etti Joanie. "Yaptığının dışında bu işte yapabileceğin başka bir şey kaldı mı?"

"Bilmiyorum."

"O zaman Rick'e bırak ve mutfağa geri dönerck işine devam et."

"Pekâlâ. Sanırım haklısın. Ah, Joanie? O listeyi hazırlıyorum ve demetler halinde sarımsak almak uzun vadede toz halinde almaktan daha işlevsel ve daha ucuz olur."

"Bunu dikkate alacağım."

Çorba epeyce sükse yapmıştı, o yüzden istediği her şey elinde olsa daha iyisini yapabileceğini düşünmenin bir âlemi yoktu.

O öncedendi; her zaman daha iyisini istemek, en iyisini, mükemmelliği aramak. İdare edebilmenin yeterli olduğunu hâlâ öğrenemememiş miydi? Burada kimse kekiğin taze mi yoksa plastik bir kutu içerisinde altı aydır bekliyor mu olduğunu umursamıyordu.

O niye umursuyordu?

Sadece yemekleri hazırlaması ve maaşını alması yeterliydi.

Burada hiçbir yatırımı yoktu. Hatta üst kattaki daireyi tutması bile bir hataydı. Yerleşmek için çok erkendi. Otele geri dönse daha iyi olurdu.

Daha da iyisi, belki de eşyalarını arabasına atıp hayatına devam etmesi olurdu.

Onu buraya bağlayan hiçbir şey yoktu, hiçbir ycre bağlayan hiçbir şey yoktu.

"Brody burada," diye seslendi Linda-gail. "Sıradaki sipariş onla doktorun, çorba istiyorlar."

"Brody ve doktor," diye mırıldandı Reece. "Mükemmel değil mi?"

İki kâseyi doldurdu, tereyağı ve ckmeklc birlikte scrvis tabağına yerlcştirdi. Oturdukları yere tabakları kcndisi götürdü.

"Çorbanız hazır. Yanına meze olarak da şunu söyleyeyim. Tıbbi müdahaleye ihtiyacım yok, istemiyorum da. Hasta değilim. Gözlerimde herhangi bir problem yok. Oturduğum yerdc uyuya kalıp bir kadının boğazlandığını da rüyamda falan görmedim."

Reece yeterince açık konuşmuştu ve sözlerindeki öfke, tezgâhın yanındaki masalardaki konuşmalar kesilmcsine sebep olmuştu. Bir an için ıek ses müzik kutusundaki Garth Brooks'du.

"Afiyet olsun." Reece mutfağa geri döndü.

Önlüğünü çekip çıkarttı ve ceketini askıdan sertçe aldı. "Benim vardiyam bitti. Yukarı çıkıyorum."

"Hemen gidebilirsin." Joanie ızgaradaki eti uysallıkla çevirdi. "Yarın on bir ile sekiz arasındasın."

"Programımı biliyorum." Arka kapıdan çıktı ve binanın kenarından yürüyerek merdivenlerden yukarı çıktı.

Daireye girince, haritalarını ve rehberlerini çıkarttı, işine yarayanları aldı. O noktaya giden yolu kendi başına bulacaktı. Bir refakatçiye ihtiyacı yoktu, onu sakinleştirip patronluk edecek bir adama ihtiyacı yoktu.

Haritayı açtı ve parmaklarını cinayeti gördüğü yere götürdü.

Üzerinde yamuk kırmızı çizgiler ve lekeler vardı. Patikada durduğu yerin karşısındaki alan kalınca çemberlerle defalarca daireler içine alınmıştı.

Bunu o yapmamıştı, kesinlikle yapmamıştı. Yine de kırmızı lekeler görmek beklentisiyle parmak uçlarına baktı. Harita bir gün önce bakirdi, fakat şimdi defalarca katlanmış, üzerinde saatlerce çalışılmış ve çılgınca bir kodla işaretlenmiş gibiydi.

Kendisi yapmamıştı. Yapmış olamazdı.

Hızla gidip mutfak çekmecesine atıldı. Çekmeceyi çekip açtı. Kırmızı kalemi yam orada, koyduğu yerde duruyordu. Titreyen parmaklarıyla kapağını çıkarttı ve ucunun donuk ve körelmiş olduğunu gördü.

Ama olamazdı. Kalemi sadece birkaç gün önce Bay Drubber'dan satın almıştı.

Büyük bir dikkatle kapağı tekrar yerine taktı ve kalemi çekmeceye geri koydu. Çekmeceyi kapattı. Sonra döndü ve sırtını duvara yaslayarak gözleriyle evini taradı.

Yerinde olmayan hiçbir şey yoktu. Olsaydı farkına varırdı. Bir kitap bile bir santim yerinden oynamış olsa kesin farkına varırdı. Ama her şey tam olarak sabah bıraktığı gibi duruyordu. Kapıyı kilitlediğinde durduğu gibi.

Kilidi iki kere kontrol etmişti. Belki üç kere.

Yerdeki haritaya tekrar baktı. Kendisi mi yapmıştı bunları? Gecenin bir saati, titremeler ve kötü rüyalar arasında yataktan kalkıp çekmeceden kalemi almış mıydı?

O zaman neden hatırlamıyordu?

Fark etmez dedi kendi kendine ve haritayı almak

için geri yürüdü. Altüst olmuştu, bu normaldi. Tamamen çökmüştü ve olayın olduğunu gördüğü yeri tam olarak unutmayacağından emin olmak için kalemi almıştı.

Bu onun delirdiği anlamına gelmezdi.

Haritayı tekrar katladı. Yeni bir tane almaya karar verdi. Bunu atardı – Joanie'nin çöpüne gömerdi – ve yeni bir tane satın alırdı. Sadece bir haritaydı. Endişelenecek hiçbir şey yoktu.

Ama merdivenlerde ayak sesleri duyunca, aceleyle ve suçluluk duyarak haritayı arka cebine sıkıştırdı.

Eğer tahtaya vurulan ellerin çıkarttığı sesleri yorumlayabiliyor olsaydı, çabuk çabuk kapıyı çalan bu kişinin sinirlendiğini söyleyebilirdi. Kapının diğer tarafındakinin Brody olduğuna emindi.

Sakinleştiğinden emin olmak için biraz durdu, sonra kapıya yürüdü ve kilidi çevirerek kapıyı açtı.

"Hazır mısın?"

"Fikrimi değiştirdim. Kendi başıma gideceğim."

"İyi. Öyle yap." Sonra Reece'i bir adım geri iteledi ve arkasından kapıyı çarptı. "Neden umurumda bilmiyorum ama doktoru sana bakması için getirmedim. Neden böyle bir şey yapayım ki? Haftada birkaç kere yemeğe geliyor. Kör ya da geri zekâlı değilsen şimdiye kadar bunu kendin de görmüş olmalısın. Ayrıca ikimiz aynı zamanda restorana gelmiş olursak, arada sırada beraber oturduğumuz da oluyor. Buna sosyalleşme deniyor. Şimdi mutlu musun?"

"Hayır. Özel olarak değil."

"Güzel, çünkü bu kadarıyla da devam edebilirsin. Rick bazı soruşturmalar yaptı – ki bu bana göre onun işi oluyor – dolayısıyla insanlar konuşmaya başladılar.

Doktor da bana bu konuda bir şey bilip bilmediğimi sordu. Ona söyleyip söylemeyeceğim o sırada çorbaları servis etmek için sen çıkageldin. Bu arada çorba da süperdi. Seni kaçık."

"Üç ay boyunca psikiyatri merkezindeydim, emin ol manyak demen hislerimi incitmez."

"Belki birkaç ay daha kalmalıymışsın."

Reece cevap verecekmiş gibi ağzını açtı, sonra kapadı. Çekyata oturdu ve gülmeye başladı. Saçlarındaki tokayı çıkarıp saçını omuzlarından aşağı serbest bırakırken gülmeye devam etti. "Neden rahatlatıcı? Neden bunun gibi kaba, uygunsuz tepkiler bütün o 'vah vah seni gidi zavallı' veya 'tamam tamam artık hepsi geçti'lerden daha kolay? Belki de manyağımdır. Belki sadece aklımı kaçırmışımdır."

"Belki de kendin için üzülmeyi bırakmalısın."

"Kendim için üzüldüğümü sanıyordum. Ama sanırım hayır. Benim için endişelenen iyi niyetli insanların, her gözümü kırptığımda doktorlara koşuşturduğunu gördükten sonra, hayır."

"Ben iyi niyetli değilim. Seni de sevmiyorum."

"Bir dahaki sefere bunu hatırlamaya çalışırım. Neyse, hâlâ beni oraya götürmeye razı mısın?"

"Zaten yapacak başka bir haltım yok."

"Peki o zaman." Reece çantasını getirmek üzere kalktı.

Brody kapıda durdu ve Reece'in çantasının içindekileri kontrol etmesini seyretti. Fermuarı çekişini. Tekrar açıp yeniden kontrol edişini. Yanılmadıysa, ikinci sefer fermuarı kapattığında, tekrar açmamak üzere kendisiyle bir süre mücadele edişini gördü.

Brody kapıyı açıp çıktı, arkasından çıkan Reece kapıyı kapattı ve kilitledi. Sonra öylece durarak kapıya bakakaldı.

"Tamam. Hadi. Tekrar bir bak. Burayı terk ettikten sonra endişelenip aklına takılmasının bir anlamı yok."

"Sağ ol." Reece kapıyı kontrol etti ve Brody'ye kısa, özür dileyen bir ifadeyle baktı. Sonra merdivenlerden aşağı inmeye başlamadan tekrar kontrol etti.

"Bu düzelmiş hali," dedi Reece. "Eskiden bir odadan çıkmak yirmi dakikamı alıyordu. Ve bu iştahı kapatmak için Xanax aldığım sıralardaydı."

"Kimyasallarla yaşamak en güzeli."

"İlaçlar beni...kötü yapıyor. Sana göründüğümden daha kötü." Brody'nin arabasına binmeden önce, arka koltuğu kontrol etti. "Bir süreliğine kendimi kaybediyor olmam çok sorun olmadı. Zaten ilacı alıp umursamamaktansa, ilaçsız, zamandan feragat ederek emin olmayı tercih ederim."

Emniyet kemerini taktı ve doğru çalışıp çalışmadığını kontrol etti. "Neden bir psikiyatri merkezinde olduğumu merak etmiyor musun?"

"Bana şimdi hayat hikâyeni mi anlatacaksın?"

"Hayır. Ama seni buraya kadar sürüklediğime göre, bir kısmını öğrenebilirsin."

Brody arabayı çalıştırdı ve park yerinden çıkarak gölün etrafından kasabanın dışına çıkacak yolculuğu başlatmış oldu. "Bir kısmını zaten biliyorum. Şerif geçmişini araştırmış."

"O..." Reece sustu ve baştan değerlendirmeye çalıştı. "Sanırım bu mantıklı bir hareket. Kimse beni tanımıyor ve bir gün aniden cinayet diye bağırıyorum."

"Seni vuran adamı yakalayabildiler mi?"

"Hayır." Eli otomatik olarak göğsüne gitti. "En azından bir tanesini tanımlayabildiklerini düşünüyorlardı fakat adamı yakalayıp sorguya getiremeden doz aşımından ölmüş. Bir kişiden daha fazlaydılar. Kaç tane olduklarını bilmiyorum ama birden fazla. Öyle olmak zorundaydı."

"Peki."

"On iki kişi. Birlikte çalıştığım, yemek yaptığım ve önemsediğim kişilerdi hepsi. Hepsi öldü. Ben de ölmeliydim. Düşündüğüm şeylerden bir tanesi bu. Neden ben yaşadım da onlar öldü? Bunun anlamı ne?"

"Şans eseri işte."

"Belki. Belki bu kadar basit... Birkaç bin dolardan fazlasını almış olamazlar. Yemeğe çıktıkları zaman zaten çoğu insan kredi kartı kullanıyor. Birkaç bin, cüzdanlarda, çantalarda artık ne varsa. Birkaç mücevher. Şarap ve bira. İyi bir şarap mahzenimiz vardı. Ama onlar bu yüzden ölmedi. Onları kimse durdurmazdı, kimse karşı koymazdı. Biraz para, az biraz şarap ve birkaç saat için kimse canını riske etmezdi."

"Neden öldüler peki?"

Reece dağlara baktı, gökyüzünün maviliği içinde çok güçlü ve vahşi görünüyorlardı. "Çünkü içeri gelen insanlar öyle olsun istediler. Eğlenmek için. Polislerin öyle söylediğini duydum. On altı yaşımdan beri orada çalışıyordum. Maneo'nun Yeri'nde büyüdüm."

"On altı yaşında çalışmaya başladın. Çılgın bir çocuk olmalıymışsın."

"Öyle olduğum zamanlar da vardı. Ama ben sadece çalışmak istiyordum. Restoran işinde olmak istiyordum.

Garsonluk yapıyordum, hafta sonları, yazın ve tatillerde yemek okuluna gidiyordum. Oraya bayılıyordum. Oradaki insanları çok seviyordum."

O zamanki hali gözünün önünden gitmiyordu. Mutfaktaki keşmekeş, sallanan mutfak kapısının dışındaki gürültü, sesler, kokular.

"Oradaki son akşamımdı. Benim için küçük bir hoşça kal partisi düzenliyorlardı. Aslında sürpriz olacaktı, o yüzden ben de mutfakta oyalanarak onlara hazırlanmaları için zaman tanıyordum. Bir anda çığlıklar, tabanca sesleri geldi. Donakaldım. Maneo'nun Yeri'nde çığlık, tabanca sesi duymazdın. Şirin bir aile restoranında böyle şeyler olmazdı. Sheryl Crow."

"Ne?"

"Mutfak radyosunda. Sheryl Crow çalıyordu. Cep telefonuma uzandım, öyle hatırlıyorum. Kapı orak gibi salınarak açıldı. Dönmeye başladım ya da koşmaya. Bunu düşündüğüm zaman, rüyamda gördüğüm silahı görüyorum ve koyu gri kapüşonlu eşofman üstünü. Hepsi bu. Onu görüyorum ve düşüyorum, içimde acıyla bir şey infilak ediyor. İki kere dediler. Bir kere göğsümden, diğeriyse kafamı sıyırmış. Ama ölmedim."

Reece durunca Brody ona baktı. "Devam et."

"Dolaba geri düştüm. Temizlik eşyaları. Dolaba temizlik eşyalarını yerleştiriyordum ve darbenin şiddetiyle içine yığılıp kalmışım. Polisler sonradan söylediler. Nerede olduğumu bilmiyordum. Sonradan biraz kendime gelir gibi oldum. Uyuşmuş, üşümüş ve allak bullak olmuştum."

Ellerini göğüslerinin arasında gezdiriyordu. "Nefes alamıyordum. Göğsümde bir ağırlık vardı. Korkunç bir

acı hissediyor ve nefes alamıyordum. Kapı hâlâ açıktı, sonuna kadar değil, sadece birkaç santim. Sesler duydum ve önce yardım için seslenmeye çalıştım. Ama yapamadım. Şanslıymışım. Ağlaşanlar, çığlık atanlar vardı, bir de kahkahalar."

Elini kasıtlı olarak kucağına indirdi. "Sonra yardım çağırmak için seslenmekten vazgeçtim. Sadece sessiz kalmaya karar verdim, çok sessiz, gelip tekrar kontrol etmesinler diye. Beni gelip öldürmesinler diye. Birisinin düştüğünü gördüm. Arkadaşım, meslektaşım kapının diğer tarafına düşmüştü. Ginny. Ginny Shanks. Yirmi dört yaşındaydı. Daha bir ay önce nişanlanmıştı. Sevgililer gününde. Ekimde evleneceklerdi. Onun nedimesi olacaktım."

Brody konuşmayınca, Reece gözlerini yumdu ve hikâyenin geri kalanının gelmesine izin verdi. "Ginny düşmüştü. Yüzünü kapıdaki çatlaktan görebiliyordum. Ona vurmuş oldukları yeri kan içindeydi. Ağlıyordu, yalvarıyordu. Ve göz göze geldik, sadece bir saniyeliğine. Sanırım öyle oldu. Sonra tabanca sesini duydum ve Ginny sarsıldı. Sadece bir kereliğine, iplik üzerinde bir kukla gibi. Gözleri değişti. Bir parmak şıkırtısı kadar sürmedi ve canlılığı gitmişti. Adamlardan biri kapıya tekme atmış olmalı ki kapandı. Her şey karanlıktı. Ginny kapının hemen diğer tarafındaydı ve onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbiri için. Dışarı çıkamıyordum. Tabutumdaydım, diri diri gömülmüştüm ve hepimiz birer ölüydük. Öyle düşünmüştüm. Sonra polis beni buldu. Ve ben hayatta kaldım."

"Hastanede ne kadar kaldın?"

"Altı hafta ama ilk iki haftayı hiç hatırlamıyorum,

bir sonrakindense sadece bazı parçalar var. Ama çok iyi başa çıkamadım."

"Neyle iyi başa çıkamadın?"

"Olayla, hayatta kalmakla, kurban olmakla."

"Yaralanıp ölüme terk edilerek bir arkadaşının öldürülmesini görmekle iyi başa çıkmanın tanımı ne oluyor?"

"Terapiye cevap vermek, olanları engelleyebilmek için yapabileceğim hiçbir şeyin olmadığını kabullenmek ve hayatta kaldığım için minnettar olmak. Tanrıyı bulmak, ya da kendimi hayatın sunduğu güzelliklerin kollarına bırakmak. Bilmiyorum. Ama başa çıkamadım ya da çıkmadım. Geri dönüp olayı tekrar yaşamalar, gece yarısı kâbusları. Uyurgezerlik, isteri krizleri, letarji dönemleri. Onların beni almaya geldiklerini duyuyordum, sokaktaki yabancılarda aynı eşofman üstünü görüyordum. Sinir çöküntüsü geçirdim, dolayısıyla da psikiyatri hastanesine gittim."

"Seni hastaneye mi yatırdılar?"

"Daha iyi olamadığımı gördüğümde ben kendim gitmek istedim. Çalışamıyordum, yemek yiyemiyordum. Hiçbir şey yapamıyordum." Şakaklarını ovdu. "Ama ayrılmam gerektiğinin farkına vardım çünkü o kontrollü mekânda kalmanın ne kadar kolay olduğunu fark etmiştim. İlaçları almayı kesmem gerekiyordu çünkü onları kullanınca neredeyse tamamen boş kalıyordum. Zaten koca koca zaman dilimleri zihnimden çoktan gitmişlerdi, daha fazla boş duramazdım."

"O zaman bir nevropatsın."

"Öyle söylenebilir. Klostrofobik, saplantılı-zorlanımlı, ara sıra paranoyağım ve sık sık panik ataklar ya-

şıyorum. Boktan rüyalar görüyorum ve sonra uyanıp her şeyin tekrar olduğunu ya da olabileceğini düşünüyorum. Ama o iki kişiyi gerçekten gördüm. Hayal görmedim, uydurmadım. Onları gördüm."

"Tamam." Arabayı yolun kenarına çekti. "Buradan sonrasını yürüyeceğiz."

Önce Reece indi ve haritayı cebinden çıkarttı. "Doktoru üzerime saldığını düşünüp sana kızdığım zaman bunu almak için yukarı çıktım. Bunu aldım çünkü buraya kendi başıma gelecektim."

Haritayı açtı ve Brody'ye uzattı.

"Bunu işaretlediğimi hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum, ama bu dün olanları kafamda kurguladığım anlamına da gelmiyor. Geceleyin bir panik atak yaşamış olmalıyım ve sonrasında da o anı zihnimden uzaklaştırdım sanırım."

"Peki bunu niye bana gösteriyorsun ki?"

"Neyle uğraştığını bilmen gerekir."

Haritaya kısaca göz gezdirdi ve sonra tekrar katladı. "Dün patikadan aşağı koşarak gelirken yüzünü gördüm. Eğer o kadının öldürüldüğünü hayal ettiysen, mutfakta çalışarak kendini harcıyorsun. O kadar güçlü bir hayal gücü olan birisi benim işimi yapıyor olmalı. J. K. Rowling'den daha fazla satarsın."

"Sen gerçekten de bana inanıyorsun."

"Tanrım. Dinle." Haritayı tekrar eline sıkıştırdı. "İnanmasaydım burada olmazdım. Kendi hayatım var, işlerim var ve kendime ayırmam gereken zamana ihtiyacım var. Gördüğün şeyi gördün ve bu hiç ama hiç hoş bir şey değil. Bir kadın öldü ve birilerinin bununla ilgilenmesi gerekiyor."

Reece bir an gözlerini yumdu. "Bunu sakın yanlış anlama tamam mı?" diyerek, ona doğru bir adım attı, kollarını ona doladı ve dudaklarını yumuşak bir şekilde onunkilerin üzerine bastırdı.

"Bunu nasıl yanlış anlayabilirim ki?"

"İçten bir minnettarlıktan farklı bir şey olarak algılayarak." Çantasını omzunun üzerine attı. "Yolu biliyor musun?"

"Evet, yolu biliyorum."

Yürümeye başladıkları sırada, Reece Brody'ye kısa bir bakış attı. "Bu iki senedir bir adamı ilk öpüşüm."

"O halde manyak olmana şaşmamalı. Nasıldı peki?"

"Rahatlatıcı."

Brody homurdandı. "Başka bir zaman, Sıska, belki rahatlatıcıdan biraz daha ilginç bir şey için deneriz."

"Belki de." Şimdi başka bir şey düşün, diye kızdı kendine. "Bugün molalarımdan birinde markete uğrayıp senin kitaplarından birini aldım, Jamison P. Brody."

"Hangisini?"

"*Alaşağı.* Mac ilk kitabın olduğunu söyledi, ben de o yüzden onunla başlamak istedim. Ayrıca onu çok sevdiğini de söyledi Mac."

"Ben de öyle."

Reece güldü. "Eğer seversem haber veririm. Seni ilk isminle çağıran kimse var mı?"

"Hayır."

"*P.* neyin yerine geçiyor?"

"Pişkin."

"Cuk oturmuş." Reece dudaklarını ısırdı. "Her yönden gelmiş olabilirler."

"Hiçbir iz yoktu Reece, her yere baktık, Rick'in gi-

dip gelmeleri dışında iz yoktu. Bak." Brody çömeldi. "Burayı görüyor musun? Natty Bumppo değilim ama temel şeyleri anlayabilirim. Bu sabahtan kalma, benim ve Rick'in ayak izleri. Zemin bir hayli yumuşak."

"İyi de lanet olasıca bir güvercinin kanatlarında uçarak gelmediler ya."

"Evet. Ama eğer iz sürmeyle ilgili bir şeyler biliyorsa, izleri kapatmış olabilir."

"Neden? Kimse öldürdüğünü görmemişken, kim kayıp bir kadını aramak için buraya gelir ki?"

"Sen gördün onu. Ve belki de o da seni gördü."

"Asla arkasına bakmadı. Nehrin karşı tarafına hiç bakmadı."

"Sen ona bakarken değil. Ama koştun değil mi? Ve eşyalarını kayanın üzerinde bıraktın. Belki sen tam ayrılırken bir an seni gördü ya da sadece çantanın kayaların üzerinde durduğunu gördü. İki iki daha dört eder, bu kadar basit. İzini sildi. Kulübeme dönmemiz iki saat sürdü. Rick buraya gelmeden en azından yarım saat daha sürmüştür. Önce seninle konuştuğunu göz önüne alırsak belki bir saat hatta. Üç saat? Bir filin izini bile kaplamak için yeterli bir süre bence."

"Beni gördü." Fikri bile kanını dondurmaya yetmişti.

"Belki gördü, belki görmedi. İki türlü de, dikkatliydi. İhtiyatlı davranarak onun ve kadının buraya gelmiş olduğuna dair herhangi bir delili ortadan kaldıracak kadar zeki."

"Beni gördü. Neden bunu daha önce düşünmedim? Ben sana gelinceye kadar çoktan onu sürüklemiş ya da taşımıştı veya ağırlaştırarak suya atmıştı."

"Bence ilki oldu. Cesedi ağırlaştırmak zaman alıyor."

"Yani onu taşıdı."

Ağaçların, kayaların arasından nehrin hırçınca akışı görülebiliyordu. Reece durdu. Kanyonu bıçak gibi kesiyor, böylece dümdüz duvarlar oluşuyordu. Yukarıya doğru uçuyor gibi görünüyorlardı. Bir kutunun içerisindeymişiz gibi, diye düşündü Reece, kapağıysa gökyüzüydü.

"Buradan," diye mırıldandı. "Burası o kadar…ıssız ki. Nehir, onun varlığı, diğer her şeyle olan ilişkini kesip atıveriyor. Ve her şey çok güzel."

"Ölmek için güzel bir yer."

"Hiçbir yer değildir. Yeterince yaklaştığın zaman hiçbir yerin ölmek için iyi olmadığını öğreniyorsun. Ama burası çok çarpıcı; ağaçlar, kayalar, duvarlar, su. Gördüğü son şeyler bunlar olabilirdi ama o bunları göremedi. Çok kızgındı. Adam ve kendi hışmı dışında hiçbir şey görmedi bence. Sonraysa korku ve acı hissetmiş olmalı."

"Buradan nerede olduğunu görebiliyor musun?"

Reece yürüdü, nehre yaklaştı. Bugün daha serin diye düşündü. O günkü kadar güneşli değildi. Bulutlar daha yoğundu, güneş de o kadar kuvvetli değildi.

"İşte." Reece yukarıyı gösterdi. "Orada durdum, oturdum ve sandviçimi yiyerek su içtim. Güneş güzel hissettiriyordu, suyun sesi hoşuma gidiyordu. Kartalı gördüm. Sonra onları gördüm, burada duruyorlardı."

Brody'ye döndü. "Tıpkı bizim gibi. Kadının yüzü ona dönüktü, adamın sırtı da suya dönüktü. Daha önce kadının adamdan başka hiçbir şey görmediğini söylemiştim. Sanırım adam da kadından başka hiçbir şey görmüyordu. Daha çok kadını izledim çünkü daha hareketliydi. Çok fazla hareket ediyordu."

Reece kollarını açtı, olanları canlandırıyordu. "Kadının ateşini nehrin karşısından hissedebiliyordun. Kadın hararetle terliyordu. Ama adam çok kontrollü görünüyordu. Ya da vücut dili öyle gösteriyordu. Bunları uyduruyor muyum?" Parmaklarını gözlerinin üzerine bastırdı. "Olanları mı hatırlıyorum yoksa hayal mi ediyorum?"

"Ne gördüğünü sen biliyorsun."

Sesindeki mutlak sakinlik Reece'in ellerinin düşmesine sebep oldu. "Evet. Evet, hatırlıyorum. Kollarını kontrolsüz bir şekilde sallıyordu, parmağını ona doğru sallıyordu. *Seni uyarıyorum.* Öyle der gibiydi. Ve sonra adamı itti."

Reece ellerini Brody'nin göğsüne dayadı ve onu itti. "Sanırım adam bir adım geri gitti," dedi. "Dediklerimi yapabilir misin?."

"Olur." Brody zorunlu bırakılmışçasına boyun eğdi.

"Adam böyle yaptı." Reece kollarını üst üste çaprazladı ve sonra aniden ikisini birden açtı. "Şöyle düşündüm. *İçerde!* Tıpkı beyzbol sırasında hakemlerin yaptığı gibi."

"Beyzbol mu?" Brody'nin hoşuna gitmişti. "Aklına beyzbol mu geldi?"

"Bir saniyelik. Ama daha çok *Yeter artık. Buramıa kadar geldi,* der gibiydi. Sonra kadın ona tokat attı."

Reece elini Brody'nin yüzüne doğru sallayınca Brody onu bileğinden yakaladı. "Söylemen yeterli."

"Sana vurmayacaktım. İlkinde adam bir şey yapmadı. Kadın sonra tekrar üzerine atıldı ve bir tokat daha attı. İşte o zaman adam onu itti. Hadi, devam et."

"Elbette." Brody Reece'i iteledi. Reece biraz sendelese de, yere düşmedi.

"Bundan çok daha sert olması gerekirdi. Hayır." Brody tekrar itecekmiş gibi yapınca Reece karşı koymak için ellerini kaldırdı. "Ben kendim hallederim." Kayalıkları ayarlamak için arkasına baktı. Bir cinayeti canlandırırken kafasını kırması gerekmiyordu. "Dur. Çantası yoktu." Reece kendininkini çıkarttı, kenara attı ve sonra kendini yere attı.

"Bundan daha sert düşmüş olmalı tabii. Ve sanırım kafasını da yere çarptı, belki de buradaki kayalara çarptı. Bir dakika kadar yerde kaldı. Şapkası düştü. Kafasını sallayınca bir parıldama oldu. Küpeler. Küpe takıyor olmalıydı. Yeterince dikkat etmemişim."

"Bence o konuda yanılıyorsun. Adam ne yaptı? Ona doğru ilerledi mi?"

"Hayır. Hayır. Kadın yerden aniden kalktı, üzerine atıldı. Korkmuyordu, çok sinirliydi. Çıldırmış gibiydi. Adama bağırıyordu, duyamıyordum ama görebiliyordum. Adam onu yere fırlattı. Bu sefer itmedi. Ve kadın düştüğünde üzerinde durdu."

Reece yere yattı ve Brody'ye baktı. "Sorun olmayacaksa?"

"Tabii. Dert değil." Brody ayaklarını yerde yatan kadının iki yanına yerleştirdi.

"Adam kadına elini uzattı, sanırım, ama kadın kalkmıyordu. Dirseklerinin üzerinde doğrularak ona bağırmaya devam etti. Ağzı hiç durmadan oynuyordu ve ben – aklımdan – onun bağırışlarını duyduğumu hayal ettim. Sonra adam kadının üzerine oturdu. Üzerine oturmaktan daha fazlasıydı. Kadını zapt etmek için ağırlığını dengeli bir şekilde kullanıyordu," dedi Reece Brody çömelirken. "Ah." Brody talimatları uygulayınca Reece

zorlukla hırıltılı bir nefes verdi. "Evet, aynen böyle. Oyunbaz değil, cinsellik içeren bir şey değil, en azından benim görüş açımdan. Yumruklarını adama doğru sallıyordu, adam da onun kollarını tutuyordu. Hayır. Yapma!" Brody ellerini bileklerinin üzerinde kenetlediğinde paniğe kapıldı. "Yapamam. Yapma."

"Sakin ol." Brody ellerini gevşetip üzerindeki ağırlığını azaltırken gözlerini onunkilerin üzerinde tuttu. "Seni incitmeyeceğim. Sonra ne olduğunu anlat bana."

"Kadın mücadele ediyor, adamın altında çırpınıyordu. Ama adam daha güçlüydü. Saçlarını tutup kafasını yukarıya kaldırdı ve yere sertçe çarptı. Sonra... Sonra ellerini boğazının etrafına doladı. Kadın karşı gelmeye çalıştı, onu üzerinden atmaya çalıştı, adamın bileklerini tuttu ama fazla enerjisi kalmamıştı. Bekle... Adam vurmasını engellemek için kadının kollarını dizlerinin altına aldı. Onu da unutmuşum, lanet olsun."

"Şimdi hatırladın ama."

"Kadın bacaklarını sertçe itmeye başladı, kaldıraç gibi kullanmaya çalıştı sanırım. Ayaklarını sertçe yere çarptı, parmakları toprağı kazıyordu. Sonra durdular. Her şey durdu, ama adam ellerini kadının boğazında tutmaya devam etti. Ellerini orada tutarken, ben koşmaya başladım. Kalk artık. Kalk."

Brody basitçe ağırlığını yana verdi, Reece'in yanında yere oturdu. "Hâlâ hayatta olma ihtimali var mıydı?"

"Ellerini boğazında tuttu." Reece doğruldu, bacaklarını göğsüne çekti ve yüzünü diz kapaklarına yasladı.

Brody birkaç dakika hiçbir şey söylemedi, aralarından nehrin akıp gitmesine, bulutların kayaların ve suyun üzerinde gölge oyunları yapmasına izin verdi. "Barda-

ğın boş yarısını gören insanlardan olduğunu düşünüyorum."

"Ne?"

"Bardağın yarısından fazlası dolu büyük ihtimalle çünkü bardak çatlak ve içindeki şey akıp gidiyor. Sen olanları görüyorsun ve aman Tanrım, suçluluk, çaresizlik diye düşünüyorsun. Bir kadının öldürüldüğünü gördüm ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Zavallı kadın, zavallı ben diyorsun. Bir kadının öldürüldüğüne tanık oldum ve ben orada olmasaydım kimse onun başına ne geldiğini bilemeyecekti diye düşünmüyorsun."

Brody konuşurken Reece onu daha iyi görebilmek için çenesini dizinin üzerine koymuş, kafasını kaldırmıştı. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum ve ben de olaya o şekilde bakmaya çalışıyorum. Yine de, sen de bence bardağın yarısının dolu olduğunu söyleyen tiplerden değilsin."

"Yarısı dolu, yarısı boş, ne fark eder ki? Lanet olası bardakta bir şey varsa, iç onu gitsin."

Reece güldü. Reece daha bir gün önce bir kadının öldürüldüğü yerde otururken, göğsünden yükselen nefesinin serbest kalarak yüzüne bir gülümseme olarak yayıldığını hissetti. "Güzel politika. Şu an keşke yanında bir de güzel soğuk bir Pinot Grigio olsaydı."

Reece ayağa kalktı. "İşaretler bıraktığını düşünelim. Ayak izleri. Botlarımın topuklarından yerde açılan çukurlar, düzleşen toprak, el izleri. Birkaç kişinin burada olduğunu, kavga ettiklerini görmek için şahin gözlerine sahip olman gerekmez."

Brody birkaç metre yürüdükten sonra sarkık bir sö-

ğüt dalını kırıp aldı ve bozulmuş zeminin üzerinde kıvrımlar yaparak toprağı süpürdü. "Zeki biri," dedi Brody izleri temizlerken. "Kadını nehirden ve kanyondan görülmeyecek bir yere sürüklüyor ya da taşıyor, sonra başka bir yerden bunun gibi bir dal alıyor, geri geliyor, ikisinin de bir şeyler düşürmediğinden emin oluyor. Soğukkanlı birisi olmalı."

Sırtını dikleştirdi ve zemini inceledi. "Oldukça temiz. Bir şahin belki bir şeyler görürdü ama ben çömezin tekiyim. Belki birkaç suç mahalli uzmanı getirebilirsin ve onlar da bir saç teli falan bulabilirler ama bu neyi kanıtlar ki?"

Dalı kenara fırlattı. "Hiçbir şeyi. Tek yapması gereken buradan uzaklaşan izleri örtbas etmek. Cesedi gömmek için bir sürü yer var buralarda. Veya ben olsam, arabam olsaydı, bagaja atıp arabayı başka bir yere sürerdim. Hayvanların kokusunu alıp onu açığa çıkaramayacağı derinlikte bir yere, kazabileceğim kadar zamana sahip olabileceğim bir yere."

"Dehşet verici."

"Birini öldürmek için ya çok kızgın ya da çok sakin olmak gerekir. Detayları yok etmek, fark edilmeden kurtulmak içinse korkunç bir soğukkanlılık. Bugünlük bu kadar yeter mi?"

Başıyla onayladı. "Fazlasıyla."

9

Arabaya geri yürürlerken Reece su şişesinin kapağını açtı ve biraz içti. Brody elini uzatınca şişeyi ona verdi.

"Mükemmel cinayet diye bir şey yok derler."

Brody suyu kana kana içti ve şişeyi geri uzattı. "Birçok şey söylüyorlar ve çoğu zaman da yanılıyorlar."

"Gerçekten de öyle. Ama yine de, kadın her kimdiyse, bir yere aitti. Bir yerden gelmişti. Büyük ihtimalle bir işi vardı, evi vardı. Belki bir ailesi vardı."

"Tabii, olabilir. Her şey olabilir ama kesin olan bir şey yok."

Keyfi kaçan Reece ellerini ceplerine koydu. "Pekâlâ, en azından bir kişiyle ilişkisi vardı. Ve o da onu öldürdü. Aralarında bir şeyler vardı."

"Tekrar ihtimallere geri dönelim. Buraya geldikleri gün de tanışmış olabilirler, on yıllarca beraber yaşamış da olabilirler. Her yerden gelmiş olabilirler. Kaliforniya'dan, Teksas'tan, Doğu'dan. Tanrı aşkına Fransız bile olabilirler."

"Fransız mı?"

"İnsanlar her yerde birbirlerini öldürüyorlar. Mesele şu, buradan öylesine geçiyor olma ihtimalleri, buralı ol-

ma ihtimalleri ile aynı. Belki daha bile fazla. Wyoming'de, Alaska'dan olduğundan daha az kişi yaşıyor."

"O yüzden mi buraya taşındın?"

"Bir nedeni buydu. Belki de. Bir gazete için çalışıyorsan, büyük bir şehrin gazetesi için, gözeneklerinin içine kadar insanla doluyorsun. Önemli olan şu, o insanların başka bir şehirden gelmiş olma ihtimalleri çok daha yüksek."

"Durup kavga etmeye başlamalarının sebebi de kaybolduklarında adamın durup kimseye adres sormaması mıydı peki? Saçmalamayalım. Bence oraya gittiler ya da orada buluştular çünkü konuşacak, tartışacak bir şeyleri vardı, yalnız kalabilecekleri bir yere ihtiyaçları vardı."

Brody Reece'in konuşma şeklini sevdiğine karar verdi. Tıpkı yemek yaparken bütün tencereleri aynı anda kontrol etmesi gibi konuşurken de her şeye hâkimdi. "Varsayım, olgu değil."

"Pekâlâ, varsayım. Ve ben Fransız olmadıklarını varsayıyorum."

"Belki de İtalyan? Litvanyalı olmaları da olanaksız değil."

"Tamam. Litvanyalı bir çift kaybolur çünkü dünyanın her yerinde olduğu gibi, adam erkekliğine leke sürmek istememiştir. Ve birilerine yolu sormanın da erkekliğinin aşağılanması anlamına geldiğini düşünmüştür, her şey bundan ibaret."

Brody kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu çok gizli tutulan bir erkek sırrı. Nasıl oldu da şifreyi kırmayı başardın?"

"Tahmin edebileceğinden çok daha fazla sayıda kadın bu sırrı biliyor. Kim oldukları önemli değil, senar-

yo şu: arabalarından inerler, ağaçların içinden nehre doğru yürürler çünkü nerede olduklarını öğrenmenin yolu budur. Tartışırlar, kavga ederler sonra da adam kadını öldürür. Sonra, Litvanyalı bir mağara adamı olarak, ustaca tüm izleri kapatır ve ana vatanlarında gömmek için kadının cesedini kiraladıkları Taurus'un bagajına atar."

"Bunu yazmalısın."

"Eğer senin yazdığın saçmalıklar da böyleyse, kitaplarının yayımlanmasına hayret ettiğimi söylemeliyim."

"Ben olsam Fransız olma ihtimali üzerinde dururdum, her zaman daha fazla merak uyandırırlar. Yine de dediğim gibi, herhangi bir yerden olabilirler, Sıska."

Bir bilmece olarak düşünmek işe yaramıştı. Bir şekilde, araya bir mesafe koymayı sağlamıştı. "Eğer izleri bu şekilde sildiyse, iz sürmeyle ya da doğa yürüyüşleriyle ilgili bilgisi var demektir."

"Birçok insanın bu konuda bilgisi vardır. Hem belki de buraya daha önce gelmişlerdi."

Brody etrafına bakındı. Bu tarz arazileri tanıyordu çünkü daha önce buna benzer zeminlerde yürüyüşler yapmış, kitaplarında kullanmıştı. Kısa bir süre sonra, hasekiküpeleri açmaya başlayacaktı. Hanımelleri de ağaçları sarmalayacak, etrafa güzel kokular saçacaktı.

Hazirana doğru burası daha güzel olacaktı.

"Turist sezonu için henüz erken sayılır ama bu zamanlarda da, kış ve yaz kalabalıklarından kaçınmak isteyenler gelebiliyor. Ya da başka bir yere yolculuk ederken kısa bir doğa yürüyüşü için burada bir süre konaklıyorlar. Belki de o gördüğün kişiler Angel Fist'te yaşıyorlardı, senin yemeklerinin tadına bile bakmışlardı."

"Gerçekten çok mutluluk verici bir düşünce, sağ ol."

"Adamın ne giydiğini gördün. Tekrar görsen tanır mısın?"

"Turuncu avcı şapkası, siyah her mevsim giyilebilir bir ceket. Mont. Hayır, ceket. Sanırım. O tip şeyleri her gün görüyorum. Ona iyice bakamadım. Ona ellerimle aşçının özel çorbasından kaşık kaşık içirmiş ve kim olduğunu anlayamamış olabilirim. Ona asla, nasıl... Aman Tanrım."

Brody de görmüştü. Hatta Brody onu, Reece etrafta dolandığını fark etmeden rahat bir on saniye kadar önce görmüştü. "Seninle ilgilenmiyor."

"Bunu biliyorsun çünkü iyi bir ayı psikologusun değil mi?" Gerçekten korkmamış olması, gerçeküstü bir şeydi. En azından faal olarak korktuğunu belli edecek bir şey yapmamıştı henüz. "Tanrım, gerçekten kocaman."

"Daha büyüğünü de gördüm."

"Aferin sana. Ah, koşmamalıyız değil mi?"

"Hayır. Bu sadece seni yakalayana kadar onu eğlendirmeye yarar. Sadece konuşmaya ve yürümeye devam et. Sadece azıcık yolumuzdan sapmamız gerekecek. Tamam, bizi görüyor."

Pekâlâ, diye düşündü Reece, gerçekten korkmaya başlamıştı. Merhaba, ayı. "Ve bu iyi bir şey mi?"

Rehber kitabındaki, olası bir ayı saldırısında girilmesi gereken ölü taklidi pozisyonunun resmi geldi aklına. Bir çocuğun yoga yaparken girdiği şekle benziyordu.

Bunu yapabilirdi. Kolayca kendini yere atabilirdi çünkü ayı saldıracak olursa bacakları zaten çözülecekti.

Rehberinin doğruluğunu test edemeden, ayı onlara uzun uzun baktı ve dönüp uzaklaştı.

"Genellikle çekingen olurlar," dedi Brody.

"Genellikle. Harika. Sanırım oturmam gerekiyor."

"Yürümeye devam edelim. İlk defa mı bir ayıyla karşılaştın?"

"Bu kadar yakından ve içli dışlı olarak, evet."

Reece, çıkacakmışçasına sertçe atan kalbinin ait olduğu yerde kaldığından emin olmak için bir elini göğüslerinin arasına götürdü. "Rehberde söylediği gibi, ayıların farkında olmalıyım. Her an karşına çıkabilirlermiş gibi hazırlıklı olmalıyım. Nefessiz kaldım," dedi ve parmaklarını göğsünün üzerine kapattı. "Sanırım korkutucu bir şekilde güzeldi."

"Yalnız şöyle bir şey var. Eğer yakınlarda kokusunu alabildiği ölü bir vücut olsaydı çok daha saldırgan olurdu. Bu da şu anlama geliyor, ya burada gömülü değil ya da epeyce derine gömülmüş."

Reece korkuyla yutkundu. "Zihnime daha da hoş görüntüler kazıyorsun. Kesinlikle o şarabı alıyorum. Kocaman bir bardak şarap."

* * *

Arabaya geri döndüklerinde kendini daha güvende hissetti. Güvende ve saçma sapan bir şekilde yorgun. Şarabı istediği kadar, uyumak da istiyordu. Loş, sessiz bir oda, yumuşak bir yorgan, kilitli kapılar. Ve kayıtsızlık.

Brody arabayı çalıştırdığında Reece gözlerini bir anlığına yumdu. Ve sonra yorgunluğun kıyısından uykuya daldı.

* * *

Sessizce uyuyor diye düşündü Brody. Tek bir ses, tek bir hareket yoktu. Başı koltukla pencere arasındaki o kuytu yerde dinleniyordu, eliyse gevşek bir halde kucağına düşmüştü.

Şimdi ne yapması gerekiyordu?

Bütünüyle emin olamadığı için arabayı tembel tembel kullanıyor, yolu uzatabildiği yerlerde dolambaçlara girmekten kaçınmıyordu.

Karşısına çıkan her durumla iyi bir şekilde başa çıkıyordu. En azından Brody böyle düşünüyordu. Birçok insan onun yaşadıklarını yaşadıktan sonra geri dönmezdi. Çoğu, cinayeti haber verince üzerlerine düşeni görevi yerine getirdiklerini düşünürdü.

Ama o öyle yapmamıştı.

Belki daha önceden yaşadıklarından dolayı. Belki de o bu şekilde yaratılmıştı.

Kendi kendini psikiyatri merkezine yatırmış, diye düşündü. Ve sesinden anladığı kadarıyla da bunu bir çeşit teslim olma olarak kabul etmişti.

Brody buna cesaret derdi.

Brody ayrıca Reece'in Boston'dan itibaren çıktığı yolculukları birer kaçış olarak gördüğünü fark etmişti. Ona göreyse yalnızca bir seyahat olabilirdi bu kaçışlar. Kendisini düşündü. Şikago'dan ayrıldıktan sonra yaşadıklarına benzetmişti. Seyahat bir geçiş dönemiydi. Brody'nin de o geçiş dönemine ihtiyacı olmuştu; bir yerlere kök salıp istediği şeyleri yapmak, kendi kurallarına göre, kendi saatine ve takvimine göre yaşamak.

Ona göre, Reece Gilmore da hemen hemen aynı şe-

yi yapıyordu. Tek farkları Reece'in yanında çok daha fazla bavul taşımasıydı.

Brody hiç ölümle burun buruna gelmemişti ama hayal edebiliyordu. Hayal etmek onun işiydi. Tıpkı bir hastanede acılar içinde yatarken yaşanan panik ve şaşkınlığı hayal edebildiği gibi. Kendi akıl sağlığına güvenememenin getirdiği çaresizlik. Hepsini uç uca ekleyince, bir kişinin üstesinden gelmesi için çok fazla olduğunu düşündü.

Ve bir şekilde onu da kendisiyle birlikte kuyuya çekebilmişti, bu kolay bir şey değildi. Brody yavru bir kuşun kırık kanadını iyileştirmek için uğraşacak türden bir adam değildi. Doğa yolunu bulurdu ve insanlar ne kadar az müdahale ederse de o kadar iyiydi.

Ama şimdi olayın içindeydi ve bunun tek nedeni de ikinci dereceden görgü tanığı olması değildi. Ki bu kadarı da yeterli olurdu.

Reece onu çekmişti. Zayıflıkları değildi onu çeken, zayıflıklarıyla savaşmak için bulmaya çabaladığı kuvveti, dayanıklılığıydı. Buna saygı göstermesi gerekirdi. Tıpkı ona karşı duyduğu çekim gücünü de kabul etmesi gerektiği gibi.

Reece'in onun tipi olduğunu asla söyleyemezdi. Kırılgan dış kabuğunun altında yatan onarım halinde çelikten bir duruşu olması onu çekiyordu. Bu onu düşkün yapıyordu, Brody'nin ihtiyaçları bitmeyen kadınlara karşı sabrı olmazdı. Genellikle.

Kadınların akıllı ve dengeli olanlarını, kendi hayatlarıyla meşgul olanlarını severdi. Kendi zamanını çok almalarını istemezdi.

Kuvvetli bir ihtimalle incinmeden önce bunların

hepsi onda vardı, diye düşündü Brody. Yine öyle olabilirdi ama tam olarak asla aynısı olamazdı. Onun kendisini toparlamasını bitirmesini izlemenin ilginç olabileceğini düşünüyordu.

Reece uyurken Brody bu düşünceler eşliğinde sararmış çimenlerin, her yeri kaplamış adaçaylarının arasından arabayı kullanmaya devam etti. Teton Dağlarının yeri yarıp göğe fışkırmalarını izledi.

Tepelerinde hâlâ kar öbekleri vardı ve beyazın mavi ve griyle karışımı mutlak güçlerine bir kat daha ekliyordu.

Tetonlar'ı ilk gördüğü zamanı hâlâ hatırlıyordu. Kendisine asla ruhani bir adam demeyen biri olarak nasıl da onların kaba ve ürpertici büyülerine kapıldığını iyi hatırlıyordu. Rocky Dağları daha büyüktür diye tahmin ediyordu, doğudaki dağlarsa daha güzeldi ama Tetonlar onun baş tacıydı.

Belki buraya gelmesinin asıl nedeni, gittiği her yerde kendine biraz mesafe tanımaları için insanları dirseklemesinin gerekmediği bir yer olmasıydı ama bu dağların hakkını da asla yiyemezdi.

Boş yolda devam ederken adaçayı düzlüklerinde otlamakta olan küçük bir bizon sürüsüne rastladı. Hantal hantal yürüyorlardı, derileri sarkmış, koca kafaları aşağı eğilmişti. Büyük ihtimalle daha yeni doğmuş birkaç buzağı annelerinin yanından ayrılmıyorlardı.

Reece'in onları görmekten mutluluk duyacağını düşünse de, uyumasına izin verdi.

Bu düzlükteki çiçeklerin yaz güneşi altında coşkulu bir şekilde açacaklarını biliyordu, adaçayları arasında inanılmaz renklere bürüneceklerdi. Sonra bütün bu ko-

caman düzlükte, o göz alıcı renklerin arasında bir mezarın insan ya da hayvan tarafından fark edilmesinin zorluğunu düşündü. Tabii adamda yeterli derinliği kazacak kadar sabır varsa.

Etrafını çevreleyen kavak ve çamların arasından Angel's Fist'e saptı. Reece uykusunda sessizce inledi. Brody ona göz atınca titremeye başladığını fark etti.

Yolun ortasında arabayı durdurdu ve dönerek kolunu sarstı. "Uyan, Reece."

"Hayır!" Reece start almış kısa mesafe koşucusu çabukluğuyla uykusundan uyandı. Yumruğu da beraberinde Brody'ye doğru hızla geliyordu ki, Brody güç de olsa onu avuç içiyle engelleyebildi.

"Bana vurursan," dedi kibarlıkla, "geri vururum."

"Ne? Ne oldu?" Gözlerinde hâlâ uyku sersemliği vardı, sıkıca Brody'nin avuç içinde kenetlenmiş yumruğuna baktı. "Uyuya kalmışım. Uyumuş muyum?"

"Eğer uyumadıysan, son bir saatte inanılmaz bir uyuma taklidi yaptın."

"Sana vurdum mu?"

"Denedin. Bir daha deneme."

"Tamam." Kalp atışlarının yavaşlamasını istedi. "Elimi geri alabilir miyim?"

Brody parmaklarını açınca Reece yumruğunu geri çekti. "Sen hep böyle mi uyanırsın? Sanki bir boks maçı zili duymuşsun gibi?"

"Bilmiyorum. Biri etraftayken uyuyakalalı çok uzun zaman oldu, ne kadar olduğunu hatırlamıyorum. Sanırım seninleyken kendimi rahat hissediyorum."

"Rahat, güvende." Tek kaşı yine havaya kalktı. "Eğer böyle kelimeler kullanmaya devam edersen, fik-

rini değiştirmek için elimden geleni yapmak zorunda kalacağım."

Reece uykulu bir halde gülümsedi. "Senin gibiler kadınlara zarar vermez."

"Öyle mi dersin?"

"Fiziksel olarak yani. Büyük ihtimalle kendi payına düşen kalpleri kırmışsındır, tabii sahibini pataklamadan. Sadece sözlerinle kadının egosunu bıçaklayarak ölüme terk etmişsindir ve aslında şimdi düşününce o da çeneye yumruk atmak kadar kötü bir şey aslında. Neyse, uyumama aldırış etmediğin için sağ ol. Herhalde ben... Ah! Ah, şunlara bir baksana."

Yana dönünce penceresinden gördüğü manzara diğer her şeyi bir anda aklından silmişti. Emniyet kemerini çözdü, kapıyı açtı. Arabadan inerken rüzgâr üzerinden akıp gitti.

"O kadar taze, o kadar çarpıcı ve ürkütücü ki. Kocaman bir kale gibi her şeye hâkimler. Sanki ite kaka en tepeye tırmanmışlar, direk topraktan fırladıkları gibi."

Reece arabanın ön tarafına yürüdü ve kaputa yaslandı. "Her gün onlara bakıyorum ama burada olmakla aynı şey değil, binasız, insansız..."

"Ben insanım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Burada, onlarla yüz yüze gelince düpedüz insan gibi hissedebiliyorsun."

Reece etrafına şöyle bir göz gezdirdi. Brody onunla birlikte geldiği için mutluydu. "Burada kısa bir süre çalışıp yoluma devam ederim diye düşünmüştüm. Her gün penceremden göle bakıp Tetonlar'ın yansımasını gördüğümde buradan ayrılmak için herhangi bir neden düşünemiyorum."

"Bir yerlere konmak lazım, eninde sonunda."

"Plan böyle değildi ama. Gerçi tam da bir planım yoktu. Ama bir süre sonra yolum tekrar doğuya geri düşer diye düşünmüştüm. Büyük ihtimalle Boston'dan başka bir yer. Belki Vermont. Orada okumuştum, dolayısıyla benim için tanıdık bir yer. Doğu sahillerinin yeşilini özleyeceğimden emindim."

"Buradaki çayırlar da yeşile dönüyor, çiçekler açıyor. Güzel bir resim gibi."

"Eminim öyledir, ama bu da öyle. O şarap bardağından daha güzel." Kafasını geriye attı ve gözlerini yumdu.

"Bazen yemek yaparken de böyle görünüyorsun."

Tekrar gözlerini açtı, derin İspanyol kahverengisi gözlerini. "Öyle mi? Nasıl yani?"

"Sakin, huzurlu. Mutlu."

"Rahat hissettiğim yer orası, rahat olunca da huzurlu ve mutlu oluyorum. Özlemişim. Olanlardan sonra mutfakta çalışmak bir yana, kendime yemek hazırlamak için bile mutfağa giremiyordum. Benden bunu çaldı veya ben çalınmasına izin verdim. Her neyse, artık geri kazanıyorum. Kuşları dinlesene. Acaba hangi cinstenler?"

Reece dikkatini çekene kadar Brody kuşların sesini fark edememişti. Reece arkasına bakmak için döndü ve gözleri kocaman açıldı. "Vay canına, bak!"

Brody baktığında küçük adaçayı düzlüklerinde ağır ağır otlanan bizon sürüsünü gördü. "Bunu da mı ilk görüşün?"

"Ayıda olduğu gibi, onları görmüştüm ama onlarla birlikte, dışarıda ilk oluşum. Böylesi daha heyecanlı. Ah bak! Yavruları."

Son kelimeyi söylerken Reece yumuşamış, ağzından çıkarken sanki kelimenin kendisi erimişti.

"Neden kadınlar *yavruları* derken ses tonları birden değişiyor?"

Reece elinin arkasıyla Brody'nin koluna dokundu. "Çok şekerler, sonra birden nasıl da kocaman oluyorlar."

"Sonra da sen onları ızgarada kızartıyorsun."

"Lütfen, doğayla bütünleşiyorum burada. Onları görünce bu arazi arabasının yerine bir ata binmeyi arzuluyorum. Hatta eve atımla giderken birden bir ceylanla karşılaşmak istiyorum," dedi. "Tabii önce nasıl binileceğini öğrenmem gerekir."

"Ceylana mı binmek istiyorsun?"

"Hayır." Reece tekrar gülümsedi. "Birden aklıma geldi işte. Ata binerken ceylan görmek istiyorum. Ama ata binmeyi bilmiyorum."

"Lo sana öğretmeyi teklif etmedi mi?"

Reece sürüyü seyretmeye devam ederken ellerini ceplerine soktu. "Binmemi istediği şey o değildi. Ama uslu olacağından emin olduğum zaman teklifi değerlendirebilirim, yani ata binme dersi kısmını."

"Erkeğini uslu mu seversin?"

"Tam olarak değil," dedi ilgisiz bir şekilde. "Ama konu o olunca."

Brody dönüp ellerini Reece'in iki yanına koyarak kendine doğru çekti.

"Brody."

"Aptal birisi değilsin. Bunun geliyor olduğunu fark etmediğini söyleme bana."

Kalbi göğsünü tekmeliyordu, belki birazı korkuydu

ama kesinliklc hepsi değildi. "Uzun bir süredir böyle bir şcyi düşünmedim."

"Eğer ilgilcnmiyorsan, bunu hemen söylesen iyi olur."

"Elbette ilgileniyorum, yalnızca..."

Brody kollarını sıkıca kavradı ve onu havaya kaldırdı. "Derin bir nefes alsan iyi olur," diye uyardı. "Dalışa geçiyoruz."

Reece ne nefesini ne dc aklını vc dengcsini toparlayacak vakit bulabildi. Dalış ani ve derindi, taze ve serin hava birden ısınmıştı. Brody'nin dudakları sabırlı ya da kibar değildi. İkna etmekle ya da baştan çıkarmakla uğraşmıyordu. Sadcce istediğini almaya programlanmıştı. Süpürülmenin, uzaklara süpürülüp lime lime parçalanmanın hissi onu sersemletmiş, hafifletmişti.

Ateşli, diye düşündü Reece. Sert, diye düşündü. Aç. Bir adamın onun tadına bakmak için isteklenmesinin neye benzediğini neredeyse unutmuştu.

Bitirdiğinde kendinden geriye bir şey kalıp kalmayacağını merak ederek kollarını Brody'nin boynuna kilitledi. Brody'nin elleri kalçasından tutup onu kabaca kendisine çckti.

Brody'nin kalbi kalbinin üzerinde atıyordu. Ve Reece titriyordu. Ama dudakları en az onun kadar arzuluydu, kolları da boynunun etrafına sıkı sıkı dolanmıştı. Dudaklarında aldığı tat korku değildi, mızrak gibi ona geçen bir ihtiyacın ihtiraslı patlamasıydı.

Brody daha fazlasını istiyordu, Rcece arabasının kaportasına oturana kadar kalçasından tutarak onu yukarı kaldırdı. Sonra daha fazlasını aldı.

Belki aklını kaçırmıştı ama endişe duyma kısmını

sonraya bırakmalıydı. Şimdilik vücudunun isteklerine boyun eğiyordu ve bacaklarını Brody'nin beline dolamıştı.

"Dokun bana." Brody'nin alt dudağını, dilini ısırdı. "Herhangi bir yerime dokun."

Elleri hızla süveterinin yumuşak pamuğunun altına geçti ve göğüslerinin üzerine kapandı.

Vücudu daha fazlası için çırpınırken Reece inliyordu. Daha fazla temas, daha fazla heyecan, his, daha fazla her şey. Elleri sert ve engebeliydi, tıpkı geri kalanı gibi, sert ve engebeli.

Kendini, yoluna çıkan bütün kıyafetleri parçalayıp, bu olgun gerginlik serbest kalana kadar onunla birlikte olurken görebiliyordu.

"Sakin ol." Kollarını tutarken elleri bu sefer o kadar kararlı değildi. "Biraz yavaşlayalım."

Reece, kafasındaki gürültülerden onu güçlükle duyabiliyordu. Başının gevşekçe omzuna düşmesine izin verdi. "Tamam. Tamam. Of. Yapamayız. Yapmamalıyız– "

"Yaptık. Ve yine yapacağız ama on altı yaşında olmadığımız için bir sonraki sefere yolun ortasında bir arabanın kaportasının üzerinde olmayacak."

"Evet. Doğru." Nerdeydiler böyle? Başını kaldırmayı güçlükle başardı. "Tanrım. Yolun ortasındayız. Gitmeliyiz. Böyle duramayız."

Ellerini karışmış saçlarının içinden geçirdi, süveterini ve ceketini düzeltti.

"İyi görünüyorsun."

İyi hissetmiyordu. Kullanılmış hissediyordu ama yeterince kullanılmış değil. "Yapamayız... Hazır değilim... Bu, iyi bir fikir değildi."

"Benimle evlenip çocuklarımın annesi olmanı istemiyorum senden, Sıska. Bir öpücüktü ve gayet de güzel bir fikirdi. Birlikte uyumaksa daha da iyi."

Reece ellerini şakaklarına bastırdı. "Düşünemiyorum. Kafam patlayacak gibi."

"Birkaç dakika önce daha farklı şeyler hissediyordun."

"Dur. Lütfen durur musun? İkimize bir bakar mısın, birbirimizin üzerine atlıyor, sonra seks hakkında konuşuyoruz. Bir kadın öldürüldü."

"Biz sevişsek de sevişmesek de kadın ölü olarak kalacak. Eğer atlatmak için biraz zamana ihtiyacın varsa, tamam. Birkaç gün tanı kendine. Ama ondan sonra birbirimize sahip olamayacağımızı düşünürsen, o zaman ben yanılmış olurum ve sen aptalın tekisin demektir."

"Ben aptal değilim."

"Bak. Haklıymışım." Brody arabaya girmek için döndü.

"Brody. Lanet olsun, bir dakika dursana."

"Ne için?"

Reece ona bakakaldı, kocaman, erkeksi ve kabaydı, arkasındaki çarpıcı Tetonlar ona arka çıkıyormuş gibi görünüyordu. "Bilmiyorum. Hiç bilmiyorum."

"O zaman geri dönelim. Bir bira istiyorum."

"Hoşlandığım her adamla yatmıyorum."

Brody arabanın açık kapısına yaslandı. "Söylediğine göre, iki yıldır kimseyle yatmamışsın."

"Doğru. Eğer benim...kuraklık dönemime denk gelmekten faydalanacağını düşündüysen..."

"Sıska kıçına bahse girerim ki bu şansı kullanacağım." Arabaya binerken sırıttı.

Sıska kıçı yolcu koltuğuna doğru ilerledi ve dargın bir şekilde koltuğa oturdu. "Bu saçma sapan bir konuşma."

"Sus o zaman."

"Seni neden sevdiğimi bile bilmiyorum," diye söylendi. "Belki de sevmiyorum. Sana o şekilde cevap vermenin nedeni sanırım uzun süredir kimseyle hiç...özel, yakın bir temas kurmamış olmam."

"Neden sadece cinsel ilişkiye girmediğini söyleyemiyorsun?"

"Belli ki kelimelere senin gibi incelikle hükmedemiyorum. Ama söylemek istediğim şu, sırf cevap verdim diye beni yatağa atmana izin verecek değilim."

"Ben de kafana sopamla vurup, seni saçlarından mağarama sürüklemeyi planlamıyordum."

"Bunu yapman beni şaşırtmazdı." Eliyle hafifçe güneş gözlüğünün çerçevesine dokundu. "Ve bana inandığın için minnettar olsam da, bana destek olduğun ve – "

Brody birden o kadar sert bir fren yaptı ki, Reece emniyet kemerine yapıştı. "Birinin diğeriyle alakası yok." Sesi soğuktu. "Sakın böyle yorumlama."

"Ben..." Reece sustu ve araba tekrar ilerlemeye başladığında derin bir nefes aldı. "Haklısın, bu çok küçük düşürücüydü. İkimiz için de çok küçük düşürücüydü. Düşünemediğimi söylemiştim. Vücudum çalkalanmış, beynim allak bullak. Kızgınım, korkağım ve istekliyim. Ve başım ağrıyor."

"Birkaç aspirin al ve dinlen."

Reece dağlara bakıyordu. "Hayatımdaki en garip günleri yaşıyorum."

"Bir de bana sor."

"Şerifle konuşmak istiyorum. Beni burada bırakabilirsin."

"Eve git, aspirin al, ona sonra telefon et."

"Onunla yüz yüze konuşmam gerekiyor. İndir beni," diye yineledi, Angel's Fist'e girerlerken. "Git biranı iç." Brody cevap vermeyince, onu görebilmek için koltuğunda öne çıktı. "Benimle gelmeni rica etmiyorum. İstemiyorum da. Eğer Şerif Mardson kendi ayaklarımın üzerinde duramadığımı düşünüyorsa ona aksini kanıtlamalıyım."

"Nasıl istersen."

Şerifin ofisinin önüne çektiğinde, meraklı gözlerle Reece'e baktı. "Yarın akşam yemeğinde ne var?"

"Ne?"

"Bana yemek pişirecektin."

"Ah, unutmuşum. Bilmiyorum, bir şeyler düşünürüm."

"Kulağa baya lezzetli geliyor. Hadi, hallet şu işi. Sonra biraz uyu. Her an düşmeye hazır gibi görünüyorsun."

"Lütfen, daha fazla iltifat istemiyorum. Başımı döndüreceksin." Biraz bekledi ve sonra yerden çantasını alıp kapıya uzandı.

"Sorun ne?"

"Bana bir hoşça kal öpücüğü verirsin diye düşünmüştüm."

Kaşlarından bir tanesi havaya kalktı. "Aman Tanrım, Sıska, emin adımlarla mı gidiyoruz ne?"

"Adi herifin tekisin." Kapıyı açtığı sırada hafifçe güldü. "Ve bana emin adımlarla gidip gitmeyeceğimizi soracağın zaman, yanında bir yüzük getirdiğinden de emin ol." Başını tekrar kapıdan içeri soktu. "Ve laleler, en sevdiğim çiçektir." Sonra kapıyı çarpıp gitti.

Kendi oyunbazlığına şaşırarak şerifin kapısına vardı.

İçerisi bayat kahve ve ıslak köpek kokuyordu. İlkini odanın sol tarafında kısa bir tezgâhın üzerinde görmüştü, saydam bardağın içinde yarısı boşalmış siyah çamur. İkincisiyse birbirlerine dönük iki metal masanın arasında yerde horlayarak yatıyordu.

Masalardan yalnızca bir tanesi doluydu. Koyu süpürge saçlar, küçük keçisakalı, güleç ela gözler, hafif, genç bir vücut yapısı. Reece, Denny Darwin'i hatırlamıştı. Yumurtasını sert, domuz pastırmasını ise yanık severdi.

Kapı açılınca kafasını kaldırdı, biraz kızarmıştı. Parmaklarının klavye üzerinde aceleyle koşuşturmasından, Reece, adamın bilgisayarında meşgul olduğu şeyin herhangi bir resmiyeti olmadığını anlamıştı.

"Hey, Bayan Gilmore."

"Reece." Kendinden çok da küçük değil diye düşündü. Keçisakalına rağmen temiz bir yüzü vardı. "Şerifle görüşmek istiyordum."

"Elbette, ofisinde. Buyurun, girin."

"Sağ ol. Güzel köpek." Durdu ve köpeğe daha yakından baktı. "Onu daha önce de gördüm sanırım, gölde yüzmeye bayılan köpek değil mi bu?"

"Moses. Abby Mardson'ın köpeği. Şerif'in ortanca kızı?"

"Evet, tabii ki. Göle topunu atan küçük kız."

"Çocuklar okuldayken bizimle beraber vakit geçirmeyi sever."

Moses tek gözünü açtı ve Reece'e kısa bir bakış attı.

"Genellikle bizde fazladan kemik oluyor. Moses arada sırada isterse haber verirsiniz."

"Minnettar oluruz."

"Tanıştığımıza sevindim, Moses."

Dış ofisin içinden Denny'nin gösterdiği yönde yürüdü. Holün bir ucunda iki açık hücre vardı, diğerindeyse birinin üzerinde DEPO, diğerinde LAVABO yazan iki kapı vardı. Rick Mardson'ın depo odasının hemen karşısındaki ofisinin kapısı açık duruyordu.

Rick, birkaç savaş görmüş bir meşe masanın arkasında oturuyordu. Yüzü kapıya dönüktü, arkasında da ona gerekli mahremiyeti verecek kadar yükseklikte bir pencere vardı. Bilgisayar ve telefonun yanında birkaç fotoğraf çerçevesi, klasör ve içinde çeşitli kalemlerin durduğu parlak kırmızı bir kupa duruyordu.

Köşedeki eski ayaklı askılıkta, şapkası ve soluk kahverengi ceketi asılıydı. Duvarları kovboy rolleriyle ünlenmiş aktörlerin posterleri süslüyordu; John Wayne, Clint Eastwood, Paul Newman.

Kapıda duran Reece'in tereddüt ettiğini görünce ayağa kalktı. "İçeri gel Reece. Az önce yine evini aramıştım."

"Bir telesekreter almalıyım. Bir dakikanız var mı?"

"Elbette. Otursana. Wyoming'deki en iğrenç kahveden ister misin?"

"Almayayım, ama sağ olun. Yeni bir haber var mı diye merak ettim."

"Pekâlâ, iyi haber şu, Angel's Fist'teki herkes yerli yerinde. Son birkaç günde buraya gelen misafirler için de aynı durum geçerli. Bu bölgede bahsettiğin özelliklerde kimse kayıp değil."

"Henüz kimse onun gittiğini fark etmiş değil. Sadece bir gün oldu."

"Öyle olabilir, ben de belirli aralıklarla kontrol edeceğim."

"Hayal gördüğümü düşünüyorsun."

Rick kapıya yürüdü, kapattı ve geri döndüğünde sandalyesinin kenarına oturdu. Yüzünde sabır ve nezaket dışında hiçbir şey yoktu. "Ben sana sadece bildiğim şeyleri söyleyebilirim. Şimdilik, kasabamdaki her kadının ve dünden beri buraya gelen ziyaretçilerin hepsinin hayatta ve iyi olduklarını biliyorum. Ve aynı zamanda, işimin bir kısmı da böyle şeyleri kontrol etmek olduğu için, birkaç sene önce kötü bir dönem geçirdiğini de biliyorum."

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Belki vardır. Şimdi kendine biraz zaman tanımanı ve olanları tekrar düşünmeni istiyorum. Belki birkaç insan görmüş olabilirsin, tıpkı söylediğin gibi, tartışırlarken görmüş olabilirsin. Belki işler fiziksel bir aşamaya da ulaştı. Ama epeyce uzaktaydın Reece. Olaydan sonra, bu iki insanın birlikte uzaklaşmalarının mümkün olup olmadığını düşünmeni istiyorum, Reece."

"O ölmüştü."

"Nehrin karşı tarafından, o kadar yüksek bir mesafeden kadının nabzını ölçmüş olamazsın, değil mi?"

"Hayır, fakat..."

"İfadenin üzerinden birkaç sefer geçtim. Koşmaya başladın, Brody'yi aldın ve geri döndün. Otuz dakikalık bir süre var arada. Bu süre içerisinde o kadının kalkıp uzaklaşmış olması tamamen olanaksız mı? Belki hâlâ öfkeden kuduruyordu, belki birkaç kötü yarası da vardı ama hayatta ve sağlıklıydı."

Bardağın yarım dolu ya da yarım boş olmadığını düşündü Reece. Sadece lanet olasıca bir bardaktı ve barda-

ğı görmüştü. "Ölmüştü. Eğer kadın uzaklaştıysa, yerde hiçbir ayak izi olmamasını nasıl açıklıyorsunuz?"

Bir an konuşmadı ama konuştuğu zaman sesindeki o bitmek tükenmek bilmeyen sabır hâlâ oradaydı. "Buralardan değilsin ve patikadaki ilk seferindi. Şoka girmiştin, alt üst olmuştun. Uzun bir nehir Reece. Brody ile geri gittiğinde yeri karıştırmış olabilirsin. Belki de bir kilometrelik bir mesafeyi karıştırdın."

"O kadar şaşırmış olamam."

"Pekâlâ, ben elimden gelenin en iyisini yaptım ama bakmak için epeyce büyük bir alan. Civardaki hastanelerle irtibata geçtim. Raporlarda kafasına ya da boynuna darbeler almış bir kadına rastlayamadık. Yarın oradan devam edeceğim." Reece ayağa kalktı. "Bir şey gördüğüme inanmıyorsun."

"Yanılıyorsun. Seni korkutan, üzen bir şey gördüğüne inanıyorum. Ama bir cinayete tanık olduğundan şüphelenmemi sağlayacak tek bir destekleyici işarete rastlayamıyorum. Sana tavsiyem, araştırmaya devam etmeme izin vermen ve sana söz veriyorum ki ben de bakmaya devam edeceğim. Ama şimdilik bu olanları bir kenara bırakmalısın. Şimdi çıkmam lazım, karım ve çocuklarıma görmeye gideceğim. Seni de bırakayım."

"Yürüyüp kafamdakileri temizlemeyi tercih ederim." Kapıya yürüdü ve sonra tekrar ona döndü. "O kadın ölüydü Şerif. Öylece kenara bırakabileceğim bir şey değil bu." Reece ayrıldığında, Mardson kuvvetlice nefesini verdi ve başını iki yana salladı. Yapabildiğinin en iyisini yapıyordu.

Şimdi köpeğini alıp evine gidecekti, karısı ve çocuklarıyla birlikte akşam yemeği yiyecekti.

10

Brody buzdolabından birasını aldı ve fırına dondurulmuş bir pizza attı. Telesekreterinin düğmesine basınca yayıncısından bir mesaj aldı. Güzün başlarında çıkması planlanan kitabı çok iyi bir kitap-kulübü anlaşması yakalamıştı. Yemekle beraber ikinci bir birayı hak etmişti.

Belki, anlaşmadan kazandıklarının bir kısmıyla yeni bir televizyon alabilirdi. Plazma. Şöminenin üzerine asabilirdi. Şöminelerin üzerine plazma ekran asabilir miydin ki? Yoksa ısı televizyonun içine mi ederdi?

Neyse, mutlaka öğrenirdi, kanepede yayılıp o kocaman ekranlardan birinde film izlemek çok güzel olurdu.

Ama şimdilik, mutfağının kapı aralığına yaslanmış, birasını içiyor, akşama doğru yumuşayan ışıkları, derinleşen gölgeleri seyrediyordu.

O ilk soğuk birayla birlikte sessizlik de gidivermişti.

Halletmesi gereken epeyce işi vardı, klavyede yeterince zaman geçirmeden o tip büyük bir plazmaya asla sahip olamazdı. Bu da yatağa girmeden önce yeni işinin üzerinde birkaç saat çalışması gerektiği anlamına geliyordu. Ayrıca, daha derinlere inmek için sabırsızlanıyordu.

Öldürecek bir kadını vardı.

Yine de, pizzasını beklerken başka bir kadını düşünecek kadar zamanı vardı.

Kolaylıkla elde edilemiyordu. Onunla ilgilenmek gibi bir amacı yokken, belki de onu bu kadar ilginç yapan bu olmuştu. Ondaki zıtlık hoşuna gitmişti; gözü pek ve kırılgan, dikkatli ve aceleci. Bir yolda düz yürüyen insanlar bir süre sonra can sıkıcı oluyorlardı.

Ayrıca, elinde olmadan bu *meseleye* beraber düştüklerini düşünüyordu.

Bu meselenin üstesinden gelene kadar, onunla ilgili daha çok şey öğrenmek işe yarayacaktı.

Etrafına bakındı. Dizüstü bilgisayarı masanın üzerindeydi.

"Şu andan daha iyi bir zaman düşünemiyorum," diye karar verdi ve birasından bir yudum daha alarak kapıyı kapattı.

Bilgisayarını çalıştırdı, sonra pizzayı fırından aldı. Pizza kesicisi, kahve makinesi gibi mutfağındaki az sayıdaki olmazsa olmazlardandı. Pizzayı dörde böldü, tabağa yerleştirdi, birkaç kâğıt mendil aldı ve ikinci biranın kapağını açarak akşam yemeğinin başına oturdu.

Şerifin vaktini aldığından daha fazla sürmeyeceğinden emin olarak Reece'in geçmişini araştırmaya başladı. Google'a adını yazdığında, kendini yeterince meşgul edecek, daha da önemlisi merakını uyanık tutacak sayıda sonuç aldı.

Boston'daki faal ve gelecek vaat eden şeflerle ilgili bir yazıyı açtı, içinde yirmi dört yaşındaki Reece Gilmore da vardı. Fotoğrafı incelerken haklı olduğuna ka-

rar verdi. Bir beş-altı kilo daha fazlası olduğu zaman daha iyi görünüyordu. Hatta bayağı harika görünüyordu.

Genç ve coşkuluydu. Elinde kocaman mavi bir çanak ve gümüş bir çırpıcı ile kamerayı gülümsüyordu. Dergideki parçada, eğitim geçmişi de yer alıyordu. Paris'te geçirdiği bir yıldan övgüyle bahsediliyordu. Küçükken oyuncak bebeklerine hazırladığı yemeklerle ilgili anısıyla sayfasını güzelce kişiselleştirmişlerdi.

Çalıştığı restoranın sahipleri, Tony ve Terry Maneo'dan – ki bu haberden birkaç sene sonra ölmüş olacaklardı – alıntılar da yer alıyordu. Reece'in sadece işletmelerinin değil, ailelerinin de pırlantası olduğunu söylüyorlardı.

Parçada başka bilgiler de vardı. On beş yaşında öksüz kaldığını, o günden sonra da anneannesi tarafından büyütüldüğünü öğrendi. Bekârdı, akıcı bir Fransızcası vardı, aralarında pazar kahvaltılarıyla meşhur olduğu arkadaşlarını eğlendirmeyi seviyordu.

Onu anlatmak için seçilen sıfatlar, *enerjik, yaratıcı, maceraperest* ve onun da önceden telaffuz ettiği, *coşkulu*ydu.

Şimdi nasıl tarif ederdi onu? Arkasına yaslanıp pizzasından yerken kendine bu soruyu sordu. İnatçı, gergin, azimli.

Ateşli.

Boston Globe'da onun "Amerikan füzyon mutfağı ve keyifli atmosferiyle ünlü *Oasis*"in baş şefi olmasıyla ilgili özel bir haber vardı.

İçeriğinde, klasik öz geçmiş/neyin nesidir gibi bilgileri içeren bir bölüm de vardı. Bir de fotoğraf, bu sefer daha entelektüel görünüyordu; saçlarını yukarıdan top-

lamıştı, üzerinde seksi siyah bir elbise ve ayartıcı kırmızı topuklular vardı.

"Maneo'nun Yeri'nde geçirdiğim yılları, orada birlikte çalıştığım insanları hep minnetle anacağım. Tony ve Terry Maneo bana sadece ilk profesyonel imkânımı tanımadılar, ailem de oldular. Buradaki rahatlık ve aşinalığı özleyecek olsam bile, Oasis'in yaratıcı takımına katıldığım için inanılmaz heyecanlıyım. Restoranın yüksek standartlarını muhafaza etmeyi amaçlıyorum, tabii kendimden de birkaç sürpriz ekleyerek."

"Orada kendi kendini yiyecek kadar iyi görünüyorsun, Sıska," dedi yüksek sesle, fotoğrafa gözleri tekrar kayarken.

Yazının tarihini kontrol ettiğinde, hemen hemen kendi patronuna kıçını öpmesini söylediği tarihe denk geldiğini fark etti. Maneo'nun Yeri'ndeki cinayetli ilgili ilk yazıya baktığındaysa *Globe*'daki yazıdan üç gün sonra olduğunu gördü.

Her yönüyle berbat bir haberdi. Birkaç yerinden silahla vurulmuş kritik durumdaki Reece tek kurtulan olarak geçiyordu. Polis araştırıyormuş falan. Sahiplerinden ve çeyrek asırdan daha uzun bir süredir işlettikleri restorandan bahsediyordu. Ailelerden ve arkadaşlarından alıntılar vardı; şok, gözyaşı, nefret. Muhabir *kan banyosu, kıyım, barbarlık* gibi terimler kullanmıştı.

Birbirini takip eden haberler, soruşturmanın gelişimini anlatıyordu ve neredeyse hiçbir ilerleme yoktu. Soruşturmayı yürüten yetkililerin alıntılarındaki hayal kırıklığını açıkça görebiliyordu.

Ölenlerin cenazeleri, anma törenleri ile ilgili haberler vardı. Reece'in durumu kritikten ciddiye gerilemişti. Polisin koruması altında olduğu yazıyordu.

Sonra yavaş yavaş haberlerin sayısı azalıyor, manşetten üçüncü sayfaya sonra daha derinlere geçiyor ve en sonunda kayboluyordu. Reece'in hastaneden çıkışına ufak bir bölüm ayırmışlardı. Onunla görüşülmemişti, hatta fotoğrafını bile koymamışlardı.

Bu işler böyle yürüyor, diye düşündü Brody. Haberler, yeni bir şeyler çıkagelene kadar haber olarak kalıyordu. Mürekkebi, yayın zamanını ayarlamak parayla oluyordu ve o para Maneo katliamından sonraki üç hafta içinde tamamen söğüşlenmişti.

Ölüler gömülmüş, katiller bulunamamıştı. Hayatta kalan tek kişi ise parçalanan hayatında toparlayabileceği ne varsa onunla uğraşmaya bırakılmıştı, yalnız başına.

* * *

Brody pizzasını bitirip onun hakkında araştırma yaptığı sırada, Reece de küçük küvetini sıcak su ve duş köpüğüyle doldurmuştu. Aspirinini içmiş, kendini peynir ve kraker yemek için zorlamış, dengelemesi için de yanında bir miktar üzüm atıştırmıştı.

Şimdi kendini suya atacak, şarabını içecek ve küvette Brody'nin kitabına başlayacaktı. Gerçekler hakkında düşünmek istemiyordu, en azından önündeki bir saat içinde. Banyonun kapısını kapatıp kitleme konusunda kendisiyle münakaşaya girdi. Kilitli olmasını tercih ederdi fakat banyonun duvarları birbirine o kadar yakındı ki, o şekilde kapatılmaya asla dayanamazdı.

Birkaç sefer kilitlemeyi denemişti fakat her seferinde kapıyı tekrar açmak üzere küvetten nefes nefese fırlamış, yerleri ıslatmıştı.

Kendine sokak kapısının kilitli olduğunu ve kapı kolunun arkasında da sandalyenin olduğunu hatırlattı. Son derece güvendeydi. Fakat yine de küvete girdikten sonra iki kere doğrulup açık kapıdan salonu görmek için sırtını dikleştirmişti. Her ihtimale karşı.

Kendisine kızarak şarabından iki uzun yudum aldı.

"Kes artık. Sakin ol. Eskiden bunu yapmaya bayılırdın, unuttun mu? Baloncuklarla dolu küvette elinde bir bardak şarap ve kitapla rahatlamak. Sanki Norman Bates peşindeymiş gibi dakikada bir küvetten dışarı fırlayıp kapıları pencereleri kontrol etmek istemeyi kesmen gerekli.

Ah, *Tanrı* aşkına, kes sesini!"

Reece gözlerini yumdu, şarabından bir yudum daha aldı. Sonra kitabı açtı.

Şöyle başlıyordu:

"Bazıları Jack Brewster'ın yıllardır kendi mezarını kazıyor olduğunu söylüyordu, ama elindeki kürek sert kış toprağını ısırırken o, bu sözün gerçek anlamıyla algılanıyor olmasına biraz içerlemişti."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Reece Jack'in yakın bir zamanda toprağı boylamasını istemiyordu.

Salona göz atmak için tekrar kafasını kaldırmadan önce on beş dakika boyunca okumaya devam etti. Reece'e göre bu yeni bir rekordu. Kendiyle gurur duyarak bir on dakika daha okuduktan sonra bu kadarının yeterli olduğunu düşündü.

Tıkacı çektiği sırada bir sonraki sefer daha uzun bir süre deneyeceğine dair kendine söz verdi.

Kitabı sevmiş ve okumanın rahatlatıcı olduğuna karar vermişti. Vücut kremini sürebilmek için kitabı bıraktı. Kitaba yatakta devam edebilirdi, evet öyle yapacaktı. Zihninin gitmek istediği her yeri Brody'nin Jack Brewster'ı ile kapatacaktı.

Günlüğüne yazmayacaktı, bu gece değil.

Belki ofisinden ayrıldığı sırada Şerif Mardson'a sinirlenmişti ama şimdi rahatladıktan sonra itiraf etmesi gerekirdi ki adamcağız elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Ona inansa da inanmasa da, onu başından savmaya çalışmamıştı.

Bu yüzden onun nasihatlerinden en az bir tanesini yapmak için elinden geleni yapacaktı. Olanları bir kenara koyacaktı, birkaç saatliğine.

Pijamasını giydi. Bir bardak çay içerek ve kitap okuyarak geçirilecek bir akşama hazırlandı.

Su ısıtıcısını çalıştırdıktan sonra, kendini bir sandviç yemek için motive etmeye çalıştı ama onun yerine zihninde ertesi akşam için bir menü kurgulamaya başladı.

Kırmızı et, doğal olarak. Belki kırmızı şarap sosuyla beraber rosto yapabilirdi. İşte mola verir vermez markete koşturup terbiye karışımını hazırlaması gerekiyordu. Patates ve havuca ihtiyacı vardı, taze yeşil fasulye bulabilse harika olurdu. Erkeksi bir yemek. Tereyağlı sütlü çörek.

Eğer zamanı olursa iştah açıcı olarak mantar dolmaları hazırlayabilirdi. Kremalı meyveler de üstüne cila

olurdu. Hayır, fazla kadınca. Elmalı puding, belki. Basit, geleneksel yemekler.

Sonra soluğu beraber yatakta mı alırlardı? İyi bir fikir değildi, hatta korkunç bir fikirdi. Ama kahretsin ki Brody arzularını kesinlikle harekete geçirmişti. Hâlâ arzuları olduğunu bilmek rahatlatıcıydı ama onlarla ne yapması gerektiğini bilememek de bir o kadar hayal kırıklığı yaratıyordu.

Her ihtimale karşı çarşaflarını yıkamalıydı. Tek takımı olduğu için soru işaretiyle beraber listeye *çamaşır* yazdı. İyi bir kırmızı şarap alması gerekiyordu. Belki konyak da. Kahveyi unut, kahveyi içinde pişirebileceği bir şeyi bile yoktu.

Bir adım geri attı, baş ağrısı tekrar başlıyordu. Parmakları alnının ortasına bastırdı. Bu yemeği iptal etmeliydi. Brody, büyük ihtimalle birkaç hamburger ve patates kızartmasıyla yetinecekken, Reece'in onun için mükemmel yemeği hazırlamaya çalışırken aklını oynatacağı belliydi.

Yemekten önce eşyalarını toplayıp Joanie'ye bir not bırakmak ve Angel's Fist'i terk etmek daha akıllıca bir hareket olurdu. Kalmak için ne gibi bir nedeni vardı ki?

Bir kadın öldürülmüştü ve bu da burayı terk etmek için oldukça iyi bir nedendi. Şimdiye kadar, ya da çok kısa süre içinde, kasabadaki herkes onun bir cinayete tanık olduğunu iddia ettiğini öğrenecekti ve işin kötüsü, görünürde bu iddiayı destekleyecek tek parça delil bile yoktu.

İnsanların ona tekrar şüpheyle bakmalarını istemiyordu. Sanki patlamak üzere olan bir bombaymış gibi. Hem burada bir hayli ilerleme kaydetmişti, dolayısıyla

utanmadan ayrılabilirdi. Tekrar yemek yapıyordu, bir dairesi vardı. Küvette yirmi beş dakika durmuştu.

Cinselliğinin içten içe ısınmaya başladığını hissedebiliyordu.

Brody ile bir seans daha ve o cinsellik kaynayıp taşacaktı. Bunun nesi yanlıştı ki? Hiçbir şey, hiçbir tarafı yanlış değildi. İkisi de bağımsız yetişkinlerdi. Seks sağlıklı bir aktiviteydi. Çekici bir adamla sevişme planları yapmak oldukça normaldi.

Bu bir gelişmeydi.

Bu sebeple bütün bu gelişmeyi, bütün bu adımları alıp bir sonraki şehirde kullanabilirdi.

Su ısıtıcısı fokurdamaya başladığı zaman kalemini indirdi. Çay tabağı ve fincan almak için dolaba uzandığında, ısıtıcıdan cırtlak bir ses yükseldi. Çaydanlığı olmadığını hatırladı. Belki bir sonraki yerde durduğunda bir tane edinirdi.

Su ısıtıcısının altını kapattı. Islığın sesi kesilirken, birisinin kapıya vurduğunu duydu.

Eğer içinde hâlâ nefesi kalmış olsa bağıracaktı. Elleri şef bıçağının kabzasını yakaladığı sırada, Joanie'nin sesini duydu.

"Aç şu kapıyı artık, bütün akşam burada bekleyemem."

Reece, jöle kıvamına gelmiş dizlerinin üzerinde aceleyle odanın öbür tarafına geçti ve sandalyeyi kapı kolunun altından elinden geldiğince sessiz bir şekilde çekti. "Özür dilerim, hemen açıyorum!"

Kapının kilidini açtı ve güvenlik zincirini çıkarttı. "Mutfaktaydım," dedi Reece.

"Ya tabii, eh burası o kadar büyük ki beni duyabil-

miş olmana bile şaşırdım doğrusu." Joanie baharat ve ızgara kokularıyla birlikte içeri girdi. "O çorbanın son kâsesini sana ayırdım. Bir dahaki sefere daha fazla yapmalıyız. Yemek yedin mi?"

"Şey, ben..."

"Boş ver." Joanie üstü kapalı karton bardağı tezgâha bıraktı. "Ye şimdi. Hadi." Reece kararsız kalınca sabırsızca elini salladı. "Hâlâ sıcak. Ben mola verdim."

Joanie ön cama yürüdü ve pencereyi birkaç santim araladı. Sonra bir çakmakla bir paket sigara çıkarttı. "Burada içemeyeceğimi söyleyip beni sinirlendirecek misin yoksa?"

"Hayır." Reece Joanie'ye küllük yerine kullansın diye çay tabağını götürdü. "Bu akşam kalabalık mı?"

"Fena değil. Çorba bayağı tuttu. Yarın da yapabilirsin eğer aklında başka bir fikir yoksa."

"Elbette, sorun değil."

"Otur ve ye."

"Pencere kenarında durmak zorunda değilsin."

"Alışkınım." Joanie pencere pervazına yaslandı. "Burası güzel kokuyor."

"Duştan yeni çıktım. Tropikal mango."

"Güzel." Joanie düşünceli bir şekilde duraksadı. "Birileri ziyarete mi gelecek?"

"Ne? Hayır, hayır, bu akşam değil."

"Lo aşağıda." Joanie dalgın bir halde kül tabağını açık pencereden boşalttı. "Çorbayı o getirmek istedi. Sana sarkmak için değil sanırım çünkü Linda-gail'in de onunla beraber gelebileceğini söylemişti. Yine de, emin olamayız değil mi?"

"Çok düşünceliymiş."

"Senin için endişeleniyor, üzüldüğünü, korktuğunu düşünüyor."

"Buna alışkınım," dedi Reece yarım bir gülümsemeyle, çorbayı içmek üzere otururken. "Ama idare ediyorum."

"Tek endişelenen o değil. Dün patikada gördüğün olay giderek yayılıyor."

"Gördüğüm mü, gördüğümü düşündüğüm mü?"

"Pekâlâ, hangisi?"

"Gördüğüm."

"Tamam o zaman. Linda-gail eğer yalnız kalmak istemezsen yukarı gelip seninle kalabileceğini söylememi istedi ya da sen bu gecelik onun yerine gidebilirmişsin."

Reece çorbasından bir kaşık almak üzereyken durdu. "Bunu söyledi mi?"

"Hayır, bana bön bön bakasın diye şimdi uydurdum."

"Ne iyi düşünmüş, ama ben iyiyim."

"Düne göre daha iyi görünüyorsun," dedi pencereden sigarasını külünü silkerken. "Patronun ve ev sahibin olarak, nasıl olduğuna dair soruları yanıtlamayı ve iyi dilekleri sana ulaştırmayı kendime görev edindim. Mac, Carl, Doktor, Bebe, Pete, Beck ve daha başkaları. Bazılarının seni görmeyi umarak ya da benim bir şeyler yumurtlamamı bekleyerek geldiklerini saklamayacağım ama genellikle çoğunun endişeleri içtendi. Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Bütün iyi düşünceler ve endişeler için minnettarım. Joanie, şerif hiçbir şey bulamıyor."

"Bazı şeyleri bulmak diğerlerinden daha uzun sürer. Rick araştırmaya devam edecek."

"Evet, sanırım edecek. Ama tam olarak benim gördüğümü söylediğim şeyi gördüğüme inanmıyor. Neden inansın ki? Neden inansınlar? Ya da şimdilik inanıyor olsalar da, Boston'da olanlar yayılmaya başlayınca inanmayacaklar. Ve..." Reece kederle gözlerini kıstı. "Sanırım çoktan yayılmaya başladı bile."

"Biri birinin kulağına fısıldadı, o da başkasına fısıldadı falan filan. Yani evet, orada olanlarla ilgili, nasıl zarar gördüğünle ilgili konuşmalar oldu."

"Olması gerekiyordu." Reece omuz silkerek bunu önemsemediğini belirtmeye çalıştı. "Şimdi daha fazla fısıldanacak, daha fazla konuşulacak. Sonra da *zavallı şey, çok kötü günler geçirdi ve bir türlü üstesinden gelemedi, hayaller görüyor* başlayacak."

"Ah, lanet olsun tam da kemanımı unutmuşken, olmaz ki." Her zamanki çabuk hareketlerinden biriyle sigarasını söndürdü. "Bir dahaki acınma partisinde yanımda getireceğimden emin olabilirsin."

"Çok kötüsün." Reece çorbasından bir kaşık aldı. "Neden bana en çok yardımı dokunan iki kişi aynı zamanda bana en az sempatisi olan kişiler?"

"Boston'dayken boğazına kadar dolu olduğunu düşündüm, yeniden doldurmamı istemezsin sanırım."

"Doğru tespit. Sen gelmeden önce, buradan ayrılmayı düşünüyordum. Şimdi oturmuş çorba içiyorum ve seninle konuşuyorum ve hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorum. Bunu bilmek daha iyi hissettiriyor. Sen gittikten sonra her yerin güvenle kilitlendiğinden emin olacak olsam da."

"Sandalyeyi yine kapı kolunun altına koyacak mısın?"

"Senden hiçbir şey kaçmıyor."

"Çok bir şey değil." Joanie kül tablası görevini üstlenen çay tabağını lavaboya götürdü. "Altmış yıllık tecrübe ve..."

"Altmış yaşında mısın? Hadi oradan."

Recce'in inanmayışının, yüzüne aniden getirdiği gülümsemeyi saklayamayan Joanie omuz silkti. "Bir sonraki ocak ayından bir yıl sonra altmış olacağım, o yüzden şimdiden kendimi alıştırıyorum. Bu şekilde çok büyük bir şok olmayacak. Ne söyleyeceğimi unuttum sayende."

"Kesinlikle altmıştan on yıl aşağıda olduğunu düşünürdüm."

Joanie ona uzun, soğukkanlı bir bakış attı ama dudakları seğirerek gülümsediğini ele verdi. "Zamanı gelmeden zam yaptırmaya mı çalışıyorsun?"

"Eğer alabilirsem neden olmasın."

"İyi bir damızlık gördüğüm zaman tanırım. İşte, bunu söyleyecektim. Sen iyi bir damızlıksın ve bunu da atlatacaksın. Daha fenalarının üstesinden geldin."

"Gelmedim."

"Böyle söyleme. Burada durmuş, sana bakıyorum, değil mi? Şunu hatırla, Angel's Fist'te herkes herkesin işine burnunu sokuyor olabilir ama burada iyi insanlar yaşıyor. Aksi takdirde burayı uzun süre önce terk ederdiin. Kötü şeyler her yerde olur; bunu herkesten çok senin bilmen gerekir. Gerekli olduğu zamanlarda burada insanlar birbirleriyle ilgilenirler. Yardıma ihtiyacın olursa, söylersin."

"Kesinlikle."

"Aşağı dönmem gerekiyor." Joanie çıkarken etrafa

bakındı. "Bir televizyon ister misin? Bende fazladan bir tane var, şimdilik sende kalabilir."

Reece hayır, zahmet etme, sorun değil demeye başlayacaktı fakat sonra o kemanların akort edilmesi için zaman tanı diye düşündü. "Gerçekten de çok iyi olur Joanie, eğer bana ödünç verebileceğin bir tane varsa."

"Yarın alabilirsin." Joanie bir an kapıda durdu. "Yine yağmur geliyor. Sabah tam altıda görmek istiyorum seni."

Yalnız kaldıktan sonra, Reece pencereleri kapatıp kapıyı kilitlemek için ayağa kalktı ama bilerek ağırdan alıyordu. Her kadın gibi gece için önlem alıyorum, dedi kendi kendine. Ve kapı kolunun altına sandalyeyi sıkıştırmasının kimseye zararı yoktu.

* * *

Yağmur sabahın ikisinden hemen sonra başlamış ve onu uyandırmıştı. Işıklar açık, Brody'nin kitabı elindeyken uyuya kalmıştı. Pencerelere, çatıya çarpan yağmurun sesi gök gürültüsünü bastırmıştı. Yatağında bu sesi dinlemek ona rahatlık veriyordu.

Esneyip yatak çarşafını çenesine kadar çekti ve yatağın içinde iyice kıvrıldı. Uyumadan önce her zaman yaptığı gibi gözleriyle odayı taradığı sırada donakaldı.

Giriş kapısı bir parmak kadar açıktı.

Ürpererek önce yorganına sıkıca sarıldı, sonra da yatağın kenarındaki feneri bir sopa gibi kavradı. Kalkması, bacaklarını kullanması gerekiyordu. Yataktan titreyerek çıkarken, nefes alış verişi iyice düzensizleşmişti. Sonra kapıya koştu.

Kapıyı çarptı, kilitledi ve kolu sertçe çekerek açılıp açılmadığını kontrol etti. Pencerelere doğru giderken nabzı patlarcasına atmaya devam etti. Her bir pencerenin kilitli olduğundan emin olurken bir yandan da camdan dışarıya bakıyordu.

Dışarıda kimse yoktu. Göl siyah bir havuz olmuştu, sokak kaygan ve boş görünüyordu.

Kendine, kapıyı yanlışlıkla açık bıraktığını söylemeye çalıştı. Yatağa gitmeden önceki son kontrol edişinde kapının kilidini açmış olmalıydı. Rüzgâr da kilitsiz kapının açılmasına sebep olmuştu.

Ama kapının yanında elleri ve dizleri üzerinde yere çömelince, sandalyenin sürtünerek çizdiği küçük izleri gördü.

Sırtı duvara yaslı bir halde kapının karşısına oturdu.

* * *

Biraz kestirmeyi ve vaktinde uyanıp işe gitmeyi başarmıştı. Market açılır açılmaz işten izin alarak yeni bir kapı kilidi almak için çıktı.

"Bunu nasıl monte edeceğini biliyor musun?"

"Nasıl yapabileceğimi çözerim diye düşünmüştüm."

"Bunu neden ben yapmıyorum? Bugün zaten öğle yemeği için sizin oraya gelirim diye düşünmüştüm. Fazla vaktimi almaz," dedi Mac.

Reece, ihtiyacı olduğu zaman yardım istemesi gerektiğini hatırladı. "Gerçekten çok minnettar olurum, Bay Drubber."

"Oldu bil. Endişeli olduğun için seni suçlamıyorum. Sağlam bir kilit kendini daha iyi hissetmeni sağlar."

"Eminim ki öyle olur." Kapı açılınca arkasına baktı. "Günaydın Bay Sampson," dedi Reece, içeri Carl girince.

"Günaydın. Nasıl gidiyor?"

"Ben iyiyim. Şey, sanırım şerif sizinle konuşmuştur ama ben sadece son birkaç gün içerisinde uzun siyah saçlı, kırmızı ceketli bir kadın görüp görmediğinizi merak ettim."

"Yürüyüş için gelenler vardı," dedi Mac. "Hepsi erkekti, gerçi iki tanesi küpe takıyordu. Hatta biri burnuna takmıştı."

"Kışın öyle gelen çok oluyor," dedi Carl, "erkekler kızlardan daha fazla aksesuar kuşanıyorlar. Birkaç gün önce Minnesota'dan emekli çift gelmişti," diye hatırlattı Mac'e.

"Kadının saçları kaya grisiydi Carl ve ayrıca adam da obezdi. Şerifin sorduklarıyla alakaları yoktu."

"Sadece söylüyorum." Carl Reece'e baktı. "Gördüğün insanlar güreşiyor olabilirler. Dalaşıyor gibi. İnsanlar saçma sapan işler yapabiliyor."

"Evet, yapıyorlar." Reece cüzdanına uzandı. "Kilidi sizde mi bırakayım, Bay Drubber?"

"Olur tatlım. Paranı da kaldır. Bunu Joanie'nin hesabına yazıyorum."

"Ah, hayır, bu benim için o yüzden..."

"Kapıyı delip kilidi yanında bir yerlere götürmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır, ama..."

"Joanie ile ben konuşurum. Bugün özel bir çorbanız var mı?"

"Demode erişteli tavuk çorbası."

"Harika. Başka bir ihtiyacın var mı?"

"Aslında var ama sonra uğrayıp almam gerekecek. Molam bitmek üzere."

"Bana listeyi ver." Mac eline bir kalem aldı. "Öğle yemeği için geldiğim zaman getiririm."

"Ne hizmet ama. Ah, küçük bir but, yarım kilo patates, yarım kilo havuç," diye yazmaya başladı.

Listeyi bitirdiğinde, Mac merakla kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre misafirimiz var."

"Öyle." Bunun ne zararı olabilirdi ki? "Brody için yemek hazırlıyorum. Son zamanlarda bana çok yardımı dokundu."

"Ama bu alışverişten inanılmaz karlı çıkıyor baksana."

"Eğer bir şeyler artakalırsa senindir. Kilidi monte ettiğin için."

"Anlaştık."

Reece işe geri giderken gecenin fırtınasından kalan temiz ve serin havayı içine çekti. Bu sorunla başa çıkmıştı, akıllıca olanı yapmıştı.

Ve o gece yatağa gittiği zaman – yalnız ya da değil – kapısında yeni ve sağlam bir kilidi olacaktı.

* * *

Lo, Ford kamyonetinin teybinde Waylon Jennings dinleyerek Angel's Fist'in yolunu tuttu. Kasabaya yaklaştığı sırada, Faith Hill dinlemeye başlamıştı. Bir erkek kamyonetiyle kasabanın ortasında yol alırken kadın şarkıcıları dinlememeliydi, ne kadar ateşli olursa olsun.

Aklında şimdi bir kadın vardı. Aslında birkaç tane vardı ama aklında kadınlar için bir hayli fazla yer vardı. Bir tanesini şu anda, dar kot ve kırmızı süveteriyle merdivene çıkmış, kiraladığı evin panjurlarını parlak, güneşli bir sarıya boyarken görebiliyordu.

Yanından ağır ağır geçerken dönüp erkeksi siyah kamyonetinin içinde ona bakınca hayran kalacağı beklentisiyle motoru kükretti. Kadın ona dönüp bakmayınca gözlerini kıstı ve arabayı kenara çekti.

Diğerlerinde pastanın hepsi için harcadığı enerjiyi bu kadında sadece kenardaki kırıntılar için harcaması gerekiyordu.

"Hey, Linda-gail!"

"Lo." Boyamaya devam etti.

"Ne yapıyorsun?"

"Kaşlarımı aldırıyorum, bir de pedikür. Neye benziyor?"

Uzaktan pek verim alamayınca, Linda-gail'in yanına gitmek için arabadan indi. "Yoksa bugün çalışmıyor musun?" Lo zaman çizelgesini çoktan kontrol etmişti, bugün çalışmayacağını biliyordu.

"Evet. Sen?"

"Birkaç kişi var ama bugün kano turuna katılıyorlar. Reece'i gördün mü?"

"Hayır." Linda-gail boyayı tahtaya sertçe çarptı.

"Dikkat et."

"İkile."

Aksi kadın diye düşündü. Neden hep ona geri döndüğünü bilmiyordu. "Dinle, sadece onun nasıl olduğunu merak ettim, hepsi bu."

"Annen onu biraz rahat bırakmamız gerektiğini söy-

ledi, ben de rahat bırakıyorum." Derin bir nefes verdi ve fırçayı indirdi. "Keşke yardım edebilsem. Feci bir şey."

"Aynen öyle," dedi Lo ve bir an bekledi. "Ama yine de heyecan verici."

Linda-gail ona bakmak için döndü. "Biz hasta, manyak insanlarız, ama Tanrım, cinayet falan. Bebe banka soyguncusu olduklarını düşünüyor. Anlaşamadılar, o yüzden adam kadını öldürdü ve şimdi tüm para onda."

"Bu da bir ihtimal."

Linda-gail merdivene yaslandı. "Bence evlilik dışı ilişkileri vardı ve birlikte kaçtılar. Sonra kadın fikrini değiştirdi, kocası ve çocuklarına dönmek istedi, adam da o anın hararetiyle kadını oracıkta öldürdü."

"Bu da kulağa fena gelmiyor. Sonra da cesedi ağırlaştırıp eski bir kunduz inine tıktı."

"Ah, bu gerçekten *iğrenç* Lo, bir yerlere gömülmesin'den bile daha kötü."

"Zaten büyük ihtimalle böyle yapmamıştır." Lo da merdivene yaslandı. Boya kokusunu alabiliyordu ama bu kadar yakınlaşınca Linda-gail'den gelen parfüm alabiliyordu. "Eski bir kunduz yuvasını nerede bulabileceğini bilmesi lazım, değil mi? Buralardan olmadıklarını düşünürsek, bu olamaz. Zaten şimdiye çoktan buralardan gitmiş olmalı."

"Sanırım. Bu, durumu Reece için daha iyi yapmıyor ki." Linda-gail tekrar boyama işine döndü, Lo'nun durduğu yerde şirin poposu tam göz seviyesinde kalıyordu.

Sadece birkaç santim yaklaşsa...

"Sanırım onu görmeye gideceksin."

"Kimi?" Gözlerini kırpıştırarak dünyaya geri döndü.

"Ah, Reece. Bilmiyorum. Belki gidebilirim diye düşünmüştüm, tabii benimle gelirsen."

"Annen bana bugün Reece'e bulaşmamamı söyledi. Ayrıca bu işi bitirmem gerek."

"Bu şekilde yaparsan, bütün gün sürer."

Linda-gail omzunun üzerinden ona baktı. "Bir fırçam daha var, zeki çocuk. Etrafta kasıla kasıla poz vereceğine işe yarar bir şey yapabilirsin."

"Bugün tatil günüm."

"Benim de."

Aptal panjurları boyamak istemiyordu. Ama aklına gidecek başka bir yer de gelmiyordu. "Pekâlâ, sana yardım edebilirim." Eğilip üzerinde hâlâ marketin fiyat etiketi duran fırçayı aldı. "Belki bunu bir sonraki salıya kadar bitirebilirsek, birlikte çiftliğe gidebiliriz. Birkaç at ayarlayabilirim. Ata binmek için güzel bir gün."

Linda-gail boyamaya devam ederken gülümsedi. "Belki. Oldukça güzel bir gün."

Dolambaçlı Yollar

Acının bir öğesi boşluktur,
Hatırlayamaz
Ne zaman başladığını veya
var mıydı bir gün
Olmadığı.

-EMILY DICKINSON

11

Reece, bir sonraki arasında yukarı çıkmak zorunda kaldı. Mac'in restorana bıraktığı anahtarı kullanarak yeni, sağlam kilidi açtı.

Sadece keskin tıkırtısını duymak bile daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Birkaç kere test ettikten sonra iyice rahatlamıştı.

Ama kendine acele etmesi gerektiğini hatırlattı, etin sosunu hazırlamalı ve o günkü mesaisini bitirmeliydi.

Tezgâhta Mac'den bir not buldu. Temiz ve dikkatli yazısıyla yazılmış, siparişini verdiği yeni kavurma tenceresinin sapına tutturulmuştu.

Sebzeleri dolaba yerleştirdim, kolay bozulabileceklerin dışarıda kalmasına gönlüm razı olmadı. Ödeme için acele etme, senin için bir hesap açtım, ay sonunda hallederiz. Akşam yemeğinin tadını çıkartın. Bense arta kalanları bekliyor olacağım. M.D.

Ne kadar da tatlı, diye düşündü Reece ve bugüne kadar hiçbir zeki kadının nasıl olup da onu kapmadığını merak etti.

Buzdolabından ihtiyacı olan şeyleri çıkarttı. Fakat

tezgâhın altındaki dolabı açtığında karıştırma tasının orada olmadığını gördü. Kaplarından hiçbiri orada değildi. Onların yerine yürüyüş ayakkabılarıyla sırt çantası duruyordu.

Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Onları oraya kendisi koymamıştı. Ayakkabılarıyla çantasının küçük kabinde olmaları gerekiyordu. Sanki bir bombayı etkisiz hale getirir gibi, çantayla ayakkabıları dikkatlice çıkartıp inceledi. Çantanın fermuarını açtı, yedek su şişesini, pusulasını, dolma kalemini, kadife üstünü ve güneş losyonunu buldu. Her şey ait olduğu yerdeydi.

Ürpererek küçük kabine götürdü. Ve bütün kâselerinin orada, askıların üzerindeki rafta durduğunu gördü.

Hiçbir anlamı yok, dedi kendisine. Bir anlık dikkatsizlik, hepsi buydu. Böyle aptalca bir hatayı herkes yapabilirdi. Biraz dalgın olan herkes.

Ayakkabıları yere indirdi ve çantayı kalın askılardan bir tanesine astı. Brody ile birlikte nehirden döndükten sonra yaptığı şeylerin hepsini hatırlayabiliyordu. Küveti doldurmadan, hatta aspirinini bile içmeden önce, botlarını çıkartmış ve çantayla beraber ufak kabine koymuştu.

Öyle yaptığına yemin edebilirdi.

Ve kâseler. Neden onların yerini değiştirecekti ki?

Ama değiştirmiş olmalıydı. Haritayı işaretlemiş olması gerektiği gibi. Sadece kafamdan silmiş olmalıyım. Ruhsal çöküntü yaşadığı günlerdeki gibi yine bazı hatırlarını kaybettiğine inanmak istemiyordu. Ama kâseler kabindeydiler, değil mi?

Mac Drubber'ın onların yerini şaka niyetiyle değiş-

tirmiş olması bir hayli olanaksızdı. Geriye bir tek kendisi kalıyordu.

Kendisini sadece stresten dolayı olduğuna dair temin etti. Bir travma geçirmişti, zihni zehirlenmişti, bu yüzden o da birkaç şeyi yanlış yere koymuştu. Sorun değildi, eğer ne olduğunu tanımlayabiliyorsa bir problem olmak zorunda değildi.

Kâseleri geri taşıdı, ihtiyacı olanı tezgâha geri kalanları da ait oldukları yere bıraktı.

Bu konuda daha fazla düşünmeyi reddederek kendini yemek yapmaya verdi.

* * *

Vardiyası bittiğinde, kapının kilidini tekrar açtı ve bu sefer bütün eşyalarını kontrol etti. Dolapları, kabini, ilaç dolabını, çamaşır dolabını.

Her şey olması gerektiği yerdeydi. O yüzden sabahki küçük olayı bir kenara bıraktı, Mac'in teslim ettiği yeni kavurma tenceresini yıkadı. Ve en sevdiği işi yapmaya başladı.

Samimi bir akşam yemeği hazırlamayalı oldukça uzun bir süre olmuştu. Ve onun için bu, aşkın yeni baştan keşfedilmesi gibiydi. Bütün o dokular, şekiller, kokular, seçimler, hepsi duygusaldı, ruhsaldı, fizikseldi.

Sebzeler kaynayıp, rostonun suyunda kahverengileşirken, nefes alması için bir şişe Cabernet açtı. Tezgâha servisleri yerleştirmeye başladığında parlak ve desenli kumaş peçeteleri almanın büyük ihtimalle aptalca olduğunu düşündü ama böylesine bir yemekte kâğıt mendil kullanamazdı.

Hem basit beyaz tabakların üzerinde çadır gibi yükselirlerken çok güzel görünüyorlardı. Ve mumlar çekici oldukları kadar kullanışlıydılar da. Belki elektrikler kesilebilir, el fenerinin pili de bitebilirdi. Hem küçük mavi mumluklar ona çok da pahalıya mal olmamışlardı.

Bir süre burada kalmaya karar vermişti, değil mi? Odayı biraz daha ev gibi, kendi evi gibi yapması için birkaç şey almanın ne gibi bir zararı dokunabilirdi? Zaten çek defterinden sayfalar koparıp halılar, perdeler, tablolar alıyor değildi ki.

Gerçi parlak renkli bir kilim, eski, yaralı döşeme tahtasının üzerinde fena durmazdı. Buradan ayrılmadan önce satabileceği bir şey.

Saatini kontrol etti ve mantarların içine yerleştireceği dolgu malzemesini hazırlarken mırıldandığını fark etti. Bunun iyi bir işaret olduğuna karar verdi. İyi olduğuna dair sağlam bir işaret. Endişelenecek hiçbir şey yoktu.

Mutfakta çalıştığı zamanlarda her zaman müzik olurdu – rock, opera, New Age – o anki ruh haline ve yemeğe ne uyuyorsa onu dinlerdi.

Belki tezgâha küçük bir CD çalar alabilirdi, birileri evine geldiği zaman kullanmak için. Yeni takılan kilidin, eski kapının soluk boyasıyla zıtlık oluşturan güven verici parıltısına göz attı. Burada güvendeydi, o zaman niye aynı zamanda mutlu ve rahat da olmuyordu ki?

Yeniden yürüyüşe çıkacaktı. Ve gölde gezintiye çıkmak için bir bot kiralamayı da aklına koymuştu. Kürek çekmek ne kadar zor olabilirdi ki?

Bu, öyleymiş gibi davranmak yerine normal olma yolunda başka bir adım olurdu.

Bir randevusu vardı değil mi? Bir çeşit. Ve bu olduk-

ça normal bir şeydi. Tıpkı Brody'nin on dakika gecikmesinin normal olması gibi.

Tabii gelmekten tamamen vazgeçmediyse. Aralarında olanları – ya da neredeyse olacakları – baştan düşünmediyse, işler daha karışık olmaya başlamadan çekilmeye karar vermediyse. Bir adam neden duygusal olarak tepetaklak olmuş biriyle yüzgöz olmak istesin ki? Kapı kilidini üç kere kontrol etmesine rağmen bir şekilde kapıyı hâlâ açık bırakmayı başarabilen birisiyle. Haritanın her tarafını işaretlediğini hatırlayamayan birisiyle. Yürüyüş botlarını mutfak dolabına koyan birisiyle.

Uyurgezer olmalıyım, diye düşündü Reece. İlerleyeceğime geri gidiyorum. Bir sonraki hareketi, sokaklarda çıplak gezmek olacaktı.

Durdu, gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. Mantarları, biberleri, soğanları ve pişen eti kokladı.

Yalnızca güvende değildi, aynı zamanda oldukça aklı başında ve üretkendi. İyi bir yemek hazırlamaktan başka sorun etmesi gereken hiçbir şeyi yoktu. Bunları düşünürken, kapıda ayak sesleri duydu.

İçinde hafif bir korku hissetti. Kapı vurulduğunda sakinleşmişti bile. Ellerini bulaşık bezine silerek kapıya doğru yürüdü.

Sakin ol, diye düşündü. "Brody?"

"Başka birisini mi bekliyorsun? Yemekte ne var?"

Reece, kapıyı açtığında gülümsüyordu. "Somon kroket ve buharda kuşkonmaz, yanına da polenta."

İçeri girerken Brody'nin gözleri kısıldı. Sonra havayı iyice kokladı ve bütün dişlerini göstererek sırıttı. "Et. Görünüşe göre bunu başka bir zamana saklamak isteyebilirsin."

Reece şarabı aldı; hoş bir Pinot Grigio.

"Sağ ol. Ben de az evvel Cabernet açmıştım, bir kadeh istersen?"

"Bu teklifi geri çeviremem." Brody ceketini çıkarttı ve sandalyenin arkasına attı. "Yeni kilit mi taktırdın?"

Ne kadar dikkatli, diye düşündü Reece.

"Bay Drubber taktı. Sanırım biraz aşırı oldu ama artık daha rahat uyuyabilirim."

"Televizyon. Yavaş yavaş dünyaya dönmeye başlıyorsun."

"Teknolojiyi kucaklamaya karar verdim." Reece ona bir kadeh şarap doldurdu. Sonra fırından eti aldı ve ocağın üzerine indirdi.

"Ah, tıpkı annemin yaptığı gibi."

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Annem eve ısmarladığımız yemekleri bile yakardı."

Gülümseyerek mantarları doldurmayı bitirdi. "Ne iş yapıyor?"

"Psikiyatrist. Kendi muayenehanesi var."

Reece, karnına inen darbeyi görmezlikten gelmeye çalışarak mantar dolmalarına konsantre oldu. "Ah."

"Ve makrame yapıyor."

"Ne yapıyor?"

"Düğümlü örgü sanatı. Sanırım bir keresinde küçük bir stüdyo dairesi yapmıştı. Eşyalı. Bir saplantı."

Reece mantarları fırına yerleştirdi ve zamanı ayarladı. "Peki baban?"

"Babam dışarıda barbekü yapmayı sever. Kışın dâhil. Üniversitede öğretim üyesi. Roman Dilleri Profesörü. İnsanlar tuhaf bir çift olduklarını düşünür. Annem

yoğun ve girgindir, babam ise çekingen. Ama iyi anlaşıyorlar. Şarap içmiyor musun?"

"Biraz sonra." Zeytin tabağını çıkarttı. "Kardeşin var mı?"

"İki kardeşim var, bir erkek bir kız."

"Hep bir kardeşim olsun istemişimdir. Kavga edecek biri ya da otoritelere karşı çıkmak için yardım alacak biri. Ben tek çocuğum, ebeveynlerim de öyleydi."

"Şükran günlerinde daha fazla hindi demek."

"Hep iyi bir yanı vardır. Maneo'nun Yeri'nde da çalışmayı sevmemin bir nedeni de hep çok kalabalık, gürültülü ve çarpıcı olmasıydı. Evde o şekilde değildik. Büyük annem harikadır. Sakin, adaletli ve sevgi dolu. Bana karşı hep iyi." Kadehini kaldırıp bir yudum aldı. "Son birkaç yılda ona endişelenmesi için çok fazla neden verdim."

"Nerede olduğunu biliyor mu?"

"Elbette. Birkaç haftada bir evi arıyorum, sık sık e-posta yolluyorum. Büyük annem bunu çok seviyor. Çok modern ve meşgul bir kadın, kendine ait dolu dolu bir hayatı var." Mantarları kontrol etmek için döndü ve kızarmaları için dereceyi arttırdı. "Ben doğmadan önce büyük babamdan boşanmış. Onu hiç görmedim. Sonra da kendi dekorasyon işini kurmuş."

Reece dalgın bir halde küçük odanın içinde göz gezdirdi. "Buraya hiçbir şey yapmadığımı görse çok üzülürdü. Neyse, yolculuk yapmaya bayılır. Annemle babam ben on beş yaşındayken trafik kazasında öldüklerinde bir sürü şeye ara vermek zorunda kaldı, beni o büyüttü. Boston'dan ayrılmamı istemedi ama kalamazdım."

"Sakin, adaletli ve sevgi dolu olduğuna göre, büyük ihtimalle mutlu olmanı Boston'da olmandan daha fazla istiyordur."

"Haklısın, ama ben son aylarda yaşadığım suçluluklardan zaten payımı aldım. Neyse, genelde iyi olduğuma dair onu ikna ediyorum. Şimdi Barselona'da bir iş gezisinde."

Mantarları fırından çıkarttı ve üzerlerine parmesan peyniri serpiştirdi. "Bunlar taze parmesanla daha iyi olurdu ama bulamadım, tozu da iş görür."

"Sanırım yine de birkaç tane yiyebilirim."

Mantarları servis tabağına geçirdikten sonra aralarındaki tezgâha koydu. "Bu iki yıldır birisi için hazırladığım ilk yemek."

"Her gün aşağıda yemek yapıyorsun."

Reece başını iki yana salladı. "O iş için. Keyif için yaptığım ilk yemek. Öteki akşam sayılmaz. O elimdekilerle çabuk çabuk ne yapabilirim kaygısıyla hazırlanmıştı. Bunu yapmayı özlemişim ve bu akşama kadar ne kadar çok özlediğimi de fark etmemiştim."

"Yardımcı olduğuma sevindim." Çatalına bir mantar aldı ve ağzına attı. "Güzel."

Reece de bir tane aldı ve gülümsedi. "Evet, öyleler."

* * *

Çok zor olmamıştı. Evde kalmak, onun için dışarıya çıkmaktan çok daha kolay olmuştu. Evinde yemek için son hazırlıkları yapmanın tadını çıkartıp rahat davranabilmişti. Ve garip bir şekilde Brody ile birlikteyken de bu rahatlık devam edebilmişti.

"Yemeği tabaklara servis etsem daha iyi olur. Senin için sorun olur mu?"

"Hayır, lütfen." Şarap kadehiyle tabağını işaret etti. "Cimrilik yapma."

Reece servis yaparken Brody ikisinin de kadehini doldurdu. Son geldiğinde burada olmayan mumlar, havalı peçeteler ve karabiber değirmeni dikkatinden kaçmamıştı. Hepsi yeniydi.

Ve Reece'in yatağının yanı başındaki küçük masanın üzerinde duran kitabı da dikkatini çekmişti.

Demek sonunda yerleşiyor, diye düşündü Brody. Çok geçmeden birkaç vazo çiçekle duvarlarda resimler göreceğini de tahmin etti.

"Kitabına başladım." Reece konuşurken birden ona bakınca Brody'nin kalbi hızlı bir sarsıntı geçirdi.

Kadının gözleri gerçekten de insanı fena yapıyordu.

"Yemekleri nasıl buldun?"

"Beğendim." Tezgâhın etrafından dolaşarak yanına oturdu ve peçetesini kucağına örttü. "Korkutucu ve bu güzel bir şey. Sakinleşmemi sağlıyor. Jack'i sevdim, beceriksizin teki. Umarım sonunda kendini o delikte bulmaz. Bence Leah onu yola getirebilir."

"Kadınların yapması gereken bu mu? Erkekleri yola getirmek?"

"İnsanlar insanlara düzelmeleri için yardım etmeliler, tabii yapabildikleri zaman. Eğer yeterince umursuyorlarsa. Leah onu umursuyor. O yüzden umarım sonunda birlikte olurlar."

"Ve sonsuza kadar mutlu olurlar?"

"Eğer sonunda adalet kazanmazsa ve aşk çemberini

tamamlamazsa, kurgu romanlarının amacı ne ki? Gerçek hayat oldukça boktan zaten."

"Sonsuza kadar mutlu oldular sonu Pulitzer kazandırmıyor."

Onu bakarken dudağını ısırdı. "Peşinde olduğun şey o mu?"

"Öyle olsaydı, hâlâ *Tribüne* için çalışıyor olurdum. Wyoming'deki bir restoranın üst katında fırınlanmış bonfile yapmak ya da o restoranda hamburger etlerini çevirmek de sana Pulitzer'ın epikür felsefesindeki eşdeğeri her ne ise onu kazandırmayacak."

"Ben de bir zamanlar istediğimin o olduğunu düşünüyordum. Önemli ödüller, takdirler. Fırınlanmış bonfile yapmayı tercih ederim." Bir dakikalığına duraksadı. "Bu arada fırınlanmış bonfileyi nasıl buldun?"

"Sana bir ödül verebilirdim." Bir parça daha kesti ve tereyağlı çörekle birlikte ağzına attı. "Çörekleri nereden aldın?"

"Ben yaptım."

"Hadi canım." Duyduğu kuşku ani ve içtendi. "Unla falan mı?"

"O malzemelerden sadece bir tanesi." Bir tane daha alması için sepeti uzattı.

"Evimdeki hazır yemeklerden birkaç gömlek üstün."

"Öyle olduğunu ümit ediyorum. Ben bir yemek züppesiyim," dedi ve Brody ona gülümsedi. "Kilerinde neler olduğunu tahmin etmeme izin ver. Dondurulmuş pizza, konservelerce çorba ve fasulye, mısır gevreği kutuları, sosis ve şu uçaklarda verilenlere benzeyen hazır yemeklerden."

"Makarnayı unuttun."

"Ah, elbette. Bekâr bir adamın başlıca öğünü. Peynirli makarna. Leziz."

"Beden ve ruhu bir arada tutuyor."

"Evet, tutkal gibi."

Tabağına fırınlanmış küçük patateslerden aldı. "Beni hep böyle besleyecek misin, Sıska?"

"Arada sırada olabilir, bu ikimiz için de faydalı olur sanırım. Hem ben -" Dışardaki patlama sesiyle birlikte sesi aniden kesilen Reece çatalını düşürdü.

"Carl'ın kamyonu," dedi Brody sakince.

"Carl'ın kamyonu." Şarap kadehini iki eliyle kaldırdı. "Her seferinde beni korkutuyor. Keşke şu lanet şeyi tamir ettirse."

"Yalnız değilsin. Bütün Fist arkanda. Hiç bunları yazıyor musun?"

"Neyi?"

"Yemek tariflerini."

"Ah." Canı istememesine rağmen çatalını almak için kendini zorladı. "Elbette. Ben çıldırmadan önce de düzenli ve inatçı biriydim. Bilgisayarımda hepsi düzenlenmiş halde bir sürü tarifim var, iki tane de yedek disketim var. Neden? Çöreklerle şansını denemeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır. Sadece neden yemek kitabı hazırlamadığını merak ettim."

"Bir zamanlar eninde sonunda hazırlayacağımı düşünürdüm, Yemek Kanalı'nın baş şeflerinden bir tanesi olduğum zaman mesela," diye ekledi gülümseyerek. "Gençlere, yemek partilerine yönelik, eğlenceli ve modern bir şeyler."

"Bir şey yapmak istiyorsan, hemen yapmalısın."

"Ufukta Yemek Kanalı göremiyorum. Televizyon programı üstesinden gelebileceğim bir şey değil."

"Ben yemek kitabından bahsediyordum."

"Ah. Onu ben...epeydir düşünmemiştim. Hımm." Neden bir yemek kitabı yazmıyordu ki? Elinde yüzlerce tarif vardı ve hepsini de test etmişti.

"Belki biraz oyalanabilirim."

"Eğer istersen yayın evi temsilcimle konuşabilirim."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

Brody tabağındaki son eti de yedi. "Nefisti. Eğer bir roman taslağı hazırlamış olsaydın, okumam için ya kafama silah dayaman gerekirdi ya da benimle yatman. Eğer kitabın tamamen berbat değilse yayıneviyle iletişime geçebilirdim. Ama yemeklerini bizzat tattığım için, teklifi silah ve seks olmadan da rahatlıkla yapabilirim. Sana kalmış."

"Mantıklı görünüyor," diye karşılık verdi. "Yayınevi temsilcine o şartlar altında kaç tane taslak yolladın?"

"Sıfır. Birkaç sefer konu açıldı ama hep aralardan derelerden sıyrılmayı başardım."

"Eğer bir teklif oluşturmayı başarabilirsem ve yayınevin de o teklifi kabul ederse seninle yatmam gerekecek mi?"

"Eh, tabii." Sanki soru anlamsızmış gibi kafasını salladı. "Kesinlikle."

"Hımm. Düşüneceğim." Tekrar rahatlayarak elinde kadehiyle arkasına yaslandı. "Daha ister misin diye sorardım ama bir; Bay Drubber'a artanların bir kısmı için söz verdim, iki; evine gittiğinde sonra sandviç yapabilesin diye sana paket hazırlayamazdım, ve üç; tatlı için de biraz yerin kalsın istedim."

Brody'nin aklı birinci maddede kalmıştı. "Nasıl oluyor da artanları Mac kapıyor?"

"Yeni kapı kilidimi monte ettiği için. Ödememe de izin vermedi."

"Seni epeyce seviyor ha?"

"Ben de onu seviyorum. Neden evli değil?"

Brody yüzünü kederle ekşiterek iç geçirdi. "Tipik bir kadın sorusu. Senden daha büyük umutlarım vardı."

"Haklısın, pek yaratıcı değildi. Ama onun için fırında bonfile yapan, dükkânında birlikte çalışabileceği birisi olsun isterdim."

"Fırında bonfile kısmını şimdilik sen idare ediyorsun ya işte. Dükkânda da Leon ve Yaşlı Frank yardım ediyorlar. Mac'in ihtiyacı olduğu zamanlar Beck de yarı zamanlı çalışıyor."

"Yine de birisinin seninle beraber çalışıp akşamında da güzel, sıcak bir yemek yemeni önemsemesi gibi değil."

"Söylentiye göre çeyrek asır önce kalbi kırılmış, kilise mihrabında değilse bile basamaklarındayken terk edilmiş. Kadın en iyi arkadaşıyla kaçmış."

"Ciddi olamazsın. Ciddi misin?"

"Öyle söylüyorlar. Büyük ihtimalle daha dramatik olsun diye epeyce ballandırılmış hali. Ama tabii gerçeklik payı da yok değildir."

"O sürtük. Onu hak etmemiş."

"Mac büyük ihtimalle kadının ismini bile hatırlamıyordur."

"Elbette hatırlar. Bahse girerim ki şimdiye dördüncü evliliğini yapmıştır. Ayrıca üçüncü yüz estetiğinden kaynaklanan yan etkiler nedeniyle ağır bir ilaç bağımlılığı vardır."

"Çok acımasızsın. Bu hoşuma gidiyor."

"Konu birinin sevdiğim birine zarar vermesine gelince hırçınlaşırım. Pekâlâ, ben buraları temizlerken neden sen de salona geçip şarabının keyfini çıkartmıyorsun?"

"Bana temizin tanımını yapsana."

"İzle ve öğren."

"Olur ama buradan manzara daha güzel. Birkaç sene öncesinden bir fotoğrafını gördüm. İnternet üzerindeki dergi, gazete yazılarından," diye açıklama yaptı, Reece ona anlamayan gözlerle bakınca.

"Neden beni araştırıyordun?"

"Meraktan. Saçın daha kısaydı."

Reece tabakları aldı ve lavaboya götürdü. "Evet. Eskiden Newberry'de lüks bir kuaföre giderdim. Pahalı ama her kuruşuna değer. Ya o da zamanlar bana öyle gelirdi. Kuaföre gitmeyeli..." Musluğu açtı ve bulaşık deterjanını lavaboya püskürttü. "Ben de uzamasına izin verdim."

"Saçların güzel."

"Eskiden kuaföre gitmeye, birilerinin benimle, görünüşümle o kadar ilgilenmesine bayılırdım. Orada öylece oturup bana ikram ettikleri şarabı içer, dışarı çıktığımda kendimi taze ve yeni hissederdim. Kadın olmaktan hoşlandığım alanlardan biriydi."

Artan yemekleri restorandan aldığı iki paket servis kutusuna bölüştürdü. "Hastaneden çıktıktan sonra, büyükannem beni kuaförümde bir bakım gününe götürmüştü. Saç, tırnak, yüz, masaj rezervasyonu yapılmıştı. Herkes o kadar özenli, o kadar nazikti ki. Soyunma odasında paniğe kapıldım. Bornozu giymek için gömleğimin düğmesini bile çözememiştim. Hemen oradan kaçmam gerektiğini hissetmiştim."

Mac için hazırladığı kutuları buzdolabına kaldırdı. "Kuaförüm çok tatlı birisiydi. Benim için eve gelmeyi teklif etmişti. Ama ben yapamıyordum işte."

"Neden?"

"Yaşadıklarım yüzünden sanırım."

"Bu çok aptalca."

"Belki de, ama gerçekti. Ve utanmak korkmaktan daha kolaydı."

"Belki tekrar denemelisin."

Omzunun üzerinden ona sertçe baktı. "O kadar kötü mü görünüyorum?"

"İyi görünüyorsun. Şanslı genlere sahipsin. Ama hoşuna giden bir şeye tekrar kavuşmaya çalışmamak aptallık."

Şanslı genler, diye düşündü Reece bulaşıkları süzgece yerleştirirken. Tam olarak şairane bir iltifat değildi. Yine de görünüşüyle ilgili çok uzun zamandır hissettiğinden daha iyi hissetmesini sağlamayı başarmıştı.

"Listeme eklerim."

Reece dönüp ellerini bezle kuruladığı sırada, Brody de iskemlesini iterek kalktı. Reece - aklından geçse de - bir adım geri atmadı. Geri çekilmenin işe yaramayacağını biliyordu. Dahası ondan bir adım uzaklaşmak mı, yoksa ona doğru bir adım daha atmak mı istediğinden emin değildi.

Brody bezi elinden aldı ve onu ürküten bir kesinlikle kenara attı. Tıpkı kaportasında yaptığı gibi ellerini yine iki yanına, bu sefer lavabonun köşesine yerleştirmişti. "Tatlı olarak ne var?"

"Elmalı puding yanında da vanilyalı puding, dolaptan çıkartmam..."

Brody'nin dudakları onunkini yakalamıştı, kararlı

ve güçlüydü. Reece, onun dilindeki şarabın tadını aldı.

"Ah Tanrım," diyebildi güçlükle.

"Belki de uzansan daha iyi olur."

"İyi olur. Çarşafları bile yıkadım, her ihtimale karşı."

Brody'nin dudakları büzüldü. "Çarşafları yıkadın."

"İyi olacağını düşündüm. Ama... Bir adım geri gider misin? Nefes alamıyorum."

Brody biraz doğruldu. "Böyle iyi mi?"

"Evet ve hayır." Çok ikna edici, diye düşündü Reece. İlk izleniminde onun hakkında vardığı yargılar hâlâ geçerliydi. Yakışıklı değildi ama çok ikna edici bir şekilde çekiciydi. Mutlak surette erkeksi. Büyük eller, büyük ayaklar, sert dudaklar ve sert bir vücut.

"Seninle yatağa gitmek istiyorum. Bütün o duyguları tekrar yaşamak istiyorum. Ama sanırım kendimden birazcık daha emin olana kadar beklemem gerekiyor."

"Ve benden."

"Seninle ilgili sevdiğim şeylerden biri de bu, anlarsın ya. Senin için normal bir şey, biliyorum. Benim için ise o içtenliği tekrar sağlamak devasa bir adım. Sanırım ikimiz de emin olmalıyız çünkü senin için de ağır bir yük."

"Tamam. Benimle benim iyiliğim için yatmıyorsun."

"Bir anlamda."

"Çok düşüncelisin." Brody Reece'i aniden kendine doğru çekerek tekrar dudaklarına yapıştı. Bu sefer elleri lavabo ucundan ayrılarak göğüslerinin, belinin, kalçasının üzerinde gezinmeye başladı. Ve bir kere daha, geri çekildi. "Elmalı puding de neyin nesi?"

"Ne? Ah, bekle." Reece gözlerini yumdu ve sakinleşinceye kadar bekledi. "Çok lezzetli bir şey. Git otur,

bana bir dakika ver ve sana ispatlayayım. Kahve ister misin?"

"Kahven yok ki."

"Aslında . . ." Tekrar ona dokunmaktan kaçınmak için yana doğru bir adım attı ve tezgâhın üzerindeki termosu aldı. "Aşağıdan biraz aldım."

"Kahve mi aldın?"

Bir kereliğine onu şaşırttığını görmüştü. "Tek şekerli değil mi?"

"Evet, sağ ol."

Reece tatlıyı hazırladı ve salonda servis etti. "Belki seks değil ama bir akşam yemeği için iyi bir kapanış."

Brody tatlıdan bir kaşık oldu. "Bütün hayatım boyunca neredeymiş bu?"

"Bunu yapmayı babam için öğrenmiştim. En sevdiği tatlılardandı."

"Zevk sahibi bir adammış."

Reece gülümsedi ve kendi tabağındakiyle oynadı. "Bugün hiç... bahsetmedin. Adına ne demek gerekiyor bilmiyorum ama..."

"Sanırım aradığın kelime *cinayet.*"

"Evet, *cinayet.* Şerifin teorilerinden bir tanesi de olayı gördüğüm yeri karıştırmış olmam ve kadının ölmediği. Belki birkaç kişiyi tartışırken görmüşüm ama cinayet değilmiş. Bu yüzden de kimse benim gördüğüm kadına benzer birisi için kayıp ilanı vermemiş."

"Ve sen bu fikre katılmıyorsun."

"Hem de hiçbir noktasına. Ne gördüğümü, nerede gördüğümü biliyorum ben. Belki kayıp ilanı verilmemesinin nedeni kimsenin onu önemsememesiydi. Ya da kadın Fransız'dı."

Brody gülümsedi. "Her nereden gelmiş olursa olsun, mutlaka onu gören birileri olmuştur. Benzin alırken, erzak alırken, otelde, kamp yerinde. Onu ne kadar iyi tanımlayabilirsin?"

"Sana anlattım ya."

"Hayır, demek istediğim, onu bir sanatçıya tarif edebilir misin?"

"Polis çizeri gibi mi?"

"Angel's Fist'de öyle şeyler yok elbette. Ama birkaç sanatçımız var. Doktoru düşünüyordum."

"Doktor mu?"

"Kara kalem çalışmaları yapıyor. Hobi olarak ama hiç fena değil."

"Ve bir cinayet kurbanını tarif ediyor olacağım değil mi? Tıbbi muayene değil?"

Brody omuz silkti. "Eğer Doktor'a güvenmiyorsan başka birini bulabiliriz."

"Sana güveniyorum." Brody kaşlarını çatınca Reece gülümsedi. "Gördün mü? Senin üzerine binecek olan yükten bahsetmiştim. Sana güveniyorum," diye tekrarladı, "o yüzden de bunu Doktor Wallace ile denemeye razıyım, tabii eğer benimle gelirsen."

Brody onunla beraber gitmeye karar vermişti bile. Olayın herhangi bir boyutunu kaçırmasına imkân yoktu. Ama tatlısını yemeye devam ederken kaşını çatmaya devam etti. "Seninle beraber gelmemi istiyorsun, peki zahmetime karşılık ne önerebilirsin? Dolabındaki beyaz şarapla beraber gidebilecek bir şeyler umuyorum."

"Pazarım boş. Yemek hazırlarım."

Kâsesindeki son parçayı da ağzına attı. "Sana güveniyorum. Doktor'la konuşacağım."

12

"Ee nasıl gitti?" diye sordu Linda-gail, Reece'i dirseğiyle dürtükleyerek.

"Ne nasıl gitti?"

"Brody ile dün geceki randevun."

Okuldan çıkıp gelmiş çocukların sipariş ettiği hamburgerleri ızgarada çevirdi. "Ona sadece akşam yemeği hazırladım. Bir yardımı için geri ödeme."

"Sadece akşam yemeği." Linda-gail, bulaşıkları yıkayan Pete'e göz kırptı. "Ve onun üzerine başka bir şey yapmadığınızı mı söyleyeceksin bana?"

"O bana âşık," dedi Pete bulaşıkları lavabonun içine koyarken

"Doğru. Her iş günü kendime hâkim olma mücadelesi veriyorum."

"Mum aldığını biliyorum," dedi Linda-gail. "Ve lüks bir şarap."

"Tanrım." Reece gülmesi mi sinirlenmesi mi gerektiğinden emin olamadı. "Fist'de hiç sır saklanmaz mı?"

"Aydınlatamayacağım hiçbir sır yoktur. Hadi ama, biraz anlatsana. Kendi aşk hayatım son zamanlarda Pete'in saçları kadar kıtlık içinde."

"Hey! Saçlarım sadece bolluk dönemleri arasında geçici olarak dinleniyor." Pete kalan birkaç tutam saçına dokundu. "Yeni bir hasat beklentisiyle kafa derimin şimdiden karıncalandığını hissedebiliyorum."

"Biraz daha gübrelenmesi lazım. Güzel öpüşüyor mu?" Linda-gail bir şeyler öğrenme konusunda kararlıydı.

"Pete mi? İnanılmaz. İnsanı eritip bitiriyor. Sipariş hazır," dedi Reece hamburgerleri, patatesleri ve lise kalabalığının tabaklarında ziyan olacağını çoktan bildiği küçük lahana salatası tepeciklerini servis tabaklarına yerleştirmeyi bitirince.

"Er ya da geç baklayı ağzından çıkarttıracağım." Linda-gail servis tabaklarını alıp mutfaktan çıktı.

"Ben muhteşem öpüşürüm," dedi Pete. "Bilgine."

"Bundan hiç şüphem yok."

"Benim gibi adamlar – bilirsin, *sıkı* adamlar – dehşet yumruk atarız. Aslında biz... Kahretsin!"

"Şu an bunun için gerçekten hiç zamanım yok, Pete." Reece gülümseyerek bulaşıkçıya döndü.

Ve birden dizleri boşaldı. Ellerinden yere, ayaklarına kanlar damlıyordu.

"Bu bana suyun içinde ne olduğuna dikkat etmeyi öğretir umarım, bayağı sağlam kesildi ha? Hey. Hey. Hey!"

Pete'in bağırışlarını sanki o bir dağın tepesinde, kendisi de altındaki vadideymiş gibi duyuyordu. Sonra bağırışlar uğultuya dönüştü, uğultu da sessizliğe.

Yanaklarına çabuk çabuk çarpan tokatlar onu kendine getirdi. Joanie'nin suratı görüş alanına girdiği zaman, midesinde bir bulantı hissetti. "Kan."

"O iyi mi? Tanrım, Joanie, çok sert düştü. Yetişemedim. O iyi mi?"

"Başımın etini yemeyi kes artık Pete. Bir şeyi yok." Fakat Joanie Reece'in başının arkasını eliyle yokluyor, şişmiş bir yer var mı diye kontrol ediyordu. "Sen de yürü doktora git, elini diktir."

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Beyin sarsıntısı falan geçirmesin."

"Bu kaç?" diye sordu Joanie.

"İki."

"Bak, o iyi. Şimdi git, sen de eline baktır. Doğrulabilir misin, Reece?"

"Evet. Pete." Baş dönmesi ve titremeyle mücadele ederek mutfak zemini üzerinde doğruldu. "Kötü mü? Elin."

"Ah, Doktor hemen diker."

Elinin etrafına bir bez dolamıştı ama Reece bezin üzerinden akan kanın kırmızısını görebiliyordu. "Üzgünüm."

"Benim suçum. Acele etmeden kalk, dikkat et." Doğrulmadan önce Pete sağlam eliyle Reece'in sırtını sıvazladı.

"Kafasının arkası şişmek üzere, sana biraz buz getireyim."

Reece Joanie'yi parmaklarından tuttu. "Sadece nefesimi düzenlemem gerek. Birisi Pete'le beraber gitmeli, kötü bir kesik."

"Bir dakika kıpırdama." Joanie ayağa kalktı. "Hey Tod! Sen Pete'i doktora götür. Sandviçin beş dakika bekleyecek ama ücretsiz olacak." Reece'e döndü. "Tatmin oldun mu?"

"Hâlâ kan var."

"Görebiliyorum. Bıçakla kesince kan akar. Hepsi bu. Mutfakta böyle kazalar hep olur."

"Ben temizlerim Joanie." İçeri Linda-gail girdi. "Masalarıma Juanita bakacak."

Joanie bir şey söylemeden buzluktan küçük bir buz paketi çıkardı ve ince bir beze sardı. "Bunu şiş olan yerde tut," diye emretti Reece'e. "Ayaklarını tekrar kullanabildiğin zaman da yukarı çık. Dinlen. Buradan sonrasını ben hallederim."

"Hayır, ben iyiyim. Çalışabilirim. Çalışmayı tercih ederim."

"İyi. Kalk o zaman, bakalım ayaklarının üzerinde ne kadar dengede durabiliyorsun. Betin benzin atmış," dedi Joanie, Reece kendini yerden kaldırmak için tezgâhın köşesinden tutunca. "Ara ver. Biraz hava al. Su iç." Reece'in eline bir su şişesi sıkıştırdı. Rengin yerine gelirse, işe devam edebilirsin."

"Biraz hava almak iyi gelecektir, sağ ol."

Joanie başıyla işaret edince, Linda-gail de arka kapıdan Reece'le birlikte çıktı.

"Oturmak ister misin?" diye sordu Reece'e.

"Hayır, sadece bir dakika buraya yaslanacağım. Bana göz kulak olman gerekmiyor. Sadece kendimi biraz sersem hissediyorum. Bir hayli de aptal."

Ve titrek, diye düşündü Linda-gail ve Reece'in bir türlü sabitleyemediği elinden su şişesini alarak kapağını kendisi açtı. "Bana da aynısını örümcekler yapıyor. Sadece büyük olanlar, hani şu isterlerse sırtlarında iri bir kediyi bile taşıyabilecek gibi olanlar değil. O minik ısırgan olanlar bile tüylerimi diken diken ediyor. Bir keresinde

gördüğüm örümcekten kaçarken kapıya toslayıp fena bir şekilde düşmüştüm."

"O buzu kafana geri koy. Bahse girerim, şimdi kafanda büyük bir örümcek taşıyormuşsun gibi bir ağrı vardır."

"Sanırım öyle, ama Pete..."

"Senin bayılman Pete'i o kadar korkuttu ki kendi acısını unuttu. Bu da bir şey."

"İyi bir şey."

"Ve Joanie ikiniz için de çok endişelendiği için, Pete'in elindeki dikişler iyileşene kadar yeni bir bulaşıkçı bulması gerektiğine sinirlenemedi. İki adet iyi şey."

"Bende onlardan daha çok var."

"Daha sonra senin iyi şeylerini kutlamak için bira içmeye gitmek ister misin?"

Reece soğuk sudan bir yudum daha aldı. "Biliyor musun, aslında gitmek isterim."

* * *

Clancy'nin Yeri'ndeki yemekler bir bar için fena değildi. En azından üzerilerine bira dökülmüş gibi değildi. Ama Reece için daha önemli olan kısmı, geçmişine olan yolculuğunda geriye doğru bir adım daha atmış olmasıydı.

Bir arkadaşıyla barda oturuyordu.

Hem de onun doğu kıyısı anlayışlarına göre oldukça tuhaf bir barda.

Duvarlarda av hatıraları, hayvan başları asılıydı. İçi doldurulmuş ayı ve geyik kafaları çam ağacı kütüklerinden oluşturulmuş paneli süslüyorlardı.

Panelin daha görünür konumdaki alt kütükleri birkaç neslin sigara dumanı ve bira buharıyla sırılsıklam sarhoş olmuş gibi görünüyordu.

Aşınmış ve yaralı zeminin kendisi de büyük ihtimalle fıçılar dolusu birayla dövülmüştü. Alçak sahnenin önündeki küçük bir alan dans etmek için ayrılmıştı.

Bar büyük ve siyahtı. Michael Clancy tarafından idare ediliyordu. Adam on iki yıl kadar önce Cork'tan gelmiş ve damarlarında Kızılderili kanı olduğunu iddia eden Rainy ile evlenmişti. Clancy tam da olduğu gibi görünüyordu; iri, dobra bir İrlandalı bar sahibi. Rainy ise mutfakta patates, nacho ve o gün içinden ne geliyorsa onu hazırlıyordu.

Bar iskemleleri de yıllarca süren kıç darbelerine dayanamamış, eski parlaklıklarını yitirmişlerdi. Menüde Bud, Guinness ve birkaç yerel marka bira vardı. Eğer kadınsanız – ya da Clancy'ye göre muhallebi çocuğuysanız – Bud Light da içebilirdiniz. Bardaki kalabalık alkol şişeleri ağırlıklı olarak viskiden oluşuyordu.

Linda-gail Reece'i, Clancy'nin kutudan döktüğü şarabın ucuz ve tadının da ılık çiş gibi olduğu konusunda uyardı.

Başka bir bölümde birkaç bilardo masası vardı, topların birbirine çarpış sesleri barın köşelerinde asılı hoparlörlerden gelen sese karışıyordu.

"Başın nasıl?"

"Hâlâ omuzlarımın üzerinde ve büyük ihtimalle Pete'in elinden çok daha iyi durumda."

"Yedi dikiş. Uf. Ama geri döndüğünde üzerine titremen çok hoşuna gitti. O kızarmış alabalığı ayıklanmış olarak servis etmen."

"Tatlı birisi."

"Evet, öyle. Konu erkeklere gelmişken ve seni biraz da alkolle beslediğime göre, sökül bakalım. Brody ne kadar ateşli?"

Eğer kadın kadına bir arkadaşlık kuracaklarsa, Reece kendisinin de öyle davranması gerektiğine karar verdi. "Her an tutuşabilecek gibi."

"Biliyordum!" Linda-gail masaya bir yumruk indirdi. "Hemen anlaşılıyor. Gözlerinden, dudaklarından. Yani vücudu da belli ediyor ama özellikle dudakları. Isırılası."

"Öyle, itiraf etmeliyim ki, öyle."

"Başka hangi kısımlarını ısırdın?"

"Hepsi bu. Diğer tarafları üzerinde henüz düşünüyorum."

Linda-gail, gözleri kocaman, ağzı açık bir şekilde arkasına yaslandı. "Sende süper kahraman kontrolü olmalı. Bu özelliğin kimden miras kaldı?"

"Sanırım korkunun yan ürünü demek daha doğru olur. Başımdan geçenleri biliyorsun."

Linda-gail ikisine de birer dakika tanımak için birasından bir yudum aldı. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Bilmiyorum. Bazen ediyor, bazen de rahatlatıyor."

"Hakkında bir şey söyleyip söylemem gerektiğini bilemedim. Özellikle de Joanie..." Linda-gail'in sesindeki heyecan bir anda azaldı ve birasıyla ilgilenmeye başladı.

"Joanie ne?"

"Onun söylediğini söylememem gerekiyordu. Ama bir kere ağzımdan kaçırdığıma göre bir önemi yok sanırım. Peki, Joanie bizi fena halde haşladığından beri di-

yecektim. Bir gün Juanita senin hakkında atıp tutmaya başlamıştı ama kötü bir şey ima etmiyordu, bilirsin sadece meraktan dolayı. Çenesini kapalı tutamıyor ki. Aynı eteğini kapalı tutamadığı gibi."

Linda-gail birasından bir yudum daha aldı. "Neyse, Joanie kulaklarını güzelce çekti. Ve hiçbirimizin bu konuda seni sıkıştırmaması konusunda bizi uyardı. Ama şimdi konuyu sen açtığına göre, yani neredeyse sen açtığına göre..."

"Sorun değil." Joanie Parks'ın ona arka çıkması inanılmaz değil miydi? "Sadece hakkında konuşmayı sevdiğim bir şey değil."

"Seni suçlamıyorum." Linda-gail uzandı ve Reece'in elini sıktı. "Bir parça bile. Eğer ben öyle bir şey yaşamış olsam, hâlâ bir köşede kıvrılmış annemin adını sayıklıyor olurdum."

"Hayır, öyle olmazdın, ama yine de sağ ol."

"O zaman biz de sadece erkekler, seks, yemek ve ayakkabılar hakkında konuşuruz. Her zamanki şeylerden."

"Bana uyar." Reece bir nacho daha almak için uzandı. "Yemeğe gelince, bu gördüğünün üzerindekinin gerçek peynirle uzaktan yakından alakası yok."

"Turuncu." Linda-gail eline aldığı cipsi avokado sosu diye sunulan karışıma daldırdı. "Yeterince yakın sayılır. Bu arada aradaki farkı kapatmak açısından söylüyorum, ben de Lo ile evleneceğim."

"Ah, ah,Tanrım!" Reece elindeki soslu cipsi tabağa düşürdü. "Bu harika. Hiç haberim yoktu."

"Onun da yok." Linda-gail ağzına bir nacho daha attı. "Ve onu evlenmeye yakın bir şeylere sürüklemek bi-

raz daha sürecek sanırım. Ama ben uzun soluklu projelerde epey iyiyimdir."

"Ah. Yani ona âşıksın."

Genç kadının güzel yüzü yumuşadı ve gamzeleri derinleşti. "Onu hep sevdim. Yani on yaşımdan beri ve bu da epeyce uzun bir süre sayılır. O da beni seviyor ama üstesinden gelme yöntemi, benden ters tarafa doğru koşmak ve önüne gelen her kadını düzmek. Beni düşünmemek için. Ben de ona izin veriyordum, içinde kalmasın diye. Ama zamanı gelmek üzere."

"Hımmm. Çok değişik ve geniş fikirli bir yöntem Linda-gail."

"Son günlerde sıkmaya başladı ama."

"Onla ben hiç...yani merak ediyorsan."

"Biliyorum. Yapsanız da suçu sana yüklemezdim. En azından hepsini değil. Juanita ile hiç sorunumuz yok ve bir süre önce onu noel ağacı gibi aydınlatıyordu. Zaten onunla yatmayan kim kaldı ki?" Bir kahkaha patlattı. "Ama seni düzmüş olsa sana bira ısmarlamazdım. Biz birlikteydik, Lo'yla, on altı yaşındaydık ama hazır değildik. On altı yaşında kim hazır olur ki?"

"Şimdi hazırsın."

"Evet, artık öyleyim. Onun da ayak uydurması gerek. Bu arada Brody Fist'de kimseyle çıkmadı, eğer merak ediyorsan. Söylentiye göre bir süre Jackson'da görüştüğü bir avukat varmış, birkaç kere turistlerle tek gecelik ilişkiler. Ama kasabadan kimseyle değil."

"Bunu duymak güzel gibi. Aramızda ne olduğunu bilmiyorum, gerçekten. Biraz ateş haricinde."

"Ateş başlangıç için güzel. Bir aşçı olarak bunu biliyor olman gerekir."

"Bayağı uzun zaman oldu." Reece saçlarının uçlarıyla oynarken, Linda-gail'inkileri inceledi. "Saçını nerede yaptırıyorsun?"

"Acelem olduğu zamanlarda mı, yoksa savurganlık anlarında mı?"

"Savurganlığı düşünüyorum."

"Reece, Reece. Savurganlığı düşünmezsin. Savurgan olunur. Haftaya aynı gün izin vermesi için Joanie'yi kandırır birlikte gideriz, ne dersin?"

"Tamam. Ama seni uyarmalıyım. En son kuaförden randevu aldığım gün tavşan gibi kaçmıştım."

"Sorun değil." Linda-gail parmağındaki turuncu yapışkanı emdi ve sırıttı. "Yanımda biraz ip getiririm."

Reece de gülümsedi. O sırada yerel kovboylardan biri ufak sahneye doğru ilerledi. Uzun, ince bir adamdı.

"Canlı müzik mi? Eğlenceli oluyor mu?" diye sordu Reece adam mikrofonu alınca.

"Eğlenceyi neyle ölçtüğüne göre değişir. Karaoke." Linda-gail içkisini sahneye doğru kaldırdı. "Her akşam Clancy'nin Yeri'nde. Reuben Gates, Circle K'de Lo ile beraber çalışıyor."

"Kahve sade, yumurtalar ekmeğin üzerinde, domuz pastırması ve el yapımı patates kızartması, pazar sabahı müdavimlerinden."

"Doğru bildin. Oldukça iyidir."

Derin güçlü bir bariton sese sahipti ve "Ruby" şarkısının kendi versiyonunu söylemeye başlarken kopan çığlıklar ve alkış tufanına bakılırsa kalabalığın favorilerindendi biri olduğu açıktı.

Namussuz bir kadını konu alan şarkısını söylerken,

Reece onun Yılan Nehri'nde kırmızı avcı şapkası ve siyah ceketiyle durduğunu hayal etti.

O olabilirdi, diye düşündü. Elleri güçlüydü ve mikrofonun önünde durmuş şarkıyı söyleyen halinde bir sabitlik vardı.

Bu adam olabilirdi, pazar kahvaltısını hazırladığı adam olabilirdi. Ya da barda kamburlaşmış duran erkeklerden herhangi biri olabilirdi, tıpkı masalara yayılmış erkeklerden birisinin de olabileceği gibi. Herhangi biri katil olabilirdi. Herhangi biri diye düşündü, panik boğazını gıdıklamaya başlarken.

Etrafındaki sesler birbirine karışıyordu.

Ve sonunda boğazındaki kaşıntı büyüyerek bir yumruğa dönüştü, nefes yolunu tıkamaya başladı.

Linda-gail'in yüzünü, arkadaşının ağzının oynadığını görüyordu ama endişe kulaklarını tıkamıştı. Güçlükle bir nefes aldı. "Ne? Duyamadım..."

"İyi misin? Betin benzin attı. Başın ağrıyor mu?"

"Hayır. Hayır, iyiyim." Reece tekrar sahneye baktı. "Sanırım hâlâ kalabalık içinde olma konusunda bazı problemlerim var."

"Çıkmak ister misin? Kalmak zorunda değiliz."

Ve her kaçtığında, geriye doğru bir adım daha atmış oluyordu. Son bir kere daha geri çekilebilir miydi? "Hayır, hayır, ben iyiyim. Ah. Bunu hiç yaptın mı?"

Ruben şarkısını bitirmiş, coşkulu alkışlar eşliğinde sahneden inerken Linda-gail sahneye baktı. "Elbette. Yapmak ister misin?"

"Milyon dolar verseler olmaz. Şey, belki yarım milyon." Boşalan sahneye başka bir adam yürüdü ve bu se-

ferki kısa boylu olduğundan, Reece onu listeden eleyebilirdi.

Tatlı, yumuşak sesi Reece'i şaşırtmıştı. "Onu hatırlayamadım," dedi.

"O.A. Unger. Lise öğretmeni. O.A. Oyuncak Ayı demek. Ve şu da karısı, Arlene, şurada oturuyor. Beyaz gömlekli esmer olan. Joanie'nin Yeri'ne pek sık gelmiyorlar. İki çocuklu ev kuşları. Ama şarkı söylemek için haftada bir buraya geliyorlar. Arlene de okulda çalışıyor, kafeteryada. Birbirlerinin ilk göz ağrılarılar."

Gerçekten de öyle, diye düşündü Reece, oyuncak ayının aşk şarkısını karısının gözlerinin içine söylediğini görünce.

Kendine dünyada tatlılıkların da olduğunu hatırlattı. Ve aşk ve incelik. Tekrar onun bir parçası olmak, onu tekrar hissedebilmek güzeldi.

Ve gülmek de. Oyuncak ayıdan sonra sahneyi zavallı bir Dolly Parton klasiği ile devralan sarışının tenekeden kulakları ve alçak gönüllü bir mizah anlayışı vardı.

İki tam saat dolduğunda Reece bu akşamın onun için büyük bir başarı olduğuna karar vermişti.

Sessiz sokaklardan dairesine geri dönerken neredeyse kendini güvende ve rahat hissetmişti. Çok uzun zamandır bu iki duyguya da hiç bu kadar çok yaklaşmamıştı.

Kapıdan içeri girince, kendini neredeyse evinde gibi hissetti.

Kapıyı kilitleyip kapı kolunu kontrol ettikten sonra altına bir sandalye sıkıştırdı ve yıkanmak için banyoya gitti.

Küçük banyosunun kapısına geldiğinde donup kaldı.

Temizlik ürünlerinin hiçbiri lavabonun yanındaki dar rafta değildi. Gözlerini sımsıkı yumdu fakat açtığında hâlâ orada olmadıklarını gördü. İlaçlarını, diş macununu sakladığı aynalı ecza dolabını açtı ve orasının da boş olduğunu gördü.

Endişeyle odayı kontrol etmek üzere döndü. Yatak sabah bıraktığı gibi, özenle yapılmıştı. Çaydanlık ocağın üstündeydi. Fakat ayaklı askıda bıraktığından emin olduğu kapüşonlu kazağı yerinde değildi.

Ve yatağın altında olması gereken çantası, yatağın ucunda duruyordu.

Çantaya doğru yürürken ayakları birbirine dolanıyordu. Fermuarı açıp kıyafetlerini düzenli bir şekilde katlanmış olarak çantada gördüğünde, sızlanmaları kısık bir çığlığa dönmüştü.

Çantanın içini karıştırırken yanında getirdiği her şeyin orada durduğunu gördü. Hepsi dikkatlice katlanmış ve hazırlanmıştı. Gitmek için hazırdı.

Böyle bir şeyi kim yapardı?

Titreyen bacaklarına boyun eğerek yatağın kenarına oturuverdi. Ve gerçekle yüzleşti. Kimse yapamazdı. Kimse yapamazdı, yeni kilitle hiç kimse.

Kendisi yapmıştı. Kendisi yapmış olmalıydı. Bir çeşit içgüdü, çöküşünden geriye kalan bir şeylerin yüzeye çıkması. Koşmasını emretmişti, gitmesini, kaçmasını...

Neden hatırlayamıyordu?

İlk kez değil, diye hatırlattı kendine ve başını ellerinin arasına aldı. Bu, yaptığı bir şeyi hatırlayamadığı ya da zamanı takip edemediği ilk sefer değildi.

Ama bunu yaşamayalı aylar olmuştu.

Neredeyse evimdeymişim gibi hissetmiştim, diye düşündü. Kendisini eve geldiğine neredeyse inandırmıştı. Derinlerde bir yerde, bir parçası yakınına bile yaklaşamadığını bilmesine rağmen.

Belki mesajı anlamalıydı. Çantayı alıp arabaya atlamalı ve sadece sürmeliydi. Herhangi bir yere.

Burada bir yeri vardı, eğer tutunabilirse. Bir flörtü vardı, arkadaşıyla bira içmeye çıkmışlardı. Bir işi, bir dairesi vardı. Eğer tutunabilirse, burada bir kimliği vardı.

Bütün eşyalarını yerine koydu; giysiler, diş fırçası, şişeler, ayakkabılar. Midesi çok iyi durumda olmamasına rağmen bilgisayarını açtı. Üşümesini bastırmak için bir battaniyeye sarılarak yazmaya başladı.

Kaçmadım. Bugün yemek yaptım ve maaşımı hak ederek kazandım. Pete bulaşıkları yıkarken elini kesti ve kan görüntüsü beni sarstı. Bayıldım, ama kaçmadım. İşten sonra Linda-gail ile birlikte bir bira içmek için Clancy'nin Yeri'ne gittik. Erkekler hakkında, saçlar hakkında, kadınların konuştuğu normal şeyler hakkında konuştuk. Bu barda karaoke var ve duvarlarda bir sürü av hayvanı kafası asılı. İnsanlar şarkı söylüyor, genellikle country tarzında. Bir panik atak başlangıcı yaşadım ama kaçmadım ve geçti. Fist'de bir arkadaşım var. Bir taneden daha fazla aslında ama kesinlikle bir kız arkadaş gibisi yok.

Bugün bir ara eşyalarımı toplamış olmalıyım ama öyle bir şey yaptığımı hatırlayamıyorum. Belki Pete kendini incittikten sonraki molamda yapmışımdır. Belki. Kan görmek beni Maneo'ya geri yolladı. O yüzden bir

dakikalığına onun Ginny'nin kanı olduğunu düşündüm, Pete'in değil.

Ama her şeyi tekrar ait oldukları yere yerleştirdim. Yarın nehirde gördüğüm adamla kadını elimden geldiğince iyi tarif edebilmek için Doktor Wallace'a gideceğim. Çünkü onları gördüm. Adamın ona ne yaptığını gördüm.

Bugün kaçmadım. Ve yarın da kaçmayacağım.

13

Doktor Wallace sevimli seramik çaydanlıkların içerisinde çay ve kahve servisi yapıyordu. Soluk yeşil bir cam tabağın içinde onlar için hazırladığı şekerli kurabiyeler vardı. Rahat ve şık salonun her bir köşesinde çerçeveli aile fotoğrafları vardı. Haftalık kitap kulübünü eğlendiren yaşlı bir teyze edasıyla onlara konukseverlik gösteriyordu.

Eğer Reece'i rahatlatmak için ekstra bir çaba gösterdiyse kesinlikle başarılı olmuştu. Reece, şöminenin kısık ateşinin önünde gardenya karışımı kokuları içerisinde otururken kendisini endişeliden çok büyülenmiş gibi hissediyordu.

İlk izlenimi rahatlık ve hafiflemeydi ve ikinci olarak da Doktor'un çok kültürlü ve eğitimli bir adam olduğunu düşünmüştü.

Burada hayvan kafalarının sergilendiği bir duvar yoktu. Hatta balık avladığını bilmesine rağmen şöminenin üzerinde içi doldurulmuş koca bir alabalık da yoktu. Şöminenin üzerinde, kiraz ağacından yontulmuş harika bir çerçevesi olan bir ayna vardı.

Büyükannesinin kesinlikle hoşuna giderdi.

Hatta oda bu haliyle Boston'un Beacon Hill semtindeki bir eve ait olabilirdi.

"Susan'ımın evde en sevdiği oda burasıydı." Doktor doldurduğu çayı Reece'e uzattı. "Burada oturup okumayı çok severdi. Çok iyi bir okuyucuydu. Ben de burayı onun sevdiği haliyle muhafaza ettim."

Hafifçe gülümsedin ve Brody'ye de bir bardak çay uzattı. "Değiştirsem bana kızardı sanırım. Aslında..." Bir an durdu ve o an Reece, adamın gözlüklerinin camlarının arkasındaki içten ve akıllı gözlerini gördü. "Uzun bir günden sonra burada oturup olanları onunla paylaşıyorum. Belki bazı insanlar bunun delilik olduğunu savunabilirler ama bence bu yalnızca insancıl bir ihtiyaç. Birçok insanın ufak delilikler olarak adlandıracağı şeyler bence yalnızca insanca."

"Deli olmak yalnızca insanca," diye onayladı Brody de, tabaktan bir kurabiye alırken.

"Ben insan oluyorum o halde. Ve bakın," diye söze başladı Reece, "beni rahatlatmak istemenize minnettarım. Cidden ve bunu başardınız da. Ama kısık ateşte durulmakta olan bir nevroz güveci olduğumu biliyorum. Üstelik fobilerimin taneleri kocaman, ağır paranoyalarla süslenmiş durumdalar."

"Kendini tanıyor olman güzel bir şey." Brody kurabiyesinden bir ısırık aldı. "Çoğu insan çatlak olduğunu bilmez ve bu geri kalanlar için çok rahatsız edici bir şey olabilir."

Reece, Brody'ye kısa bir bakış attıktan sonra tekrar Doktor Wallace'a odaklandı. "Ama nehir kıyısında gördüğümün gerçek olduğunu da biliyorum. Rüya ya da bir sanrı değildi. Çatlamış zihnimin bir hayal ürünü değil-

di. Şerif ya da her kim ne düşünürse düşünsün, ben ne gördüğümü biliyorum."

"Rick'e çok yüklenme," dedi doktor nezaketle. "Elinden geldiğince işini yapıyor. Ve Angel's Fist için iyi şeyler yapıyor."

"Herkes öyle söylüyor."

"Yine de ona işinde yardımcı olabiliriz."

"Bana inanıyor musunuz?"

"Sana inanıp inanmamam önemli değil. Ama söylediklerine şüpheyle yaklaşmam için hiçbir nedenim yok. Buraya geldiğinden beri dikkat çekmemek için elinden geleni yaptığını biliyorum."

Doktor kendi kahvesini de doldurdu ve ayaklarını uzatıp esnettikten sonra bağdaş kurdu.

"İtiraf etmeliyim ki bu alandaki çabalarım sonuçsuz kaldı."

"Eh, cinayet ihbarı yapmanın tüm spotları insanın üzeride toplaması çok şaşırtıcı olmasa gerek. Böyle bir hikâye uydurup bütün ilgiyi üzerine toplaman hiç mantıklı değil." Gözlüğünü düzeltti ve tertemiz camlarından Reece'e baktı. "Ayrıca, Brody sana inanıyor gibi görünüyor ve ben de onun her şeye inanmayacağını bildiğimden..."

Doktor kahvesini kenara indirerek çizim defteri ve kalemini aldı. "İtiraf etmeliyim ki, bu benim için heyecan verici bir şey. Bir detektif filminde olmak gibi. Brody sana biraz çizim yaptığımdan bahsetmiştir. Galeri'de birkaç kara kalem çizimim bile var."

"Oraya gitmek istedim ama bir türlü olmadı."

"Gitmelisin. Yerel sanatçıların çok güzel işleri var. Neyse, ben yine de önceden böyle bir şey yapmadığım

için prosedürüyle ilgili biraz araştırma yaptım. Önce şekillerle düşünmeni isteyeceğim, eğer yapabilirsen. Başlangıç için kadının yüzünü şekil olarak düşün. Kare, daire, üçgen. Yapabilir misin?"

"Evet, sanırım."

"Gözlerini bir dakika kapat ve resmin gelmesini bekle."

Yaptı ve kadını gördü. "Oval, sanırım. Ama uzun, dar bir oval. Elips gibi."

"Güzel. İnce diyebiliriz o zaman?"

"Evet. Saçları uzundu, ve şapka – kırmızı şapka – alnına kadar çekilmişti. Ama uzun, dar bir yüz olduğunu hissettim. Önce gözlerini göremedim," Reece devam etti. "Güneş gözlüğü takıyordu. Şu bütün yüzünü kaplayanlardan sanırım."

"Peki ya burnu?"

"Burnu?" Zihni tamamen boşalmıştı. "Tanrım, bunda çok iyi olabileceğimi sanmıyorum."

"Elinden gelenin en iyisini yap."

"Sanırım... Sanırım, uzun ve dar, yüzü gibi. Çıkık değil. Ağzına daha çok dikkat ettim çünkü hareket ediyordu. Sürekli konuşuyordu. Bağırdığını düşünmüştüm. Dudaklarında sert bir ifade vardı. Kadın bana sert birisi gibi gelmişti. Nasıl anlatabileceğimi bilmiyorum."

"Dudakları ince miydi?"

"Bilmiyorum, belki. Hareket ediyordu sürekli. Yani söyleyecek çok şeyi var gibiydi. Ve konuşmadığı zaman somurtuyor, dudak büküyordu. Ağzı sürekli hareket ediyordu. Küpe takıyordu, halka küpeler, bundan neredeyse eminim çünkü parladıklarını gördüm. Saçı omuzlarının altında, dalgalı ve epeyce koyuydu. Adam ona vu-

runca güneş gözlükleri düştü ama her şey çok hızlı gelişti. Çok kızgındı. Çok sarsılmış görünüyordu ve sonra..."

"Daha ayırt edici özelliklere ne dersin," Doktor hâlâ aynı rahat ses tonunu kullanıyordu. "Yara izi, sıyrık, et beni, çil?"

"Hiç hatırlayamıyorum. Makyaj," dedi aniden. "Sanırım çok fazla makyaj yapmıştı. Kırmızı ruj. Evet! Çok kırmızı ve...belki sadece sinirli olduğu içindi ama sanırım yüzünde çok fazla allık vardı. Şimdi düşününce, yüzünün abartılı bir canlılığı var gibiydi. Belki kızgınlıktan ya da allık sürerken biraz dozunu kaçırmıştı. Çok uzaktaydı, dürbünle bile."

"Sorun değil. Yaşını tahmin etsen kaç derdin?"

"Ah, otuzların sonları, belki. Bir on yıl kadar oynayabilir ama," diye ekledi Reece, parmaklarını gözlerine bastırarak. "Lanet olsun."

"İlk izlenimine sadık kal. Bu yakın mı?"

Doktor çizimi çevirirken Reece sandalyesinin ucunda doğruldu.

Tahmin ettiğinden daha iyiydi. Kâğıttan ona bakan nehirdeki kadın değildi, ama potansiyeli görebiliyordu. "Tamam. Tamam," diye mırıldandı midesindeki düğümlerden bir tanesi çözülmeye başlarken. "Sanırım çenesi biraz daha sivriydi, azıcık. Ve, ah, gözleri o kadar yuvarlak değildi, belki biraz daha uzunca. Belki."

Reece tekrar çayını aldı ve doktor çizim üzerinde düzenlemeler yaparken sakinleşmek için çayıyla ilgilendi. "Gözlerinin renginden emin değilim ama sanırım koyuydular. Ağzı da o kadar geniş değildi herhalde. Ve kaşları, Tanrım umarım bunu uydurmuyorumdur, kaşla-

rı daha inceydi, bir hayli kavisli. Sanki iyice yolmuş gibi. Adam saçlarından tutup kafasını yerden kaldırdığında şapkası düştü. Bunu unutmuş muydum? Şapkası düştü. Geniş bir alnı vardı."

"Biraz nefes al," diye önerdi Brody.

"Ne?"

"Nefes al."

"Doğru." Nefes almak için durduğu zaman, kalbinin ne kadar hızlı attığını fark etti. Ellerindeki titreme neredeyse bardaktaki çayı dökecek seviyeye gelmişti. "Tırnakları ojeliydi. Belki kırmızı. Onu da unuttum. Adam onu boğarken nasıl toprağı kazıdıklarını görebiliyorum."

"Onu tırmalayabildi mi?" diye sordu Brody.

"Hayır. Tırmalayamadı, sanmıyorum... Adam üzerine çıktı ve dizlerini kadının kollarının üzerine koydu. Tırmalayamazdı çünkü dizlerinden kurtulamadı. Yere düştükten sonra hiç şansı kalmamıştı."

"Bu nasıl?"

Reece çizimi inceledi. Bir şeyler eksik, diye düşündü. Emin olamadığı noktalar eksikti. Gerçi tanımlayabilse bile Doktor çizebilecek yeterliliğe sahip miydi? Ama bu sefer daha yakındı.

"Evet, evet, iyi gibi. Onu bu resimde görebiliyor gibiyim. Olması gereken de bu, değil mi?"

"Kesinlikle. Bakalım bunu biraz düzeltebilecek miyiz. Brody hepsini bitirmeden o kurabiyelerden yesene Reece. Dick hazırladı. Adam dehşet kurabiyeler yapıyor."

Doktor sorular sormaya devam ederken Reece de bir kurabiyeyi kemirmeye başlamıştı. Doktor, kadının gözlerinin, ağzının şeklinin üzerinde düzeltmeler yaparken

Reece bir bardak çay daha içti ve Doktor'u seyretti. Kaşlar biraz daha incelmişti.

"İşte bu." Reece küçük bir şıngırtıyla bardağını indirdi. "Bu o. Çok iyi, epey benziyor. Hatırladığım kadarına çok benziyor. Böyle gibi görünüyordu. Ben..."

"Kendinle kavga etmeyi kes artık." Brody'nin sesi talepkardı. "Eğer o şekilde bir izlenim bıraktıysa, yeterince iyidir."

"Kasabadan değil." Doktor Brody'ye baktı. "Tanıdığım hiç kimseye benzemiyor."

"Hayır. Ama eğer şehirden geçtilerse, birisi mutlaka onları görmüştür. Benzin, erzak falan alırken. Etrafa soruştururuz."

"Rick başka kasaba ilgililerine da fakslayabilir." Kendi çizimine bakarken dudaklarını büzüştürdü. "Belki Parklar Bölge Müdürlüğü'ne de. Bana tanıdık gelmiyor. Yıllarca Fist'teki ve civardaki neredeyse herkesi tedavi ettim. Turistler ve kısa süreli yolcular da dâhil. Son yirmi yılda civarda doğan çocukların hemen hepsinin popolarına ilk şaplağı ben attım. Bizden biri değil."

"Ve eğer buraya hiç gelmedilerse," dedi Reece sessizce, "kim olduklarını asla öğrenemeyiz."

"İşte bu yanını seviyorum, Sıska. Her zaman olumlu düşünüyorsun." Brody ağzına bir kurabiye daha attı. "Adam için de şansını denemek ister misin?"

"Adamı görmedim. Sadece profilden anlık kareler. Sırtı, elleri, eldiven giyiyordu. Büyük elleri varmış gibi görünüyordu ama o an yaşananlardan dolayı abartıyor olabilirim. Şapka, güneş gözlüğü, ceket."

"Şapkanın altından saçı görünüyor muydu?" diye sordu.

"Hayır. Sanmıyorum. Fark etmedim. Merkezde kadın vardı, sahne onundu. Sonra adam onu yere serince şok oldum. Ve yine de, kadını seyretmeye devam ettim. Gözlerimi ondan alamıyordum, ona olanlardan."

"Çene çizgisi nasıldı?"

"Tek düşünebildiğim sert olduğu. Sert görünüyordu. Ama onu kadın için de söyledim değil mi?" Gözlerini ovuşturdu, düşünmeye çalıştı. "Genellikle çok sakindi, kontrollü diye düşündüğümü hatırlıyorum. Kadın sürekli atıp tutuyordu. Adamsa sadece orada durmuştu, öylece, neredeyse kıpırdamamıştı bile. Kadın her yerdeydi, el kol hareketleri, ileri geri adımlar. Sonra kadını itti. Ama bir sineği ezer gibiydi. Sanırım abartıyorum."

"Belki öyle, belki değil." Doktor arada sırada bir şeyler çiziyor, acele etmiyordu. "Vücudu nasıldı?"

"Onun hakkında her şey şu an büyük geliyor bana ama emin de olamıyorum. Kesinlikle kadından daha uzun ve daha genişti. En sonunda onu kadını boğarken görünce ne yaptığını bildiğini düşündüm. Kollarını o şekilde kıstırarak. Onu o şekilde tutabilirdi, kadın yorgun düşene kadar, sonra konuşabilirlerdi ve ikisi de kendi yollarına gidebilirdi. Belki çok uzakta olduğumdan öyle geliyordu ama çok kasıtlı görünüyordu, çok serinkanlı."

Doktor çizim defterini tekrar çevirdi. Reece ürperdi.

Arkası dönük bir boy resmiydi, profilden yüzünün en fazla çeyreklik bir kısmı görünüyordu. Reece'in karnına bir acı saplanmıştı.

"Kimliği belirsiz," dedi Reece.

"Yine de, Fist'den bir çok insanı eleyebilirsin," dedi doktor. "Mesela Pete. Ufak ve sıska. Ya da Küçük Joe Pierce, fazladan kırk kilosu ve yüksek tansiyonu var."

"Ya da Carl. Fıçı gibi. Yapı olarak uymuyor." Bir düğüm daha çözülmüştü. "Haklısın. Ve genç biri olduğunu da düşünmüyorum. Erken yirmilerinde değildi yani. Vücut dili daha olgundu. Teşekkürler. Bu biraz kafamı rahatlattı."

"Ben değildim," dedi Brody. "Süpermen olup nehrin öteki tarafına uçup geri gelmediysem tabii."

"Hayır." Çizime başladıklarından bu yana Reece ilk kez gülmüştü. "Sen değildin."

"Kopyalarından hazırlayıp bir tanesini ofisime asacağım." Doktor kadının resmini tekrar kaldırdı. "Şerifin ofisine de birkaç kopya götürürüm."

"Sağ olun. Çok teşekkürler."

"Dediğim gibi, dedektifçilik oynamak gibiydi. Benim için de ilginç bir gün oldu. Brody, neden benim için bu tepsiyi mutfağa götürmüyorsun?"

Doktor'un Brody'ye bakışı, Reece'i bir anda tekrar hasta konumuna sokmuştu. Az evvel onun için yaptığı büyük yardımdan sonra buna alınmamak için kendiyle mücadele etti. Ancak Brody odayı terk ettiği zaman ister istemez kasılmıştı.

"Buraya tıbbi görüş almak üzere gelmedim," diye başladı Reece.

"Belki gelmeliydin. Ama gerçek şu ki, ben yaşlı bir taşra doktoruyum ve sen benim salonumda oturuyorsun. Gözlerin yorgun görünüyor. Uyku durumun nasıl?"

"Düzensiz. Bazı geceler diğerlerinden daha iyi."

"İştahın?"

"Gidip geliyor. Eskisine oranla daha iyi. Fiziksel sağlığımın zihinsel sağlığımla bağlantılı olduğunu biliyorum. İkisini de ihmal etmiyorum."

"Baş ağrıları?"

"Evet," dedi iç çekerek. "Eskisi kadar sık değil, kesinlikle o kadar şiddetli de değil. Ve evet, hâlâ endişe nöbetlerim oluyor ama o da eskisi kadar sık ve etkili değil. Karabasanlar görüyordum ama artık onlar da artık daha çok kâbus gibiler. Hâlâ geriye dönüşler yaşıyorum. Ama daha iyiyim. Linda-gail'le birlikte Clancy'nin Yeri'nde bira içtik. İki senedir bir arkadaşımla bara gidip içki içemiyordum. Brody ile yatmayı düşünüyorum. İki yıldır bir erkekle beraber olmadım. Kasabadan ayrılmayı her düşündüğümde vazgeçiyorum. Dün gece her şeyi topladım ve sonra tekrar yerlerine yerleştirdim."

Doktor'un gözlüklerinin arkasındaki gözleri keskinleşti. "Eşyalarını mı topladın?"

"Ben..." Bir an bocaladı. "Evet. Topladığımı hatırlamıyorum ve bunun zihinsel sağlık tahtamda kocaman bir çarpı işareti olduğunu da biliyorum ama eşyalarımı geri yerleştirerek bunu dengelediğimi düşünüyorum. Ayrıca buraya gelerek de kocaman bir artı daha almış olmalıyım. Artık sorunlarımla daha rahat başa çıkabiliyorum."

"Ve savunuyorsun," dedi doktor. "Eşyalarını topladığını hatırlamıyor musun?"

"Hatırlamıyorum ve evet bu beni korkuttu. Bir sefer de eşyalarımı yanlış yerlere koymuşum, onu da hatırlamıyorum. Ama üstesinden geldim. Bir yıl önce olsa hayatta başa çıkamazdım."

"Hangi ilaçları kullanıyorsun?"

"Hiçbirini."

"Doktor tavsiyesiyle mi?"

"Tam olarak değil. Biraz ondan azalttım, biraz bundan ve altı ay önce tamamen bıraktım. Onlara en çok ih-

tiyacım oldukları zaman bana yardım ettiler. İlaçların dengemi bulmama yardımcı olduklarını biliyorum. Ama onu bastırıp bunu engellerken ilaçlara devam edemezdim. En kötüsünün üstesinden gelmeme yardım ettiler, geri kalanının üstesinden de kendim gelmek istiyorum. Kendim olmak istiyorum."

"Eğer tıbbi destek istediğine karar verirsen bana gelir misin?"

"Peki."

"Muayene yapmama izin verir misin?"

"Ben aslında…"

"Sadece bir kontrol Reece. En son ne zaman fiziksel muayene oldun?"

Reece içini çekti. "Bir yıl kadar oldu."

"Neden yarın sabah ofisime uğramıyorsun?"

"Sabah vardiyasındayım."

"Yarın öğleden sonra nasıl? Saat üç gibi? Bana bir iyilik yapmış olursun."

"Ah, pekâlâ. Evinizi beğendim. Bu odayı karınızın sevdiği haliyle korumanız hoşuma gitti. Benim için de bir gün birisinin aynısını yapmasını isterdim. Bir evimin ve benden sonra evi aynı haliyle koruyacak kadar bana değer veren birisinin olmasını." Ayağa kalktı. "İşe gitmem lazım."

Doktor da ayağa kalktı. "Yarın, saat üçte." Ve bir anlaşmayı kesinleştirmek üzereymiş gibi elini uzattı.

"Orada olacağım."

Reece'i kapıya geçirirken, Brody mutfaktan geldi. Dışarı çıktıklarında, Brody arabaya yöneldi.

"Ben yürüyeceğim," dedi Reece. "Açık havaya ihtiyacım var, işten önce biraz vaktim de var."

"Pekâlâ. Ben de seninle yürürüm, sen de bana öğle yemeği hazırlarsın."

"Daha yeni iki tane kurabiye yedin."

"Yani?"

Reece kafasını iki yana salladı. "Arabanı almak için geri yürümen gerekecek."

"Öğle yemeğini sindirmiş olurum. Soya soslu tavuk yapabilir misin?"

"Yapabilir miyim, evet. Ama menüde değil."

"Olsun, ekstra ücret talep edersin. Canım soya soslu tavuk sandviçi istiyor, yanına da kızarmış soğan halkaları. Daha iyi hissediyor musun?"

"Sanırım evet. Doktor Wallace'ın kendine has bir köşeleri törpüleme yöntemi var." Ellerini, inatçı bahar soğuğuna karşı giydiği kapüşonlu kazağının ceplerine soktu. "Babacan bir baskı yöntemiyle beni yarın muayene olmam için randevu almaya ikna etmeyi başardı. Ama sen zaten böyle olacağını biliyordun sanırım."

"Bahsetmişti. Burnunu her işe sokan tiplerden. Babacan. Seninle yatıp yatmadığımı sordu bana."

"Neden böyle bir şey sordu ki?"

"Onun yöntemi. Eğer Fist'deysen, onun meşguliyet alanına girmişsin demektir. O yüzden sana şu kadarını söyleyebilirim, eğer o kadın burada biraz zaman geçirmiş olsaydı, bilirdi. Şerif'in köpeği yine gölde. Yüzmeyi yürümeye tercih ediyor."

Durup köpeğin suda hevesle yüzüşünü seyrettiler.

"Eğer burada kalırsam bir köpek alıp ona, adı neydi, Abby'nin Moses'a öğrettiği gibi göle attığım topu geri getirmesini öğreteceğim. Bir kulübe alacağım ki ben çalıştığım zaman dışarda olabilsin. Büyükannemin

Marceau adında bir finosu var. Her yere birlikte gidiyorlar."

"Marceau adında bir fino mu? İmkânsız."

"Hiç de bile. Ayrıca Marceau çok şeker ve sevimli bir köpek."

"Bu ancak bir oyuncağa verilebilecek bir isim."

Reece kahkahasını güçlükle zapt etti. "Marceau çok akıllıdır ve çok da sadık."

"Küçük, şirin kazaklardan da giyiyor mu?"

"Hayır. Küçük, zarif kazaklardan giyiyor. Marceau'yu çok sevsem de, ben büyük pasaklı bir köpek almayı düşünüyorum, Moses gibi. Yürümek yerine yüzmeyi tercih etmeli."

"Eğer kalırsan."

"Evet. Eğer kalırsam." Ve Reece Moses'ın göle atlarken yaptığına benzer bir şekilde, birden konuya atlayıverdi. "Yarın akşam senin evine gelip akşam yemeği hazırlamak, sonrasında da kalmak isterim."

"Sonrasında kalmak seksin yerine kullanılan bir tanım olabilir mi?"

"Tanrım, umarım. Söz veremem, ama umarım öyle olur."

"Peki." Restorana geldiklerinde Brody kapıyı açmak için uzandı. "Çarşafları yıkarım."

* * *

Reece, Doktor'la olan randevusuna sadık kaldı ve bunu kendisi için yeni bir büyük adım olarak kabul etti. Üzerinde sadece pamuklu bir hasta elbisesi olduğu za-

manlarda maruz kaldığı çıplaklık hissinden nefret ediyordu.

Ve eğer bir doktorun önünde çıplakken rahat olamayacaksa, daha sonra Brody ile beraberken olmayı nasıl umuyordu?

Muayene masası üzerinde oturmuş, hemşire tansiyonunu ölçerken, karanlıkta, diye düşündü. Bütün ışıklar ve gözleri kapalıyken. Onunkinin de kapalı olmasını umut ederek.

Sarhoş olmak da güzel olabilirdi. Çok fazla şarap, çok fazla karanlık.

"Biraz daha yukarı, tatlım." Hemşire Willow, Shoshone yerlilerindendi. Atalarının kanı, kafasının üzerinde topuz yaptığı koyu yoğun saçlarında ve derin kahverengi gözlerinde kendisini gösteriyordu.

"Gerginim. Doktorlar beni geriyor."

Willow, Reece'in elini okşadı. "Merak etme. Doktor kremalı pasta gibidir. Biraz kan almam gerekiyor. Yumruk yap ve mutlu olduğun bir yer düşün."

Reece iğneyi neredeyse hissetmemişti, bu konuda Willow'a tam not verdi. Saldırıdan sonra kaç kere iğne yapıldığını hatırlayamıyordu bile. Bazı hemşirelerin elleri melek gibiydi ama bazıları da oduncudan beterdi

"Doktor bir dakika içinde seninle birlikte olacak."

Doktor, ekose gömleğinin üzerine giydiği beyaz laboratuar önlüğü içerisinde, boynunda stetoskobuyla tamamen farklı görünüyordu. Eline Reece'in çizelgesini almadan önce ona göz kırptı. "Şimdiden söyleyeyim, bir beş kilo kadar alman lazım."

"Biliyorum ama birkaç hafta önce yedi, sekiz gerekiyordu."

"Vurulmadan sonra geçirdiğin ameliyatlar dışında hiç ameliyat geçirdin mi?"

"Hayır. Hep sağlıklıydım."

"Alerjin yok. Tansiyonun daha düşük, uyku düzenin daha dengeli olabilirmiş. Menstrüel siklusun düzenli."

"Evet, önceden değildi, olanlardan sonra. Doğum kontrol hapları tekrar düzene soktular. Yoksa onlara ihtiyacım yoktu." Ki bu, bu akşam değişebilir, diye düşündü ve tansiyonunun hemen fırlayıp fırlamadığını merak etti.

"Ailende, kalp rahatsızlığı, meme kanseri ve şeker geçmişi yok. Sigara içmiyorsun, alkol tüketimi ölçülü."

Gözüyle çizelgeyi taramaya bir süre daha devam etti, sonra başıyla onaylayarak kenara indirdi. "Güzel."

Ciğerlerini ve reflekslerini kontrol ettikten sonra koordinasyon ve dengesini kontrol etmek için kalkmasını istedi. Gözlerine ve kulaklarına ışık tuttu. Lenf düğümlerini ve bademciklerini kontrol etti.

Bütün bu süre içerisinde kasabadaki dedikodulardan bahsedip önemsiz şeyler hakkında konuşarak onu rahatlatmaya çalışıyordu. "Bebe'nin büyük oğluyla iki arkadaşının marketten şeker çalarken yakalandığını duymuş muydun?"

"Ev hapsinde," dedi Reece. "Altmış gün ve şartlı tahliye ihtimali de yok. Okul, ev, Joanie'nin Yeri ve her gün öğleden sonra iki saat Bay Drubber kendisine ne iş bulabilirse o, hepsi bu."

"Bebe için daha iyi. Maisy Nabb'ın yine Bill'in bütün kıyafetlerini camdan aşağı fırlattığını duydum, hem de bu sefer lise futbol takımında kazandığı en değerli oyuncu ödülüyle birlikte."

Bütün bu işlemler gerçekleşirken, bu önemsiz konuşmalarla vakit geçirmek hiç fena fikir değil, diye düşündü Reece. İkisinin de tanıdığı insanlar hakkında gerçek bir sohbet ediyorlardı.

"Söylenene göre ona nişan yüzüğü alacağı parayla poker oynarken kaybetmiş," dedi Reece. "Ona hak ettiği bir yüzük alabilmek için kazanmaya çalıştığını iddia ediyormuş ama kadın kesinlikle bunu yutmamış."

"Bill'in eşyalarını senede üç, dört kere camdan atıyor. Bill beş senedir ona bir yüzük alabilmek için para biriktiriyordu, böylelikle o kıyafetler de kaldırımı on beş, yirmi kere boylamış oldular. Carl'ın Laramie'deki torunu da üniversiteden burs kazanmış."

"Gerçekten mi? Bundan haberim yoktu."

"Çok geçmeden yayılır." Doktor'un gözleri parladı. "Carl'ın bugün öğlen haberi oldu. İnanılmaz heyecanlandı. Şimdi Willow'u çağıracağım ve rahim ve göğüs kontrolü yapacağız."

Reece, ona boyun eğerek ayaklarını üzengilere koydu. Doktor, sandalyesiyle bacaklarının arasına yaklaşırken, Willow ona yardımcı oldu. Reece de tavanda asılı duran hareketli kelebek çemberine bakıyordu.

"Sağlıklı görünüyor," dedi Doktor.

"İyi, çünkü uzun süredir hiç antrenman yapamadı." Willow'un gülüşünü bastırdığını duyunca, Reece gözlerini yumdu.

Doktor işini bitirdiğinde ayak bileklerine hafifçe vurdu ve meme kontrolü için masanın yanına geldi. "Aylık muayenelerini kendi kendine yapıyor musun?"

"Evet. Hayır. Hatırlayınca yapıyorum."

"Duşta, reglin ilk günü. Alışkanlık haline getir, böy-

lelikle unutmazsın." Başparmağı nazikçe yara izinin üzerinde gezindi. "Çok acı çekmiş olmalısın."

"Evet." Reece kelebekleri izlemeye devam etti, neşeli ve renkli görünüyorlardı. "Oldukça çok acı."

"Ağrıların olduğundan bahsetmiştin."

"Bazen hissediyorum, bir kâbus sırasında veya hemen sonrasında. Panik atak sırasında. Gerçek olmadıklarını biliyorum."

"Ama gerçekmiş gibi hissediyorsun."

"Oldukça gerçek."

"Ne kadar sıklıkla başına geliyor?"

"Söylemesi zor. Haftada birkaç kere belki. Eskiden günde birkaç kere olurdu."

"Artık doğrulabilirsin." O sandalyesine geri giderken Willow da sessizce dışarı çıktı. "Terapiye devam etmek istemiyorsun sanırım?"

"Hayır."

"Ya da kimyasal destek?"

"Hayır. İkisini de kullandım ve söylediğim gibi yardımları dokundu. Geri kalan kısmını kendi yöntemimle bitirmeliyim."

"Pekâlâ. Seni biraz yorgun gördüğümü söyleyeceğim, sanırım bu da senin için büyük bir sürpriz olmayacak. Ayrıca kan testinin sonucu da kansızlık seviyesinde. Anemik geleceğine dair şüphe duyuyorum. Günlük diyetine daha fazla et dâhil etmen gerekiyor. Demir bakımından zengin yemekler. Eğer hangi yiyeceklerde demir olduğunu bilmiyorsan Willow senin için bir liste çıktısı alabilir."

"Ben bir şefim. Yiyecekleri tanıyorum."

"O zaman ye," dedi işaret parmağını ona doğru salla-

yarak. "Uykunu düzenlemene yardımcı olacak bitkilerim var. Yatmadan önce çayın içerisine karıştırabilirsin."

Reece'in kaşları havaya kalktı. "Kocakarı ilacı gibi mi?"

"Yüzyıllar boyunca bitkiler iyileşmeye yardımcı olmak için kullanıldılar. Willow'un büyükbabasıyla beraber satranç oynardım. O bir Shoshone şamanı ve mükemmel bir satranç oyuncusuydu. Bana doğal ilaçlarla ilgili bir sürü şey öğretti. Geçen sonbaharda, doksan sekiz yaşındayken uykusunda öldü."

"Oldukça iyi bir tavsiye olmalı."

"Bitkileri karıştırıp yarın Joanie'nin yerine bırakırım."

"Velveleci olmak istemem ama, ah, bitkilerin bir listesini görebilir miyim?"

"Akıllıca. Bir ay sonra kontrol için tekrar gelmeni istiyorum."

"Ama..."

"Kilonu, kanını ve genel olarak sağlık durumunu kontrol etmek için. Eğer düzelme gözlemlenirse, bir sonraki randevuyu üç ay sonraya ayarlarız. Eğer yoksa," sandalyesinden kalktı, ellerini Reece'in omuzlarına koydu ve gözlerinin içine sertçe baktı, "Çok kızarım."

"Evet efendim."

"Uslu kız. Duyduğuma göre fırında et pişirmede üstüne yokmuş. Bugünkü ücretim odur, seni kontrole getirmek için gözdağı verdiğimi de unutmayalım."

"Ama bu doğru değil."

"Eğer eti beğenmezsem, hesabı sana yollarım. Hadi, giyin artık."

Fakat doktor dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattıktan sonra Reece birkaç dakika oturmaya devam etti.

14

Brody çarşafları yıkamayı hatırlamıştı ama üzerinde çalıştığı işine altı saat aralıksız konsantre olunca kurulama kısmını neredeyse unutuyordu.

Romanından sıyrıldığı zamanlarda canı fena halde sigara içmek istiyordu. Eliyle ceplerini yoklayıp orada olmayan paketi ararken, bir Winston'dan uzun, derin bir nefes almayalı üç yıl, beş ay ve...on iki gün olduğunu hesap etmişti.

İyi bir yazma seansı, tıpkı güzel sekste olduğu gibi sigara içme arzusunu geri getiriyordu.

Brody arkasına yaslandı ve yapabileceği en iyi şey olduğu için bunun hayalini kurdu. Kırmızı beyaz paketin içinden, ince beyaz silindirlerden bir tanesini çekmenin o basit, o baştan çıkarıcı, o ölümcül zevki, sonra etrafa serpiştirilmiş düzinelerce çakmaktan bir tanesini bulacak, ateşi çakacak, o ilk uysal nefesi alacaktı.

Ama tadını alamıyorsa ne anlamı vardı? Güçlü bir hayal gücü sahibi olmanın lütuf ve laneti bu olmalıydı.

Şu an kasaba merkezine gidip bir paket almasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Tek bir şey bile. Ama bu bir gurur meselesiydi, değil mi? Bir kez bırakmıştı ve geri dönmeyecekti.

Kapıyı bir kez kapattıktan sonra tekrar aralamıyordu.

Ve bu da inatçı it oğlu itin teki olmanın laneti olmalı, diye geçirdi içinden.

Belki aşağı inip bir paket cipsle kendini tatmin etmeye çalışmalıydı. Hatta sandviç yapmalıydı.

Ancak yemeği düşündüğü zaman bir iki saat içerisinde Reece'in geleceğini hatırladı. Çamaşır makinesindeki çarşafları da o an hatırladı.

"Kahretsin."

Masadan hemen kalktı ve aşağı, depo odasına gitti. Çarşaflar kurutmada dönmeye başladığı zaman, mutfağa göz atmak için depodan çıktı.

Kahvaltı bulaşıkları lavabodaydı. Tamam, dünkü akşam yemeğinden kalanlar da oradaydı. *Chicago Tribune*'un günlük kopyası masanın üzerinde çarşaf gibi açılmış duruyordu, gazetelere birkaç defter, çeşitli kalemler ve bir mektup öbeği eşlik ediyordu.

Temizlik yapması gerektiğini kabul etti, sadece küçük bir karın ağrısıydı bu. Hem bu ufak dert, leziz sıcak yemek garantisi ve seks ihtimali ile fazlasıyla dengeleniyordu.

Ayrıca o kadar da pis değildi.

Pasaklı ve aynı zamanda en sevdiği kıyafeti olan kazağının kollarını katladı ve üst üste birikmiş tabakları lavabodan çıkarttı. "Neden onları oraya koyarsın ki zaten?" dedi kendi kendine, sıvı sabunu lavaboya püskürtüp sıcak suyu açarken. "Bunu her yaptığın zaman, bütün bulaşıkları tekrar çıkartman gerekiyor."

Brody yıkayıp durularken lanet olası kulübesinde bir bulaşık makinesi olmasını diledi. Ve Reece'i düşündü.

Doktor Wallace'la olan randevusuna gidip gitmediğini merak etti. Bu akşam kapıdan içeri girerken o kocaman koyu renkli gözlerinde ne göreceğini merak etti. Rahatlık, gerginlik, eğlence, hüzün.

Bu mutfakta çalışırken nasıl görünürdü acaba, yemeklerle sanatını icra ederken. Şekiller, renkler ve dokular arasında bir denge tuttururken.

Sonra kokular ve tatlar gelirdi, hazırladığı şeylerin ve kendisinin... Alışılmadık bir şekilde kendini onun kokularına ve tatlarına kaptırmıştı.

Bulaşıkları kurumaya bıraktı ve masayı toplamaya başladı. Bu kulübede daha önce hiç kimseyle yemek yemediğini fark etti. Bira ve cips belki, eğer Doktor veya Mac ya da Rick çıkagelirlerse.

Havasında olduğu birkaç sefer poker partisi ayarlamıştı. Daha fazla bira, cips ve sigara.

Los Angeles'dan kayak için gelip hatırlanası bir ocak akşamında aniden yatağında bitivermiş Gwen'le birlikte şarap ve omlet eşliğinde bir gece geçirmişti.

Ama öyle küçük kaçamaklar bir kadının mutfağında yemek yapması ve onunla beraber akşam yemeğini yemekle aynı şey değildi.

Gazeteleri toparlayıp depoya götürdü ve haftada bir geri dönüşüm kutusuna attığı kâğıtların olduğu yığıntının üzerine bıraktı.

"Domuz değilim işte," diye söylendi mutfak zeminini paspaslarken.

Yatak odasını da düzene soksa iyi ederdi, eğer işler o yönde giderse diye. Eğer o şekilde gelişmezse, hiç değilse geceleyin odasında rahatsız bir şekilde uyanık dururken o dağınıklığa bakmak zorunda kalmazdı.

Elini yüzünün üzerinde gezindirince tıraş olması gerektiğini hatırladı. Sabahleyin o zahmete girmemişti.

Büyük ihtimalle etrafta mum olması hoşuna giderdi, o yüzden depodan mumları da çıkartmalıydı. İdare edebilecek bir şeyleri olduğundan oldukça emindi, ayrıca akşam yemeğinde güzel bir kadınla mum ışığında oturmanın zevkini de itiraf etmesi gerekirdi.

Sonra kendini lale almak için yılın doğru zamanı mı, diye düşünürken yakalayınca durdu.

Kesinlikle hayır. Bu çok ahmakça bir düşünceydi. Eğer bir erkek dışarı çıkıp kadına çiçek alıyorsa, ve özellikle de en sevdiği çiçeklerden alıyorsa, bu sadece kadına ilişkilerinin ciddileştiğine dair işaretler yollamak olurdu. Tehlikeli ve karışık işaretler.

Lanet lalelerden almayacaktı.

Ayrıca çiçek alırsa onları içine koyacak bir şeyler de alması gerekecekti ve Brody de hiç oralara girme niyetinde değildi.

Temiz bir mutfak yeterli olmalıydı ve eğer hoşuna gitmezse…

"Şarap. Lanet olsun."

Bakmasına gerek olmadan sadece bira ve bir şişe viskisi olduğunu biliyordu. Kasabaya gitmek için hazırlanacağı sırada aklına bir fikir geldi.

Telefon rehberini çıkarttı ve içki dükkânını aradı.

"Selam, Reece Gilmore bugün oraya şarap almak için uğradı mı? Ee? Peki, ne al- Ah, tamam. Sağ ol. Ben iyiyim, sağ ol. Sen nasılsın? Hımm." Brody tezgâha kıçını yasladı, Reece'le beraber Chenin Blanc ile beraber gidecek bir şeyler yiyeceğini öğrenmenin bedelinin birkaç dakikalık sohbet ve dedikodu olduğunu biliyordu.

Ama muhbiri o gün Şerif'in, elinde Doktor Wallace'in çizimiyle birlikte çıkageldiğini duyurunca sırtı tekrar dikleşti.

"Kadın tanıdık geldi mi? Hayır. Evet, gördüm ben de. Hayır, Penélope Cruz'a benzediğini düşünmedim ben hiç. Hayır, Jeff, gerçekten de Penélope Cruz'un buralara gelip kendini öldürttüğünü hiç sanmıyorum. Elbette, eğer bir şeyler duyarsam haber veririm. Görüşürüz."

Brody telefonu kapattı ve başını iki yana salladı. İnsanlar, sinir kaynağı olabildikleri kadar eğlence kaynağı da olabiliyorlar, diye düşündü.

Kendi kendine, "Penélope Cruz," diye söylendi ve kovadaki suyu lavaboya boşalttı.

Mum bulmak için depoya doğru ufak bir keşif gezisi yaptı. Elektrik kesintileri için ayrılmış birkaç ince beyaz mum ve tatillerin birinde ona hediye olarak gelen hiç kullanmadığı bir kavanoz mumdan başka bir şey bulamadı. Üzerinde Anne'nin Elmalı Turtası yazıyordu.

Tam olarak seksi olmak için tasarlanmış değil, diye düşündü, ama hiçbir şey olmamasından daha iyiydi.

Mumu ve kuruyan çarşafları aldı, planı etrafı tamamen adam etmekti. Ama birkaç dakika pencereden dışarı bakma hatasına düştü.

Göbekleri rüzgârla şişmiş birkaç beyaz yelkenli gölün tadını çıkartıyordu. Carl'ın kanosunu hemen tanıdı. Büyük ihtimalle yine balığa çıkmıştı. Adam balık tutmak ve Mac ile dedikodu yapmak için yaşıyordu.

Bir de Rick'in kızı vardı, Moses'la birlikte. Okulu bitmiş olmalıydı. Köpek topun arkasından sıçrayıp bir balıkçılı ürpertti. Kuş hızla uçtu ve sonra mızrak gibi bataklığa saplandı.

Güzel resim, diye dalgın dalgın düşündü Brody. Durgun ve hoş, uysal ve...

Göldeki gölgeler zihnini tekrar kitabının içine çekiverdi. Ağzında topuyla Moses yeniden kıyıya yüzerken gözlerini kıstı.

Peki ya o top değilse...

Çarşafları karman çorman bir şekilde yatağın üzerinde bırakıp ofisine yürüdü. Sadece bu sahnenin kısa bir bölümüyle ilgili bir şeyler yazar, en fazla otuz dakika, sonra yatak odasıyla ilgilenir, duş alır, tıraş olur ve üzerine içinde uyuduğu belli olmayan bir şeyler giyerdi.

* * *

İki saat sonra, Reece koca bir erzak kutusunu Brody'nin verandasına bırakmıştı. Kapıya kısaca vurdu ve ikinci bir kutuyu almak için arabasına döndü.

Bu sefer daha yüksek ses çıkartarak tekrar kapıya vurdu. Cevap gelmemesi kaşlarını çatmasına sebep olmuştu, temkinli bir şekilde kapıyı açtı.

İçgüdüsel endişelerinin – Brody'nin küvette boğulduğu, merdivenlerden yuvarlandığı, ev baskınında öldürülmesinin – saçmalık olduğunu biliyordu.

Ev inanılmaz derecede sessiz ve boş görünüyordu. Tanıdık bir yer değildi. Evin içerisinde bir yerlerde Brody'yi kanlar içinde bulacağı korkusuyla içeri giremedi.

Girmek için kendini zorladı, sonra ismini seslendi.

Yukardan gelen ahşap gıcırtılarını duyduğunda, kutulardan birinden aşçı bıçağını kaptı ve kabzasından iki eliyle birlikte tutarak kaldırdı.

Brody kaşları çatık bir halde – canlı ve tek parça halinde – merdivenlerden iniyordu.

"Ne oldu? Saat kaç?"

Reece, içinin rahatlamasıyla neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti ama kapıya yaslanarak ayakta kalmayı başarabildi. "Altıya geliyor. Kapıya vurdum ama..."

"Altı mı? Lanet olsun. Ben, ah, dalmışım."

"Sorun değil, cidden." Göğsündeki ağrı şimdi başka türlü bir baskıya dönüşüyordu. Brody çok keyifsiz ve darmadağınık görünüyordu. Çok kocaman ve erkeksiydi. Eğer o anda bacaklarına güvense, merdivenleri ok gibi fırlayarak çıkacak ve Brody'nin üzerine atılacaktı.

"İptal edelim ister misin?"

"Hayır." Kaşları daha fazla çatılmıştı. "Benim...temizlik yapmam gerekiyor." Lanet olası çarşaflar. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Hayır. Hayır, ben iyiyim. Ben sadece akşam yemeğini hazırlamaya koyulurum, tabii senin için sorun olmayacaksa. Aşağı yukarı iki saat kadar sürer, belki daha az. O yüzden, yani, acele etmene gerek yok."

"Güzel." Bir süre başparmaklarını kot pantolonunun ceplerine tıkıştırmış bir halde durdu. "Bıçakla ne yapacaktın?"

Reece bıçağın elinde olduğunu unutmuştu, şaşkınlık ve utancın karışımıyla eline baktı. "Aslında bilmiyorum."

"Belki duşa korkuyla girmemem için onu elinden indirebilirsin."

"Tabii."

Bıçağı arkasındaki kutuya koydu, döndüğünde Brody gitmişti.

Reece iki kutuyu da içeri aldı, kapıyı kilitlemek istiyordu. Kendi yeri değildi ama Brody herhangi birinin ne kadar kolaylıkla içeri girebildiğini fark etmemiş miydi? Eğer Reece girebildiyse başka herkes girebilirdi. Yukarıdayken aşağıdaki kilitsiz kapılara tamamen ilgisiz kalabiliyordu, bu ihmalkârlık değildi. Hatta duş alıyordu.

Keşke, keşke kendisinde de öyle bir rahatlık, ya da inanç veya belki aptallık olabilseydi.

Olmadığı için, kapıyı kilitledi. Ve erzakları mutfağa taşıdıktan sonra arka kapıyı da kilitledi.

Belki onun evi değildi ama şu anda o da içindeydi. Bütün kapılar her türlü tehlikeye açıkken, nasıl yemek yapmaya konsantre olabilirdi ki?

Tatmin olmuş bir şekilde hazırladığı güveci çıkarttı ve gerekli sütü ekleyerek haşlanması için ocağa koydu. Yepyeni bıçak setini çıkarttı, mutfak araç gereçlerine çok fazla para harcıyordu. Bu delilikti ama kendine hâkim olamıyordu. Sonra bir gece önceden plastik bir torba içerisinde sosa yatırdığı domuz filetosunu çıkarttı.

Eti bir kenara bırakarak şarabı serinletmek için buzdolabını açınca kendini içindekileri incelemekten alamadı.

Tahmin ettiğinden bile daha kötüydü. İyi ki ihtiyacı olan her şeyi yanında getirmişti. Sadece birkaç yumurtası, tereyağı ve birkaç dilim peyniri vardı. Salatalık turşusu, son kullanma tarihi geçmiş süt ve sekiz şişe bira. Hızla çürümekte olan iki adet portakal, en alt rafta inatçı duvar çiçekleri gibi oturmuşlardı. Görünürde tek bir yeşil yapraklı sebze yoktu.

İçler acısıydı. Tamamen içler acısıydı.

Sıcak sütü soslu patateslerin üzerine dökerken burnuna çam kokulu temizleyici kokusu geldi. Reece oraya gitmeden temizlik yapma zahmetine girdiği için Brody'yi takdir etmesi gerekiyordu.

Güveci fırına attı ve zamanını ayarladı.

Yarım saat sonra Brody mutfağa geldiğinde, Reece güvecin yanında eti de fırınlıyordu. Masa Reece'in yanında getirdiği tabak ve mumlarla, koyu mavi peçeteler, şarap kadehleri ve küçük saydam bir kâsenin içindeki minyatür güller olduğunu düşündüğü sarı çiçeklerle hazırdı.

Mutfağı hayalini kurduğu kokular kaplamıştı. Fırından gelen dolgun kokuyla birlikte tezgâhın üzerindeki sebzelerden taze bir koku yayılıyordu. Ve bir de Reece'in kokusu vardı.

Reece döndüğünde, Brody onun yüzündeki hüznü görmedi. "Ben düşünmüştüm ki... Ah."

Brody üzerine yürüyünce bir adım geriye attı. Genç adam kollarını alıp onu parmak uçları üzerine kaldırdı.

Dudakları birleştiğinde lezzetli bir ılıklık hissetti. Brody bu tada karşı koyamıyordu.

Reece'in kolları önce onun kolları arasında sıkışıp kalmıştı, sonra elleri göğsünün üzerinde kıvrıldı ve omuzlarına doğru yol aldı. Brody onun eridiğini hissettiğine yemin edebilirdi.

Reece'i bıraktı, bir adım geriye attı ve, "Merhaba," dedi.

"Merhaba, ah, neredeyim ben?"

Brody sırıttı. "Nerede olmak istiyorsun?"

"Sanırım tam burada olmak istiyorum. Tam da bir şeyler yapacaktım. Ah, tabii ya, martini hazırlayacaktım."

"Cidden mi?"

"Kesinlikle. Yanında getirdiği martini bardaklarını buzla serinletmek için buzdolabına doğru ilerledi, sonra durdu. "Martini sevmez misin?"

"Severim tabii ama Jeff bundan bahsetmemişti."

"Jeff mi?"

"İçki dükkânındaki Jeff."

"İçki dükkânındaki Jeff," diye tekrarladı Reece başıyla onaylayarak. Martini bardaklarına buzları koyarken hafifçe iç çekti. "Satın aldığım alkollerin listesini bir yerlere mi asıyorlar yani? Kasabanın sarhoş adayı olarak mı gösteriliyorum?"

"Hayır, o kategoride Wes Pritt'i geçmen imkânsız. Şarap isteyeceğini bildiğim için telefon ettim. Senin satın alıp almadığını sordum. Aldıysan boşuna kasabaya onun için gitmeyeyim diye düşünmüştüm."

"Hımım, yararlı olmuş. İlk önce martini yapmak aklıma gelmemişti. Bardaklarla karıştırma kabını Lindagail'den ödünç aldım."

Brody arkasında durdu ve Reece'in ölçüp sallamasını, buzları çıkartıp karışımı bardaklara dökmesini, uzun mavi kürdanlar üzerindeki zeytinleri eklemesini seyretti. Sonra kendisine uzatılan bardaktan sonucu test etti.

"Bir martini içmeyeli...bilemiyorum, hatırlayamıyorum bile. Clancy'nin Yeri gibi bir yerde sipariş edebileceğin bir şey değil."

"Pekâlâ, o zaman Fist'te bir parça entelektüelliğe içelim." Bardağını onunkine dokundurdu ve Brody bir yudum alana kadar bekledi.

"Vay, çok sağlam bir martini olmuş." Bir yudum daha aldı ve Reece'e baktı. "Çok yeteneklisin."

"Şunu da bir denesene."

Küçük bir tabağın içerisinde, karmaşık geometrik şekiller halinde kerevize benzeyen bir şeyler vardı. "Ne var bunda?"

"Devlet sırrı, ama baskın olarak füme Gouda peyniri ve kurutulmuş domates."

Brody çiğ kerevizi pek sevmezdi ama martininin tadı öldüreceğine güvenerek denemeye karar verdi. "Bu devlet sırrı her neyse, kereviz için annemin üzerine yığdığı yerfıstığı ezmesinden çok daha fazla güzel şeyler yapıyor."

"Öyle umuyorum. Oturabilirsin, keyfini çıkart." İçkisinden küçük bir yudum daha aldı. "Salatayı hazırlayacağım."

Oturmamış, onun çam fıstığı kavurmasını izlemenin keyfini çıkarıyordu. Çam fıstığını kavuruyordu, inanılır gibi değildi. Sonra yapraklı şeyleri tavaya attığını gördü. Zaten yapraklı şeylerle ilgili içsel bir sorunu vardı ve şimdi bir de pişirileceklerdi. "Salatayı pişiriyor musun?"

"Ispanak ve kırmızılahana salatası hazırlıyorum. Çam fıstığı ve Gorgonzola peyniri ile. Geçen hafta biraz olsa çok sevineceğimi söylemiştim, Mac'in hemen sipariş verdiğine inanamıyorum."

"Seni sevdiğini söylemiştim."

"İhtiyacım olduğunda bana Gorgonzola getirebilecek bir adama sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum. Neyse, Doktor Wallace bana demire ihtiyacım olduğunu söyledi. Ispanak da demir deposu." Gözünün kenarıyla Brody'nin yüzündeki ifadeyi gördü ve gülmemek için kendini zor tuttu. "Sen koca bir

adamsın artık. Sevmezsen, tabağındakileri bitirmek zorunda değilsin."

"Anlaştık. Doktor'la randevun nasıl gitti?"

"Nazik ve işini kusursuz yapıyor, ona itiraz etmek imkânsız." Konuşurken tavanın altındaki ısıyı ayarladı. "Biraz yorgun olduğumu, ayrıca anemik olabileceğimi ama genel olarak iyi durumda olduğumu düşünüyor. Doktorlarla bir ömür boyu yetecek kadar tecrübem olmuştu ama tahmin ettiğim kadar kötü gitmedi. İçki dükkânına gittiğimde, Jeff şerifin çizimlerle birlikte uğradığını söyledi."

"Evet, ben de duydum. Penélope Cruz'dan da bahsetti mi?"

Reece gülümsedi. "Ah, evet. Şerif bir kopya da bizim restorana yollamış. Ama şimdiye kadar hiç ses çıkmadı."

"Bekliyor muydun ki?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sanırım bir yanım, birilerinin resme bakıp, 'Tanrım, bu kasabanın hemen batısında yaşayan Sally Jones'a benziyor. Her zamanki gibi ayyaş kocasıyla başı dertte,' demesini istiyordu. O zaman öğrenmiş olurduk, şerif de gidip kötü kocayı tutuklardı ve konu kapanmış olurdu."

"Fena olmazdı."

Reece martinisinden ufak bir yudum daha aldı. "Her neyse. Kitabını bitirdim. Jack'i diri diri gömmediğine sevindim."

"O da sevindi."

Reece güldü. "Eminim. Onu tamamen günahlarından kurtarmamanı da sevdim. Jack hâlâ çok kusurlu, çok da komik. Her an bir şeyleri berbat etmeye hazır

ama sanırım Leah onu adam edebilecek en iyi kişi. Leah'nın da günü kurtarmasına izin verdin." Brody'ye baktı. "Bir kadın okurun bakış açısından, bu harika bir şeydi. Ve işe yaradığını söylemeliyim."

"Beğenmene sevindim."

"Bugün yeni bir tanesini alacak kadar hem de. *Kan Bağları*." Brody'nin kaşlarının çatıldığını gördü. "Ne?"

"O kitap...şiddet dolu. Birkaç sahnesi çok canlı ve detaylı. Hoşuna gidecek bir şey olmayabilir."

"Canlı ve detaylı şiddeti birinci elden tecrübe ettiğim için mi?"

"Çok rahatlatıcı bir kitap olmayabilir."

"Öyle bir durumda bırakırım. Senin ıspanak salatasını bırakabileceğin gibi." Fırını ve tavayı kontrol ettikten sonra martini kadehini kaldırdı. "Tam planladığım gibi olmak üzereler. Neden sen de mumları yakıp şarabı açmıyorsun?"

"Tabii."

"Ee, bugün nereye daldın bakalım?"

"Daldım mı?"

"Buraya geldiğimde öyle söylemiştin."

"Doğru." Reece'in küçük masaya yerleştirdiği mumları yaktı; peçetelerle uyumlu koyu mavi ince mumlar. "İş."

Brody çoğu zaman az ve öz konuşan bir adamdan çok, hiç konuşmayan bir adama dönüşüyor, diye düşündü Reece. "O halde kitabının iyi gittiğini kanısına varabilir miyim?"

"Evet." Şarabı buzdolabında buldu. Chenin Blanc, tıpkı Jeff'in söylediği gibi. "Güzel bir gündü."

"Hakkında hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Çekmecelerde tirbuşon aramaya başlayınca Reece yanında getirdiği tirbuşonu ona uzattı. "Neyin hakkında?"

"Kitap."

Reece tavaya daha fazla ıspanak eklerken, Brody de şarabı açmakla meşguldü. "Onu öldürecektim. Kadını. Belki bahsettiğimi hatırlıyorsundur, patikada olduğumuz gün söylemiştim ya."

"Evet, hatırlıyorum. Kötü adamın kadını oracıkta öldüreceğini söylemiştin, suya itecekti sanırım."

"Evet ve adam denedi de. Ona zarar verdi, acı çektirdi, dehşete düşürdü ama planladığı gibi onu o yükseltiden itmeyi başaramadı."

"Kadın kurtuldu."

"Kadın atladı."

Reece tavadaki solmuş yeşillikleri kaldırmaya başlarken omzunun üzerinden ona baktı. "Kadın atladı."

Brody kimseyle işiyle ilgili konuşmazdı. Genellikle hakkında sorular sorulması bile onu rahatsız ederdi. Ama ona söylemek istediğini fark etmişti, tepkisini görmek istemişti.

"Yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyor, patika kalın çamur tabakasıyla kaplanarak iyice ağırlaşmış durumda. Kadın hırpalanmış ve yaralı, bacağı kanıyor. Orada adamla yalnızlar. Ona yardım edebilecek kimse yok. Kaçamaz. Adam daha kuvvetli, daha hızlı. Ve çıldırmış durumda. O yüzden kadın da atlıyor. Yine de öleceğini düşünmüştüm. Sekizinci bölümden sonra yaşamasını asla planlamamıştım. Ama beni yanılttı."

Reece hiçbir şey söylemeyerek evde hazırladığı sosu salataya karıştırdı.

"Onunla ilk tanıştığımızda düşündüğümden daha güçlü çıktı. Hayatta kalmak için derin ve içsel bir iradesi var. Tek çaresinin atlamak olduğunu biliyordu ve orada öylece yatıp adamın onu öldürmesini beklemektense, yaşamayı denerken ölmeyi tercih etti. Ve nehir onu içine çekmeye çalışsa da, onu sağa sola fırlatsa da savaştı ve nehirden canlı çıkmayı başardı."

"Evet," diye onayladı Reece, "kulağa güçlü biri gibi geliyor."

"O öyle düşünmedi ama. Düşünmedi bile, sadece hareket etti. Pençeleriyle savaştı ve tutundu. Kayboldu, yaralı, üşüyor ve hâlâ tek başına. Ama hâlâ hayatta."

"Öyle kalacak mı?"

"Bu ona kalmış."

Reece başı ile onayladı. Salatayı tabaklara yerleştirdi ve peynirle süsledi. "Pes etmek isteyecek. Umarım etmez. Umarım kazanır. Sen...onu önemsiyor musun?"

"Önemsemesem onunla bu kadar vakit geçirmezdim."

Küçük sepetin içindeki zeytinli ekmekleri de alarak tabakları masaya yerleştirdi. Şarabı doldurdu. "Katille de vakit geçirdin ama."

"Ve onu da önemsiyorum. Sadece farklı bir şekilde. Otursana. Gözlerinin mum ışığında görünüşünü seviyorum."

"Salatayı dene. Beğenmezsen hislerim incinmez, merak etme."

Brody dediğini yaptı ama hemen kaşları çatıldı. "Bu çok sinir bozucu. Kerevizi hiç sevmem. Ispanağı da asla sevemedim. Kim sever ki? Değişimi de çok sevdiğim söylenemez."

Reece gülümsedi. "Ama benim kerevizimi seviyorsun. Benim ıspanağımı da seviyorsun."

"Görünüşe bakılırsa öyle. Belki de sadece önüme ne koyarsan onu seviyorumdur."

"Yemek kitabı hazırlama konusunu tekrar düşündün mü?"

"Aslında dün gece iş dönüşünde o konu hakkında biraz düşündüm."

"O yüzden mi yorgun görünüyorsun?"

"Mum ışığında görünüşümün hoşuna gittiğini söyledikten sonra bunu sorman pek de uygun değil bence."

"Gözlerin, demiştim. Hem yorgunlukla bir alakası olduğunu da sanmıyorum."

Her zaman, ona karşı vahşice dürüst olduğunu düşündü Reece. Ve böyle olması, basmakalıp sözlerden ve yumuşak yalanlardan çok daha iyiydi.

"Uyuyamadığım için, bu kitap üzerine düşünmek benim için iyi oldu. Başlık için *Sade Gurme*'yi düşündüm."

"İdare eder."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Brody yemeğe devam etti, sesindeki isyankârlık hoşuna gitmişti. "Düşüneyim. Neden uyuyamadın?"

"Bilmiyorum. Doktor sakinleştirici bir çay içmemi önerdi."

"Seks en iyi sakinleştiricidir."

"Belki de. Özellikle de eşin yetersizse. Seks sırasında bir süreliğine kestirebilirsin."

"Uyumayacağına dair garanti verebilirim."

Reece yalnızca gülümsedi ve sonra salatasını yemeye devam etti.

* * *

Domuz filetosunu kesmesine izin vermemiş, kuşkonmazı da kendi başına halletmişti. Brody de burnuna gelen muhteşem kokulardan memnun olduğu için şikâyet etmemeye karar vermişti.

"Senle ben bir anlaşma yapmalıyız," diye başladı Brody kendi payına düşen eti keserken.

"Anlaşma mı?"

"Evet, bir saniye." Tadına baktı. "Tam düşündüğüm gibi. Evet, bir anlaşma yapmalıyız. Değiş tokuş. Yemeğe karşılık seks."

Reece kaşlarını kaldırdı ve teklifi değerlendirir gibi ağzını büzdü. "İlginç. Yine de bence iki tarafın da yararlarını göz ardı ediyorsun."

"Sen de. Eğer bu seks işi işe yaramazsa, başka şeyler deneyebiliriz. Erkeksi işler. Dairenin boyanması, tesisatçılık falan. Sen de karşılığında sıcak yemekler hazırlayacaksın."

"Olabilir."

Brody patatesleri denedi. "Aman Tanrım, bununla tarihe geçebilirsin. *Kaygısız Gurme*."

"Kaygısız Gurme Azize Reece?"

"Hayır, kitabının adı bu. *Kaygısız Gurme*. Sade değil çünkü bu sıradan anlamına da gelir. Çarpıcı. Olağanüstü. Fakat bunları yapabilmek için gün boyunca ocağın başında terlemene gerek yok ya da yemek için aile yadigârı porselen takımına ihtiyacın yok."

Reece arkasına yaslandı. "Bu kitap için kesinlikle daha iyi bir isim. Lanet olsun, bu konuda oldukça iyisin."

"Ben profesyonelim."

"Kuşkonmazını ye."

"Peki, anne. Bu arada, artanları paket yapmayı aklından bile geçirme."

"Kesinlikle."

Brody yedi, içti ve onu seyretti. Ve bir noktada sohbetin ipini kaçırdı.

"Reece?"

"Evet."

"Gözlerin. Adeta beni boğazımdan yakalıyorlar. Geri kalanın mı? Geri kalanın da mum ışığında harika görünüyor."

Beklenmedik, diye düşündü Reece. En beklenmedik şeyleri söyleyebiliyordu. Bu yüzden ona gülümsedi ve gülüşünün parlaklığının onları yemek yerken ısıtmasına izin verdi.

15

Reece etrafı toparlamaya yardım etmek için ısrar etti. Eşyaları yerli yerinde bulundurmayı seven bir kadın olduğunu bildiği için, Brody zaten ondan bu teklifi bekliyordu. Büyük ihtimalle Boston'daki olaydan önce de böyleydi, düzenli bir evi, düzenli bir mutfağı olduğunu düşündü. Orta boy kâsenin, en sevdiği mavi gömleğinin, araba anahtarlarının nerede olduğunu her zaman biliyordu. Başına gelenler dikkatini arttırmış, geliştirmişti. Artık her şeyin yerli yerinde olmasını sadece istemiyor, öyle olmalarına *ihtiyaç* duyuyordu. Kendini bu şekilde güvende hissediyordu.

Oysa kendisi, ilk deneyişinde uyumlu çoraplar bulabiliyorsa kendini iyi durumda sayıyordu.

Reece'in başka türlü tatmin olamayacağını gördüğü için bulaşıkları kuruttu ve dolaplara yerleştirdi. Fakat artan yiyecekleri buzdolabına kaldırırken ve ocağı ovalarken önüne çıkarak işine engel olmamaya çalıştı.

Bütün akşam sessiz kalan sinirlerinin geri geldiklerini görebiliyordu. Bulaşık bezini durulayıp kuruması için lavabonun kenarına koyarken o sinirlerin derisinin altından arı kovanları gibi fırladıklarını görebiliyordu.

Akşam yemeği bittiğine, temizlik yapılıp eşyalar

yerli yerine yerleştirildiğine göre, seks odaya tekrar ilgi çekici, anlaşılması zor bir konuk gibi gelebilirdi.

Aklına, ona düşünmek için hiç zaman tanımadan, onu yakalayıp yukarı taşımak ve yatağa atmak geldi. Bu tekniğin bir avantajı vardı; fikrini değiştirmeden önce en azından çıplak kalmasını sağlayabilirdi. Fakat daha yumuşak bir şekilde yaklaşmaya karar verdi.

"Biraz yürüyüşe çıkmak ister misin? Göl kıyısına belki?"

Ve genç kadının yüzüne sürpriz ile ferahlama karışımı bir ifadenin yayıldığını fark etti. "Harika olur. Bunu henüz yapamamıştım."

"Hava hâlâ açık, yeterince ışık var. Ama ceketine ihtiyacın olacak."

"Tamam." Reece ceketini askıdan almak için depoya girdi.

Brody de arkasına geçti, kasıtlı olarak kendi ceketini almak için arkasından uzandı. Reece vücutlarının hafif temasından dolayı kasıldı, yana doğru bir adım attı ve kapıya ilerledi.

"Dışarısı harika." Reece toprağın, çamların kokusunu içine çekti. "Kendimi bir türlü yalnız başıma gece yürüyüşü yapmaya ikna edemedim." Ceketini giydi. "Ama hep ya çok sessiz oluyor ya da yeterince sessiz olmuyor. Ben de her akşam yemeği vardiyasından sonra direkt olarak odama dönmek için bir sürü neden bulabiliyorum."

"Yılın bu zamanları dışarıda genellikle kasabalılar olur bu saatlerde. Fazla endişelenecek bir şey yok yani."

"Belli ki bataklığın içinde saklanan psikopatı duymamışsın ya da yolu kasabaya düşen seri tecavüzcüyü

ya da gerçekte eli baltalı bir katil olan kibar matematik öğretmenini."

"Sanırım kaçırmışım."

Brody'ye tereddütle baktı ve sonra omuz silkti. "Geçen hafta bir gece kendimi çok rahatsız hissettim ve yürümek istedim. Servis çatalımı yanıma almayı düşündüm, hayali katillerimden birisi çıkagelirse kendimi koruyabilmek için."

"Servis çatalı mı?"

"Evet. Bıçak biraz fazla abartılı gibi gelmişti. Ama eğer yapman gerekirse bir servis çatalıyla da bir hayli fazla zarar verebilirsin. Ama ben dışarı çıkmak yerine evde oturup televizyonda eski bir film izlemeye karar verdim. Çok saçma. Gülünç. Gerçekten de neden benimle takılıyorsun Brody?"

"Belki nevrotik kadınları seksi buluyorumdur."

"Hayır bulmuyorsun." Ama güldü ve saçlarını geriye atarak yıldızlara baktı. "Aman Tanrım, o kadar büyük o kadar temiz ki. Samanyolu'nu görebiliyorum. Sanırım o Samanyolu. Büyükayı ile Küçükayı'yı da görebiliyorum. Astrolojiyle ilgili bütün bilgim bundan ibaret."

"Ben sadece bir miktar yıldız görüyorum, bir de beyaz bir ay."

"Yani?" Elini tutmadığı için ve onun fazla el tutan türden olduğundan bir hayli şüphe duyduğu için ellerini ceplerine soktu. "Bir tane uydur. Bir şeyler uydurma işinin içindesin nasıl olsa."

Başparmaklarını kotunun ceplerine sokarak yıldızların dizilişini inceledi. "Şuradaki Yalnız Herman ya da Tek Ayağının Üzerinde Duran Şişman Adam. Batıya doğru bütün kızartma aşçılarını koruyan Tanrıça Sally."

"Sally mi? Koruyucu bir tanrıçam olduğunu bilmiyordum."

"Sen kızartma aşçısı değilsin."

"Şu anda öyleyim. Ayrıca Sally'yi kendim için istiyorum. Suda nasıl parladığına bakar mısın?"

Yıldızlar adeta gölde yüzüyorlardı ve ay pırıltıların arasında kendine hülyalı düz beyaz bir alan açıyordu. Hava, çamın, suyun, toprağın ve çimin kokularıyla zenginleşmişti.

"Bazen Boston'ı o kadar özlüyorum ki kemiklerim sızlar gibi oluyor. Ve sanırım geri gitmem gerekiyor. Geri gitmek ve orada sahip olduklarımı bulmak istiyorum. Hayatımı, arkadaşlarımı... Evimin Çin kırmızısı duvarlarını, gösterişli siyah yemek masamı."

"Çin kırmızısı mı?"

"Bir zamanlar cüretkâr şeylerden hoşlanıyordum." Bir zamanlar cüretkârdı da. "Şimdi ise böyle bir yerde duruyorum ve olanları gömebilecek bile olsam, orada isteyeceğim ya da ihtiyacım olabilecek herhangi bir şey bulabilir miyim diye düşünüyorum. Artık Çin kırmızısı değilim."

"Ne fark eder ki? Neredeysen orayı kendi yerin yaparsın ve eğer olmazsa, başka bir yeri denersin. Hangi rengi istersen de onu kullanırsın."

"Boston'dan ayrıldığım zaman tam olarak böyle düşünmüştüm. Her şeyimi sattım. Gösterişli siyah masam da dâhil, her şeyi. Kendime böyle olması gerektiğini söyledim."

Brody onun gibi biri için sahip olduğu her şeyden vazgeçmenin ne kadar zor olacağını düşündü.

"İstediğimi yapabilirdim. Yaptım da. Şimdi buradayım."

Reece su kenarına yaklaştı. "Kitabındaki kadın, hani şu ölmesine izin veremediğin. Adı ne?"

"Madeline Bright. Maddy."

"Maddy Bright," diye tekrarladı Reece. "Hoşuma gitti, arkadaşça ama güçlü. Umarım kurtulur."

"O da öyle düşünüyor."

Bir süre gecenin içinden dağların siluetlerine bakarak yan yana durdular.

"O gün patikada, onun nasıl öleceğine karar vermeye çalışırken, benim geriye döndüğümden emin olmak için mi orada kaldın?"

Brody dağlara bakmaya devam etti. "Güzel bir gündü. Ve yapacak başka bir işim yoktu."

"Bağırışlarımı henüz duymamıştın ama bana doğru gelmeye başlamıştın."

"Yapacak başka bir işim yoktu," diye tekrarladı Brody ve Reece onunla yüz yüze gelmek için döndü.

"Sadece iyilik yapıyordun."

Reece şansını deneyecekti, onun için büyük bir adımdı. Bir uçurumdan nehre atlamak gibiydi. Yüzüne dokunmak için ellerini kaldırdı ve parmaklarının ucunda yükseldi. Dudaklarıyla dudaklarına dokundu.

"Korkarım ki her şeyi berbat edeceğim. Ama geri dönmeden önce bunu bilmelisin. Geri gitmek istiyorum. Geri gidip seninle birlikte yatağa girmek istiyorum."

"Bu harika bir fikir."

"Arada sırada gelip gidiyor. Cesaretimi yitirip kaçmaya çalışmadan elimi tutsan iyi edersin."

"Tabii."

Reece cesaretini kaybetmiyordu ve kaçmaya da kalkışmayacaktı ama kulübeye doğru attıkları her adımla birlikte içindeki şüpheler daha çok büyüyordu.

"Belki önce birer kadeh şarap daha içmeliyiz."

"Yeterince içtim, sağ ol." Brody elinden tutmuş, yürümeye devam ediyordu.

"Bunun nereye gittiğini konuşsak daha iyi olur."

"Şu anda benim yatak odama doğru gidiyor."

"Evet, ama..." Onu çoktan içeri çekmeye başlamışken ayak diremenin bir anlamı yoktu. "Ah, kapıyı kilitlemen gerek."

Brody kilidi çevirdi. "Tamam."

"Ben gerçekten önce bizim..."

Brody onu kaldırıp omzunun üzerine atınca susmak zorunda kaldı.

"Ah, pekâlâ." İçinde o kadar fazla çelişki vardı ki, evin içinde taşınıyor olmasının romantik mi yoksa küçük düşürücü mü olduğuna karar veremiyordu. "Bunun doğru yaklaşım olduğundan emin değilim. Eğer konuşmak için birkaç dakika ayırırsak... Ben, sadece senden beklentilerini düşük tutmanı isteyecektim çünkü oldukça idmansız durumdayım ve..."

"Çok fazla konuşuyorsun."

"Daha kötü olacak." Brody merdivenlerden çıkmaya başlayınca gözlerini sıkıca yumdu. "Gevezeliğin boğazımdan yükselip taşmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Dinle, dinle, dışarıdayken nefes alamıyordum ve üstesinden gelebilirmişim gibi düşünmüştüm. Bunu istemediğimden değil, sadece emin değilim. Bilmiyorum, Tanrım. Yatak odasının bir kilidi var mı?"

Bir tekme atarak kapıyı kapattı, sonra da kilitledi. "Daha iyi mi?"

"Bilmiyorum. Belki. Budalaca davrandığımı biliyorum ama ben sadece..."

"Budala olduğunu bilmen, iyileşmek için ilk adım." Onu yatağın yanına bıraktı. "Şimdi sessiz ol."

"Bence eğer..."

Düşünceleri yine uçup gitmişti çünkü Brody onu yine kendine çekip havaya kaldırmış ve arzuyla yanan dudaklarıyla onu susturmuştu. Korkuları, ihtiyaçları, mantığı içinde birbirleriyle savaşırlarken tek yapabildiği şey ona tutunmaktı.

Bir kısmı parçalara ayrılıyordu. Bir kısmıysa eriyordu.

"Sanırım benim..."

"Sessiz olman gerek," diye tamamladı cümlesini ve onu tekrar öptü.

"Biliyorum. Belki sen konuşabilirsin. Ama ışıkları kapatabilir misin?"

"Hiç açmadım ki."

"Ah." Dışarıdayken hayran kaldığı gümüş ay ışığı ve yıldızlar birden fazla parlak gelmişti.

"Kaçmaman için ellerini hâlâ tuttuğumu hayal et."

Fakat o ellerinin vücudunun üzerinde gezindiğini hissediyordu, başparmakları göğüslerinin üzerinde yumuşakça kayıyor, vücudunda küçük heyecan dalgaları geziniyordu. "Kaç tane elin var senin?"

"Bu işi yapmaya yetecek kadar. Bana bakmalısın. Bana bak, Reece. İşte böyle. Seni ilk gördüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

"İçinde... Restoranın içinde."Ay ışığı gözlerini ka-

ranlıklaştırmıştı, sanki yeşil gece tarafından yutulmuş gibiydi. "Joanie'nin Yeri'nde."

"Evet." Gömleğinin düğmelerini çözdü. "Seni ilk gördüğümde, kanımda garip bir şeyler hissettim. Neden bahsettiğimi biliyor musun?"

"Evet. Evet. Brody, sadece..."

"Bazen onu dikkate alıyorsun. Bazen almıyorsun ama hissettiğin zamanları biliyorsun."

"Eğer karanlık olsaydı... Karanlık olsaydı daha iyi olurdu."

Brody, Reece'in göğsündeki yarayı kapatmak için kaldırdığı elini tuttu ve uzaklaştırdı. "Bu teorini başka bir zaman deneriz. Burada seksi bir ten görüyorum, Sıska." Ellerini omuzlarına doğru kaydırdı, kollarından aşağı süzülürlerken yanlarında gömleği de almışlardı. "Düz ve yumuşacık. Hayır, dur." Brody gözlerini gözlerinden ayırmaması için elini onun saçlarına dolamıştı. "Bana bakmaya devam et."

Kedi gözleri, diye düşündü Reece. O kadar yakınlaşmışlardı ki, renkleri geri gelmiş gibiydi. Yeşil ve ela karışımı bir rengi vardı. Onların içine bakarken kendisini güvende hissedemiyordu. Ama bu korku bir şekilde heyecan vericiydi.

Brody'nin boştaki elinin parmakları aniden sutyeninin kancasını açınca, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ona ait olan her şey sert, güçlü ve birazcık kabaydı. Ona ait olan her şey tam olarak istediği gibiydi.

Elleri teninin üzerinde, sahip olduğunu unuttuğu sırları yeniden öğreniyordu. Tenini sıyıran dişleri, lezzetli küçük ısı çizgileri bırakıyordu. Daha sonra kemerini

gevşeten elleri, kotunun içine yavaşça kayarak altındaki teni okşamaya başladılar.

Reece'in tepkileri utangaç, tereddütlü, arzulu ve canlıydı. Elleri Brody'nin gömleğini çekiştiriyordu.

Reece her nefes aldığında Brody kokusunu alıyor, tadına bakıyor, ona doyasıya dokunuyor, giderek vahşileşiyor ve arzusu kaygan zeminlere doğru sendeliyordu.

Brody onu kaldırdığında Reece'in kolları gerildi ama yatağa atılırken ona karşı koyamadı. Ayakkabılarını çıkartmak için savaşırken, Brody de kotunu çıkartabilsin diye kalçasını hafifçe kaldırmıştı.

Brody'nin dudakları onun boynuna doğru ilerlerken, Reece'in parmakları da onun sırtında ve omuzlarında dolanıyordu. Reece'in içindeki her şey o ateşe doğru, bütün o tehdit ve vaatlerine doğru yükseliyordu.

Brody'nin dudakları hırsla onun göğüslerinin üzerinde kilitlenince, nabzı aniden dörtnala koşmaya başlamıştı.

Ağırlığı onu mıhlamış, dudaklarıysa onu tamamen sahiplenmişti. Panik, şehvetin gri pususu içinden bile tırmanmaya başlamıştı. Reece karşı koydu ve vücudunun zihninin üzerinde egemenlik kurmasını istedi.

"Nefes alamıyorum. Nefes. Bekle, dur."

Paniğe kapıldığını anlaması zaman almıştı, ilk önce bunu bulundukları coşkunun bir parçası sanmıştı. Yana kaydı ve doğrulması için Reece'i omuzlarından yakalayıp onu kendine doğru çekti.

"Nefes alıyorsun." Onu hafifçe sarstı. "Sürekli nefes almayı kes. Daha kötü olacaksın."

"Tamam. Tamam." Her nefesine konsantre olmalı, her nefesini yavaş ve düzenli almaya çalışmalıydı.

Kollarını göğüslerinin üzerinde birleştirmiş bir halde ay ışığının altında otururken tamamen tükenmiş görünüyordu. "Özür dilerim. Özür dilerim. Lanet olsun, anormal olmaktan nefret ediyorum."

"O zaman olmayı bırak."

"Bunun kolay olduğunu mu düşünüyorsun? Ah, peki şimdi biraz normal olayım. Burada çıplak ve küçük düşmüş bir halde oturmaktan hoşlandığımı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, hoşlanıyor musun?"

"Seni orospu çocuğu."

"İşte harika, yeniden tatlı dille konuşuyorsun." Gözlerinde Brody'nin takdir ettiği bir parıltı vardı. Fakat gözlerine gelen parıltı bir yaranın habercisiydi. "Ağlamaya başlarsan, beni kızdırırsın işte."

"Ağlamayacağım. Seni aşağılık herif." Gözünden süzülmeye başlamadan bir damlayı elinin kenarıyla uzaklaştırdı.

"Bravo. İşte şimdi tekrar tahrik oldum." Brody kadının omuzlarının üzerindeki saçları okşadı. "Seni incittim mi?"

"Ne?"

"Sana zarar mı veriyordum?"

"Hayır. Tanrım." Reece bir elini göğüslerinin üzerinde tutuyor, diğeriyle de yüzünü kapatıyordu. "Hayır. Ben sadece... Nefes alamadım. Sadece, senin altında, tutsak kalmış gibi hissettim, sanırım. Sadece klostrofobim ve performans kaygım yüzünden, kahrolsun işte öyle şeyler."

"Eğer hepsi buysa, bunun üstesinden gelebiliriz." Omuzlarından tekrar kavradı ve kendisi uzanmış yatar-

ken onu da üzerine doğru çekti. "İstersen sen üstte olabilirsin."

"Brody..."

"Bana bakar mısın?" Kadının dudaklarını kendininkilere çekti. "Acele etme. Sana nasıl uygun geliyorsa öyle yap."

"Kendimi çok beceriksiz hissediyorum."

"Hayır, öyle hissetmiyorsun." Brody ellerini onun teninin üzerinde dolaştırdı ve yüzünün kızarmasını izledi. "Sadece biraz kırılgan bir ruh hali içindesin. Ama beceriksiz değil. Beni tekrar öpsene."

Reece dudaklarını onunkilerin üzerine koydu ve paniğin uzaklaşmasına izin verdi. Kalbi onunkine karşı güçlü ve düzenli atıyordu. Onun tadı, bir kere daha, uzun süredir reddettiği iştahları uyandırmıştı.

Yine de Brody kalçalarını kaldırınca itiraz etmeye, geri çekilmeye çalıştı. Ama Brody onu tuttu ve gözleriyle onu hapsetti, ta ki vücutları birleşene kadar.

Aslında ferahlama, zevk ve şehvet sonucu ortaya çıkan bir titreme onu sarstı.

İlk zirvenin üzerinden tökezleyerek geçerken bir çığlık attı. Katıksız hazzın vücuduna ani akını bütün sistemi için bir şok olmuştu.

Arkaya yaslandığında inledi.

Bir sonraki zirveyi tırmandığında yaşadığı orgazm içini delip geçmişti sanki. Her kalp atışına karşılık bir kalp atışıyla onun da kendisiyle yarıştığını hissedebiliyordu.

Tanrım, şükürler olsun Tanrım, diye düşündü Reece hıçkırıklı nefeslerinin arasında.

* * *

Reece uzanmış yatıyordu, doymuş, büyülenmiş ve minnettardı. Ve ne söyleyeceğine ya da ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ama vücudu gevşemişti. Kalbi hâlâ davul gibi atsa da, vücudu hamur gibi yumuşacıktı. Eğer gerekli enerjiyi toparlayabilse, sözünü bozacak ve ağlayacaktı.

Katıksız hazzın gözyaşları.

Dokunmuş ve dokunulmuştu, vermiş ve de almıştı. Orgazm olmuştu, hem de çok çok uzun bir aradan sonra.

Ve bu konuda yalnız olmadığını çok çok iyi biliyordu.

"Teşekkür etmek istiyorum. Bu, aptalca mı?"

Brody eliyle Reece'in sırtını okşayacak kadar kımıldadı. "Çoğu kadın, sonrasında bana pahalı hediyeler yollarlar. Ama sadece bu sefer için teşekkürle de yetinebilirim."

Reece ona bakmak için doğrulurken gülümsüyordu. Gözleri kapalı, yüzü rahattı.

"Akşam yemeği yaptım," diye hatırlattı.

"Doğru. O da sayılır." Gözlerini tembel tembel araladı. "Nasılsın, Sıska?"

"Gerçeği mi duymak istiyorsun? Bir daha böyle hissedeceğime olan inancımı tamamen yitirmiştim. Benim için sadece kaybolan bir şey dahaydı ve şimdi düşünüyorum da, çok büyük bir kayıpmış aslında. O yüzden bunu ortaya çıkarttığın için teşekkür ederim ve tabii bu bayağı yanlış anlaşılabilir bir şekilde çıktı," dedi Brody kahkahalarla tıkanınca. "Artık sussam iyi olacak."

"Bugünlük bitiriyoruz yani."

Saçlarıyla oynarken istediği tek şey onun yanına so-

kularak uyumaktı. "Sanırım üzerimi giyinip eve gitsem iyi olacak."

"Neden?"

"Geç oluyor."

"Sokağa çıkma yasağı mı var?"

"Hayır, ama...kalmamı istiyor musun?"

"Eğer gece kalırsan, sabah da kahvaltı hazırlamak zorunda hissedeceğini düşünüyorum."

Kalbinin biraz altına adeta küçük bir ateş parçası yayıldı. "Kahvaltını hazırlamam için ikna olabilirdim sanırım."

"Sabahları oldukça ikna edici olurum." Çarşafı çekiştirdi ve Reece'i çevirerek yatağa düşürdü. "Hem o kadar geç değil ve seninle işim henüz bitmedi."

"O halde, sanırım kalıyorum."

Brody uyurken, Reece huzursuz ve tedirgin bir şekilde uzanmıştı. İlk önce kendisiyle bir münakaşaya girdi ama sonunda teslim olup yataktan kalktı.

Sadece kontrol edecekti. Bir kere, sadece bir kere demişti kendine. Üzerine Brody'nin gömleğini giyip, parmak uçlarının üzerinde odadan sessizce çıktı. Merdivenlerden aşağı inerken basamaklardan çıkan her gıcırtı onu ürpertiyordu.

Önce ana kapıyı kontrol etti. Bak, kilitli işte, dedi kendine. Zaten kendi kilitlememiş miydi? Yine de, kontrol etmenin ne zararı olurdu ki? Arka kapı da kilitli olmalıydı. Elbette öyleydi. Fakat...

Evin arka tarafına doğru yürüdü ve kilitleri kontrol etti. Bir an için gözü mutfak sandalyelerine takıldı. İçinde bir tanesini alıp kapı kolunun altına yerleştirmek için inanılmaz bir istek vardı.

Evde yalnız değildi ki. Kocaman güçlü bir adamla birlikteydi. Kimse kilidi kırıp içeri girmeye çalışmayacaktı, hem öyle olsa da Brody hallederdi.

Kapıya sırtını dönüp sandalyelerin yanından geçerek odadan çıktı.

"Hayrola?"

Neredeyse çığlık atacaktı. Geriye tökezleyip kalçasını sertçe kapı çerçevesine çarptı. Brody hemen yanına geldi. "Belki de gerçekten beceriksizsindir."

"Belki. Ben sadece..."

Brody odadan çıktığını duymuş, tuvalete kalktığını düşünmüştü. Fakat basamaklar ayağının altında gıcırdayınca merakla pantolonunu giymiş ve neyin peşinde olduğunu görmek için aşağı inmişti.

"Hepsi kilitli mi?" diye sordu Brody, gelişigüzel bir şekilde.

"Evet. Ben yalnızca... Uyumadan önce böyle şeyleri kontrol etmem gerekiyor. Çok önemli bir şey değil."

"Öyle olduğunu kim söyledi? O benim gömleğim mi?"

"Şey, evet. Evin içinde çıplak gezemezdim."

"Niye gezemeyesin ki? Hem gömleğimi ödünç almak için izin istemediğin için, ki bu çok kabaca, yukarı gelip bana onu geri versen iyi edersin."

"Kesinlikle haklısın." İçi yeniden ferahlamıştı. "Çok utandım."

"Utanmalısın." Brody elini tuttu ve birlikte merdivenlerden yukarıya çıktılar. "Ben senin kıyafetlerini giyip etrafta dolansam hoşuna gider miydi?"

"Gideceğini sanmam. Ama oldukça etkileyici olabilirdi."

"Ya, eşyaların bana olurdu sanki. Kapıyı nasıl istersin?"

"Kapalı ve kilitli, sorun olmazsa."

"Benim için fark etmez." Kapıyı kapattı ve kilitledi. "Şimdi şu lanet gömleği bana geri ver bakalım."

* * *

Rüya görürken uyandı, karmakarışık görüntüler ve acı vardı. Gözleri aniden açılıverdi. Depoda değildi ve hiçbir yeri kanamıyordu. Ama bu odadaki gölgeler tanıdık değildi ve hatırlayıncaya kadar kalbinin neredeyse yerinden fırlayacağını hissetti.

Brody'nin yatak odası. Brody'nin yatağı. Ve kaburgalarının sivri bir kazma gibi delen Brody'nin dirseği tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Kendisini sadece güvende değil, olağanüstü de hissediyordu.

Karnı üstünde uyuyanlardan, diye düşündü onu incelemek için kafasını çevirince. Ve tam bir yayılmacı. Gece boyunca onu sürekli yatağın kenarına doğru gitmeye mecbur bırakmış, örtünmesi için ona yorganın ufacık bir kısmını bırakmıştı. Ama sorun değildi. O pinti alanda birkaç saat de olsa uyuyabilmişti.

Gerçi ondan önce, yatağın her santimini iyice değerlendirme fırsatı olmuştu.

Zaten küçücük bir alanına sahip olduğu yataktan yavaşça indiğinde, Brody uyanmadığı için ufak bir hayal kırıklığı yaşamıştı. Etrafa saçılmış kıyafetlerini toparlarken de bu hayal kırıklığı durumu devam etti. Belki böylesi daha iyiydi çünkü o uyanmadan yapacak işleri vardı.

Odadan çıktı ve holün karşısındaki banyoya gitti. Kapı kolundaki kilit tuşuna bastığı zaman tuş aynen geri fırladı. Birkaç denemeden sonra orada öylece kalakaldı.

Nasıl kilitlenemezdi? Yatak odasının kapısında kilit vardı, ama banyoda yok muydu? Bu çok saçmaydı, çok yanlıştı. Kilitlenmesi *kesinlikle* gerekliydi. Ama ne yaptıysa kapı kilitlenmedi.

"Kapıyı kilitlememe gerek yok. Dün gece kimse içeri girip beni öldürmedi, bu sabah da kimse öyle bir şey yapmayacak. Brody içerde uyuyor. Duşta üç dakika, hepsi bu. Gir ve çık, o kadar."

Brody'nin banyosu kendisininkinin en az iki katı kadardı. Yeşil benekli set üstüyle çok da iyi gitmeyen koyu mavi havluları vardı. Ama yine de fazla garip ya da fazla şık bir şey yoktu. Musluğu açmak için geriye doğru adım atarken gözü sürekli kapı kolundaydı.

Duvarların ahşaptan olması hoşuna gitmişti. Ama gri havluları tercih etmeliydi ya da set üstündeki yeşile uydurmalıydı.

Bu fikirlere ve banyonun genel olarak basitliğinin hoş olduğuna konsantre olmaya çalışarak geri adımlarla küvete doğru ilerledi.

Sabunu aldı ve içinden çarpım tablosunu geçirmeye başladı. Kapıya vurulunca kaygan elindeki sabun fırladı.

Psikopatlar kapıya vurmazlar, dedi kendine. "Brody?"

"Başka birisini mi bekliyordun?" Kapıyı açtı ve duş perdesini araladı. Brody çırılçıplaktı. "Yıkanırken sekiz kere sekizin kaç olduğu ne işine yarıyor?"

"Çünkü duşta şarkı söylemek benim için fazla sıradan." Üzerine örttüğünü fazla belli etmeden elleriyle ne

yapması gerektiğini çözmeye çalışıyordu. "Bir dakikaya çıkarım."

"Bence dün seninle ilgili görülebilecek her şeyi gördüm. Yoksa su seni çekingen mi yapıyor?"

"Hayır." Kollarından bir tanesini düşürdü ve sonra elini ıslak saçlarına götürdü. Fakat diğer elini kımıldatmamış göğsünün üzerinde hafifçe bir yumruk olarak tutuyordu.

Brody ıslaklık ve buharı umursamadan içeri uzandı ve göğsünde duran elini çekti. Elini tekrar yukarı kaldırınca, Brody kaşlarını çattı ve bu sefer elini daha sert bir şekilde indirdi.

Kapatmaya çalıştığı yara izine baktı. "Kıl payı kurtulmuşsun."

"Öyle denebilir." Reece bu sefer vücudunun açısını değiştirerek saklanmayı denedi ama Brody ona engel oldu.

"Seni kusurlu yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Belki. Bu sadece..."

"Çünkü başka kusurların da var, bilesin diye söylüyorum. Her şeyden önce kemikli kalçalar."

"Ah, gerçekten mi?"

"Evet ve saçların ıslakken şimdi daha iyi görebiliyorum, kulakların aynı hizada değiller."

"Elbette öyleler." Bu hakaretten dolayı içgüdüsel bir şekilde kulaklarını yokladı. Brody hemen bu fırsatı değerlendirdi ve ona sarıldı.

"Ama onun dışında hiç fena değilsin ve sanırım şu an seninle sevişmekten başka çarem yok."

Sırtını duvara mıhladı ve tam da söylediğini yaptı.

16

Mayıs, keyifli bir ay olmak yerine Angel's Fist'i bir dizi vahşi fırtına ile rahatsız etmişti. Ama ışık ile karanlığın çekişmesinde günler hep galip gelmiş ve uzadıkça uzamışlardı. Reece, dağlardaki karların da tepelere doğru giderek kaçıştığını görebiliyordu.

Rüzgârla yağmur onları döverken bile, nergisler neşeli sarı renkleriyle açıyorlardı. O da bu çiçeklere benziyordu. Rüzgârda sarsılmış ve ıslanmıştı. Şimdi yeniden açıyordu.

Ve bu büyük günde Fist'ten öteye gitmeye teşebbüs edecekti.

Çoğu kadın için saç kesimi ve bakımı hayatın sıradan bir parçasıydı. Reece içinse paraşütle atlamak gibi bir şeydi ve şimdi onun heyecanını onun dehşetini yaşıyordu. Ve tıpkı acemi bir atlayıcı gibi kapı ucunda tutunmuş, o son tereddüdü yaşıyordu.

"Kolaylıkla randevuyu sonraya alabilirim," dedi Joanie'ye. "Bugün sıkışıksan..."

"Ben sıkışık olduğumu söylemedim." Joanie tavaya bir miktar krep hamuru döktü.

"Evet, ama hava böyle devam ederse, öğle yemeği saatinde büyük ihtimalle aşırı fazla sipariş içinde boğulacaksın. Sana yardım edebilirim."

"Sen gelmeden önce de bu mutfağı idare ediyordum."

"Elbette, elbette ediyordun. Ama bugün yardıma ihtiyacın olursa..."

"Beck de burada, değil mi?"

Bir meşe ağacı kadar sağlam, fazla pişmiş bir tencere pilav kadar gösterişsiz Beck, hazırladığı salata için lahana doğramaya devam ederken sırıttı. "Sen onu durdurmak için burada yokken benden sapıma kadar yararlanacak Reece."

"Eğer o salatayı on bire kadar hazır etmezsen, o senin kıçına tekmeyi basmamı engelleyemeyecek ama."

"İşe yaramak istiyor musun?" dedi Joanie. "Çıkarken Mac'in kahvesini doldur."

"Pekâlâ. Eğer fikrini değiştirirsen cep telefonum açık olacak. Bir saat daha buralardayım."

Reece ayaklarını yerde sürüdü ve sonra termosu alarak Mac'in yanına gitti.

"Joanie'yle tartışıyor muydunuz?"

"Ah hayır," Kahveyi doldurdu. "Sadece geçerken uğradım. İzin günüm."

"Öyle mi? Büyük bir planın var mı bakalım?"

"Evet. Yani bir çeşit. Linda-gail ile beraber Jackson'a gidiyoruz."

"Alışveriş çılgınlığı ha?"

"Büyük ihtimalle biraz alışveriş de yaparız." Linda-gail kesinlikle gideceklerini söylemişti. "Saçlarımı kestireceğim."

"Bir saç kesimi için Jackson'a kadar mı gideceksin?" Angel's Fist bağlılığı kaşlarını çatmasına neden olmuştu. "Tımar Tarak'ın nesi var?"

Tımar Tarak iki sandalyeli, gencllikle düz – asker – kesimi yapan bir işletmeydi, güzellik salonu olma gibi bir iddiası bile yoktu. Reece şekeri uzatırken gülümsedi. "Aptalca geliyor değil mi? Linda-gail biraz savurganlık yapmamız gerektiğini söylüyor. Benim gerçekten de böyle bir şeye ihtiyacım yoktu."

"Hadi çık dışarı." Joanie sosisli krepi kendisi servis etmişti.

"Ben de tam çıkıyordum." Reece cüzdanını ve yanında getirdiği dosyayı aldı. "Doktor'un yaptığı çizimi sana bir göstereyim demiştim. Hâlâ onu tanıyan birine denk gelmedin mi?"

"Hayır. Ama dükkânda kasanın hemen önüne astım, her ihtimale karşı."

"Çok sağ ol Mac. Eh, Jackson büyük bir yer." Reece çizimi klasörüne geri yerleştirdi. "Belki orada daha fazla şansım olur."

"Eğer kafa derini yüzerlerse mızmızlanarak buraya geri gelme," diye seslendi Joanie. Reece'in yüzü beyazlayınca da kahkahayı patlattı. "Hak ettiğini almış olursun, Fist'te kazandığını dışarıda harcadığın için. Yarın sabah altıda buradasın, neye benzersen benze."

"Şapka takma şansın da var," dedi Mac.

"Sağ ol. Çok sağ olun. Ben gidiyorum."

Dışarı çıktı ve elini saçlarının arasından geçirmeden önce restoranın görüş açısından çıktığına emin oldu. Önce Linda-gail'in kesimini beklerdi, o sırada kendini alıştırmaya çalışırdı. Sonuçta saçını kestirmek zorunda değildi. Bu bir seçenekti, bir tercih.

Bir olasılık.

Ama Jackson'a gitmek iyi bir fikirdi, bu şekilde çi-

zimin kopyalarını yayabilirdi. Fist'ten tek bir sonuç çıkmamıştı. İçki dükkânı sahibi Jeff'in Penelope Cruz tahmini hariç.

Eğer kadın bu tarafları gezmişse, Jackson Hole gibi daha büyük, daha gösterişli bir yeri Angel's Fist'e tercih etmiş olmalı, orada çok daha fazla vakit geçirmiş olmalıydı.

Artık fazla zamanı kalmadığı için ve kalan tüm zamanını da saçıyla ilgili takıntılarıyla geçirmek istemediği için şerifin ofisine gitti.

Şerife yeni bir şeyler duyup duymadığını soralı neredeyse bir hafta olmuştu. Elbette o bir haftanın çoğunu çalışarak veya Brody'nin yatağında geçirmişti. Mardson onu başının etini yemekle suçlayamazdı.

İçeri girdiğinde, Hank O'Brian'ı gördü. Yüzünün çevresini kaplayan siyah sakalı, kızarmış tavuk hayranlığı ve çömlekçilikte yerel bir efsane olan Shoshone büyük annesiyle ünlü bir adamdı.

O sırada Hank bir eliyle kahvesini içiyor, diğeriyle de klavyesinde bir şeyler yazıyordu. Ona baktı. "Selam. Nasılsın Reece?"

"İyiyim, sağ ol. Büyük annen nasıl?"

"Bir erkek arkadaş edindi. Bir kabile ihtiyarı, birkaç sene önce eşini kaybetmiş. İhtiyar delikanlı doksan üç yaşında ve büyük anneme çiçek ve şeker getiriyor. Ne düşünmem gerektiğini bilemiyorum."

"Çok şekermiş. Şerif meşgul mü acaba? Ben yalnızca..."

Reece'in cümlesi kahkahalarla kesildi. Mardson içerden karısıyla el ele çıkmıştı.

Bu da çok şeker, diye düşündü Reece. İki insanın

gerçekten beraber olması. Mardson'ın yüzünde rahat bir gülümseme vardı, Debbie ise hâlâ gülüyordu.

Güzel, atletik görünümlü bir sarışındı. Kısa dağınık saçları ve zümrüt yeşili gözleri vardı. Dar bir kot, kestane kahvesi kovboy çizmeler ve soluk kot ceketinin altına kırmızı gömlek giymişti. Parlak altın kolyesi güzel boynuna dikkat çekiyordu. Parlayan bir güneş gibi, diye düşündü Reece. Gerçekten güzel.

Debbie otelin yanındaki spor ve malzeme dükkânını işletiyordu. Otelle birlikte yürüyüş turlarını düzenliyor, avlanma ve balık tutma lisansları satıyordu. Ve Brenda'yla sıkı fıkıydı. Pazar öğlenleri iki kızını restorana dondurma yemek için getirirdi.

Reece'e dostça gülümsedi. "Selam! Bugün Jackson Hole'a gidiyorsun sanıyordum."

"Ah, evet, şey. Daha sonra."

"Dün Linda-gail'e rastladım. Büyük planlarınız varmış, saçını mı kestiriyorsun? Çok güzeller ama herhalde ızgara yaparken rahatsız ediyordur. Yine de, erkekler kadınlarda uzun saç severler, değil mi? Zavallı Rick," dedi bir kahkaha daha atarak. "Ben kendiminkini hemen budatırım."

"Ben olduğu gibi seviyorum." Rick eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu, parmağını saçlarının ucunda gezdirdi. "Sen benim gün ışığımsın."

"Şuna da bak." Debbie gülümseyerek Rick'i hafifçe dürttü. "İltifat da edermiş. Tam da gelip onu bir saat ara verip benimle dışarı çıkmaya ikna etmeye çalıştıktan sonra. Hemen reddetti."

"Bu kadın atın sırtına binince, bir saat yarım gün sürüyor. Senin için yapabileceğim bir şey var mı Reece?"

"Gitmeden bir yanınıza uğrayıp hakkında yeni bir şeyler bulabildiniz mi diye sormak istemiştim." Bir an bekledi ve resimlerden bir tanesini çıkarttı. "Onunla ilgili."

"Bulabildiğimi söylemek isterdim. Bu bölgede ona benzeyen birisiyle ilgili herhangi bir kayıp tespiti yapılamadı. Ve onu tanıyan kimse çıkmadı. Daha fazla yapabileceğim bir şey yok."

"Elbette, yapabileceğinizin en iyisini yaptığınızı biliyorum. Belki Jackson'da şansım yaver gider. Oradayken de resmi insanlara göstereceğim."

"Yapmamanı söylemeyeceğim sana," dedi Rick yavaşça. "Ama anlaman gerekir – ve Doktor'a karşı bir şeyim yok yanlış anlama – ama bu oldukça kaba bir çizim. Daha fazla detay olmadan belki ona benzeyen birine rastladığını söyleyen bir sürü insanla karşılaşabilirsin."

"Muhtemelen haklısınız." Reece resmi kaldırdı. Bu sırada Debbie'nin yüzündeki ifadeyi de kaçırmamıştı. Eğer görür görmez tanıdığı bir şey varsa o da sessiz acımaydı. "En azından denemem gerektiğini hissediyorum. Artık gitsem iyi olur. Sağ olun Şerif. Seni görmek güzeldi Debbie. Hoşça kal Hank."

Dışarı yürürken boynunun arkasında sıcaklığın yükselmekte olduğunu hissediyordu çünkü ona doğru yöneltilmiş acıma duygularının yanında birçok spekülasyonun da olduğunu biliyordu.

Reece Gilmore ne kadar deliydi acaba?

Boş ver, sadece boş ver gitsin dedi kendi kendine arabasını almak için restorana geri yürürken. Gördüğü şeyi görmemiş gibi davranmayacak, elindeki resimleri

bir çekmeceye tıkıştırıp olanları o kadar kolaylıkla unutmayacaktı.

Ve onun moralini bozmasına da izin de vermeyecekti, en azından bugün değil.

Bugün şehre gidip saçlarını kestirecekti.

* * *

Adaçayı çiçekleri açmak için bekliyorlardı. Reece onların derin nefes alışlarının sesini duyabiliyordu.

Üçlü bir pelikan grubu bataklığın üzerinde süzülüyordu. Ama Reece'in Linda-gail'e arabayı durdurmasını söyleten, düzlükler üzerinde rahatlıkla koşturan bir çakalın görüntüsü olmuştu.

Linda-gail onun fazla büyük bir fare olduğunu söylese de, Reece'e boyun eğmişti.

"Çok yırtıcı görünüyor. Filmlerdeki gibi uluduğunu duymak isterim."

"Neredeyse şehir çocuğu olduğunu unutmuştum. Havalar geceleyin pencereleri açık tutacak kadar ısınınca bu sesleri duyabilirsin."

"Peki, bunu listeme ekliyorum. Şehir çocuğunu dikkate alıp durduğun için teşekkür ederim."

"Sorun değil."

Eğer Reece Angel's Fist'i kaba ve ilginç bir küçük elmas gibi kabul ediyorsa, Jackson neon ışıklarıyla parlatılmış ve yontulmuş büyük bir elmastı. Tahta kaldırımlarla kalabalık sokakların etrafı dükkânlar, restoranlar ve galeriler tarafından sarılmıştı. Ve insanlar hep bir yerlere yetişmeye çalışır gibi meşgul görünüyorlardı. Yaz neredeyse geldiğine göre çoğu için şehir bir durak gibi, diye düşündü Reece.

Bütün bu canlılık ve hareketlilik gelişen ekonomiye işaretti. Fakat buraya kondurulmuş yapılar ve uygarlığın ötesinde, baş döndürücü ihtişamlarıyla beyaz buzlu dağları görmek de mümkündü. İnsanın yaptığı yapıları cüceleştiriyorlar ve güneşin ateşi içinde mücevherlerden daha çok parlıyorlardı.

Bütün bu nefes kesici manzarasına rağmen Angel's Fist'i seçmekle daha doğru bir karar verdiğini anlaması iki dakika sürmemişti.

Burada çok fazla insan vardı. Aynı anda çok fazla şey oluyordu. Oteller, moteller, eğlence merkezleri, kış sporları, yaz sporları, emlak ofisleri.

Şehri terk etmek istediğine karar verdiğinde henüz şehir merkezine yeni girmişlerdi.

"Bu bir hayli eğlenceli olacak!" Linda-gail bir karnaval arabası gibi trafiğe memnuniyetle dalmıştı. "Eğer endişeli falan hissediyorsan sadece gözlerini kapat."

"Ve olası kazayı görme şansımı kaçırayım?"

"Ben harika bir sürücüyümdür." Linga-gail bir ciple motosikletin arasına dalarak söylediğini kanıtladı, bir yandan da sürücülere ışıl ışıl bir gülümsemeyle el sallıyordu. Sarı ışıkta bir köşeden sertçe döndü. "Sanırım kırmızıda geçmiş olabilirim."

"Sanırım ben çoktan yeşile döndüm. Linda..."

"Neredeyse geldik. Bir ara gerçek bir alışveriş seferi yapmalıyız! Tam gün bakım. *Muhteşem* bakım merkezleri var burada. Beni birilerinin çamura bulamasını ve otlarla ovmasını ve... Vay canına, bir park yeri!"

Park yerine doğru hızlanarak yaklaşırken Reece'in kalabalıkla, trafikle, saçıyla ilgili her türlü endişesi kafasından silinmişti.

Son duasını etmeye fırsat bulamadan kaldırım taşına park ettiler. "Buradan çok uzakta olmaması lazım ama asla emin olamazsın. Hem yürürsek biraz etrafı da görmüş olursun."

"Sanırım alt bedenimin kontrolünü tamamen yitirdim."

Linda-gail kıkırdayarak Reece'i dürttü. "Hadi ama, kendimize yapacak yeni bir şeyler bulalım."

Reece'in bacakları titriyor olabilirdi ama yine de onu kaldırıma kadar taşımayı başardılar. "Yılda kaç ceza yiyorsun? Hayır, şöyle sorsam daha iyi olacak, yılda kaç arabayı hurdaya çeviriyorsun?"

Linda-gail dilini çıkartarak Reece'in koluna girdi. "Yaşlı teyzeler gibi davranma lütfen. Aman Tanrım, bak! Şu cekete bir bakar mısın!" Açgözlülükle Reece'i vitrindeki bir deri cekete bakmak için kolundan sürükledi. "O kadar yumuşak görünüyor ki. Büyük ihtimalle milyarlarca dolar ediyordur. Hadi gel deneyelim. Hayır, geç kalırız. Dönüşte yeni saçlarımızla deneriz."

"Benim milyar dolarım yok."

"Benim de yok, ama onunla oynamak için para vermeye gerek yok. O dar kesimiyle senin üzerinde daha iyi duracak, ki bu hiç hoş değil. Yine de bir milyar dolarım olsaydı benim olurdu."

"Sanırım benim gidip biraz uzanmam gerekiyor."

"İyi olacaksın. Hem eğer sallantın başlarsa, çantamda bir matara var."

"Sen..." Linda-gail onu sürüklemeye devam ederken Reece hafifçe kekeledi. "Anlamadım, matara mı?"

"Elmalı martini, biraz rahatlamaya ihtiyacın olursa diye. Ya da sadece eğlencesine. Mmm, şuna bir baksana."

Dönen başını onun gösterdiği yöne çevirdiğinde çizmeleri içinde uzun boylu bir kovboyu gördü; Levi's & Stetson.

"Ben Lo'ya âşıksın sanıyordum."

"Âşıktım, âşığım ve âşık olacağım da. Ama bu da ceket gibi tatlım. Bakması bedava. Sanırım Brody'yle sadece bakışmaktan ötesine gittiniz? Nasıl seks harika mıydı?"

"Eğer bu böyle devam edecekse o martiniden biraz almam gerekebilir."

"Sadece şunu söylesen de yeter, poposu çıplakken de kıyafetlerin içinde olduğu kadar harika görünüyor mu?"

"Evet, evet, öyle olduğunu söyleyebilirim."

"Biliyordum. İşte geldik." Reece'i kolundan tutup içeri çekti.

Çok cazip gelse de, Reece mataraya uzanmadı ve beklerken de çok kere kendini içkiyi istemekten alı koydu.

Fakat bir şey öğrendi.

En son denediği kadar kötü değildi. Duvarlar birbirlerine o kadar yaklaşmamışlar, sesler kalbini yerinden fırlatacak kadar kulak tırmalamamışlardı. Ve kuaför kendisini Serge olarak tanıtınca, birden ağlamaya başlayarak kapıya doğru koşmaya başlamamıştı.

Hafif bir Slav aksanı ve tatlı bir gülümsemesi vardı. "Bebeğim, ellerin buz kesmişler. Sana sıcak bir bitki çayı hazırlayalım. Nan! Bize papatya çayı getir. Ve sen de benimle gel bakalım."

Reece Serge'ın peşinden küçük bir köpek gibi ilerledi.

Onu özel koltuğuna oturtmuş, üzerine nane yeşili bir örtü geçirmiş ve elleri Reece'in saçlarının arasında gezinmeye başlamıştı.

"Ben aslında..."

"Enfes bir dokusu var ve çok da gür! İnanılmaz sağlıklı. Gerçekten iyi bakmışsın."

"Sanırım bakıyorum."

"Ama stil nerede? Tarz? Bu yüze bir bak, bir de önünü perde gibi kapatan şu saça bak. Bugün nasıl bir şey istersin?"

"Ben... Doğrusu, bilmiyorum. Buraya kadar gelebileceğime bile inanmamıştım."

"Kendinden bahsetsene bana. Yüzüğün yok? Bekâr mısın?"

"Evet. Evet."

"Aşktan uzak. Doğu'dan geliyorsun."

"Boston."

Saçlarını incelemeye devam etti. "Ve ne iş yaparsın meleğim?"

"Yemek yaparım. Ben aşçıyım." Adamın elleri saçıyla oynayıp kafa derisine masaj yapmaya başlayınca içinde bir yerlerde bir mırıltı başladı. "Linda-gail ile birlikte çalışıyorum. O da gelecek mi yanımıza?"

"Onu merak etme." O tatlı gülümsemesi aynada Reece'in gözlerini yakaladı. "Bana güvenmiyor musun?"

"Ben... Ah Tanrım. Elbette. Tamam. Çayın içine atmak için hiç sakinleştiriciniz var mı?"

* * *

Bundan nasıl hazlar alınabileceğini tamamen unut-

muştu. Saçında ellerin dolaşması, sakinleştirici çay, dergiler, etrafında dedikodu yapan kadın sesleri…

Serge öyle istediği için saçına balyaj yaptırıyordu. Büyük ihtimalle parası yetmeyecekti ama yine de yaptırıyordu. Saçları yapılırken birden aynada Linda-gail'i gördü, saçları plastiklerle kaplıydı.

"Tilki kırmızısı," dedi. "Sonunda yaptırıyorum. Bir de araya manikür sıkıştırıyorum. Sen de ister misin?"

"Hayır. Hayır, daha fazla bir şeye gerek yok."

Daha sonra elinde *Vogue* dergisiyle uyuyakaldı. Ta ki sıra şampuan ve kesime gelinceye kadar.

"Pekâlâ, bana hayatındaki adamı anlat bakalım." Serge kesmeye başlamıştı. "Birisi olmalı."

"Aslında var." Aman Tanrım, hayatında bir adam vardı. "Bir yazar. Henüz çok yeni sayılır."

"Şehvet. Heyecan. Keşif."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Kesinlikle. Zeki, kendine güveni yerinde ve yemeklerimi beğeniyor. O…kısa ve öz yorumlarının altında inanılmaz bir sabra sahip. Diğer insanlar gibi sürekli bana kırılganmışım gibi davranmıyor. Ve o öyle davranmadığı için de ben de kendimi eskisi kadar öyle görmüyorum. Ah, az kalsın unutuyordum."

Reece dosyayı almak için öne doğru uzanınca Serge elindeki makası kaldırdı. "Bu kadını bir yerlerden anımsıyor olabilir misiniz?"

Yeterince inceleyebilmek için makası cebine koyup çizimi eline aldı. "Kesin olarak söyleyemiyorum ama benim sandalyeme oturduğunu sanmıyorum. O saçları kısaltması için onu mutlaka ikna ederdim. Tanıdığın birisi mi?"

"Bir bakıma. Belki etrafta gösterebilirim, hatta buraya bir kopya bırakabilirim? Belki tanıyan birileri çıkar."

"Kesinlikle. Nan!"

Nan hemen çıkageldi ve resmi aldı. Reece kesilen saçlarına bakakalmıştı. "Ah, bu saçlar! Çok fazla değil mi?"

"Merak etme. Şuna da bakın! Göz kamaştırıcı!" Dönüp yeni kızıl saçlı Linda-gail'e baktı.

"Bayıldım!" Linda-gail kendi ekseni etrafında bir daire çizdi ve göz alıcı kırmızı saçıyla podyumdaymış gibi kendini gösterdi. "Yeni baştan keşfedildim. Nasıl buldun? Nasılım?"

"Harika olmuş. Gerçekten, muhteşem." Gösterişli kırmızı, onu küçük şirin sarışın havasından çıkarıp seksi ve havalı yapmıştı. "Linda-gail sen cidden inanılmaz görünüyorsun."

Reece'in omzunun üzerinden aynada kendini seyretmeye başladı. "Gerçekten inanılmaz görünüyorum. Geri döndüğümüzde, Lo'yu bulup ona acı çektireceğim." Döndü ve başını eğdi. "Balyajları beğendim, ince ve zekice. Gözlerin daha büyük görünüyor, sanki ihtiyaçları varmış gibi, ve yüzün daha canlı. Tebrikler Serge. Kesinlikle seksi."

"Kesinlikle, o muhteşem gözleri çerçevelemek gerek. Ağırlık omuzlarından kalktı. Hâlâ uzun etkileyici katların var. Kendi kendine şekil vermeyi kolaylıkla öğreneceğini düşünüyorum."

Reece aynada belirginleşmeye başlayan haline bakakaldı. *Ben neredeyse bu kadını tanıyorum*, diye düşündü. *Neredeyse kendimi görüyorum, yeniden.*

Gözleri dolunca, Serge makası indirdi ve panik için-

de Linda-gail'e baktı. "Beğenmedi. Mahvoldum. Beğenmedin."

"Hayır, hayır, kesinlikle beğendim. Aynaya bakıp da beğendiğim bir şey göreli çok uzun zaman olmuştu."

Linda-gail burnunu çekti. "Biraz da makyaj lazım."

Serge Reece'in omuzlarına hafifçe vurdu. "Beni ağlatacaksın şimdi. En azından önce kurutmama izin ver."

* * *

Herkese hava atmak istiyordu. İnanılmaz güzellikte bir gün geçirmişti. Sarının en lezzetli gölgelerine sahip olsa da, Linda-gail'in kendisini o gömleği almaya ikna etmesine izin vermemeliydi. Mağazadaki tezgâhtara da resimlerden bir kopya vermişti, aynı Linda-gail'in onu peşinden sürüklediği diğer bütün mağazalarda yaptığı gibi.

Linda-gail haklı çıkmıştı, deri ceket Reece'in üzerinde daha iyi durmuştu ama harika bir saç kesimi ve yeni harika bir gömlek yeterli ödüllerdi.

Doğru eve gidip yeni gömleğini giymek ve süslenmek istiyordu. Sonra Brody'yi arayıp akşam yemeğine gelmek isteyip istemediğini öğrenecekti.

Markette dalgıç tarafından çıkartılmış bir miktar istiridye bulmuştu. Ve parasının yetmeyeceği safran. İstiridyenin yanına safran ve fesleğenli püre yapmak güzel olurdu. Pilav için de Brie peyniri ile Porcini mantarına ihtiyacı vardı.

Linda-gail butiklere saldırırken, Reece de mutlulukla marketleri dolaşmıştı.

Paketleri merdivenlerden evine taşırken adeta dans

ediyordu. Mırıldanarak kapıyı açtı. O kadar rahattı ki, kapıyı, paketleri tezgâha koyduktan sonra kilitleyebileceğini söylemişti kendine.

"Tanrım, Reece, farkına bile varamadan yeniden gerçek bir kadın olacaksın." Paketleri bıraktıktan sonra dans ederek kapıya gitti ve kilitledi.

Kısalmış, hafiflemiş saçının salınmasının tadını çıkartmak için banyoya kadar topuklarının üzerinde dönerek ilerledi.

Ve aynaya bakınca yüzündeki bütün kan bir anda çekildi ve vücudundaki tüm kaslar gevşedi.

Kendi yüzü yerine, ölü bir kadının yüzüne bakıyordu, aynaya bir çizim yapıştırılmıştı. Duvarlarda, yerde, banyo tezgâhında, kırmızı, kan kırmızısı kadar parlak kalemle tek bir soru yazılmıştı.

BU BEN MİYİM?

Titreyerek kapı kenarına çöktü.

* * *

Şimdiye kadar eve varmış olması gerekir, diye düşündü Brody, gölün etrafından arabasıyla geçerken. Birinin saçlarını kestirmesi ne kadar sürebilirdi ki? Telefona cevap vermemişti, son bir saatte onu tam dört kere aramıştı.

Lanet olsun, onu özlemişti. Kimseyi özlemezdi. Hem zaten sadece birkaç saat olmuştu görüşmeyeli. Sekiz buçuk saat. Onu görmeyeli daha fazla zaman geçirdiği de olmuştu.

Ama o günlerde onun gölün hemen karşı tarafında olduğundan emindi, isterse gidip onu görebileceğini biliyordu.

Henüz onu cep telefonundan arayacak kadar düşürmemişti kendini, kölesi olduğu kadınını aramadan ondan ayrı bir gün geçiremeyen bir ahmak gibi hissediyordu.

Önce bir süre restorana uğrar, bir süre takılır, belki bir bira içerdi. Ve böylece çaktırmadan onu bekleyebilirdi.

Kimsenin bilmesi gerekmezdi.

Gelir gelmez arabasını her zamanki yerinde görmüş ve şansının yerinde gittiğini düşünmüştü. Hemen yukarı çıkar, kasabaya bir şeyler almak için geldiğini söylerdi... Ekmek mesela.

Evde ekmek var mıydı? Hatırlayamadı. Hikayesini ekmek üzerine kurgulayacak ve ona sadık kalacaktı.

Onu görmek, koklamak istiyordu. Ona dokunmak istiyordu. Ama son bir saattir kulübesinin etrafında kayıp bir köpek gibi volta attığını bilmesi gerekmiyordu.

Arabasını park ederken kasabaya gelip onu görmek için bahaneler uydurduğunu fark etti.

Tam bir ahmağa yakışır bir davranıştı bu.

En iyisi ona kızmış gibi davranmaktı. Merdivenleri çıkıp kapıyı sabırsızlıkla sertçe çalarken kaşlarını çatmıştı.

"Aç kapıyı," diye bağırdı.

Cevap alması o kadar uzun sürdü ki, çatık kaşlar yerini endişeye bırakmıştı.

"Brody, üzgünüm, uzanmıştım. Başım ağrıyor."

Kapı kolunu denedi ama hâlâ kilitli olduğunu fark etti. "Kapıyı aç."

"Gerçekten, migren sanırım. Uyumam gerek. Yarın ararım seni."

Sesi hiç hoşuna gitmemişti. "Kapıyı aç, Reece."

"Tamam, tamam, tamam." Kilit döndü ve kapı açıldı. "Konuştuğumuz dili anlamakta güçlük mü çekiyorsun? Başım ağrıyor, kimseyi görmek istemiyorum. Ve çarşafları ısıtmayı katiyen istemiyorum."

Kadının mum gibi soluk olduğunu görünce sinirinin akıp gitmesine izin verdi. "Kötü saç kesiminden sonra saçmalayan kadınlardan biri değilsin umarım?"

"Elbette öyleyim. Ama harika bir saç kesimim var. Çok güzel bir saç kesimi. Çok uzun bir gün geçirdim. Şimdi yorgunum ve biraz uzanmak için gitmeni istiyorum."

Brody'nin gözleri içeriyi taradı, tezgâhın üzerinde duran poşetlere baktı. "Ne kadar zamandır evdesin?"

"Bilmiyorum, Tanrım, belki bir saat."

Baş ağrısıymış, diye düşündü Brody. Kolu kopsa bile o torbaları kapıdan girdiği an orada bırakmayacak olduğunu bilecek kadar iyi tanımıştı onu.

"Ne oldu?"

"Tanrım, geri çekilir misin? Seninle seviştim, tamam, harikaydı. En kısa zamanda yeniden yaparız. Ama bu özelime bu akdar girmeni gerektirmez."

"Haklısın," dedi Brody uysalca. "Ve bana ne olduğunu anlatır anlatmaz seni istediğin kadar yalnız bırakacağım. Ellerine ne yaptın öyle?"

Avuç içlerine, parmağına bulaşanın kan olduğunu sanarak dehşete düşmüştü. "Ne oldu ellerine? Mürekkep mi bu?"

Reece sessizce ağlamaya başladı. Brody yanakların-

dan yağmur damlacıkları gibi süzülen gözyaşları kadar yürek burkan bir şey görmemişti.

"Tanrı aşkına Reece, ne oldu?"

"Çıkartamıyorum. Çıkartamıyorum ve nasıl yaptığımı da hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum ve çıkmıyor."

Yüzünü kırmızıya bulanmış elleriyle örttü. Brody kaldırıp onu kucaklayıp yatağına götürdüğünde karşı koymadı.

17

Reece'in ıslak bir havluyla silmeye çalıştığı duvarlarla yerin bir kısmı lckelenmişti. Havlu küvette duruyordu.

Aynadaki çizim, geride yırtık parçalar bırakarak kopartılmıştı. Kopan çizim top halinde lavabonun altındaki çöp kutusuna atılmıştı.

Olanları gözünde canlandırabiliyordu. Askıdan havluyu delicesine çekip alışı, ıslanması için lavaboda musluğun altına tıkması.

Su musluktan delicesine akıp etrafa sıçrarken güçlükle nefes alması, hıçkırıkları...

Ve mesaj hâlâ duruyordu.

BU BEN MİYİM?

"Yaptığımı hatırlamıyorum."

Brody arkasına dönüp bakmadı ve duvarları incelemeye devam etti. "Kırmızı gazlı kalem nerede?"

"Ben... Ben bilmiyorum. Geri koymuş olmalıyım." Baş ağrısı ve gözyaşlarından zihni bulanıklaşmıştı. Mutfağa geçti ve çekmeceyi açtı.

"Burada değil." Bir ümitsizlik hamlesi daha yaparak

çekmcccenin içini eşelcdi, sonra başka bir çekmece, bir tane daha, bir tane daha açtı.

"Kcs şunu."

"Burada değil. Yanıma almış olmalıyım, sonra atmışımdır. Hatırlamıyorum. Tıpkı diğer zamanlarda olduğu gibi."

Brody'nin gözleri keskinleşti ama sesi sakin ve oldukça kararlıydı. "Hangi diğer zamanlar?"

"Sanırım kusacağım."

"Hayır, kusmayacaksın."

Çekmeceyi sertçe çarptı. Gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, hışımla yanıyordu. "Bana ne yapıp yapmayacağımı söyleme."

"Kusmayacaksın," diye tekrarladı kolundan tutarken, "çünkü bana diğer zamanlardan bahsetmedin. Oturalım."

"Yapamam."

"Pekâlâ, ayakta duralım. Konyağın var mı?"

"Konyak istemiyorum."

"Ne istediğini sormadım sana." Brody küçük bir şişe bulana kadar dolapları açıp kapamaya başladı.

Sonra bulduğu konyaktan bir bardak doldurdu.

"İç şunu, Sıska."

Kızgın olabilirdi ama Reece tartışmanın anlamsız olduğu zamanları da bilirdi. Bardağı aldı ve konyağı tek dikişte yuttu. İrkildi.

"Çizim. Ben olabilirim."

"Bu kanıya nasıl vardın?"

"Daha önce şiddete maruz kaldım."

"Hiç boğuldun mu?"

"Bir kere birisi beni öldürmeye çalıştı ve son iki yı-

lı birilerinin bunu tekrar denemesini beklemekle geçirdim. Ben ve resim arasında bir benzerlik var."

"İkinizin de kadın olmanız ve uzun siyah saçlara sahip olmanız. Ya da bir zamanlar öyleydi." Kaşlarını hafifçe çatarak artık omuzlarının birkaç santim üzerinde duran saçının uçlarına dokunmak için elini uzattı. "Senin yüzün değil."

"Ama onu çok iyi göremedim."

"Ama onu gördün."

"Bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Kahvesi olmadığını bildiği için dolabı açtı ve en sevdiği biradan stokladığını görünce hoşnut bir şekilde şaşırdı. Bir tanesini çıkardı ve kapağını açtı. "O iki insanı nehrin kenarında gördün."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun ki? Onları sen görmedin ki..."

"Seni gördüm," dedi. "Ama şu konuya geri dönelim. Başka neleri hatırlamıyorsun?"

"Patika haritamı işaretleyişimi hatırlamıyorum ya da gecenin bir yarısı kapımın kilidini açıp aralık bırakışımı hatırlamıyorum, lanet olası kâseleri dolaba koyup yürüyüş botlarımla çantamı küçük kabine koyuşumu hatırlamıyorum. Ya da kıyafetlerimi çantama yerleştirdiğimi hatırlamıyorum. Ve başka şeyler de var, küçük şeyler. Geri gitmem lazım."

"Geri nereye?"

Ellerini yüzüne götürdü. "Daha iyiye doğru gitmiyorum. Tekrar hastaneye gitmem gerekiyor."

"Saçmalama. Kıyafetlerinle ilgili şey de neyin nesi?"

"Bir gece eve geldim, Linda-gail'le birlikte

Clancy'nin Yeri'ne gittiğimiz gece. Bütün eşyalarım toplanmıştı. Her şey çantamın içinde toplu bir halde duruyordu. O sabah yapmış olmalıyım ya da gün içerisindeki molalarımdan birinde. Hatırlamıyorum. Ve bir sefer de yatağımın kenarında tuttuğum el lambamı buzdolabının içinde buldum."

"Ben de bir keresinde cüzdanımı orada bulmuştum. Tuhaf."

Reece içini çekti. "Aynısı değil. Ben eşyaları asla yanlış yere koymam. Asla. En azından...farkındayken değil, sağlıklıyken değil. Kesinlikle dolaptan kâseleri alıp kıyafetlerin durduğu kabine yerleştirmem normal değil. Eşyaları yanlış yerlere koymuyorum çünkü her şeyin tam olarak nerede olduğunu bilemezsem işimi düzgün bir şekilde yapamam."

İlgisizce Reece'in marketten aldığı torbalardan bir tanesini karıştırdı. "Bütün bu yapraklar ve çimler de neyin nesi?"

"Salata için." Ağrıyan başını ovuşturdu. "Gitmem gerek. Oysa patikaya ilk gittiğimde, her şeyin normale dönmek üzere olduğunu düşünmüştüm."

"Patikadayken bir kadının öldürüldüğünü gördün. Çok da normal değil. O sırada şüphelerim vardı, ama şimdi değil..."

"Var mıydı?"

"Onu, onları gördüğünden değil. Onun öldüğünden şüphe duymuştum. Kalkıp yürüyerek oradan ayrılmış olması muhtemeldi. Az da olsa muhtemeldi. Ama şu anda Elvis kadar ölü."

"Beni dinliyor musun sen? Orada ne yaptığımı görmedin mi?" Bir elini banyoya doğru sallıyordu.

“Ya sen yapmadıysan?”

“Peki kim yapmış olabilir?” dedi öfkeyle. “Ben dengesizim, Brody, Tanrı aşkına. Öldürülen insanlarla ilgili halüsinasyonlar görüyorum, duvarlara hatırlamadığım yazılar yazıyorum.”

“Ya yapmıyorsan?” diye tekrarladı, aynı amansız ses tonuyla. “Peki ya tam olarak gördüğün şeyi gördüysen?”

“Peki ya gördüysem? Ne fark eder ki? Geri kalan kısmını değiştirmez ki.”

“Her şeyi değiştirir. *Işıklar Sönerken* filmini gördün mü?”

Bir an için ona bakakaldı. “Belki bu yüzden senden hoşlanıyorum. Sen de en az benim kadar delisin. *Işıklar Sönerken*'in benim duvarlara yazılar yazmamla ne alakası olabilir?”

“Peki ya duvarlara o yazıları yazan sen değilsen?”

Başı ağrıyordu. Bir sandalyeye yürüyemeyecek kadar yorgun olduğu için, yere oturdu ve buzdolabına yaslandı. “Eğer birinin benimle Charles Boyer'cilik oynadığını düşünüyorsan, sen de gerçekten benim kadar delisin demektir.”

“Hangisi seni daha çok korkutuyor, Reece?” Gözleri aynı seviyeye gelsin diye eğildi. “Bir çöküntü daha yaşadığına inanmak mı yoksa birinin öyle olduğuna inanmanı istemesi mi?”

Adeta içi titredi. “Bilmiyorum.”

“Beni iyi dinle. Ya bir kadının öldürüldüğünü gördüysen ve tek görgü tanığı da sensen. Durumu Şerife bildirdin ve söz etrafa yayıldı. Peki ya o katil de duyduysa? Belki de daha önce de üzerinde durduğumuz ihtimal gerçekleşti, seni gördü.”

"Bir görgü tanığı vardı," diye fısıldadı Reece.

"Evet. Fakat o tek görgü tanığının kökleri şiddete dayalı psikolojik problemli bir geçmişi var. Bunu kullanabilir. Zaten çoğu kişi ona inanmıyor. Kasabada yeni ama ısrarcı birisi. O da bütün bunları kullanıyor."

"Peki, Tanrım. Neden beni kafamdan vurup temelli kurtulmuyor?"

"Bir cinayet daha olursa, insanlar seni ciddiye almaya başlar."

"Öldükten sonra."

"Tabii. Çöküntüye uğramanı istiyor ya da kaçıp gitmeni. Her iki şekilde de bir görgü tanığı olarak bütün iddialarının ciddiyetini tamamen yitireceğini biliyor."

"Ama bu..."

"Delilik? Hayır, değil. Oldukça akıllıca."

"Duygusal ve zihinsel bir harabe olduğumu düşünmem yerine, bir katilin beni takip ettiğine, daireme dadandığına inanmamı istiyorsun yani?"

Birasından bir yudum daha aldı. "Bu bir teori."

"İlk seçenek daha kolay."

"Eminim öyledir. Ama sen kolay yolu seçmezsin."

"Bu, son bir yıldır kendi dâhil her şeyden kaçmakta olan birisine söylemek için garip bir şey."

Brody kalktı ve sonradan aklına gelmiş gibi, ayağa kalkması için ona elini uzattı. Reece, bir anlık kararsızlıktan sonra kendisine uzanan eli tuttu. Ve onunla yüz yüze geldi.

"Ne görüyorsun?"

"Hayatta kalan bir kadına bakıyorum. Arkadaşları, ailesi gibi olan arkadaşlarının hepsi öldürüldü. Kendisi ise vuruldu ve ölüme terk edildi. Karanlıkta sıkıştı kal-

dı, kan kaybetti. Bildiği ve değer verdiği her şey ondan alındı hem de hiçbir neden olmadan. O da parçalanmış bir güven duygusuyla kalakaldı. Bazılarının akıl sağlığı dediği tehlikeye düştü. İki yıl sonra burada duruyor çünkü adım adım o yolu geri kazanmanın savaşını vermiş. Bence o tanıştığım en güçlü insanlardan birisi."

"Sanırım çok fazla dışarı çıkmıyorsun."

"İşte, böylesi daha iyi." Brody gülümsedi ve parmağıyla Reece'in alnına hafifçe dokundu. "Yanına bir şeyler al, bu gece bende kalsan daha iyi edersin."

"Bunu böylece kabullenemem."

"Bir şey olmaz." Marketten aldığı torbayı kurcaladı. "Akşam yemeği bu mu olacaktı?"

"Ah, *kahretsin!* İstiridyeler!"

Torbaya doğru fırlayıp çılgınca içine baktığında, Brody tamamen kendine geldiğinden emin olmuştu. "Tanrıya şükür, onları buzla birlikte paketlettirmişim. Hâlâ soğuk sayılırlar."

"İstiridyeleri severim."

"Sevmediğin bir yemeğe henüz rastlayamadık." Sonra ellerini tezgâhın üzerinde kavuşturdu ve gözlerini yumdu. "Dağılmama izin vermeyeceksin. Dağılmama asla izin vermeyeceksin."

"Sana daha önce de söyledim, isterik kadınlar benim canımı sıkar."

"Bir keresinde de nevrotik kadınları seksi bulduğunu söylemiştin."

"Evet. Nevrozla isteri arasında bir fark var, ayrıca senin benim için yeterince nevrotik olmadığını gördüm. O yüzden karşıma daha iyi bir fırsat çıkana kadar şimdilik seni kullanmaya karar verdim."

"Bu yeterince adil."

"Daha nevrotiği çıksa bile, benim için yemek hazırlamaya devam edebilirsin."

"Sağ ol. Ağlarken bana sarıldığın için..."

"Alışkanlık haline getirme, yeter"

"Seni seviyorum. Seni gerçekten seviyorum."

Tam on saniye boyunca hiçbir şey duyamadı. Ve konuştuğu zaman, sesinde sıkıntıyla karışık bir halde belli belirsiz bir korku olduğunu fark etti.

"Lanet olsun. Hiçbir iyilik cezasız kalmıyor."

Reece uzun uzun güldü. Ve gülüşünün sıcaklığı kuruyan boğazını, kasılan sinirlerini yumuşattı. "Ve işte bu da sebebi. Aklımı kaçırmış olmalıyım. Endişelenme Brody."

Onun kendisine bir adamın saatli bombaya baktığı gibi – dikkatli ve saygılı – bakmakta olduğunu fark eden Reece arkasını döndü. "Bütün o nevrozun altında, mantıklı ve çağdaş bir kadınım. Benim hislerimden sorumlu değilsin ya da onlara karşılık vermek zorunda değilsin. Ama benim atlattıklarımı yaşayınca, hiçbir şeyi bahşedilmiş gibi almamayı öğreniyorsun. Zaman, insanlar, hisler. Günlük tutmamı sağlayan terapistimdi," diye devam etti, ihtiyacı olan şeyleri toparlarken. "Hislerimi, duygularımı – açıkça ifade edemediklerimi – kâğıda geçirmemi tavsiye etmişti. Bana bunu yapmayı öğretti, açıkça ifade edebilmeyi. Tıpkı şimdiki gibi."

"Güvenle, yanlış yerleşmiş bir minnettarlık hissini birbirine karıştırıyorsun. Ve birbirimize karşı duyduğumuz heyecanı."

"Kafam berbat durumda olabilir ama kalbim oldukça iyi durumda. Ama eğer seni korkutuyorsa, Linda-ga-

il'i arayıp ne yapacağıma karar verene kadar onun yanında kalabilirim."

"Sadece ihtiyacın olan şeyleri toparla," dedi. "Bunları pişirmek için gerekli olan şeyler de dâhil."

* * *

Ona âşık değildi. Ama öyle olduğunu *düşünmesi,* Brody'yi endişelendirmişti. Ona yardım etmeye çalışıyordu – ki bu büyük ihtimalle onun ilk hatasıydı – ve şimdi o her şeyi daha karmaşık bir hale getiriyordu.

En azından artık bu konu hakkında bir şeyler söylemiyordu. Ya da dairesinde ne olduğunu düşünerek kendi kendine eziyet çektirmiyordu.

Yemek hazırlamak onu rahatlatmıştı. Yazmak da kendisi için aynı şeyi yapabiliyordu, o yüzden nasıl olduğunu anlayabiliyordu. İşin içine çekiliyordun, bu arada seni rahatsız eden şeyin de dışına çekilmiş oluyordun.

Ama eninde sonunda olanların bataklıklı zeminine geri dönmek zorunda kalacaktı. Eğer teorisi doğruysa, başı dertteydi.

"Biraz şarap ister misin?" diye sordu Brody.

"Hayır, hayır, teşekkürler. Suyla idare edeceğim." Jackson'dan getirdiği özel yeşilliklerin üzerine sos döktü ve çiğ havuçla birlikte tabaklara servis etti. "Geri kalanların hazırlanması birkaç dakika daha sürecek, o yüzden bununla başlayabiliriz."

Son birkaç hafta boyunca, normalde kendi başına altı ayda yemediği kadar çok salata tükettiğini fark etti.

"Joanie o banyoyu görünce sinir krizi geçirecek."

"Boya o zaman."

Reece çatalını salatasına sapladı. "Fayansları, yeri boyayamam."

"Mac'de büyük ihtimalle onun ilacı olacak bir çeşit çözücü vardır. Orası nefis bir çatı katı değil, Sıska. Biraz tadilata zaten ihtiyacı vardı."

"Her işte bir hayır vardır. Brody, daha önce de zaman atlaması yaşamıştım. Ve hafıza kaybı. Bir yıldan fazla bir süredir değil – veya hatırladığım kadarıyla değil – ama her ikisini de tecrübe ettim."

"Ama şu an yaşadığın anlamına gelmiyor bu, değil mi? Son birkaç haftadır seninle bayağı vakit geçirdik. Uyurgezerlik yaptığını ya da bilinçaltından gelen mesajlarla dolapları falan süslediğini görmedim. Açıkçası mutfak çekmecelerimi yeniden düzenlemenden daha tuhaf bir şey yaptığını görmedim."

"Önceki hallerinin düzenliliğini andıran bir şekilde olmaları gerekirdi."

"Aradığımı bulabiliyordum." Salatadan biraz daha aldı. "Restoranda tuhaf şeyler yaptığından bahseden birisi oldu mu?"

"Joanie sebze çorbası için bamyaya ihtiyacım olduğuna ısrar etmemin tuhaf olduğunu düşünüyordu."

"Ne de olsa bamya tüm sebzelerin en tuhaf olanı. Daha önce bu tip şeyler yaşadığında, Boston'da, hep yalnız başına mıydın?"

Reece yemeğin geri kalan kısmına son dokunuşları yapmak için ayağa kalktı. "Hayır. Her yerde, her an olabileceği için hep daha kötü hissettim. Hastaneden çıktıktan sonra – ilk seferinde – büyükannemde kaldım. Beni alışverişe götürdü. Sonrasında çekmecemde bu

korkunç kazağı buldum ve ona bunun nereden geldiğini sordum. Bana bakışından bir şeylerin yanlış olduğunu anlayabiliyordum ve ısrar edince onu benim aldığımı söyledi. Hatta benim stilim olmadığını düşündüğü için hakkında bir süre konuşmuşuz. Ben de ona ve tezgâhtara kurşungeçirmez olduğu için o kazağı kesinlikle almam gerektiğini söylemişim."

İstiridyeleri becerikli bir bilek hareketiyle çevirdi. "Başka bir sefer gecenin bir yarısı gürültü duyduğu için odama geldi. Pencerelerimi kapatıyordum, çiviyle. Çekici ya da çivileri aldığımı hatırlamıyordum."

"Her iki olay da savunma mekanizmasıyla tetiklenmiş gibi geldi bana. Korkmuşsun."

"Korkmak yeterince iyi bir bahane değil. Ve başka hadiseler de oldu. Çığlıkları, silah seslerini duyabildiğim karabasanlar görüyordum. Kapıları kırmaya çalışıyordum. Bir keresinde pencereden dışarı çıktım, çivilemeye çalıştığım pencereden. Komşulardan biri kaldırımda gecelikle dikilmiş dururken buldu beni. Nerede olduğumu, oraya nasıl geldiğimi bilmiyordum."

Brody'nin önüne bir tabak koydu. "O olaydan sonra hastaneye gitmeye karar verdim. Bu olanlar, o günlerin yeniden nüksetmesi, bir geri dönüş olabilir."

"Artık sadece yalnızken mi oluyor? Ben bunu yutmadım. Restoranda sekiz saat çalışıyorsun, haftada beş, altı gün. Benimle birlikte vakit geçiriyorsun, Linda-gail ile, kasabada. Ama kendi evinde yalnız kaldığın zamanların dışında tek bir hadisen bile olmadı. *Işıklar Sönerken.*"

"Joseph Cotton mısın?"

"Klasik filmlerini iyi bilen kadını severim." Eline

dokundu. "Bu olaya benzeyen başka bir film daha var. *Arka Pencere*."

"Jimmy Stewart'ın ayağı kırılmıştır, iç bahçeden dışarı bakarken, karşı apartmanda bir kadının öldürüldüğünü görür." Tabağını alıp düşünceli bir halde oturdu. "Başka kimse görmez, kimse inanmaz ona. Grace Kelly bile. Polis arkadaşı, ah, ah, adı neydi..."

"Wendell Corey."

"Lanet olsun. Ya da her zaman mutlu Thelma Ritter. Raymond Burr'un karısını öldürdüğüne hiç kimse inanmaz."

"Kahramanımızın iddiasını destekleyecek hiçbir kanıt yoktur. Ceset yok, mücadeleden herhangi bir iz, kan yoktur. Ve Jimmy son zamanlarda biraz tuhaf davranıyor."

"O zaman senin dünyanda, *Işıklar Sönerken* ve *Arka Pencere* arasında bir yerde sıkıştım kaldım."

"Perry Mason'a benzeyen veya Fransız aksanı olan adamlar için gözünü açık tut."

"Daha iyi hissetmemi sağlıyorsun. Birkaç saat önce..." Durup parmaklarını gözlerine bastırdı. "Yerde kıvrılmış inliyordum. Başparmağımı emmek hariç her şeyi yapıyordum. En dibe geri dönmüş gibiydim."

"Hayır, sadece birkaç basamak aşağı kaydın. Ve tekrar geri çıktın. Buna cesaret denir."

Ellerini düşürdü. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Şu anda istiridyelerini yemelisin. İnanılmaz derecede muhteşemler."

"Tamam." Dikkatli bir ısırık aldı, Brody haklıydı. "İki kilo aldım."

"İki kilo demek. O konfetiyi nereye koymuştum?"

"Daha fazla yemek yaptığım için. Sadece Joanie'nin yanında değil, burada da."

"Yardımcı olabildiğime sevindim."

"Düzenli olarak seks yapıyorum."

"Tekrarlıyorum, yardımcı olabildiğime sevindim."

"Saçımı kestirdim ve bakım yaptırdım."

"Kesinlikle fark edildi."

"Ve? Beğendin mi, beğenmedin mi?"

"İdare eder."

"Ah, lütfen sus. İltifatlarında hep bu kadar coşkulu mu olman gerekiyor?"

"Ben coşkulu bir adamım."

Parmaklarını hafiflemiş saçlarının arasından geçirdi. "Ben sevdim. Eğer sen beğenmediysen söylemelisin."

"Eğer beğenmesem beğenmediğimi söylerdim."

"Bundan eminim," diye cevap verdi Reece. "Seninle birlikte olmak benim için gerçekten çok iyi oldu. Seninle olmayı, seninle konuşmayı seviyorum. Senin için yemek hazırlamayı, seninle uyumayı seviyorum. Daha çok *kendim* gibi hissettiğimi söylemeyeceğim çünkü o zaman asla geri dönemem."

"Belki de dönmen gerekmiyordur."

"Hayır, kesinlikle gerekmiyor. Seninle birlikte olduğumdan beri daha çok, olmayı istediğim gibi oldum. Ama ikimiz de birbirimizden birer adım uzaklaşmamızın daha akıllıca olacağını biliyoruz."

Kaşlarını çattı. "Bak, eğer bu bana âşık olduğunu düşünmenle ilgiliyse,"

"Değil." Reece dikkatli bir ısırık daha aldı yemeğinden. "Akli dengem sorgulanabilir bile olsa, sana âşık ol-

duğum için kendini çok şanslı saymalısın. Birçok kadın cinsel olarak seni çekici bulabilir ama huysuz mizacından dolayı çoğu senden soğurdu."

"Üç yaşındakiler huysuzdur."

"Aynen. Sana olan hislerimle ilgili değil, içinde bulunduğumuz durumla ilgili. Eğer geriye doğru gidiyorsam, en geçici ilişkiler için bile çok kötü bir adayımdır. Eğer haklıysan ve bütün bu olanlar, bir dış güç tarafından yapılıyorsa, daha da kötü bir aday olurum."

Brody birasını kaldırdı ve düşünceli bir yudum aldı. "Eğer delinin teki olduğun için senden uzaklaşırsam, bu zorluklarla başa çıkamadığım anlamına gelir. Eğer biri seni delinin teki gibi göstermeye çalışıyorsa, bunun için çalışıyorsa, yine aynısı geçerli. Ve bütün bu hikâyeyi çözme şansından mahrum kalırım. Ayrıca, yemek ve seksten vazgeçmiyorum."

"Yeterince makul. Ama eğer sonra fikrini değiştirirsen, seni suçlamayacağım." Reece yanında getirdiği su sürahisine uzandı.

Brody masanın karşısından uzanarak elini tuttu ve gözleri kendininkilerle kavuşuncaya kadar bekledi. "Sadece yemek ve seksle ilgili değil. Benim sana karşı..." Ne, duygularım mı var, diye sordu kendisine. Duygular her anlama gelebilirlerdi. "Seni önemsiyorum."

"Biliyorum."

"Güzel. O zaman önümüzdeki bir saat boyunca her şeyi kesip biçip analiz etmemize gerek yok." Reece'in elini sıkıca tuttu. "Çaresine bakacağız, Reece."

Ve tam o anda, elleri ellerinin üzerinde sıcacıkken, Reece ona inandı.

* * *

Yemeklerini bitirip mutfağı toparladıktan sonra, Brody bir sonraki adımı denedi.

"Burada bir saat yalnız başına kalsan sorun olur mu?"

"Neden?"

"Gidip Rick'i alırım ve senin yerine bir göz atarız diye düşündüm."

"Gitme." Reece başını salladı, oturma odasında Brody'nin yaktığı ateşin alevlerine baktı. "Patikada gördüğüm şey konusunda bana inanmıyor. İşinin gerektirdiklerini yaptı ve herkesin dediğine göre de iyi yaptı. Ama bana inanmıyor. Bu sabah ofisine uğradım, Debbie ve Hank ile birlikte onu gördüm. Ve resmi çıkarıp Jackson Hole'da göstermekten bahsettiğimde, yüzlerinde görebildiğim tek şey acımaydı."

"Eğer biri senin daire girdiyse..."

"Eğer girmiş olsalar bile, asla kanıtlayamazdık. Ve nasıl girebilirler ki? Yeni bir kilit taktırdım."

"Kilitler bir şekilde açılıyor. Bazen anahtarlar çoğaltılıyor. Anahtarlarını nerede saklıyorsun?"

"Çantamın iç cebinde."

"Çalışırken?"

"Çantamın iç cebinde, veya yanımda taşımıyorsam, ceketimin cebinde. Sağ cebinde, eğer detayları da istiyorsan."

"Sen çalışırken ceketin, çantan nerede duruyor?"

"Joanie'nin ofisinde. Ofisin duvarındaki anahtar dolabında anahtarların birer kopyası var. Umarım Joanie'yi lezbiyen sevgilisini öldürürken bir erkek sandığıma, şimdiyse onun geceleri beni korkutmak için daireme gizlice girdiği sonucuna varmayız."

"Herhangi birinin ofise sızıp anahtardan bir kopya yapması çok zor olmazdı bence."

Elindeki fincan masaya bırakmadan önce titredi. "Sence Fist'ten birisi mi?"

"Mümkün. Olay meydana geldiği sırada Fist'te kalan birileri olabilir. Ve senin bir şeyler gördüğüne dair haberler yayılınca – ki epeyce hızlı oldu – burada kalmaya devam eden birisi olabilir."

"Ama kadını kimse tanımadı."

"Ben kadının buradan olduğunu söylemedim."

Reece arkasına yaslandı. "Hayır, hayır söylemedin. Sanırım ben sadece, eğer kadın değilse adam da buralı değildir diye düşündüm."

"Belki, belki de değil. Fist'ten birisi olabilir ya da buraya sık sık gelip giden birisi de olabilir. Ya da civarda kamp yapan, avlanan, kano yapan birileri olabilir. İzlerini kaybettirmeyi iyi bilen birisi, ki bu şehir çocuklarını şüphelilerin dışına itiyor. Bugün günün büyük bir kısmını kasaba dışında geçireceğini kim biliyordu?"

"Kim bilmiyordu desek daha doğru olacak."

"Ah, elbette öyledir. Bir zaman çizelgesi oluşturmalıyız," Brody biraz düşündü. "Bir günlük tuttuğunu söylemiştin.

"Doğru."

"Ona bir göz gezdireyim."

"Hayatta olmaz!"

Kaşlarını çattı ve sonra gülümsedi. "Ben var mıyım içinde?"

"Tabii ki hayır. Kim bir kadının günlüğüne hoşlandığı adamla ya da cinsel istismarlarıyla ilgili bir şeyler yazdığını duymuş ki? Bu çok saçma."

"Belki sadece cinsel istismarları okuyabilirim, bütün detayları doğru yazdığından emin olabilmek için."

"Hepsini yazdım. Günlüğüme göz gezdiririm, eğer kaydetmişsem olayların olduğu günleri ve saatleri not ederim."

"Güzel, ama bu akşam değil. Yorgun görünüyorsun. Yatağa git."

"Burada birkaç dakikalığına uzanabilirdim."

"O zaman arıza yaptığın zaman seni sırtıma alıp yukarı taşımam gerekir. Ben şimdi ofisime çıkıp, biraz çalışacağım."

"Ah." Reece'in bakışları ana kapıya kaydı. "Pekâlâ, belki..."

"Kilitleri kontrol ettikten sonra. Haydi, yatağına çık artık Sıska."

Bitkin düşmemiş gibi yapmasının anlamı yoktu, o yüzden ayağa kalktı. "Yarın sabah kahvaltı vardiyasındayım. Sabah kalktığımda seni uyandırmamaya çalışacağım.

"Minnettar olurum."

"Her şey için sağ ol Brody."

"Bir şey yapmadım."

Reece eğildi ve dudaklarını Brody'ninkilerin üzerine koydu. "Evet, yaptın."

* * *

Kapı kilitlerini kontrol edeceğini biliyordu çünkü öyle söylemişti. Yatağa girmek için hazırlanırken merdivenlerde ayak seslerini duydu. Başını dışarı çıkartınca, ofisinde yanan ışığı gördü ve klavyesinden gelen tıkırtı seslerini duydu.

Onun orada olduğunu bilmek, yatak odasının kapısı kilitsiz ve açıkken yatağa girmesini sağlamıştı

Orada olduğunu bilmek, gözlerini kapatıp uyuyabilmesini sağlamıştı.

18

Brody elinde ince bir el feneri ve büyüteçle Reece'in kapısının önünde çömeldi.

İçinde bulunduğu durum ona gülünç geliyordu.

Sabahları uyuyabilmeyi roman yazarı olmanın en büyük avantajlarından biri olarak görse de Reece uyandığı zaman kendisi de uyanmıştı. Ve onun, kulübeden restorana kendi başına rahatlıkla yürüyebileceği iddialarına kulak asmamıştı.

Elbette, diye düşünüyordu şimdi, peşine katil takılmış bir kadının sabahın karanlığında parkta yalnız başına birkaç kilometre yürümesinde herhangi bir problem olamaz. Tıpkı üçüncü sınıf gerilim filmlerinde olduğu gibi.

Ayrıca, onu Joanie'ye teslim ettikten sonra sadece günün ilk taze kahvesini içmekle kalmamış, dükkân daha açılmadan, domuz pastırması, yumurta ve taze patates kızartması da yemişti.

Fena bir değiş tokuş değildi.

Şimdi çömelmiş, dedektifi oynuyordu. Kapı kilidini zorla açarak başkalarının kapalı alanlarına dadanmayla ilgili birinci elden bir deneyimi olmadığı için, kilidin daha önceden oynanıp oynanmadığından emin olamı-

yordu ama öylc olduğunu belli eden bir işarct de göremiyordu.

Reece'in ona tanıdığı yctkileri aşarak bir kere daha, şcrifi gctirmcyi düşündü. Yinc dc bu noktada Rick'in, kcndi yaptığından daha fazlasını yapamayacağı sonucuna vararak vazgcçti.

Hcm Reece ona güvcniyordu ve cğcr onun arkasından işler çevirmcyc başlarsa bu onun güvenini kırmış olurdu.

Ona *âşık* olduğunu iddia ediyor ama baskı kurmadığını söylüyordu. Ayrıca yaşadıklarından dolayı ve hâlâ yaşadıkları için kırılgan bir kadındı, .

Brody doğruldu ve Reece'in verdiği anahtarı çıkardı. Sonra avucunun içindcki anahtara baktı.

Güven. Ne yapması gerckiyordu?

Kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

Evde ona has bir koku vardı; hafif ve ince. Reece. Bu kokuyu artık ncrede olsa tanırdı. Vc bu cve her kim haksızca ayak bastıysa, aynı özel kokunun içinden geçmiş olduğu için ani bir öfke duymuştu.

Pcncerelerden içeri artık ışık süzülmeye başlamıştı. Kaplamasız yerlcre, ikinci, hatta üçüncü, el mobilyalara, çckyat için aldığı parlak mavi çarşafa baktı.

Tek düşüncbildiği, daha iyisini hak ettiğiydi. En azından ona birazcık yardım edebilir, bir kilim alması ve duvarları boyaması için bütçesine birkaç dolar ekleyebilirdi.

"Tehlikeli sularda yüzüyorsun, Brody," diye hatırlattı kendine. "Bir kadına bir kilim alırsan bir sonraki isteyeceği şey yüzüktür."

Ayrıca, hiçbir paranın satın alamayacağı bir manza-

rası vardı. Pencerenin dışında böyle bir dağ ve göl manzarası varken kimin kilime ve duvarlara asmak için birkaç resme ihtiyacı olurdu ki?

Reece'in dizüstü bilgisayarını aldı ve geri dönerken yanına almak için çantasına koydu. En azından bir gece daha buradan uzak durması gerekirdi. Eşyaları da yanında olsa daha iyi olurdu.

Evin içinde aylak aylak dolanırken, Joanie'nin Reece'e kakaladığı küçük masanın çekmecesini açtı. İçinde iki tane ucu açık kalem, bir siyah keçeli kalem ve bazı insanların çocuklarının ya da evcil hayvanlarının resimlerini saklamak için kullandıkları gibi ince bir defter gördü. Merakla defteri açtı.

Fotoğrafta, iyi bakımlı bir bahçedeki bankta oturan yaşlı bir kadın vardı ve kadının yüzünün üstünde siyah kalın çarpı işaretleri vardı. Başka fotoğraflar da vardı. Aynı kadın, bu sefer kucağında ufacık bir kaniş vardı. Uzun mutfak önlüklerinin içinde bir çift ve şampanya kadehlerini kaldırmış bir grup insan. Kocaman bir duvar fırının önünde kollarını açmış duran bir adam.

Hepsinin yüzünde çarpı işaretleri vardı.

En sonuncusunda Reece bir grup insanın arasında duruyordu. Çalıştığı yer olmalı, diye düşündü Brody. Maneo's. Reece'in yüzü o insanlar arasında işaretlenmeyen tek yüzdü ve gülümsüyordu.

Herkesin altında küçük, düzgün harflerle ÖLÜ yazıyordu. Reece'in altında ise DELİ.

Bunu bulmuş muydu? Bulmamış olmasını ümit ediyordu. Defteri de çantanın ön gözüne koydu. Onunla ne yapacağına eve gidince karar verecekti.

Amacı onun özel eşyalarını bu kadar derinden istila

etmek değildi ama yine de onun çirkin bodur şifonyerin çekmecelerini aramaya başladı.

Reece'in iç çamaşırlarını kurcalıyor olmanın rahatsızlığını, daha önce onun iç çamaşırlarını vücudundan kendi elleriyle çıkarttığını hatırlatarak, içinden atmaya çalıştı. Eğer onlara o giyerken dokunabiliyorsa, bir çekmecede katlı olarak dururlarken de dokunması tuhaf olmamalıydı.

Tamam, yine de biraz tuhaftı.

Şifonyeri aramayı bitirmesi uzun sürmedi, fazla eşyası yoktu. Az eşyayla seyahat ediyor, diye düşündü.

Mutfak çekmeceleri başka bir meseleydi. Bütün ağırlığı buraya vermişti ve bütün parayı da. Her şey acımasızca dizilmişti. Düzensiz hiçbir şey yoktu. Ölçüm kapları, kaşıklar, çırpma telleri ve çeşit çeşit başka bir sürü mutfak aleti vardı.

Bazılarının ne işe yaradığını bile bilmiyordu.

İç içe geçmiş bir tas yığını ve boy boy güveç çanağı buldu.

Birden fazlasına gerek var mıydı?

Bir sonraki dolapta havan ve tokmak olduğunu bildiği iki şey gördü, havan ağzına kadar haplarla doluydu.

Çıkarıp kenara koydu.

Brody banyoya gitti. İlaç dolabında daha önce gördüğü bütün kutular yerli yerindeydi ama hepsinin içi boştu.

Küçük bubi tuzakları, diye düşündü Brody öfkeyle. Zeki herif.

Ellerini hışımla ceplerine tıkıştırdı ve duvarları inceledi.

Kalıpla basılmış gibi görünen yazının düzgünlüğüne

bir kere daha dikkat etti, hiçbir şekilde acele edilmemişti. Ama bazı kelimelerin üst üste binmesiyle çıldırmışlık hissi de ihmal edilmemişti. Delilik, kesinlikle. Bazı kelimelerin zeminden duvara tırmanmaları ya da zemine inmeleri iyi düşünülmüş bir detaydı.

Bunu yapan her kimse, çok hesaplı, dikkatli, kasıtlı ve zekiydi.

Brody yanında getirdiği dijital fotoğraf makinesini aldı. Küçük odada çekebildiği her açıdan fotoğraf çekti.

Odayı düşünebildiği her detayıyla belgeledikten sonra kapı aralığına yaslandı.

Burası bu haldeyken katiyen geri dönemezdi. Mac'in dükkânına gidip boyaları yerden, küvetten, duvarlardan çıkartacak bir şeyi var mı diye kontrol edecekti.

Oradayken bir miktar boya da alabilirdi. O boyutta bir odayı boyamak on beş dakikadan fazla sürmezdi herhalde.

Hem bu ona kilim almaktan farklı bir şeydi.

Mac mutlaka birkaç soru sorardı. Fist'te merak uyandırmadan alabileceğin tek şey tuvalet kâğıdıydı. Başka bir şey aldığın takdirde, "Ee, neler çeviriyorsun?" cümlesini duymak kaçınılmazdı.

Reece'in evini boyamakla ilgili tek söz etmedi. İnsanlar, bir adamın birlikte uyuduğu kadının ev işleriyle ilgilendiğini öğrenince mutlaka yanlış fikre kapılırlardı.

Kahve yapmak dışında her türlü evsel faaliyeti yeryüzünde cehennem olarak algılayan Brody banyoya geri döndü ve etrafı temizlemeye başladı.

* * *

Reece kapı kolunu büyük bir dikkatle çevirdi. Kilitli olmamasından nefret ediyordu. Brody'nin içeride yaralı ya da daha kötü bir halde yatıyor olması fikri onu çıldırtıyordu.

Neden hâlâ buradaydı? Molasından çok önce yanına uğrayıp anahtarları bırakmasını beklemişti. Ama gelmemişti ve arabası hâlâ dışarıdaydı.

Ve dairesinin kapısı kilitli değildi.

Kapıyı araladı. "Brody?"

"Evet. Buradayım."

"İyi misin? Arabanı dışarda gördüm ve..." Odanın içinde birkaç adım atıp durdu ve etrafı kokladı. "Bu da ne? Boya mı?"

Brody elinde fırçayla banyodan çıktı, ellerinde ve saçında boya kalıntıları vardı. "Başka ne olabilir?"

"Banyoyu mu boyuyorsun?"

"Sorun değil, zaten yan yana dizsen bile duvarın iki metre dahi etmez."

"Ondan biraz daha fazla." Sesi duygu yüklüydü. "Teşekkür ederim." Bir göz atmak için banyoya yürüdü.

Tavanı, fayansların etrafındaki boşlukları bitirmiş, duvarlara birinci katı sürmüştü bile. Renk, donuk, açık bir maviydi. Kırmızı boyadan eser kalmamıştı.

Reece Brody'ye sarıldı. "Bu rengi sevdim."

"Marketten hemen çıkmak istiyorsan fazla seçenek kalmıyor, gerçi gözüme takılan hoş bir şeker pembesi de vardı ama."

Bunun üzerine Reece gülümsedi. "Pembenin çekiciliği karşısında kendini zapt ederek doğru rengi seçmeni takdir ettim. Sana güzel bir akşam yemeğiyle geri ödeme yapmalıyım."

"Bana uyar. Ama buranın geri kalanını boyamak istersen kendi başınasın, söyleyeyim. Boyadan nefret ettiğimi unutmuşum."

"İşten sonra bitirebilirim."

"Ben başladım, ben bitiririm." Brody bir anda kendini onun saçını öperken yakaladı. Ama bu hareketi durdurmak için çok geçti. Reece başını geri atıp ona baktığında birçok şey için çok geç olduğunu fark etti.

"Bunu elmaslara tercih ederim. Sadece bilmeni istedim."

"Güzel, elmaslarım daha yeni bitmişti." Genç kadın başını göğsüne yaslayıp iç çekince Brody adeta çökmüştü. "Tekrar görmek zorunda kalmanı istemedim."

"Biliyorum. Ama yine de bu akşam da senin yerinde kalabilir miyim diye merak ediyordum." Ona daha da sıkı sarıldı. "Boya kokusunun geçmesi için biraz zaman gerektiğini bilirsin."

"Bütün o zehri içine çekmeni istemeyiz."

Reece başını tekrar geriye attı ve bu sefer dudaklarını onunkilere doğru kaldırdı. Uzun ve yavaş, neredeyse dayanılmaz bir tatlılıkla onu öptü. Brody'nin boştaki eli sırtına kaydı.

Reece bir kahkahayla geri adım attı. Ne kadar da güzel, diye düşündü Brody. Dün gece onda gördüğü bütün o gerilim gitmişti.

"Sadece birkaç bir şey almam gerekecek... O niye orada duruyor?"

Brody hâlâ öpücüğün ve onun bakışlarının etkisinde dalgalanıyordu, güçlükle sıyrılabildi. "Ne?"

"Havan ve tokmağı çıkartmışsın."

Brody onları dışarda unuttuğu için kendine lanct okudu. "Reece..."

"Bunun içinde ne var böyle? Sanki bu..." Gözlerinden yayılan o parıltı aniden söndü.

"Onları kullanmıyorum." Gözleri perişan görünüyordu. "Sadece saklıyorum, her ihtimale karşı. Neyden kurtulmak için çalıştığımı bana hatırlatsınlar diye. Benim onları arada sırada da olsa..."

"Onları oraya ben koymadım."

"O zaman... Ah."

"Onlar bubi tuzakları Reece." Ona yaklaştı. "Senin için tuzaklar kuruyor ve sen onlara yakalanmamalısın."

"Bununla ne demek istiyor sence?" Elini havana daldırdı ve parmaklarının ilaçların arasında kaymasına izin verdi. "'Neden bunları iyice ezip kendine güzel bir yemek hazırlayarak bütün bunlardan uzağa, kayıtsızlığa yolculuk etmiyorsun mu?"

"Eğer onu dinlemezsen ne dediğinin bir önemi yok."

"Elbette var,? dedi öfkeyle ona dönerek. "Eğer dinlemezsem cevap veremem. Onun beni haplara, doktorlara geri yollayamayacağını bilmesine izin veremem. Yeniden karanlığa gitmeyeceğim çünkü o bir katil ve korkağın teki."

Havanı hışımla aldı ve Brody fırlatmasını beklerken lavabonun üzerine tepetaklak etti, sonra da suyu açtı. "Onlara ihtiyacım yok, onları istemiyorum. O herifin canı cehenneme."

"Senin çanak çömlek fırlatacak tiplerden olmadığını bilmeliydim." Ellerini omzuna koydu ve onunla birlikte ilaçların erimesini seyretti. "Kiminle uğraştığını bilmiyor."

"Büyük ihtimalle daha sonra onlara sahip olmadığım için paniğe kapılacağım."

"Eğer ihtiyacın olursa Doktor sana bir reçete yazacaktır."

"Evet, sanırım yazabilir." Sırf bir şeyleri kanıtlamak için hapları lavabodan aşağı bocalamıştı. "Onlarsız nasıl olduğuma bir bakacağım?"

Brody çantasına attığı fotoğraf albümünü düşündü, onu korumak için oraya koymuştu. Ama onun ihtiyacı olan şeyin koruma olmadığını anlamıştı. İhtiyacı olan inançtı. Birilerinin ona inanmasına ihtiyacı vardı.

"Bir şey daha var. Sana bundan biraz daha sertçe çarpacak bir şey."

"Ne?"

Brody bilgisayarın bulunduğu çantaya doğru yürüdü, ve ince defteri çıkarttı. "Seni üzmek için yaptı. Kazanmasına izin verme."

Reece defteri açtı. Bu sefer elleri değil ama kalbi titredi, sarsıldı. "Bunu onlara nasıl yapabildi? Bütün yaşadıklarından sonra, bütün kaybettiklerinden sonra, sanki hiçbir şeylermiş, hiç olmamışlar gibi hepsinin üzerini çizmiş."

"Onun için öyleler."

"Ben asla böyle bir şey yapmazdım," dedi Reece. "Asla böyle bir şey yapmazdım. Bunu yapmakla hata etti çünkü böyle bir şeyi asla yapmayacağımı biliyorum." Ölenlerin karalanmış yüzlerinin üzerinde parmağını gezdirdi. "Onları seviyordum ve asla onları silmek için uğraşmazdım."

Her bir sayfanın üzerinden tek tek geçti, tıpkı Brody'nin yapmış olduğu gibi, sonra da kapağını kapat-

tı. "Alçak herif. Kahrolasıca ahlaksız herif. Hayır, o kazanmayacak." Masaya geri gitti ve kitabı bıraktı. "Kazanmayacak."

Brody onun yanına gitti ve Reece dönüp ona sarıldı. "Fotoğrafların çoğunu yenileyebilirim, büyükannemde çoğunun kopyası vardı. Ama grup fotoğrafı hepimizin olduğu tek resimdi."

"Ailelerde kopyaları olabilir."

"Elbette, olmalı." Reece biraz daha rahatlamış gibiydi, elini saçlarından geçirdi. "Bir kopyasını isteyebilirim. Öyle yapabilirim, evet. Şimdi aşağı inmem gerek, çalışmam gerek."

"Burada işim bitince ben de gelirim." Reece'in saçlarını okşadı. "Belki sonrasında bir şeyler yaparız. Arabayla dolaşırız. Ya da bir sandal kiralayabilirim. Bir şeyler."

"Bir şeyler kulağa iyi geliyor. Ben iyiyim. İyi olacağım."

* * *

Pete işe geri dönmüştü ve Reece mutfağa girdiğinde ona göz kırptı. "O hazırladığın teriyaki soslu tavuk sandviçi şu ana kadar öğle yemeğine gelenler arasında açık ara bir numara. Tabak tabak servis yapılıyor ve hepsi de tertemiz geri geliyorlar. Neredeyse bana burada gerek bile kalmayacak."

"Güzel."

"Molan biraz uzadı," dedi Joanie.

"Üzgünüm. Bugün biraz fazla kalırım."

"Brody yukarıda boya mı yapıyor?"

Reece ellerini yıkarken bir an için durdu. "Nasıl oluyor da böyle şeyleri bilebiliyorsun?"

"Carl bir fincan kahve içmek için uğradı. Linda-gail'e Brody'nin dükkâna uğrayıp boya ve bazı malzemeler aldığını söylemiş. Ve Brody'nin arabası hâlâ dışarıda."

"Evet, bana bir iyilik yapıyor."

"Çılgınca bir renk olmasa iyi olur."

"Oldukça hafif bir mavi. Sadece banyo. Biraz...ihtiyacı vardı."

"Muhtemelen." Uzunca bir ekmeğin içine ızgara et yığdı, yumurtaları çevirdi ve bir sandviç hazırlamaya başladı. "Angarya işleri halledecek bir erkeğin olması güzel şey."

"Öyle." Reece ellerini kuruladıktan sonra sıradaki sipariş fişini aldı.

"Brody'nin daha önce bir kadın için böyle bir şey yaptığını hatırlamıyorum. Sen hatırlıyor musun, Pete?"

"Ben de hatırladığımı söyleyemem."

Pete teriyaki hakkında haklıydı. Reece'in elindeki fişte iki tane daha vardı, biri kızarmış soğan halkalarıyla, diğeri börülce çorbasıyla."

"İkiniz de onunla yattığımı biliyorsunuz," dedi Reece kibarca. "Erkekler genellikle onlarla yatan kadınlar için birkaç angarya iş yaparlar."

"Burada ilk birlikte yattığı kadın sen değilsin ama banyosu ilk boyanan şanslı sensin."

"Belki sadece yatakta daha iyiyimdir."

Joanie kocaman bir kahkaha patlattı, ardından patates kızartmalarını sandviçli tabağa bocaladı ve bir kaşık da lahana salatası ekledi. "Sipariş hazır! Denny, nasılsın?"

"İyiyim Joanie." Şerif yardımcısı oturmak yerine

tezgâhın önünde durdu. "Şerif yolladı. Reece bir iki dakikalığına gelebilir mi diye sormam için, eğer uygunsanız."

"Ah, Denny, daha yeni moladan geldi ve öğle kalabalığı başlıyor."

"Peki." Denny şapkasını kaldırıp kafasını kaşıdı. "Bu sadece... Bir dakikalığına içeri gelebilir miyim?"

Joanie eliyle gelmesini işaret etti.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Linda-gail tezgâha doğru ilerlerken.

"Seni ilgilendiren bir şey değil." Joanie mutfağa geri döndü. "Neden Rick öğle yoğunluğunda kıçımdan terler akarken beni aşçımdan mahrum bırakmak istiyor?"

"Şerif beni mi çağırıyor?" Reece şaşkınlıkla Joanie'ye bakıyordu.

"Birkaç dakikalığına gelebilirseniz çok memnun olacak. Olan şu ki... Orada fazla bir şey söylemek istemedim, insanlar yemek yerken falan," dedi Denny. "Olan şu ki, Moose Göleti'nde bir ceset buldular." Gözleri kederli bir şekilde Reece'inkilere döndü. "Şerif birkaç fotoğrafa bakmanı istiyor. Eğer o söylediğin... Yani o nehirde gördüğün kadın mı diye."

"Haydi, git," dedi Joanie.

"Tamam. Şerife gitmeli ve... Bu siparişi hemen hazırlıyorum."

"Lanet siparişi ben bitirebilirim. Pete, yukarı koş ve Brody'ye haber ver."

"Hayır. Hayır. Onu rahatsız etmeyelim." Dalgın bir şekilde önlüğünü çözdü. "Sorun değil. Biz hemen gideriz."

Pete, Reece duyuş mesafesinden çıkana kadar bekledi. "Yukarı çıkıp Brody'yi çağırmamı ister misin?"

"Hayır dedi ya. Reece ne yapması gerektiğini biliyor." Fakat ızgaraya döndüğünde Joanie'nin yüzünde endişe vardı.

Denny ekip arabasıyla gelmişti, o yüzden yolculuk fazla sürmedi. Birkaç dakika içinde hepsi bitecek diye düşündü Reece. Her şey yoluna girecekti.

"Ben seni hemen Rick'in ofisine götüreceğim." Arabadan indiklerinde Denny tedirgin bir halde omuzuna dokunda. "Kahve ister misin? Su?"

"Hayır, hayır, iyiyim ben." Oysaki yutkunamadığına yemin edebilirdi. "Onun nasıl...nasıl öldüğünü biliyor musun?"

"Bunları şerifle konuşsan daha iyi olur." Denny kapıyı açtı.

Sevkiyattan Hank kafasını uzattı. "Birkaç manyak turist arazi araçlarıyla bufalonun tekini kovalamışlar, akıllarınca aksiyon fotoğrafı çekecekler. Arabaları harap olmuş. Bir de kızgın bir boğa var. Reece. İyi misin?"

"Evet."

"Denny, Lynt'le birlikte gidip bu tipleri alman, aracı da çekmen gerek. Gerizekalı moronlar. Kusura bakma Reece."

"Ben Şerif Mardson'un ofisine geçeyim."

Yanlarından uzaklaşırken Denny'nin, "Neredeler?" diye sorduğunu duydu.

Kapı açıktı. Mardson ona doğru ilerledi. "Geldiğin için teşekkürler."

"Birini buldular. Bir kadın. Bir ceset."

"Otur lütfen." Kolundan nazikçe tuttu ve Reece'i bir

sandalyeye yöneltti. "Çocuklar bulmuşlar. Tanımına uyuyor. Birkaç fotoğrafım var. Çok kolay fotoğraflar olmadıklarını söylemeliyim ama eğer onlara bakabilirsen ve gördüğün kadın olup olmadığını söyleyebilirsen çok yardımın dokunur."

"Boğulmuş mu?"

"Boğazının bir miktar sıkıldığına dair bulgular var. Fotoğraflara bakabilecek misin?"

"Bakabilirim." Rick masasından dosyayı alırken, Reece endişeyle ellerini kucağında sıkıca birleştirmişti.

"Acele etme."

Rick diğer konuk koltuğuna oturdu ve ona bir fotoğraf uzattı. Reece'in elleri titrediğinden alamadı ama baktı.

Ve birden gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "O... Ah, Tanrım."

"Zor olduğunu biliyorum. Bataklıkta bir süre geçirmiş. Belki bir ya da iki gün. Sorgu yargıcının ölüm zamanını belirlemesi gerekiyor."

"Bir-iki gün mü? Ama haftalar oldu."

"Eğer o gün yaralanmış ama ölmemişse, cinayet daha sonra olmuş olabilir."

Reece başını iki yana sallamaya başlayınca, Rick elini kaldırdı. "Hiçbir kuşkun olmadan, kadının kesinlikle yaşıyor olamayacağını söyleyebilir misin?"

Söylemek istiyordu, kesinlikle. Ama nasıl söyleyebilirdi ki?

"Gördüğün kadın bu muydu Reece?"

Fotoğraftaki kadının yüzü şişti, her tarafında kansız yaralar vardı, boğazı açık ve kırmızıydı. Bataklıkta yaşayan her neyse onun tadına bakmıştı. Bir yerlerde, kuş-

larla balıkların önce gözlerden başladıklarını duymuştu. Şimdi bunun doğru olduğunu biliyordu.

Saçları koyu ve uzundu. Omuzları ince görünüyordu.

Reece gördüğü kadının hafızasında kalan halini, harabeler halindeki bu kadının görüntüsünün üzerine koymaya çalıştı.

"Tam olarak... Daha genç görünüyor ve saçları...saçları daha kısa görünüyor. Bilmiyorum."

"O gün oldukça uzaktaydın, biliyorum."

"Ama onu dövmedi. Yüzü – bu yüz – birisi dövmüş olmalı. Ama gördüğümde adam sadece onu yere iteledi, onu... Yüzüne bu şekilde vurmadı."

Rick bir süre hiçbir şey söylemeden bekledi ve Reece kafasını çevirince fotoğrafı ters yüz etti.

"Sen yardım için koşmaya başladığında belki henüz ölmemişti. Belki adam onu taşıdı, izleri sildi. Sonra barıştılar, belki civarda bir süre gezdiler. Birkaç hafta sonra bir kavgaları daha oldu ve işte o zaman olanlar oldu. Zaten bir kere elini kadının boğazına götüren adam aynı şeyi tekrar yapabilir. Otopsi ve diğer bulguların işlenmesini beklemeliyiz. Bence gördüğün kadının bu olması ihtimali oldukça yüksek. Ama bir kere daha bakabilirsen, önce zihnini biraz temizledikten sonra tabii, çok yardımı dokunur. Yanında kimlik taşımıyordu. Parmak izi testinden sonuç yok. Dişlerine bakılacak, kayıp kişiler araştırılıyor. Ama senin gördüğün iki kişiden biri mi olduğu, o adamla birlikte olan kadın mı olduğu, bunu bilmek de yardımcı olacaktır."

Reece gözlerini Rick'inkilerin üzerinde sabit bir şekilde tuttu. "Daha önce bana inanmamıştın. Gördüğümü

söylediğim şeyleri gördüğüme inanmadın, hatta orada birilerinin bile olduğuna inanmadın."

"Şüphelerim vardı, sana yalan söylemeyeceğim. Ama bu konunun üzerine gitmediğim anlamına gelmez."

"Pekâlâ." Reece bu sefer fotoğrafı almak için elini uzattı. O ilk şoku atlatmıştı, o yüzden fotoğrafı incelerken artık yüzünde acı vardı. "Bilemiyorum. Üzgünüm. Gördüğüm kadının bu kadınla aynı kişi olduğunu söylemek isterdim, ama söyleyemiyorum. Sanırım benim gördüğüm kadın daha yaşlıydı, saçları daha uzundu, yüzü daha dardı, ama emin olamıyorum da. Eğer kimliği belirlenebilirse ve ona bunlar yapılmadan önceki halini gösterebilirlerse o zaman daha doğru bir tespitte bulunabilirim."

"Tamam." Rick fotoğrafı aldı ve elini Reece'inkinin üzerine koydu. Reece'in eli sanki tüm bu zamanı derin dondurucuda geçirmiş gibiydi. "Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum. Biraz su ister misin?"

"Hayır. Sağ ol."

"Kimliği belirlenince gelip bakman için sana ulaşacağız. Buraya geldiğin için çok teşekkür ederim. Denny'den seni şimdi seni geri bırakmasını isteyeceğim."

"Sanırım onun bir yerlere gitmesi gerekti."

"Ben bırakayım."

"Yürüyebilirim." Ama ayağa kalkınca sendeledi. "Belki de hayır."

"Ben bırakırım. Önce birkaç dakika dinlenmek ister misin?"

Reece kafasını salladı. "Haklı olduğunu varsayalım ve o gün ölmediğini düşünelim. Neden onunla kalsın

ki? Onu öldürmeye teşebbüs etmesinden sonra neden onunla kendi isteğiyle kalmak istesin ki?"

"İnsanların ne yapacağını asla kestiremeyiz. Hank, ben Reece'i bırakacağım. Ve belki yanılıyorumdur," diye ekledi Rick şapkasını askıdan alıp kapıyı açarken. "Belki geçen ay gördüklerinle hiçbir ilişkisi yoktur bunun. Ama anlattıklarını göz önünde bulundurunca oldukça yüksek bir ihtimal."

"Kadın hakkında kayıp ilanı verilmedi çünkü onunla birlikteydi ve tabii ki adam da kayıp ilanı vermedi."

"Olabilir."

Reece arabaya bindi ve kafasını arkaya yasladı. "Keşke aynı kadın olduğundan emin olabilsem. Evet, işte bu aynı kadın demek çok daha kolay olurdu. Sonra her şey bitmiş olurdu."

"Artık bunları aklından çıkarmalısın, en azından şimdilik. Bırak polis üzerine düşeni yapsın."

"Keşke yapabilsem."

Araba restoranın önüne geldiğinde Reece yukarı baktı ve Brody'nin evden henüz yeni çıkıyor olduğunu gördü.

Brody ekip arabasında onu görünce basamaklardan koşarak indi.

"Ne oluyor? Bir şey mi oldu?"

Brody inanılmaz endişeli görünüyordu ve Reece onun yüzünde bu ifadeyi görmeye hiç alışkın değildi. "Bir kadın cesedi buldular, ben de fotoğraflara bakmak için... O muydu bilmiyorum. Yüzü çok tahrip olmuştu. Gördüğüm kadın olduğunu sanmıyorum, ama..."

"Moose Göleti'nin yanındaki bataklıkta bulundu," dedi Rick sürücü koltuğundan inerken.

"İçeri girmeden önce biraz merdivenlere oturacağım. Biraz havaya ihtiyacım var." Reece biraz ilerledi ve basamaklara çöktü.

"Kadın kurban," dedi Rick alçak sesle Brody'ye, "uzun, koyu saçlar. Gırtlaklandığına dair kanıt var. Dövülmüş, tecavüz edilmiş. Belki boğulmuş. Savcı otopside. Çocuklar bulmuşlar. Çıplak, kimlik yok, civarda kıyafet de bulamadık."

"Ne zaman bulundu?"

"Dün. Benim bugün haberim oldu, suç mahalinin fotoğraflarını çektik."

"Çıldırmış olmalısın Rick, nasıl Reece'in bir aydan fazla bir süredir suda çürümekte olan bir kadını tanımasını bekliyorsun ki?"

"Bir ya da iki gün," diye düzeltti Rick. "Eğer Reece geçen ay birilerini gördüyse ve o kadın o gün orayı nefes almaya devam ederek terk ettiyse ya da sürüklendiyse, bu aynı kadın olabilir. Reece'nin tanımlayabilecek mi diye bakması gerekiyordu. Oldukça iyi üstesinden geldi. Cesur bir kadın."

"Önce beni aramalıydın, oraya getirmeme izin vermeliydin." Brody kaşlarını çatarak Reece'e baktı. "İlişkimiz olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Eğer seni yanında isteseydi seni arayabilirdi. Saçına ne oldu senin?"

Brody elini saçında gezdirdi. "Boya. Yukarıda biraz boya yaptım."

"Öyle mi?" Rick kaşlarını kaldırdı. "Demek ilişkiniz tahmin ettiğimden daha ileri bir boyutta."

"Sadece lanet olasıca bir boya."

Rick dişlerini göstererek sırıttı. "Güzel, şeker bir

mavi. Debbie ile ben ilişkimize yeni başladığımızda bana verandasını tamir ettirmişti, sonra da olanların farkına varamadan smokinimi kiralamış, 'evet kabul ediyorum' derken bulmuştum kendimi."

"Rick, bu sadece bir boya, hepsi bu."

"Bir yerlerden başlamak gerek." Reece'in yanına gitti ve başını kaldırıp ona bakmak zorunda kalmasın diye çömeldi. "Daha iyi misin?"

"Evet. İyiyim. Beni geri getirdiğin için sağ ol."

"Yalnızca hizmetin bir parçası."

"Şerif?" diye seslendi Rick arabasına doğru yürürken. "Kimliği belirlenir belirlenmez bana haber vereceksin değil mi?"

"Elbette. Güven bana. Şimdi hoşça kal. Sen de dikkatli ol, üzerine bir önlük falan takmaya çalışmasın," dedi Brody'ye.

Reece merdivenlerden kalkarken Brody yanına gitti. "Haydi, başka neye ihtiyacın varsa alıp bana gidelim. Sonrasında bir şeyler yaparız, dışarı falan çıkarız."

"Hayır, işe dönmem lazım."

"Joanie seni işten atacak değil ya, Tanrı aşkına."

"İşe ihtiyacım var. Paraya ihtiyacım var. Ve ona fazladan bir saat borçluyum. Hem bir şeylerle meşgul olursam daha iyi olurum. O dışarı falan çıkarız kısmını erteleyelim mi?"

"İyi." Anahtarını cebinden çıkardı ve Reece'e uzattı. "Kapıyı kilitledim. Evde olacağım eğer... Evde olacağım."

"Tamam." Brody hiçbir hareket yapmayınca Reece onu öptü. "Boya için."

"Yemekle ödeme yapacağını sanıyordum."

"Bu başlangıçtı."

19

Joanie hiçbir soru sormadı ve Reece'e yemek dışında hiçbir soru sorulduğunu duymak istemediğini kesin bir dille belirtti.

Öğlen kalabalığı yavaşlayınca, Reece'in soğan ve kereviz doğramasını seyretti. Kızın bıçak kullanımındaki hızı şampiyon bir at binicisiyle kıyaslanabilirdi ama aklı kesinlikle işinde değildi.

"Bugünlük bu kadar yeter," dedi Joanie.

"Sana fazla mesai borcum var. Ve patates salatamız bitmek üzere."

"Bana on dakika borcun vardı, onu da ödedin."

Reece başını salladı ve doğramaya devam etti. "Şerifin yanında neredeyse yarım saat kaldım."

"Seni o yüzden alıkoyduğuma dair bir şey söyledim mi? Tanrım."

"Sana yarım saat borcum var." Reece soğan ve kerevizi, önceden haşlayıp kare kare kestiği patateslerin içine attı. "Taze dereotuyla daha iyi olurdu."

"Öyle, ben de George Clooney ve Harrison Ford'la üçlü yapsam daha iyi olurdum, ama ikimiz de bu isteklerimizi elde edemeyeceğiz ne yazık ki. Müşterilerin şikâyet ettiğini duymadım ve senin mesain de bugünlük sona erdi. Fazla mesai ödemesi yapmam."

"Fazladan ödemeni istemiyorum. Dereotu istiyorum, biraz köri ve plastik gibi olmayan peynir istiyorum. Ve müşteriler şikâyet etmiyorsa, bu, tat alma duyuları köreldiği içindir."

"Öyle olduğu için de," dedi Joanie tane tane, Pete musluğun başından ayrılıp arka kapıya doğru yönelirken, "onun içine fare kuyruğu mu koymuşsun, dereotu mu, ip-le-mi-yor-lar."

"Pekâlâ, ama iplemeliler." Reece kavanozun kapağını tezgâhın üzerine sertçe çarptı. "Sen önemsemelisin. Niye herkes var olanla yetinmek zorunda? Sadece olanlarla yetinmekten yoruldum."

"O zaman mutfağımdan çık git."

"İyi." Reece önlüğünü öfkeyle çıkarttı. "İyi, gidiyorum." Haklılık iddiasının ateşlediği hışımla Joanie'nin ofisine gitti, çantasını aldı ve kapıya yöneldi. Sonra masaların birinde durdu. "Kimyon." Bir kâse acılı siyah fasulyeye doğru parmağını salladı. "Kimyonu eksik." Ve fırtına gibi dışarı fırladı.

"Kıçımın kimyonu," diye homurdandı Joanie, sonra da Pete'e çıkıştı. "İşine dön. Sana etrafta dolanıp acıklı bakışlar atman için para vermiyorum."

"Arkasından gidebilirim."

"Ve sen de işsiz kalabilirsin." Kimyon, diye düşündü Joanie iç geçirerek ve patates salatasını bitirmek için eli baharatlara gitti.

Reece arabasının kapısını sertçe çarptı. Yapmam gereken sürmek ve sürmeye devam etmek, dedi kendine. Bu kasabaya, bu insanlara ve gerçek aşçılıkla dalga geçen bu saçma sapan işe ihtiyacı yoktu. Los Angeles'a gitmeliydi. Yapması gereken buydu. Los Angeles'a gi-

dip insanların yemeğin sadece ağzına tıkadığın bir şeyden daha farklı bir şey olduğunu bildiği bir restoranı devralmalıydı.

Marketin önünde arabasından inerken kapıyı yine sertçe çarptı. Joanie'ye mesai borcu vardı ama kaltak istememişti. Banyosunu boyadığı için Brody'ye bir yemek borcu vardı ve o borcu ödeyecekti.

Koca adımlarla kapıdan içeri girdi ve Debbie Mardson'un satın aldığı ürünleri geçirdiği kasanın önüne geldi.

"Fındık istiyorum," dedi birden.

"Ah, stoğumuzda olduğunu söyleyemeyeceğim."

Fındık olmadan istediği yemeği nasıl yapacaktı? "Neden yok?"

"Fazla talep olmuyor. Ama elbette senin için sipariş edebilirim."

"Eminim şu an çok işime yarardı." Döndü ve çatık kaşlarla, biraz ilham alabilmek için yiyeceklerin olduğu tarafa doğru yürüdü. Böyle bir kasabadan ilham bulmaya çalışmak saçmalık, diye düşündü.

"Ah şuna da bak, mucize," diye mırıldandı. "Kurutulmuş domates." Sepete attı ve taze domatesleri kurcalamaya başladı. Sera olduklarını fark ederek iğrendi. Tatsız, renksiz.

Olanla idare etmek zorundaydı.

Portebello mantarı yok, çok şaşırtıcı. Patlıcan, enginar yok. Lanet olası dereotu bile yok.

"Merhaba Reece."

Birkaç vasat altında biberi sepetine atarken Lo'ya çattı. "Eğer seni annen yolladıysa aynen geri dönüp işimizin bittiğini söyleyebilirsin."

"Annem mi? Henüz oraya gitmedim. Dışarıda arabanı gördüm. Dur sana yardım edeyim."

"Ben hallederim." Sepeti uzanamayacağı şekilde uzağa çekti. "Ya da seninle yatmayacağımı söylediğimi unutmuş olabilirsin."

Lo boğazını temizledi. "Hayır, o aklımda. Dinle, arabanın parkta olduğunu görünce sadece iyi misin diye bakmaya geldim."

"Neden olmayayım ki? Kırmızı kabuklu patatesler, bir mucize daha."

"Moose Göleti'nin orda buldukları kadını duydum. Bu tip haberler çok fazla saklı kalmazlar," diye ekledi Reece ona bakınca. "Senin için zor olmuş olmalı."

"O kadın için çok daha zor olmalı bence." Paketlenmiş tavuk göğüslerinden almak için ilerledi.

"Sanırım bu doğru. Yine de senin için de kolay olamaz. Onu yeniden görmen, fotoğrafı bile olsa. Onu patikada gördüğün güne geri dönmek zorunda kalman." Reece tepki vermeyince Lo ağırlığını diğer bacağına verdi. "Ama en azından onu bulduklarını biliyorsun artık."

"Gördüğüm kadınla aynı kişi olduğundan emin değilim."

"Elbette aynılar. Öyle olması gerek."

"Neden?"

"Öyle olmaları daha mantıklı çünkü." Kasaya doğru onu takip etti. "Herkes öyle diyor."

"Kimsenin bir boktan anladığı yok ve sırf herkesi mutlu etmek için ölü kadının gördüğüm kadın olduğunu söyleyecek değilim."

"Tanrım, Reece ben öyle..."

"Bir ceset bulunmasının aniden herkesi bütün her

şeyi uydurmadığıma inandırması çok tuhaf. Aman Tanrım, belki de Reece tamamen deli değildir."

Mac her zamankine göre daha çok özen göstererek Reece'in satın aldıklarını kutuda toparladı. "Kimse deli olduğunu düşünmüyor, Reece."

"Elbette düşünüyorlar. Bir kere deli damgası yediysen, hep delisindir. Bu işler böyle." Cüzdanını çıkarttı ve kasada yazan miktarı ödeyince cebinde on dolar ve birkaç sent kalacağını fark etti. Bir kez daha.

"Öyle konuşmamalısın." Mac parasını aldı ve otuz altı sent para üstünü verdi. "Senin için de, bizler için de onur kırıcı bu."

"Bir odaya girince ya da sokaklarda yürürken insanların beni o Doğu'dan gelen zavallı kadın olarak ifşa etmeleri veya sanki her an ağzım köpürmeye başlayacakmış gibi gözlerinin köşesinden bana bakmaları onur kırıcı. Bir gün sen de dene," diye önerdi. "Gör bak seni rahatsız ediyor mu. Ve sen de annene bana yirmi sekiz saatlik borcu olduğunu söyle Lo."

Reece kapıya yöneldi. "Yarın çekimi almak için uğrayacağımı da söyle."

* * *

Ön kapının sertçe çarpması Brody'yi, ana karakteri ve ona güvenmek dışında başka bir şansı olmadığı adam arasındaki gergin bir sahneden çekip aldı.

Bir küfür savurdu ve iri kahve bardağına uzandığında içinin boş olduğunu fark etti. İlk düşüncesi bardağı tekrar doldurmak için aşağı inmekti ama daha fazla çarpma sesi duydu. Dolap kapıları mıydı bunlar? Savaş alanından uzak durarak kafeinsiz kalmayı tercih etti.

Büyük ihtimalle banyonun tavanını boyarken başlayan boyun sertliğini eliyle ovdu. Sonra gözlerini yumdu ve kendisini tekrar kaldığı sahnenin içine itti.

Sonra bir an ön ya da arka kapının açıldığını hisseder gibi oldu fakat düşünceleri bir kere akmaya başlamıştı ve ilham perileri onu terk edene kadar devam etti.

Tatmin olmuş bir şekilde klavyenin başından kalktı. O ve Maddy bugün inanılmaz mesafe katetmişlerdi ve şimdi Brody soğuk bir bira ile sıcak bir duşu hak etmişti.

Öncelik biradaydı. Merdivenlerden aşağı inerken elini sakalının üzerinde gezindirdi ve çıkan gıcırtıyı duydu. Tıraş olsa iyi olurdu, kendi başınayken o işi bir iki günlüğüne oluruna bırakmak sorun değildi ama işin içine bir kadın girince lanet jiletle günlük haşır neşirliğin başlaması gerekiyordu.

Duşta tıraş olabilirdi.

Daha iyisi, Reece'i onunla duşa girmesi için ikna edebilirdi. Tıraş, duş, seks, sonra soğuk bir bira daha ve sıcak bir yemek.

Harika bir plan yaptığına karar verdi.

Ocakta bir şey olmaması onu biraz şaşırtmıştı. Mutfağa indiğinde bir şeylerin pişiyor olmasına alışmıştı. Bunun onu rahatsız ettiğini fark etmesi ise ikinci bir şaşkınlık sebebiydi.

Hiçbir şey pişmiyordu, masada renk renk dizili tabaklar yoktu, mum yoktu ve arka kapı ağzına kadar açıktı. Tıraş olmayı unuttu ve arka kapıdan çıktı.

Reece, arka verandada bir şişe şarapla birlikte oturuyordu. Şişede kalan şaraba bakınca, onun uzunca bir süredir orada oturmakta olduğunu anladı.

Yanına oturdu. "Parti mi var?"

"Tabii." Bardağını kaldırdı. "Büyük bir parti. Buralarda kendine gayet iyi bir şişe şarap alabilirsin ama bir de lanet olası taze dereotu ya da boktan fındık almayı denemelisin."

"Ben de tam geçen hafta valiye bu konuda şikâyet dilekçesi vermiştim."

"Dereotunu burnuna soksam ne olduğunu bilmezsin. Ve sen Şikago'dansın. Bazı prensiplerinin olması gerekir."

"Çok utandım." Reece gerçekten sarhoş olmalıydı.

"Tavuk Frangelico yapacaktım ama görünürde fındık yoktu. Ben de pollo arrosto yaparım diye düşündüm. Domatesler bok gibiydi ve teneke içinde toz olmayan parmesan bulma fikri gülünç ötesiydi."

"Çok trajikmiş."

"*Önemli*."

"Görünüşe bakılırsa öyle. Hadi ama Sıska, kızarmışsın. Yukarı çıkalım ki uyuyabilesin."

"Kızarma seansımı henüz bitirmedim."

"Senin seçimin, ertesi gün de senin." Şişeyi alıp bir yudum içerek en azından o kadarının vücuduna girmesini engellemeyi iyi yüreklilik olarak gördü.

"Şişede hazır salata sosuyla patates salatası yapmak istiyordu, hem de dereotu kullanmadan. Pekâlâ, yapsın, ben bıraktım."

"Bu ona ders olsun."

"Her şeye razı ol, hay hay efendim, olur efendim, sesini çıkartma kimse anlamasın diye. Bana bakın, burada bakılacak bir şey yok, lütfen, kendi işinize bakın."

Reece ellerini biraz fazla sallayınca Brody üzerine şarap dökülmesin diye onu tuttu.

"Yoruldum artık. Her şeyden yoruldum. Gereğinden fazla nitelikli olduğum bir iş, gözlerim kapalı ve tek elimle bile yapabilirim fakat restoranın üzerinde boktan bir dairede yaşıyorum. Zamanımı boşa harcıyorum, hepsi bu. Boşu boşuna."

Brody tereddütle şişeden bir yudum daha aldı. Sadece kızarmamıştı, sözcükleri ağzında gevelemeye de başlamıştı. "Daha dırdır etmeye, sızlanmaya devam etmeyi düşünüyor musun? Çünkü eğer tek planın buysa seni işinin başında bırakıp birkaç saat daha çalışabilirim."

"Tam tamına, tipik, tipik erkek tavrı. Seninle ilgili değilse, dinlemeye değer de değil. Seninle ne yapıyorum ki zaten ben?"

"Şu anda mı? Arka verandamda sarhoş oluyorsun, durmadan bık bık ediyorsun ve benim canımı sıkıyorsun."

"Sen bencil, çıkarcı ve kabasın. Gittiğimde benimle ilgili özleyeceğin tek şey önüne gelen sıcak yemekler olacak. O yüzden canın cehenneme Brody. Gidip başka bir yerde bık bık ederim."

Ayağa kalktı, şarap bardakta salındığı gibi kafasında da sallanınca biraz dengesini kaybetti. "Bu boktan yere geldiğim gibi gitmeliydim. Bana doğru ilk hamleyi yaptığında canın cehenneme demeliydim. Mardson'a gördüğüm kadının o olduğunu söylemeliydim. Sadece o olduğunu söyleyip unutmalıydım. O yüzden ben de tamamen öyle yapacağım şimdi."

Mutfağa doğru birkaç sarsak adım attı. "Ama o sırayla değil. Senden başlıyorum. Canın cehenneme."

Mutfağa ulaşınca çantasına doğru bir hamle yaptı

ama Brody daha çabuk davrandı. "Hey." Elinden almaya çalıştı. "O benim."

"Geri alabilirsin. Bunlar hariç." İç fermuarından anahtarları çıkarttı, daha önce söylediği yerden. Deli, hasta ya da ne olursa olsun, eşyaları hep ait oldukları yerlerindeydi.

Arabanın anahtarını halkadan çıkartarak cebine koydu ve geri kalanları masanın üzerine bıraktı. "Hangi cehenneme gitmek istiyorsan git ama arabanı almıyorsun. Yürümek zorundasın."

"İyi. Ben de İşini-Yapan-Şerif Mardson'a yürüyerek giderim, duymak istediği şeyi söylerim ve kurtulurum. Senden de, bu lanet kasabadan da."

Kapıya giden yolu yarılamıştı ki midesi iki karşılıklı yumruk arasında sıkışıp kalan ıslak bir bez parçası gibi büküldü. Hızla tuvalete koşturdu.

Brody de peşinden gitti. Kadının klozetin üzerinde çömelmiş olduğunu görünce şaşırmadı. Hatta bunun daha iyi olduğunu düşündü.

Reece'in başını tuttu ve bitirdiğinde eline ıslak bir bez sıkıştırdı.

"Artık uyumak için hazır mısın?"

Bez suratına yapışık bir halde olduğu yerde kalmıştı. "Beni yalnız bırakır mısın?"

"Şu anda en çok istediğim şey bu. Bir dakika sonra hemen o kısma geçeceğim." Reece'i kaldırdı. Kadın doğrulunca zayıfça inledi. "Eğer tekrar kusacaksan haber ver."

Başını iki yana salladı ve gözlerini kapatınca koyu, nemli kirpikleri çarşaf beyazı tenine dokundu. Brody onu yatağa bırakmak için yukarı taşıdı. Üzerine bir bat-

taniye örttü ve önlem olsun diye yatak odasının çöp kutusunu yatağın yanına çekti.

"Uyumaya çalış." Odadan çıkmadan önce tek söylediği bu olmuştu.

Yalnız başına yana doğru kıvrıldı ve titreyerek battaniyeyi çenesine kadar çekti. Isınıp titremesi geçene kadar bekleyecek, sonra da gidecekti.

Fakat çok geçmeden uyuya kalmıştı.

Rüyasında bir dönme dolaba biniyordu. Renkler ve bütün o hareketlilik ve o çabuk, mide gıcıklayıcı dönüş. İlk önce çığlıkları mutluluk ve kahkahalarından kaynaklanıyordu.

Huuuuu!

Ama daha hızlı ve daha hızlı dönüyordu. Müziğin sesi artıyor, gittikçe artıyordu. Mutluluk yerini tedirginliğe bıraktı.

Yavaşla. Lütfen? Yavaşlatabilir misiniz?

Daha çok hızlanıyordu, duyduğu çığlıklar dehşetle iyice keskinleşene kadar hızlandı. Dönme dolap titreyip sallanmaya başlarken panik onu boğazından yakaladı.

Güvenli değil. İnmek istiyorum. Durun. Durdurun! İndirin beni!

Fakat hız bir bulantı halini aldı, duyduğu müzik giderek kayboldu. Sonra dönme dolap yerinden fırladı ve onu ışıklardan kopartarak karanlığa uçurdu.

* * *

Gözleri aniden açıldı. Parmakları çarşaflara saplanmıştı ve kendi nefessiz çığlıkları hâlâ kafasının içinde yankılanıyordu.

Kendini havada uçuyor olmadığına ikna etti. Sadece bir rüyaydı, panik içinde bir rüya. Nefes alış verişini düzenlemeye çalışarak sabit bir şekilde durdu ve kendini içinde bulunduğu mekâna yeniden alıştırmaya çalıştı.

Yatağın yanı başında bir lamba açıktı, holden de ışık geliyordu. Bir süre hiçbir şey hatırlayamadı. Olanlar bir sel gibi geri geldiğinde battaniyeyi kafasına çekip hiçliğe doğru gitmekten başka hiçbir şey yapmak istemedi.

Uçan dönme dolabın içinde olmak bile daha kolay olurdu.

Onunla nasıl yüz yüze gelecekti? Herhangi birisiyle nasıl yüzleşecekti? O an anahtarlarını bulup kasabadan bir hırsız gibi kaçmak istedi.

Dirseğinin üzerinde doğruldu ve midesi dayanacak mı diye görmek için bekledi, sonra yatağın kenarına oturdu. Komodinin üzerinde yalıtımlı gümüş bir bardak vardı. Şaşırarak eline aldı, kapağını açtı ve kokladı.

Çay. Ona çay yapmıştı ve uyandığında yanında ve sıcak olsun diye orada bırakmıştı.

Eğer beyaz güllerin içinde ona Keats şiirleri okusa, daha fazla etkilenemezdi. Ona korkunç şeyler söylemiş, tiksindirici bir şekilde davranmıştı. Brody ise ona çay hazırlamıştı.

Bir yudum aldı ve çayın boğazından aşağı kaymasına, suistimal edilmiş boğazını yumuşatmasına izin verdi. Klavyenin sesini duyabiliyordu, cesaretini toplamak için gözlerini sımsıkı yumdu. Ayağa kalktığında dengesini sağlaması kolay olmadı.

Ofisinin kapısına geldiğinde Brody kaşını kaldırarak ona baktı.

Tek bir hareketle bu kadar fazla şey ifade edebilmek

tuhaf, diye düşündü Reece. İlgi, eğlence, öfke. Ve tam şu anda... Katıksız sıkıntı.

Reece iyi, sağlam bir tokadı tercih ederdi.

"Çay için sağ ol." Brody sessiz kaldı, bekliyordu ve Reece'in henüz başlamak için yeterince cesareti olmadığını fark etti. "Bir duşa girsem sorun olur mu?"

"Küvetin nerede olduğunu biliyorsun."

Brody tekrar yazmaya başladı, gerçi ekranda beliren saçmalıkların daha sonra silinmesi gerekecekti. Reece kara gözlü bir hayalete benziyordu, sesi pişman bir çocuk gibi çıkıyordu. Hoşuna gitmemişti.

Kapıdan ayrıldığını hissetmişti, suyun sesi gelene kadar bekledi, sonra son yazdıklarını sildi ve bilgisayarı kapattı. Çorba hazırlamak için aşağı indi.

Ona göz kulak oluyor değildi, bunun için hâlâ fazla sinirliydi. Biri kustuğu zaman yaptığın bir şeydi sadece bu. Biraz çorba, belki bir tost.

Eğer püskürmeye yeniden başlarsa, Brody bu sefer...

Hiçbir şey, diye düşündü Brody. Tek kızdığının Reece olmadığını fark etti. Kendine de kızmıştı. Bir noktada patlamasını beklemesi gerekirdi. Başının çaresine çok iyi bakıyordu, her lanet yumruk darbesinden bir şekilde sağlam çıkıyordu. Ama bütün o korkuyu, öfkeyi, acıyı içine atıyor, yutuyor ve biriktiriyordu. Er ya da geç, dışarı püskürtüleceklerdi.

O gün bugündü.

Birisinin onu alevlerine attığı korkunç psikolojik savaş, ölü bir kadının fotoğraflarına bakmasının istenmesi. Dereotundan bir bok anlamıyordu belki ama bardağı taşıran son damla o olmuştu.

Şimdi özür dileyecekti ve ondan kahrolası bir özür

istemiyordu. Şimdi ona gitmesi gerektiğini, kendi kişisel fırtınasından korunacak başka bir barınak bulması gerektiğini söyleyecekti ve gitmesini istemiyordu. Onu kaybetmek istemiyordu.

Reece mutfağa geldiğinde, saçları ıslaktı ve onun sabunu gibi kokuyordu. Brody onun ağladığını kamufle etmek için elinden geleni yaptığını görebiliyordu. Ve onun yukarıda, küvetinde oturmuş ağladığını bilmek kalbine başka bir yumruğun inmesine sebep olmuştu.

"Brody, ben çok..."

"Çorba yaptım," diye kesti sözünü. "Bir pollo arrosto – veya her ne haltsa – değil, ama bununla idare etmek zorundasın."

"Çorba yaptın."

"Annemin tarifi. Bir konserve aç, bir kâseye dök ve nükleer fırını ateşle. Dünyaca ünlü."

"Kulağa lezzetli geliyor. Brody, ben çok üzgünüm, sana karşı çok mahcubum."

"Peki ya aç mısın?"

Reece ağlamamak için parmaklarını gözlerinin üzerine bastırdı.

"Sakın." Sesinde bir ümitsizlik belirtisi vardı. "Çorbayı istiyor musun istemiyor musun?"

"Evet." Ellerini bıraktı. "Evet, çorbanı içmek istiyorum. Sen içmeyecek misin?"

"Sen yukarda sarhoş bir sersemlik içinde yatarken ben sandviç yedim."

Reece'den çıkan ses hıçkırıkla kahkaha arasında hapsolmuştu. "Sana söylediğim şeyleri ima etmemiştim."

"Sadece kes ve iç şunu."

"Lütfen, bunu söylememe izin ver."

Omuz silkerek çorba kâsesini masaya koydu ve yanına tereyağlı tostu da koyunca gözlerini şaşkınlık içerisinde kırpıştırdığını gördü.

"Öyle demek istemedim. Kabasın ama bu beni rahatsız etmiyor. Bencil değilsin ya da sahip olduğun kadar bencillik de benim tarafımdan bakıldığında korkunç sağlıklı görünüyor. Cehenneme gitmeni istemiyorum."

"Sonuncusu senin seçimine kalmayabilir."

"O sırada sarhoş olduğum için özür dilemem gereken başka bir şey söyledim mi hatırlayamıyorum. Eğer gitmemi istersen giderim."

"Eğer kıçına tekmeyi basacak olsaydım, neden sana annemin ünlü çorbasını yapma zahmetine gireyim ki?"

Ona doğru gitti, kollarını etrafına doladı ve yüzünü göğsüne bastırdı. "Dağıldım."

"Hayır dağılmadın." Kendine engel olamıyordu, başını eğerek dudaklarını onun başının üzerine bastırmaktan bir türlü alıkoyamıyordu kendini. "Sadece sarhoş bir öfke nöbeti geçirdin."

"Bir dizi öfke nöbeti ve yalnızca sonuncusu alkol tarafından tetiklenmişti."

"Kulağa ilginç bir akşam yemeği sohbeti gibi geliyor." Reece'i bir sandalyeye oturttu ve karşısına oturmadan önce kendine bir bardak kahve doldurdu.

Reece çorbasını kaşıkladı ve her şeyi itiraf etti.

"Önüme gelene patladım. Neyse ki Fist'te fazla insan yok, o yüzden menzilime fazla yakalanan olmadı. Ama seri infilaklarım işime ve büyük ihtimalle daireme mal oldu. Eğer bu kadar vurdumduymaz olmasaydı, sanırım sevgilimden de olacaktım."

"Geri istiyor musun? İşini, daireni?"

"Bilmiyorum." Tostunun kenarından bir parça koparttı ve tabağına ufaladı. "Bugünü gitmem gerektiğine dair bir işaret olarak algılayabilirim."

"Nereye?"

"Eh, o da başka bir mesele. Joanie'nin önünde yerlere atılıp kendimi perişan ederek bir daha asla taze bitkileri anmayacağıma dair yeminler edebilirim."

"Ya da yarın işe geri dönüp o ızgarayı ateşleyebilirsin."

Reece yorgun gözlerinde şaşkınlık ifadesiyle başını çorbasından kaldırdı. "Öylece, hiçbir şey olmamış gibi mi?"

"Bu orada yaşanan ilk ağız dalaşı olmayacaktır. Sen ne istiyorsun Reece?"

"Geri sarma tuşuna basmak, sanırım. Ama onu yapamayacağıma göre, sonuçlarına katlanmak." Bu sefer tostunun köşesini koparıp ağzına attı. "Yarın Joanie'yle konuşurum, ondan sonra da nereye gideceğime bakarım."

"Mesele bu değil. Gitmek mi istiyorsun, kalmak mı?"

Reece kalktı ve çorba kâsesini lavaboya götürdü. "Kasabada yürürken gördüğüm her şeyi seviyorum. Arabanın içinde yanımdan geçen insanların el sallamalarını, bir yere giderken durdurup lafa tutmalarını seviyorum. Linda-gail'in siparişleri alırkenki gülümsemesini, Pete'in bulaşıkları yıkarken şarkı söylemesini seviyorum."

Reece döndü ve lavaboya yaslandı. "Havanın tenime dokunuşunu seviyorum. Ama güzel manzarası, arkadaş canlısı insanları olan başka yerler de var. Onlarla ilgili

sorun, burada olmamaları. Onlarla ilgili sorun, senin onların içinde olmaman. Bu yüzden kalmak istiyorum."

Brody kalktı ve onun yanına gitti. Sonra Reece'in ondan asla beklemeyeceği kadar nazik bir hareketle yüzüne düşen saçları geriye attı. "Ben de bunu istiyorum. Kalmanı istiyorum."

Brody onu usulca öpünce, Reece'in kolları boynunun etrafına dolandı. "Eğer sorun olmazsa – bugün benim yüzümden bir sürü zahmete girdiğini biliyorum – ama sorun olmayacaksa, belki bana ne istediğini gösterebilirsin."

Reece dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Sorun olmazsa."

Dudakları birbirine kenetli bir halde birlikte odadan dönerek çıktılar.

"Şımart beni."

"Planım da buydu zaten."

"Hayır. Tekrar söyleyerek şımart beni. Kalmamı istediğini söyle sadece."

"Kadınlar hep erkeklerinin dizlerine kapanmasını istiyorlar." Tekrar Reece'in dudaklarını buldu ve onu salona yönlendirdi. "Kalmanı istiyorum."

Ah evet, diye düşündü Reece, Keats'ten daha iyi. Ve Brody onu kanepeye indirirken ona sıkıca sarıldı.

Çoğu akşam yaptığı gibi yaktığı ateş sakinleşerek kor haline gelmişti. İçinde hissettiği buydu, sıçrayan alevlerin parlaması yerine korun ılıklığı ve sakinliği.

Bu ısının tadını çıkartabiliyordu, saçlarını, tenini okşayarak, dudaklarının onunkilerine teslim olmasına izin vererek. Bu gece onun elleriyle sakinleşebilirdi. Ona çay ve çorba yapmıştı, ve kalmasını istemişti.

Üzerinden yavaş ve örtücü dalgalar halinde aşk akıyordu.

Ona uzandığında, ona kendini sunduğunda, Brody almaktan daha fazlasını istiyordu. Bütün dertlerini unutturmak istiyordu. Başka hiç kimse içindeki o duyarlılığa uzanamamış, tatlı sözlerle içini sırılsıklam edene kadar o hassasiyeti ortaya çıkartamamıştı.

O yumuşacık hassasiyeti, duyarlılığı ona verebilirdi.

Onu soyarken parmakları, dudakları açığa çıkan tenin her gözeneğini okşuyordu. Reece'in teninden yayılan kendi sabununun kokusu onda sahip olma arzusu uyandırıyordu. Onundu. Dokunması için, tatması için, tutması için. Reece'in parmakları yüzünden saçlarına doğru ilerledi.

Brody'nin gücü, kasları, kocaman elleri, şimdi nazikleşmiş iri, sert yapısı onu heyecanlandırdı. Ona o kadar ilgiyle, o kadar sabırla dokunabilmesi, dudaklarının tekrar tekrar kendininkilerle o tatlılıkla buluşabilmesi başını döndürmüş, gözlerini kamaştırmıştı.

Reece gözlerini ağır ağır açtı ve Brody'ye baktı.

Brody o gözlerin içine düştü, karanlık büyülerinin içine. Kalbi de onunla beraber düştü. Durduramıyor, engel olamıyordu.

Reece'in vücudunun tekrar kabarıp yükseldiğini hissederek içine süzüldü.

"Gözlerini kapama." Dudaklarını dudaklarıyla örttü, ikisi birlikte hareket ederken hâlâ birbirlerini izliyorlardı.

Ritimleri hızlandı, nefesleri kısaldı. Vücudu son hamleleri yaparken Reece adeta onunla yarışıyordu. Ellerini yakaladı ve reddedemediği o gözlerin bulanıklaş-

tığını gördü, bütün vücudu etrafında kasılıp onu sararken... İsmini söylerken...

Sarılarak birlikte uzandılar. Brody, Reece'in uykuya daldığını fark edince uzanarak kanepenin üzerindeki battaniyeyi üzerlerine çekti.

Reece ona biraz daha sokuldu, bir şeyler mırıldandı ve sonra uyudu.

Brody gözlerini yumdu ve karanlıkta gülümsedi. Ondan kilitleri kontrol etmesini istememiş, kollarındayken korkusuzca uykuya dalmıştı.

* * *

Lo'nun elleri Linda-gail'in gömleğinin üzerindeydi, cebinde bir prezervatif vardı. Beyninin, kemer tokasının yukarısında kalmayı başaran kısmı ikisinin on altı yaşındayken olağanüstü bir şekilde benzer duruma düştükleri güne kaymıştı.

Bu sefer annesinin almasına yardımcı olduğu eski Ford kamyonet yerine Linda-gail'in küçük evindeydiler. Yakınlarında bir yatak odası vardı, gerçi kadar kanepe de aynı işi görüyordu.

O yazdan beridir bir daha bakma şansına sahip olamadığı güzel göğüsleri ellerinin arasındaydı. Dudakları, hiç unutamadığı dudakları baharatlı şekerler gibi tatlı ve acıydı.

Ve Tanrım, öyle güzel kokuyordu ki.

On altı yaşında olduğundan daha dolgundu ama sadece olması gereken yerlerinde. Ve gidip saçını boyatmasına ilk başta şaşırmış hatta bir miktar bundan dolayı rahatsızlık duymuşsa da, şu anda onu dehşet seksi bu-

luyordu. Neredeyse ellerinin bir yabancının üzerinde olması gibiydi.

Fakat o eller blucininin düğmesine kaydığında, Linda-gail'in elleri birden ellerinin üzerine kapandı. Tıpkı on altı yaşında söylediği gibi, "I-ıh," demişti.

"Hadi ama tatlım." Boğazından aşağı ufak ısırıklarla inerken, parmaklarının altındaki bedeninin titrediğini hissetti. "Tek istediğim..."

"Her zaman istediğini elde edemezsin, Lo." Eli Lo'nun elinin üzerinde kararlı bir şekilde duruyordu.

"Seni istediğimi biliyorsun. Hep istedim. Sen de beni istiyorsun." Dudakları onunkilere doğru tembel bir seyahat yaptı. "Neden bana böyle eziyet etmek istiyorsun, sevgilim?"

"Öyle olmadığımızı biliyorsun o yüzden bana sevgilim deme. Ve bu da eziyet değil." Ondan uzaklaşmak büyük bir irade gerektiriyordu ve Linda-gail bunu başarmıştı. Lo'nun yüzündeki şaşkınlığın ve kızgınlığın ilk ipuçlarını görebiliyordu. "Senle benim aramız öyle olmayacak."

"Ne olmayacak?"

"Beni becerip sonra hayatına devam edemeyeceksin."

"Tanrı aşkına Linda-gail." Samimi bir karışıklık yayılmıştı yüzüne. "Buraya gelmem gerektiğini söyleyen sendin."

"Reece hakkında konuşmak için."

"Ah yapma, bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Seni öptüğümde çığlık atıp yardım çağırmadın."

"Beni öpmen hoşuma gitti. Bu her zaman hoşuma gitmişti, Lo."

"O zaman sorun ne?"

"Artık çocuk değiliz ve ben de birkaç gecelik güreş arayışında değilim. Eğer senin aradığın buysa, sadece bununla mutlu olduğunu bildiğin kadınların yanına gidebilirsin." Titizlikle düğmelerinin yarısı açık olan gömleğini düzeltti. "Benim standartlarım daha yüksek."

"Daha yüksek standartlar mı?" Sinirlenmişti. "Tam da bana söylenecek şey. Beni buraya çağırmanın tek nedeni aklımı karıştırıp sonra beni sepetlemek. Öyle kadınlar için isimler var."

Linda-gail'in gözleri adeta sıcak kurşunlar saçıyordu. "Eğer öyle düşünüyorsan, burayı terk etsen iyi edersin. Hemen."

"Gidiyorum." Lo ayağa kalktı. "Ne halt istiyorsun benden?"

"Öğrendiğin zaman geri gelebilirsin." Kalktı, Lo'nun şapkasını aldı ve ona attı. "Fakat buradan çıkıp gittikten sonra o kadınlardan birini avlamaya gidersen, bir daha bu kapıdan içeri ayak basamazsın."

"Yani sen başka bir şey söyleyene kadar ne sana, ne de başkasına sahip olamam?"

"Hayır, Lo, aradaki farkı öğrenene kadar ne beni ne de başkasını elde edemezsin. Şimdilik bildiğin bir şeyi yap ve şu kapıdan çık ve git."

Linda-gail içinde patlayan şehvet ve hayal kırıklılığıyla yatak odasının yolunu tuttu ve kapıyı sertçe çarptı.

Lo bir süre sadece arkasından bakakaldı. Az önce ne olmuştu? Hâlâ tadını alabiliyordu, elleri göğüslerinin sıcaklığına sahipti. Ve o çekip gitmiş, lanet olası kapıyı çarpmıştı.

Öfkeyle dışarı fırladı. Onun gibi kadınlar, erkekleri

kullanan, onlara emirler vererek oyalayan, onlarla oyunlar oynayan kadınlar cezalarını da çekmeliydiler.

Kamyonetinin kapısını çarptı ve sarı panjurlu eve kısa, karanlık bir bakış fırlattı. Linda-gail onu tanıdığını düşünüyordu, onu mıhladığını düşünüyordu.

Çok ama çok yanılıyordu.

20

Restorandan içeri girmek zor olmamıştı. Kaybedecek neyi vardı ki? Hem zaten terapide, sorunlarla yüzleşip onları çözmenin ve sorumluluk almanın ne kadar önemli olduğunu öğrenmişti.

Utanç, akıl sağlığını korumak için ödenebilecek ufak bir ücretti. Ve utancını kabul etmek ona işini geri kazandırabilirdi.

Ayaklara kapanmak da imkânsız değildi.

Ayrıca günlük falı ona sorumluluklarından kaçmamasını tembihlemişti. Çünkü eğer sorumluluklarıyla yüzleşirse, onların gözünde büyüttüğü kadar ağır olmadıklarını görecekti.

Bu iyi bir işaretti.

Yine de, restoran açılmadan on dakika önce arka kapıdan girdi. Duyduğu utancı bir de yumurtalarını yutkunmakla meşgul müşterilerin önünde sergilemeye niyeti yoktu.

Joanie kocaman bir leğende hamur karıştırıyordu. Hava kahve ve taze ekmek kokuyordu.

"Geç kaldın," diye yapıştırdı lafı Joanie. "Doktordan raporun yoksa seni fazladan mesaiye tutmayacağımı düşünme sakın."

"Fakat..."

"Bahane istemiyorum, *güvenilirlik* istiyorum ve dilimlenmiş soğan, biber ve domates istiyorum. Eşyalarını istifle ve işine başla."

"Pekâlâ." Joanie ona kapıyı gösterse kendini bu kadar azarlanmış hissetmezdi. Reece hemen ofise gidip çantasını ve ceketini bıraktı. Mutfağa geri döner dönmez askıdan bir önlük kaptı. "Dün için özür dilemek istiyorum."

"Çalışırken özür dilersin. Konuşasın diye para vermiyorum sana."

Reece iş tezgâhındaki yerini aldı. "Dün iğrenç bir baş ağrısı gibi davrandığım için özür dilerim. Taze bitkiler ve birtakım başka temel malzemelerin mutfağa eklenmesi menünün genişliğini artıracak olsa da, sana bunun için hakaret etmeye hiç hakkım yoktu."

Reece, Joanie'nin kaşlarının yukarı fırladığını gördü. "Yeterli."

"Pekâlâ."

"Patlamana sebep olan lanet bir dereotu değildi."

"Hayır. Sadece üzerine fırlatmak için iyi bir malzemeydi, mecazi olarak."

"Bir keresinde bir cesetle başa çıkmak zorunda kalmıştım."

"Ne? Efendim?"

"Kulübelerimden birini Atlanta, Georgia'dan gelen herifin tekine kiralamıştım. Ondan önceki ve ondan önceki senelerde de ona kiralamıştım. Yazın iki haftalığına ailesiyle beraber geliyordu. Bu dediğim bir on sene kadar önce. Fakat bu son sefer kendi başına gelmişti. Görünüşe göre karısı onu boşuyordu. Devam et, biraz

da sosis hazırla. Bugün Lynt kapı açılır açılmaz gelecek ve yumurtasının yanında sosis ister."

Reece, itaatkâr bir şekilde dolaptan sosisleri çıkardı.

"Neyse, bu Georgia çocuğu kasabaya uğrayıp anahtarları geri bırakmak için gelmeyince ben kulübeye gitmek zorunda kalıyordum. O zamanlar kiraladığım evlerin temizliğini de ben yapıyordum, o yüzden yanımda temizlik malzemelerimi de götürmüştüm. Arabası hâlâ orada olduğu için kapıya vurdum. Uyuz olmuştum çünkü saat onda kesinlikle çıkmış olması gerekiyordu. Aynı gün saat üçte başka bir kiracı gelecekti. Cevap vermeyince..."

Kahve bardağını almak için durdu.

"İçeri girdim. Onu içerde sızmış bir şekilde bulacağımı düşünüyordum, enselemeye hazırdım. O yıllarda içki dükkânını işleten Frank, adamın aldığı içkilerden beni haberdar ediyordu.

Bense şöminenin önünde ondan arta kalanı gördüm. Sanırım Georgia'dan Wyoming'e kadar arabasında bir pompalı tüfekle gelmesinin bir amacı vardı. Kendi beynini uçurmak."

"Aman Tanrım."

"İyi bir iş çıkartmıştı, her yer kan ve beyin içindeydi. Oturduğu sandalyede çekmiş tetiği."

"Korkunç. Senin için onu o şekilde bulmak korkunç olmuş olmalı."

"Bir ada sahilinde gezinmek gibi değildi tabii. Polisler öyle durumlarda ne yapıyorlarsa onları yaptıktan sonra geri gittim kulübeye. Orayı temizlemek zorundaydım, değil mi?"

"Kendi başına mı?"

"Maalesef öyle. Ovdum ovdum ovdum, söylendim, küfrettim. O orospu çocuğunun benim kulübeme yaptığına da bak. Lanet olası kafasını uçurmak için binlerce kilometre yol gelip benim evimi buluyor. Kovalarca kanlanmış eşya attım ve Tanrı şahidim elli dolara aldığım mükemmel bir kilimim de buna dâhildi. Bana yardım etmek isteyen herkesin başının etini yedim. Denemek için gelen William'ın derisini yüzüyordum.?

"Anlıyorum," dedi Reece. Ve anlamıştı da.

"Deli olmam gerekiyordu, değil mi? Bana yardım etmek için gelen oğluma söylenip tokat atmam, saldırmam gerekiyordu. Çünkü eğer öyle yapmasaydım bu olanlara asla dayanamayacaktım."

Joanie lavaboya gitti ve bardağındaki soğuyan kahveyi döktü. "O kulübeyi artık dışarıdan gelenlere kiralamıyorum. Sadece avlanmaya, balığa çıkan kasabalılara kiralıyorum."

Bardağına yeni kahve doldurdu. "O yüzden dün neyle başa çıkmaya çalıştığını az çok biliyorum. Bu hikâyeyi duymamış olabilirsin ama bu zamana kadar beni daha iyi tanıman gerekirdi."

"Joanie..."

"Rick'in ofisine gittikten sonra çıkıp gitmen gerekiyorsa, ya da patlaman, bunun için sana acımamı beklemen aptallık. Aynısı şu an da geçerli."

"Kesinlikle haklısın." Joanie'nin kahvaltı ekmeklerini içine attığı fırına baktı. "En çok sana ve Brody'ye patlamamın sebebi en yakınlarımın siz olması. En çok güvendiğim iki kişi olmanız."

"Ne iltifat ama."

"Lo buraya uğradı mı?"

"Evet geldi. Linda-gail, içeri gel! Fakat senden emir almadığım için sen de maaşını diğerleriyle aynı gün alacaksın."

"Ben, ah, ona da biraz saydırdım ve ayrıca, Bay Drubber'a da."

"Koca adamlar kadınların sinirleriyle başa çıkabilmeli, zaman zaman."

Linda-gail homurdandı.

"Bazı erkekler asla büyümüyor. Bütün hayatlarını şımarık küçük çocuklar olarak geçiriyorlar. Lo'nun hislerini incitmenin tek yöntemi, Reece, testislerine saydırman. Bütün yaşamsal fonksiyonları oradan yönetiliyor çünkü."

"Götün teki olabilir, Linda-gail," dedi Joanie nazikçe, "ama yine de benim."

Linda-gail biraz kızarmıştı ama yine de omuz silkti. "Onun hakkında nasıl hissettiğim konusunda bir şey yapamam. Ama sen endişeleniyorsan Reece, bana senin tamamen altüst olduğunu söyledi. Söylediğin hiçbir şey için sana kırgın değil."

Kapı bir çınlamayla birlikte açıldı. "Hey, Doktor, Bay D." Linda-gail kahveyi aldı. "Erkencisiniz bu sabah."

Reece, muhtemelen az sonra hazırlaması gerekecek olan yumurta ve domuz pastırmasını çıkarttı.

"Mac'in de sana kırgın olduğunu sanmıyorum." Reece'i tamamen şaşırtan bir hareketle, Joanie sırtını yumuşakça sıvazladı. "Daha sonra molanı kullanmak istediğin zaman benim ofisimi kullanıp tedarikçimi arayabilirsin. Sana elli dolarlık bir bütçe ayırıyorum – bir metelik bile fazlasını değil – ağlanıp sızlandığın o fantezi bitkilerinden falan alman için."

"Elli ile çok şey yapabilirim." Başlangıç için, diye düşündü.

"Bu lanet manzara dünkünden iyidir," diye homurdandı Joanie.

* * *

Doktor, tam krep gününde değildi bugün ama Mac'in kahvaltı çağırısına bir kere katıldıktan sonra kendine engel olamamıştı. Ve ikincisinde kafeinsize geçmek yerine gerçek kahveye devam edebileceği bir yerdeyse, her türlü teklif değerlendirilebilirdi.

"Mac, Reece'in tıbbi durumu hakkında konuşamayacağımı biliyorsun. Meslek mahremiyeti."

"Meslek meselelerini kurcalamak gibi bir amacım yok ki. Sadece ne düşündüğünü soruyorum sana. Bu kızın başı dertte diyorum sana. Dün ne durumda olduğunu görmedin." Çatalını sosisine daldırmadan önce çatalıyla kendini gösterdi. "Ben gördüm."

"Yeterince şey duydum o konuda."

"Hâlâ burada olacağından emin değildim." Mac mutfağı görebilmek için başını eğdi. "Hatta çoktan gitmiş olmasını bekliyordum."

"Demek ki kalması için daha fazla nedeni varmış."

"Bilemiyorum Doktor." Endişe Mac'in alnındaki çatlakları derinleştirdi, sesini katılaştırdı. "Benim dükkânda fırtına gibiydi. Kızgındı. İyi görünmüyordu. Dükkânı kapattıktan sonra gidip onu kontrol edecek kadar endişelendiğimi söyledim sana. Ve evi bir sığınak gibi kilitliydi, arabası gitmişti."

Biraz daha yumurta alabilmek için çatalını daldırdı.

"Seninle bu konuda konuşmak istedim. Onu bugün mutfakta öyle görünce hayrete düştüm. Epeyce rahatladım, sanırım. O halde arabasına binip bir yerlere hiddetle sürdüğünü düşündükçe dehşete düşüyordum."

"İnsanların ruh halleri değişir, Mac." Doktor Mac'in çatılan inatçı kaşını işaret etti. "Bazıları diğerlerinden daha fazla. Dün kötü bir gün geçirdiğini görmek zor değil."

"Bu da başka bir mesele." Linda-gail'in elinde kahveyle birlikte onlara doğru gelmediğinden emin olmak için arkasına dönüp baktı. Müzik kutusu sessiz de olsa – saat ondan önce müziğin kesinlikle olmaması Joanie'nin vazgeçilmez kurallarından biriydi – içerde sesini örtecek kadar gürültü vardı.

"Öncelikle, Rick'in onu yalnız başına oraya çağırması bir hataydı. Tanrı aşkına Doktor, ölü bir kadının fotoğrafına bakmak çoğu kadının yapamayacağı bir şey, bir de Reece'in durumunu işin içine katarsak ondan böyle bir şey beklemek tamamen çılgınlık. Seni de onunla birlikte çağırmalıydı."

"Mac, neden Rick beni oraya çağırma ihtiyacı hissetsin ki. Ben aile doktoruyum, psikiyatrist değilim."

"Orada olmalıydın," dedi Mac. "Ve ikincisi, markete uğradığında söylediğine bakılırsa, fotoğraftaki gördüğü kadın değilmiş. Şimdi, Doktor, olması gerekir değil mi? Burası lanet olası New York falan değil. Buralarda her gün insanlar öldürülüp sağa sola atılmıyor."

"Neye varmaya çalıştığını anlamıyorum."

"Bütün bu şartlar altında, aynı kadın olmamasını mı istediğini merak ediyorum. Belki o hatıraya fazlaca tutunuyor."

Doktor gülümsedi. "Kim deli doktorunu oynuyor şimdi?"

"Tezgâhın arkasında bunca sene çalışmak da deli doktoru olmak kadar iyi. O kadına saldırıldığını gördüğünü söylediğinde kimse Reece'e inanmamıştı," Mac çatalını bir kere daha sallayarak ekledi, "Ben inandım. Tıpkı o aynı zavallı kadının o bataklıkta can verdiğine inandığım gibi. Reece bu gerçekle başa çıkamıyor, ben böyle düşünüyorum."

"Olabilir."

"Ee, doktor sensin, ona yardımcı ol."

"Siz ikiniz ne kadar da ciddi ve gizemli görünüyorsunuz öyle." Linda-gail kahvelerini tazeledi. "Kafa kafaya vermiş neler konuşuyorsunuz kim bilir."

"Erkek muhabbeti," dedi Doktor göz kırparak.

"Seks mi spor mu yoksa atlar mı?"

Doktor sadece sırıttı ve krepini çatallamaya devam etti.

"Reece bugün nasıl?" diye sordu Mac Linda-gail'e.

"Düne göre daha iyi derim." Arkasına göz attı. "Şerife o kadının kimliğiyle ilgili bilgi gelip gelmediğini biliyor musunuz?"

"Bugün bir şey duymadım, ama daha saat erken. Berbat bir şey," diye ekledi Doktor.

"Korkunç da, buralarda kadınları öldüren birilerinin bulunduğunu düşünmek... Moose Göleti Fist'ten epeyce uzakta sayılır ama yine de."

"Kadınlar mı?" Mac tatmin olmamış gibi kaşlarını kaldırmıştı.

"Eğer Reece'in gördüğü kadın değilse, o zaman iki kadın ediyor. Ve tamam elbette Moose Göleti Jenny Gö-

lünün oralarda ama belki aynı kişi ikisini de halletti. Seri katil falan gibi."

"Hadi ama Linda-gail." Mac bu sefer kafasını sallıyordu. "Çok fazla televizyon seyrediyorsun."

"Eğer insanlar birbirlerini öldürmese televizyonda cinayetle ilgili bir sürü program yapmazlardı değil mi? Bir de," Linda-gail sesini iyice alçalttı, "eğer Reece tam o anda patikada olmasa, kimse o kadınla ilgili bir şey bilemezdi. Katil bu işi daha önce de yapmış olabilir. O yakalanana kadar fazla uzağa gitmeyeceğimi söyleyebilirim."

"Ah, lanet olsun ki bu da başka bir sorun." Linda-gail uzaklaşırken Mac kafasını kaşıdı. "Ne olup bittiğini anlayamadan, Fist'te insanlar birbirlerine gözlerinin köşesinden bakıp acaba psikopat bu mu diye düşünecekler. Ya da lanet olası bir muhabir bizi böyle tanıtacak, turistler buraya gelmeyi kesecek ve bütün yaz sezonu boş geçecek. İnsanlar Clancy'nin Yeri'nde içkiyi fazla kaçırıp dövüşmeye başlayacaklar."

Doktor düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "En azından bu sonuncusunda haklı olabilirsin."

* * *

Doktor, ofis saatinden önce henüz bir saati daha olduğu için, eve gitmeden önce şerifin ofisine uğradı. Denny güneşli bir gülümsemeyle onu karşıladı. "Nasılsın Doktor?"

"Bir şikâyetim yok. Annenin bileğinde ağrısı var mı?"

"Hayır. Sorunsuzca kalkıp dolaşabiliyor."

"Henüz dans etmeye hazır olmadığını söyle ona. Dikkat etmeye devam etmesini istiyorum bir süre daha. Patronun buralarda mı?"

"Henüz değil. Acil bir şey olmazsa saat ona kadar izinli. Son zamanlarda sık sık fazladan mesai yapıyor. Bulunan cesedi duymuşsundur."

"Duydum. Kimliği hakkında bilgi geldi mi?"

"Bu sabah hiç haber yok. Dehşet bir şey. Orospu çocuğu kadını birkaç hafta canlı tutmuş olmalı. Tanrı bilir bütün o süre boyunca ona neler yaptı."

"Reece'in gördüğüyle aynı kadın olduğunu varsayıyorsun."

"Tabii ki." Denny'nin kafası karışmış görünüyordu. "Başka kim olabilir ki? Şerif de böyle düşünüyor."

"Fotoğraflara bir göz atabilir miyim?"

"Bilmiyorum Doktor, şerif..."

"Daha önce de cesetler gördüm ben, Denny. Belki tanırım onu. Belki bir zaman onu muayene etmiş olabilirim. Ve Rick'in aynı kadın olup olmadığını anlamak için kullandığı çizim bana ait."

"Eh, haklısın. Hank," diye ekledi, sevk memuru içeri girince.

"Burada kötü kahve dışında bir şeyler oluyor mu? Selam Doktor."

"Hank, dizlerin nasıl?"

"Ah, çok kötü değil."

"Bir on kilo daha versen daha iyi olurlar. O donutları yiyerek biraz zor."

"Eh, böyle bir işte çalışan adamın enerjisini koruması gerekir."

"Yüksek şeker enerji değildir." Denny ofisten dosyayla birlikte gelirken Doktor da gözlüklerini düzeltti.

Dosyayı açınca Doktor'un ağzı ilgi ve acımayla karışarak büzüştü. "Görünüşe göre bu kadına hem insanlık hem de doğa acımasızca davranmış."

"Fena dayak yemiş orası kesin. Tecavüz edilmiş," diye ekledi Denny asık yüzüyle dosyayı işaret ederek. "Şerif Reece'e suç mahalli fotoğraflarının hepsini göstermedi. Onu daha fazla üzmek istemedi. Şurayı görüyor musun? Bütün el ve ayak bileklerinin kıpkırmızı ve açık oluşunu? Bağlamış onu."

"Evet, görüyorum."

"Taşıyıp nehirden uzaklaştırmış olmalı. Zavallıyı bağlamış, sonra da onunla işi bitene kadar ona istediğini yapmış. Sonra da bataklığa atmış. Onu tanıyabildin mi Doktor?"

"Hayır. Tanıyabildiğimi sanmıyorum Denny. Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim. Artık hastalarıma gitsem iyi olacak. Hank, o donutlara fazla yüklenme."

"Ah, Doktor."

* * *

Eve yürürken Mac ile olan sohbetini ve inceleme fırsatı bulduğu fotoğrafları düşündü. Kasabayı ve ne kadar uzun bir süredir onun olduğunu düşündü. Parmağını onun nabzında tutmayı, kulağıyla kalp atışlarını dinlemeyi sevişini.

Yirmi senedir kilitlemediği ön kapıdan içeri girdi. Ofise gitmek yerine, salona gitti ve telefonun yanına oturdu. Randevu saatinden önce gelecek hastalarla Willow ilgilenebilir diye düşündü.

Telefonu kaldırdı ve numaraları çevirdi. Günün ilk hastasını görmeden önce nefesindeki kahve kokusundan kurtulmak için ağzına bir tane kirazlı şeker attı.

* * *

On ikiden biraz sonra Brody, Doktor'un salonunda volta atıyordu. Doktor on iki civarı gelmesini ve kendini evinde gibi rahat hissetmesini söylemişti. Günün tam ortası, diye düşündü Brody, tam da kitabı almış başını akıp giderken.

Eğer günün ortasında ara vermek isteseydi – ki kesinlikle istemiyordu – o vakti Joanie'nin Yeri'nde geçirmeyi tercih ederdi. Bir şeyler atıştırıp Reece'i görürdü.

En azından Reece'i göreceğini ümit etmişti. Arayıp işsiz kaldığını haber vermediğine, arabası da aynı yerde park halinde olduğuna göre, restoranda olmalıydı. Yine de gidip kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Onun yolunu gözetliyor değildi, sadece kontrol etmek istiyordu. Hepsi bu.

Eğer Doktor telefonda çok gizemli olmasaydı merakı bu kadar kabarmaycaktı. Ve hâlâ klavyesinin başında olacaktı.

Baş karakteri onu hikâyenin içinde sürüklüyordu. Neredeyse onu yaka paça çekiştiriyor, yetişebilsin diye tersliyordu. Ve Brody başta onu bir kurban olarak algılamıştı. Birkaç sahne, ardından korkunç bir ölüm ve işi bitecekti.

Ama o bunu kabullenmemişti.

Ona geri dönmek istiyordu. Fakat gölün bu tarafına zaten bir şekilde geldiği için, Maddy'e geri dönmeden

önce bir şeyler yer ve Reece'i görürdü. Reece'e bu gece de onda kalmasını önerse iyi olurdu.

Veya bunu şimdilik bir kenara bıraksa daha iyi olacaktı. İşler iyice karışıp o gayri resmi olarak kendisiyle birlikte yaşamaya başlamadan önce, apartmanına dönmesine izin vermeliydi.

Başka kadınlarla o adımı atmamak için hep çok dikkatli davranmıştı. Şimdi de o adımı atıp tökezlemesine gerek yoktu.

Pencereye gitti, sonra tekrar odaya döndü. Kitaplığa gitti ve kitapları inceledi. Her zaman olduğu gibi, bir kitabın sırtında kendi ismini görünce ufak bir sarsıntı geçirmişti.

Sonra biraz daha odada boş boş dolandı.

Odanın etrafına serpiştirilmiş fotoğraflar ilgisini çekti. Dikkatsizce bir tanesini aldı, fotoğraf Doktor ve Brody'ye göre asırlarca karısı olmuş kadına aitti. Dışarıda çekilmiş, kamp malzemeleri, Doktor elinde koca bir balık tutuyor, karısı sırıtıyor.

Birlikte güzel göründüklerine karar verdi Brody. Mutlu. Hem de Brody'nin zaman ölçerine göre o fotoğraf çekildiğinde birkaç on yıldır beraber olmalarına rağmen.

Başka bir tanesini aldı eline, bu sefer bir aile fotoğrafıydı. Bütün akrabalar. Başka bir tanesinde genç Bay ve Bayan doktor emekleyen bir ufaklığı almışlardı kucaklarına. Birkaç mezuniyet fotoğrafı, evlilik fotoğrafları, büyük anne, büyük baba fotoğrafları.

Bir adam ve ailesinin bütün yaşamı ve anları, diye düşündü Brody.

Nasıl bir şeydi?

Evliliğe karşı bir şeyi yoktu. Bazı insanlarda işe yarıyordu. Kesinlikle Doktor Wallace'da yaramıştı. Brody'nin ailesi için de yaramıştı, hâlâ da yarıyordu.

Fakat evlilik çok...kesindi. Sadece tek bir insan, tabii eğer boşanmanın cehennemini yaşamak istiyorsan o ayrı.

Ya fikrini değiştirirsen ya da işler kötü gitmeye başlarsa? Ki öyle de oluyordu, evliliklerin en azından yarısında.

Bütün bunlar olmasa bile, bütün o kendini ayarlama, orta yolu bularak uzlaşmaya çalışmaları vardı. Evli bir adam istediği zaman istediğini yapamazdı ki.

Ya Şikago'ya geri gitmek isteseydi? Ya da hadi oldu ya, Madagaskar'a? Olduğundan değil ama peki ya olursa? Evlilikte her hevese bahis oynamak yoktu.

Artık sadece bir erkek değildin, bir çifttin. Belki sonrasında babaydın ve birden – çat – ailesin. Ve geriye dönmek yoktu. Geriye dönüp ekleyip çıkartmalar yapmak, kurguda değişiklikler yapmak yoktu.

Büyük ihtimalle zaten ona âşık değildi, onun kendisine âşık olduğundan fazla değildi. Bu sadece...ilgiydi. İlgi farklıydı. Düzeyi, yoğunluğu gidip gelmelere açıktı.

Doktor içeri girince döndü.

"Üzgünüm, son birkaç hasta biraz uzadı. Geldiğin için çok sağ ol Brody."

"Beni neden görmek istedin?"

"Gel, birlikte mutfağa geçelim. Konuşurken ikimize de ufak bir öğle yemeği hazırlayacağım. Son zamanlarda alıştığın gibi olmaz," diye ekledi mutfağa doğru yürümeye başladıklarında, "ama mideni dolduracaktır."

"Mızmız birisi değilim."

"Dün Reece ile olanları duydum."

"Onunla konuştun mu?"

"Henüz değil." Doktor bir miktar hindi, Reece'in küçümsediği sera domateslerinden bir tane ve bir kavanoz da salatalık turşusu çıkarttı. "Mac'le konuştum ama. Onun için endişeleniyor." Ekmek kutusundan tam tahıllı ekmek çıkarttı. "Sen de meraklanıyor musun diye merak ettim."

"Neden?"

"Çevresinde olup bitenleri anlamaya çalışıyorum. Bir hastam olarak bana söylediği şeyleri sana anlatamam. Belki sen de bir...arkadaş olarak, seninle konuştuğu şeyleri bana aktarmak istemeyebilirsin. Ama öyle düşünmüyorsan, sana rahatsız edici bir şeyler söyleyip söylemediğini sormak istedim."

"Bir gün apartmanına geldiğinde bütün eşyalarını toparlanmış olarak bulduğunu anlattı mı sana?" Doktor kesmekte olduğu domatesten başını kaldırınca Brody söylediğini pekiştirir gibi onayladı kendini. "Toparladığını hatırlamadığını. Ben onun toparladığını düşünmüyorum."

"Başka kim yapmış olabilir ki?"

"Bütün banyosuna kırmızı kalemle yazılar yazan, bütün ilaçlarını döken ve eşyalarının yerlerini değiştiren kişi. Benzer başka numaraları da var."

Doktor bıçağını indirdi. "Brody, eğer Reece hafıza kaybı ve nöbetler geçiriyorsa tedavi edilmesi gerekir."

"Ben geçirdiğini düşünmüyorum. Bence birisi onunla oyun oynuyor."

"Ve onun kuruntularının devam etmesini sağlaman onları sadece derinleştiriyor."

"Eğer gerçeklerse kuruntu olmazlar. Neden bu hafıza kayıplarını ve nöbetlerini sadece yalnızken geçiriyor?"

"Ben bu konuda..."

"Neden bunlar bir kadının öldürüldüğünü gördükten *sonra* başladı?"

Doktor burnundan dışarı kuvvetlice nefes verdi ve sandviçleri hazırlamaya devam etti. "Olaydan önce de nöbet geçirip geçirmediğinden tam olarak emin olamayız. Ama yine de eğer o günden sonra başladılarsa bunun birkaç nedeni olabilir. Birincisi gördüğü şeyin semptomları tetiklemesi."

Doktor sandviçleri tabaklara yerleştirdi ve yanlarına ikişer turşu ve az miktarda patates cipsi ekledi. Sonra da iki bardak süt koydu.

"Onunla beraber çok fazla zaman geçirdim ama hiç bahsettiğin gibi semptomlara rastlamadım."

"Ama bir şey gördün."

"Beni içine koyduğun konumdan hoşlanmıyorum."

"Onun içinde olabileceği konumdan hoşlanmıyorum," diye kafa tuttu Doktor.

"Pekâlâ, gördüğüm şey şu. Ben uçurumun içinden yolunu bulmak için savaşan bir kadın görüyorum. Çoğu gece uykusunda titreyen ama her sabah uyanıp ne yapılması gerekiyorsa onu yapan bir kadın. Cesaretiyle, kalbiyle, espri anlayışıyla ayakta kalma mücadelesi veren, başka birisinin paramparça ettiği bir hayatı yeniden oluşturmaya çalışan bir kadın görüyorum."

"Otur ve ye," diye önerdi Doktor. "Ona âşık olduğunu biliyor mu?"

Brody'nin midesi sıkışır gibi oldu ama oturdu. Ve

sandviçini kaldırarak bir ısırık aldı. "Ben ona âşık olduğumu söylemedim."

"Alt metin, Brody. Bir yazar olarak bunu bilmen gerekir."

"Onu umursuyorum, ona olacakları umursuyorum." Sesindeki savunuculuğu – ve birazcık da korku mu vardı? - duyabiliyordu. "Bunu bırakalım."

"Tamam. Eğer seni doğru okuyorsam, Reece'in başına gelen bu şeylerin, onu kasıtlı olarak incitmek isteyen biri tarafından yapıldığını düşünüyorsun." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak sütünü eline aldı. "Onu incitmek isteyecek tek kişi de, bildiğimiz kadarıyla, Reece'in gördüğünü iddia ettiği kadını boğan adam olabilir."

"Gördüğü."

"Katılıyorum ama bu hâlâ kanıtlanmış değil." Doktor, aynı düşünceli gözleriyle sütünü içti. "Ama eğer gördüyse ve sen haklıysan... Şerife bu iddianızdan bahsettiniz mi?"

"Rick sadece onun delinin teki olduğunu sonucuna varacaktır. Tanık olduğu şeyle ilgili ne kadar inanılırlığı varsa, Rick'e tekrar giderse hepsi çöpe gider."

"Bütün olgular elinde olmazsa, işini yapamaz."

"Şimdilik onu ben koruyabiliyorum. Bu sırada Rick de Moose Göleti'ne kimin atıldığını ve Yılan Nehri'nde kimin öldürüldüğünü bulmaya yoğunlaşabilir. Sana güvenerek anlattım bunları."

"Pekâlâ, pekâlâ." Doktor elini kaldırdı. "Şerifin ofisine gittim ve Denny'nin bana fotoğrafları göstermesini sağladım."

"Ve?"

"Elimdeki tek malzeme Reece'in bana verdiği tarifler ve onayladığı çizim. O ya da bu yönde emin olamıyorum. Gördüğü kadınla aynı olmaları mümkün mü? Mümkün."

"Peki ya arada geçen zaman? Reece olayı göreli haftalar geçti."

"Bu benim de kafamı kurcaladı, yetkilileri de kurcaladığını düşündüğüm gibi. Bileklerinde bağlı tutulduğuna dair izler vardı. Bütün bu zamandır bağlı tutuluyor olabilir. Ama benim anlayamadığım, Reece'in onları gördüğü yerde neden hiçbir iz bulunamadığı. Neden bu adam sonunda Reece'i kadının ölü olduğuna inandıracak kadar sert bir şekilde gırtlakladı, sonra o kadını taşıdı ve sonra da Rick gibi iz sürmeyi bilen bir adamın bulamayacağı bir şekilde bütün izleri ortadan kaldırdı?"

"Çünkü Reece'i gördü."

"Gördü mü?"

"Belki onu tanıyacak kadar değil, ama yukarıda birisinin olduğunu gördü. Ya da Reece bana doğru koştururken orada bıraktığı eşyalarını gördü. Olanları birinin gördüğünü biliyordu."

"Bu mümkün mü? O mesafeden?"

"Reece'in dürbünü vardı. Adamda da olmadığını kim söyleyebilir ki? Kadını öldürdükten sonra dürbünüyle etrafı incelemiş olabilir. İzlerini silmek için bir yöntem daha, değil mi?"

"Karşı çıkamıyorum ama peş peşe çok fazla varsayım bu Brody."

"Şöyle düşün. Bu buldukları ceset aynı kadın olsa da olmasa da, Reece'in gördüğü adamın orada olanlara birinin tanık olduğunu bilmesi gerekiyor. İzleri silmesinin

başka bir nedeni olamaz. Cesedi götürmesine diyecek bir şeyim yok, orada öylece bıraksa eninde sonunda birileri görecekti. Uzaklaştır, karanlığı bekle ve göm ya da ondan kurtulmak için başka bir yol bul. Ama bütün izleri örtbas etmek? Eğer görüldüğünü bilmese yapmazdı."

"Evet, elbette," dedi Doktor. "Ve eğer görüldüğünü biliyorsa, kim olduğunu öğrenmek için sadece kısa bir süre kulağını yere koyup dinlemesi yeterliydi."

"Ve o günden beri de birisi onunla uğraşıyor, aklını kaçırdığını düşündürtmeye çalışıyor ona. Bütün bunların yanına kar kalmasına izin vermeyeceğim."

"Reece'le biraz daha konuşmak isterim. Bugün Mac'e deli doktoru olmadığımı söylemiştim ama bir miktar eğitimim ve tecrübem var."

"Bu ona kalmış."

Doktor onayladı. "Bu olanların çoğu ona kalmış. Onun geçmişine sahip birisi için korkunç büyük bir yük bu. Sana güveniyor mu?"

"Evet, güveniyor."

"Senin için de yük o zaman. Ona konuştuğumuzu söyle. Güvenini sarsma. Ama beni de bilgilendirmeni isterim. Sandviç nasıl olmuş?"

"Oldukça iyi. Ama cordon bleu şefi olmadığın belli."

* * *

Nehre geri gitti. Orada olanlara ait tek bir iz bile yoktu, bundan emindi. Tedbirli davranmıştı. Tedbirli bir adamdı.

Asla olmamalıydı elbette. Eğer bir seçme şansı olsaydı asla olmazdı. O günden beri yaptığı her şeyi yap-

masının tek nedeni ona başka bir seçenek *bırakmamasıydı*.

Bazı zamanlar hâlâ onun sesini duyabiliyordu. Ona bağırıyor, tehdit ediyordu.

Onu tehdit ediyordu, sanki buna hakkı varmış gibi.

Ölümüne kendisi sebep olmuştu. Bunu anlamıştı ve suçluluk hissetmiyordu. Başkaları anlamazdı, o yüzden o da kendini korumak için yapılması gerekenleri yapmıştı.

Eğer zaman ve mekânın cilvesi olmasaydı, hiçbirine gerek olmazdı.

Birinin patikada yürüyor olduğunu, tam o anda o tarafa doğru dürbünle bakıyor olduğunu nereden bilebilirdi ki? Tedbirli bir adam bile kaderin ani değişimlerini öngöremezdi.

Reece Gilmore.

Onunla başa çıkması kolay olmalıydı. İnanılırlığını yitirmesi, kendine bile inancını yitirmesi çok kolaydı. Ama bir türlü peşini bırakmamıştı.

Yine de her şeyi bir araya getirmenin bir yolu vardı. Her zaman tamir etmenin bir yolu vardı. Eğer baskıyı artırması gerekiyorsa, arttırırdı.

Buraya bir bak diye düşündü, nehri içen dağlar, ağaçlar. Hepsi mükemmeldi, bakir ve özel. Burası kendi yeriydi, tek istediğiydi. Sahip olduğu her şey buraya bağlıydı, buranın ruhuna kök salmıştı, sularıyla besleniyor, dağları tarafından korunuyordu.

Sahip olduğunu muhafaza etmek için ne yapılması gerekiyorsa yapacaktı.

Gitmesi gereken Reece Gilmore'du.

Ama öyle ama böyle.

EVDE

Ben iyiydim;
Ben daha iyi olabilirdim;
Ben buradayım.

-ANONİM

21

Saat ikiyc kadar işe gitmcsi gcrckmcdiği için, Reece, Brody'nin kulübcsinde kalıp etrafa çcki düzcn vcrmeye karar verdi. Brody çalışırken kolaylıkla ona engel olmadan Joanic için yarının çorbasını bilc hazırlayabilirdi.

Brody duştan çıktığında Reece çoktan giyinmiş, yatağı toplamakla meşguldü. "Kahvaltı için istediğin özel bir şey var mı'? Öğlcden sonraya kadar işte olmam gerckmiyor, o yüzden istcğini yapabilirim. Gastronomik olarak."

"Hayır. Ben sadece biraz mısır gevreği yiyeceğim."

"Ah, pckâlâ." Yatak örtüsünü düzcltti ve birkaç kırlentin burayı canlandıracağını düşündü. "Joanie için İtalyan düğün çorbası hazırlayacağım. Öğle ycmeğinde sen de bir miktar içebilir, testi geçip gcçmediğine bakabilirsin. Akşam yemeğindc dc çalışıyor olacağım için istersen güvcç ya da ısıtması kolay bir şeyler hazırlayabilirim. Ah, bir de başlamışken biraz çamaşır da yıkayabilirim diye düşündüm. Yıkanmasını istediğin bir şeyin var mı'?"

Düğün çorbası mı? Bir çeşit bilinçaltı mesajı mıydı bu? Ve şimdi dc ne, çamaşırlarını mı yıkayacaktı yani'? Tanrım.

"Biraz yavaş ol bakalım."

Reece şaşırmış bir gülümseme koyverdi. "Peki."

"Sürekli olarak her kahvaltıyı, öğle yemeğini, akşam yemeğini ya da lanet bir gece yarısı atıştırmalığını planlamana ihtiyacım yok."

Gülümsemesi şaşkınlığa dönüşmüştü. "Fakat..."

"Ve sen çamaşır yıkamak, yatağı toplamak ve güveç yapmak için burada değilsin."

"Evet, değilim," dedi yavaşça, "ama buradayken faydalı olmak da istiyorum."

"Etrafta titizlenmeni istemiyorum." İşte yine oradaydı, bir gün önce doktordayken sesinde duyduğu o aynı savunucu ton. Onu rahatsız ediyordu. "Kendi işlerimi halledebilirim. Yıllarca hallettim de."

"Eminim etmişsindir, hem de tam istediğin şekilde. Fakat besbelli ki ben bir şeyi yanlış anlamışım. Yemek yapmamı istediğini düşünüyordum."

"O farklı."

"Farklı, diyelim ki, ikimizin çamaşırlarını birlikte yıkamaya atmaktan farklı. Çünkü bu senin henüz hazır olmadığın bir ilişki seviyesine geçişin sembolü, sana göre. Bu tamamen aptallık."

Belki. "Benim çamaşırlarımı yıkamana ya da bana lanet bir güveç bırakmana ya bu yaptıklarının hiçbirini yapmana ihtiyacım yok. Sen annem değilsin."

"Kesinlikle değilim." Yatağa yaklaştı ve üzerindeki örtüyü yere attı, çarşafları çekerek çıkarttı. "İşte, böylesi daha iyi."

"Şimdi kim aptal?"

"Ah, güven bana ödülü hâlâ sen kazanıyorsun. Gerçekten de sana âşık olduğum için, lanet olası çorapları-

nı yıkayarak ve sana tavuk ve güveç yaparak seni istemediğin bir şeye mecbur bırakmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun? Gerizekâlının tekisin Brody ve kendini olduğundan çok daha fazla değerli zannediyorsun. Seni kazandığını sandığın saçma sapan galibiyetinin tadını çıkartman için bırakıyorum."

Reece kapıya doğru ilerledi. "Annesi değilmişim, vay be! Annen yemek bile *yapmıyor*."

Brody yatağa bakıp kaşlarını çattı ve boynundaki gerginliği sinirle ovdu. "Elbette, bu iyi oldu," diye söylendi. Ve aşağıdaki kapı, dişlerini çatırdatacak kadar sert kapanınca irkilerek sıçradı.

Reece sadece elinin ulaşabildiği eşyalarını aldı ve arabasına tıktı. Geri kalan eşyalarıyla – ki fazla bir şey de yoktu – daha sonra ilgilenirdi.

Çorba için gerekli malzemeleri kendi kilerinden ya da Joanie'ninkinden alabilirdi. Yanına biraz bozukluk alır ve otelin bodrum katındaki çamaşırhanede sadece kendi çamaşırlarını yıkardı. Daha önce yapmadığı bir şey değildi.

Ya da hepsinin canı cehenneme deyip biraz arabayla dolaşır, düzlüklerdeki çiçekler açmış mı diye bakardı.

Arabayı kasabaya doğru sürdü ve yol tutuşundan memnuniyetsiz, söylendi. "Şimdi ne oluyor? Bu da nesi?" diye homurdandı araba sürüklenirken. Direksiyona sert bir darbe indirdi. Sonra yenilgiyi kabul ederek Lynt'in yerine saptı.

Garajın kapıları açıktı, kaldıraçta epeyce yaşlı bir ufak araba duruyordu. Lynt altından çıktı. Ekoseli gömleğinin kolları kıvrılmış güçlü kaslarını sergiliyorlardı.

Arka cebinden yağlı bir bez parçası sarkıyordu, ağzındaysa tütün vardı.

Reece arabadan inerken şapkasının ucunu kaldırarak onu selamladı.

"Başın dertte mi?"

"Öyle görünüyor." Dişlerinin kilitli olduğunu fark edince onu rahatlatmaya çalıştı. "Direksiyonda bir tuhaflık var gibi. Sürükleniyor."

"İki arka tekerleğinin neredeyse birden düzleştiğine bakılırsa hiç şaşırmamalı."

"Düz mü?" Bakmak için döndü. "Lanet olsun. Dün iyiydiler."

"Belki bir şeyin üzerinden geçmiş olabilirsin." Lynt sağ arka lastiğe bakmak için eğildi. "Büyük ihtimalle ufak bir kaçak var. Ne yapabileceğime bakarım."

"Bagajda yedek lastiğim var." Tanrım, iki lastiğini birden değiştirmesi mi gerekecekti?

"Bu fren pedallarını bitirir bitirmez buna geçeceğim. Seni bir yerlere bırakmamı ister misin?"

"Hayır. Hayır. Yürümek iyi gelebilir." Arka koltuktan dizüstü bilgisayarını aldı ve sonra anahtarlıktan ev anahtarını alarak cebine attı. "Eğer yeni lastik almam gerekirse, ne kadar tutar?"

"Endişelenmemiz gerektiği zaman bunun hakkında endişeleniriz." Arabanın anahtarını aldı. "Seni arayacağım."

"Sağ ol." Bir omzuna çantasını, diğerine bilgisayar çantasını attı.

Yürüyüşe çıkmak için güzel bir gün, diye hatırlattı Reece kendine. Sinirlerini yatıştırmak istiyordu. Bir işi vardı, başını sokabileceği bir çatısı vardı. Eğer ahmağın

tekine âşık olmuşsa eninde sonunda bunun üstesinden gelmek için çalışmaya başlamalıydı.

Eğer yeni lastik satın alması gerekirse de lanet kauçuğu alabilene kadar yürürdü.

Hemen bu dakikada bir arabaya sahip olması *gerekmiyordu.* Bir sevgiliye sahip olması *gerekmiyordu.* Kendisi dışında hiçbir şeyinin olmasına ihtiyacı yoktu. Boston'ı, her şeyi terk etmesinin nedeni buydu. İşe yarayabildiğini, iyileşebildiğini, yeni bir hayat kurabileceğini kanıtlamıştı.

Ve eğer Brody kendisini o hayata sürüklediğini düşünüyorsa, öyle sıradan bir ahmak değil, burnu havada bir ahmaktı.

Zaten günlüğünü güncellemek için bir süredir yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. O yemek kitabını yazma konusunda ciddileşmeliydi. O kitabı yazacak olmasının sebebi de Brody falan değildi. Küstah orospu çocuğu. Tarifleri organize etmek ve giriş yazılarını bütün halinde, her birine daha çok odaklanarak yazmak istiyordu.

Gurme yemekleri hazırlamak için usta şef olmak zorunda değilsiniz. Usta bir şef sizi yönlendirirken değil... gibi bir şeyler örneğin.

"Bu kulağa ağdalı ve kibirli geliyor." *"Yemekte ne var?" sorusuna yeni bir cevap verememekten sıkıldınız mı? O Pazar kahvaltısı için heyecan verici ve taze bir şeyler bulmak için ümitsiz misiniz?*

"Biraz dandik," dedi Reece seslice, "ama bir yerden başlaman gerekir."

"Hey! Hey!"

Reece aniden durdu ve Linda-gail'in küçük bahçesinde çömelmiş, yanı başındaki siyah plastik torbaların

içindeki kadife çiçeklerini ve menekşeleri ekmekle meşgul olduğunu gördü.

"Benimle konuşamayacak kadar kendinle konuşmakla meşgulsün demek?"

"Kendimle mi konuşuyordum? Aklımdan bir şeylerin üzerinden geçiyordum. Çok güzeller. Çiçeklerin."

"Menekşeleri daha erken ekmeliydim." Başındaki hasır kovboy şapkasını geriye itti. "Soğuğa pek aldırdıkları yok. Buralarda ne arıyorsun?"

"Düz lastik veya lastikler. Arabayı Lynt'e götürmem gerekti."

"Ah, kötü talih. Erken çıkmışsın. Bugün Brody'yle takılırsın diye düşünmüştüm."

"Görülen o ki, o öyle düşünmemiş. Tek yaptığım yatağı toplamak ve kıyafetlerini benimkilerle birlikte çamaşır makinesine atmayı teklif etmekti. Sanki pompalı tüfekle tehdit etmişim gibi davrandı."

"Erkekler iğrençler. Ben de Lo'nun kıçına tekmeyi bastım geçen gece. Pantolonumdan içeri girmesine izin vermeyince asabileşti."

"İğrençler."

"Eh, canları cehenneme o zaman. Biraz menekşe ekip Y kromozomunun arkasından atıp tutmak ister misin?"

"Gerçekten isterdim ama bu sabah yapmam gereken başka işlerim var."

"O zaman bu akşam işten sonra Clancy'nin Yeri'ne gideriz. Birkaç bira içer ve karaokede menüdeki bütün kahrolsun erkekler şarkılarını söyleriz."

Bir kız arkadaşı varken kimin bir ahmağa ihtiyacı vardı ki? "Olur, işte görüşürüz."

İşte, diye düşündü Reece evine doğru giderken, sahip olduğu şeyler listesine birisini daha ekleyebilirdi. Linda-gail.

Yolu ona doğru bükülürken listeye gölü de ekledi. Etrafında yeşillenen söğütler dansçılar gibi eğilerek onu selamlarken, yumuşak kavakların filizleri açarken çok güzel, çok mavi görünüyordu.

İçgüdüsel olarak, evin yolunu tutmak yerine göle yöneldi. Çantalarını indirdi ve ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarttı. Pantolonunun paçalarını sıyırdı. Kıyısında oturarak ayaklarını suya soktu.

Buz gibiydi! Ama umurunda değildi. Ayakları Angel Gölü'nün mavi sularında oturuyor, gözlerini kule gibi göğü kaplayan Teton'lardan ayırmıyordu. Biraz sonra çorba yapıyor, yemek kitabını hazırlıyor ve çamaşırlarını yerleştiriyor olacaktı. Bundan daha normali ne olabilirdi ki? İşe geç kalmamak için bir miktar koşuşturması, işleri acele ederek yapması gerekecekti. Ve bu da normaldi.

O yüzden şimdilik buranın tadını çıkartacaktı.

Arkasına yaslandı. Gözleri gökyüzündeydi. Zararsız beyaz bulutları süzülürken o da göl gibi mavi görünüyordu. Güneş parlaklığıyla gözlerini kamaştırmıştı ama o çantasından güneş gözlüğünü almak yerine koluyla yüzünü örtmeyi tercih etmişti. Etrafı dinliyordu.

Ayağını suya çarptığında suyun sıçramasını dinledi. Kuş sesi çok mutlu, çok tasasız geliyordu kulağa. Bir köpeğin havladığını duydu, yakınlardan geçen bir arabanın motor sesini duydu. İçindeki her şey rahatlamıştı.

Daha sonra duyduğu bir patlama sesi çığlığını boğazına düğümlemiş, onu o kadar hızlı ayağa fırlatmıştı ki,

neredeyse suya düşecekti. Son anda dengesini yakalamış, tek bacağını diz kapağına kadar feda ederek suya tamamen girmekten kurtulmuştu.

"Carl'ın arabası. Bu Carl'ın arabası," diye hatırlattı kendine çimlere çökerken. Markete doğru söylene söylene ilerlediğini görebiliyordu. Olduğu yerde elleri ve dizlerinin üzerinde doğrularak nefesini ayarlamaya çalıştı.

Ve Patika adındaki dükkânının önünde durmuş, onu izlediğini fark edince Reece'in yüzü kızarmıştı. "Evet, şu deli kadın," dedi dişlerinin arasından kendini gülümseyip el sallamaya zorlayarak. "Tek yaptığı dondurucu göle bütün kıyafetleri üzerindeyken şöylece bir girip çıkmaktı. Önemsiz bir şey."

O anın büyüsü tamamen kaybolmuş olduğuna göre, çantalarını, ayakkabılarını alıp eve çıplak ayaklarıyla yürümeye başlayabilirdi.

Kendisine, her yönden mükemmele yakın Debbie Mardson'un ne düşündüğünün önemli olmadığını hatırlattı. Ya da herhangi birisinin ne düşündüğü. Oturup ayağını suya sarkıtma hakkı vardı. Carl'ın lanet olası kamyoneti bir pompalı tüfek gibi patladığında da tavşan gibi sıçrama hakkı vardı.

Islak pantolonunu çıkarttı ve kuru bir tane giydi. Kendi çamaşırlarını yıkama hakkına da sahipti. Yıkanacakların bulunduğu küçük sepetle birlikte deterjan ve sınırlı miktarda kalan bir dolarlıklarından aldı.

Yıkamayı başlat, sonra geri gelip çorbaya başla. Geri dönüp yıkamayı kurumaya çevir. Geri gelip yemek kitabı üzerinde çalış. Eşyalarını yüklenerek otele doğru yürümeye başladı.

Patika'nın önünden geçmesi gerektiği için, gözlerini ileriye dikti ve Debbie bu seferlik kendisini görmesin diye dua etti. Vitrinin önüne geldiğinde koşmaya başlamadı ama adımlarını önemli ölçüde sıklaştırdı ve otele gelinceye kadar da o hızda devam etti.

"Merhaba Brenda. Yıkama günü. Biraz bozukluk alabilir miyim?"

"Elbette." Brenda'nın ağzı kulaklarına varmıştı. "Başlamışken ayakkabı da ister misin?"

"Efendim?"

"Ayakkabılarını giymemişsin, Reece."

"Ah. Ah *Tanrım*." Reece çıplak ayaklarına baktı. Yüzü kızarmıştı ama kafasını kaldırıp yeniden Brenda'ya baktığında kadının suratında utancı kızgınlığa çevirecek bir sırıtış kalmış olduğunu gördü. "Demek aklımdan kayıp gitmişler. Aklımın ne kadar kaygan olduğunu bilirsin. Çeyreklik, lütfen." Reece kâğıt paraları sertçe tezgâha yapıştırdı.

Brenda çeyreklikleri saydı. "Neye bastığına dikkat et."

"Merak etme." Asansör onun için bir seçenek olmadığı için Reece merdivenlere yöneldi. Otelin lanet bodrumundan nefret ediyordu. Brody götün teki olmasaydı onun makinesini kullanabilir, bütün bu gerizekâlılıklarla uğraşmayabilirdi.

"Yedi kere bir yedi," diye başladı bakım odasının yanından geçerken. "Yedi kere iki on dört."

Yedileri bitirdi, sekizlerin sonlarına gelirken makine uğuldamaya başlayınca aceleyle çamaşırhaneden çıktı.

Lobiye tekrar geldiğinde adımlarını ağırlaştırdı ve Brenda'ya hafifçe el salladı. Doğa sporları malzemeleri

satan dükkânın önüne geldiğinde bu sefer geçen seferki kadar şanslı değildi.

"Reece." Debbie kapıdan çıkmıştı. "İyi misin?"

"Elbette, iyiyim. Sen nasılsın?"

"Çıplak ayak gezinmek için henüz fazla soğuk."

"Öyle mi düşünüyorsun? Ben kendimi güçlendiriyorum. Doğu'yla Batı arasındaki çizgiden çıplak ayakla yürüyen ilk kadın olmak istiyorum. En büyük hayalim. Hoşça kal."

Hadi git de hemen etrafa yay, diye düşündü Reece eve doğru yürümeye devam ederken.

Çorbası için küçük köfteler yapmaya başladığında bütün kafasındakiler dağılmaya başlamıştı. Bir süre dönerken de ayakkabılarını giymeyerek dedikoduculara daha fazla konuşacak malzeme verme fikri üzerine düşündü ama bunun aptalca olduğuna karar vererek vazgeçti. Tekrar otele döndü, Brenda ve bodruma yeniden göğüs gererek kıyafetlerini kurutucuya geçirdi.

Sadece son bir yolculuk, diye hatırlattı kendine hızla eve dönerken. Ve kıyafetleri kururlarken, yemek kitabının girizgâhını yazmak için oldukça zamanı olacaktı.

Bilgisayarını kurduktan sonra, öncelikle günlüğünü güncelleyerek yazma alıştırması yapmaya karar verdi.

Brody'ye çok sinirliyim. Yatağını topluyorum ve benim nişan yüzüğü için alışverişe çıktığımı düşünüyor. Erkeklerin aklı gerçekten bu şekilde mi işliyor? Eğer öyleyse bütün bir tür olarak ciddi terapiye ihtiyaçları var.

Sanırım artık onun evindeki işim bitti. Bu zamana kadar hiç kimsenin yapmayacağı kadar yardımı dokun-

du bana. O yüzden kızgınlığımın yanı sıra ona karşı minnettarlık da hissetmeye çalışacağım ve onun yoluna çıkmamaya çalışacağım.

Pislik.

Bu arada bugün bir anlık dikkatsizlikte bulunarak otelin çamaşırhanesine çıplak ayak yürüdüm. Böylelikle kasabanın delisi unvanımı garantiye almış oldum. Çok önemsememeye çalışıyorum. Çorba yapıyordum, ve kilitleri sadece bir kez kontrol ettim.

Lanet olsun, iki kere.

İki yeni lastik almak zorunda kalabilirim. Tanrım, bu çok iç sıkıcı. Bir zamanlar ancak ufak bir kaşıntı olabilecek şey, içinde bulunduğum durumda kocaman bir kriz haline geldi. O kadar param yok. Bu kadar basit. Sanırım bir müddet sadece yürüyor olacağım.

Belki bir mucize gerçekleşir ve bu kitabı yazıp satarım. O paraya ihtiyacım var, her türlü ihtimale karşı.

Linda-gail bahçesine menekşeler ekiyor. Bu akşam işten sonra erkeklere bok atmak için Clancy'nin Yeri'ne gidiyoruz. Sanırım bu tam da ihtiyacım olan şey.

Reece, günlüğüne yazdıklarından memnun bir halde yeni bir dökuman açtı ve giriş yazısı için farklı stiller ve yaklaşımlar denemeye başladı.

Mutfak alarmı ona elbiselerinin hazır olduğunu duyurduğunda yazdıklarını yedekledi, bilgisayarını kapattı ve bir kere daha dışarı çıktı.

Bütün her şeyi sepetine atar ve o ürkütücü bodrumdan bir an evvel çıkar giderdi. Katlama işini evde yapabilirdi. Sonra restoranda çalışmaya başlayınca çorbayı kısık ateşte bırakıp arada sırada gelip kontrol edebilirdi.

Bu akşam işlerin yoğun olmasını diledi. O anda en çok ihtiyacı olan şey yoğunluktu.

Brenda resepsiyonda olmadığı için Reece lobiden hızla geçti. Arka taraftan gelen sesinin mırıltısını duyabiliyordu.

Küçük iyilikler, diye düşündü. Minnettar olmak için bir şey daha.

Bu sefer on ikiler çarpım tablosunu denedi merdivenlerden acele acele inip çamaşırhaneye geçerken.

Kurutma makinesinin kapağını açtı ama içinde hiçbir şey bulamadı.

"Ama bu..." Makineleri karıştırmış olma ihtimalini düşünerek diğer kurutucunun kapısını da açtı fakat o da boştu.

"Bu saçmalık. Kimse buraya gelip benim kıyafetlerimi çalmaz."

Ve neden sepeti küçük katlama masasının yerine çamaşır makinesinin üzerinde duruyordu? Masada bıraktığından *emindi*. Dikkatle sepeti kaldırdı, sonra da yavaşça çamaşır makinesinin kapağını açtı.

Kıyafetleri oradaydı, ıslaklardı.

"Ben onları kurutucuya koymuştum." Eli istikrarsız bir şekilde cebine gitti ve makinelere attıktan sonra cebinde kalan son çeyrekliği buldu. "Kurutucuya koydum. Bu benim üçüncü gelişim buraya. Üçüncü. Yıkama makinesinde bırakmamıştım onları."

Islak kıyafetlerini sepete tıkmak üzere hırsla makineden çekti. Bir çıtırtıyla birlikte yere keçeli bir kalem düştü.

Kırmızı kalem. Onun kırmızı kalemi. Titremeye baş-

layarak artık kırmızıya boyanmış olduklarını gördüğü kıyafetleriyle birlikte kalemi de sepete attı.

Ona bunu birisi yapmıştı, aklını kaçırdığını düşünmesini isteyen birisi yapmıştı bunu.

Burada, onu izliyor olabilirdi.

Başı sağa sola doğru çalkalanıyor gibiydi. İnlemesine engel oldu, sepeti kucakladı ve koşarak çamaşırhaneden çıktı. Bir borunun aniden çınlaması yüreğini ağzına getirmiş, çığlığının dışarı çıkış yolunu tıkamıştı. Beton zeminde kendi ayakkabılarının yankıları kalbini daha da yukarılara çıkartıyor, gerilimi artırıyordu.

Bu sefer lobiye geldiğinde koşmayı kesmeden dosdoğru resepsiyona gitti. Vazife yerine geri dönen Brenda hayretler içinde, çenesi beş karış aşağı düşmüş bir halde ona bakıyordu.

"Birisi aşağıda. Birisi aşağı gitmiş."

"Ne? Kim? İyi misin?"

"Kıyafetlerim. Kıyafetlerimi yıkama makinesine koymuşlar."

"Fakat...Reece, onları oraya sen koydun." Brenda yarım akıllı bir çocukla konuşur gibi tane tane konuşuyordu. "Hatırladın mı? Kıyafetlerini yıkamak için aşağı inmiştin."

"Sonra! Ben onları kurutucuya koydum ama yıkayıcıya geri dönmüşlerdi. Kurutucuya koymak için geri geldiğimi gördün."

"Şey...elbette, geri gelip aşağı indiğini gördüm. Belki yerlerini değiştirmeyi unutmuşsundur. Hani, daha önce ayakkabılarını giymeyi unuttuğun gibi. Ben hep böyle şeyler yaparım," diye ekledi Brenda, bu sefer yüzün-

de o sırıtıştan eser yoktu. "Sadece, dikkatsizlik ve unutkanlık..."

"Unutmadım. Onları yerleştirdim. Bak." Cebindeki tek çeyrekliği çıkarttı. "Tek kalan bu çünkü bütün çeyreklikleri lanet kıyafetleri hem yıkamak hem de *kurutmak* için kullandım. Kim aşağı gitti?"

"Dinle, sadece biraz sakinleş. Ben oraya senden başka inen birisini görmedim."

"Belki sen gitmişsindir."

"Tanrım, Reece." Brenda'nın yüzüne sahici bir şok yayıldı. "Neden böyle bir şey yapayım ki? Kendine çeki düzen vermelisin. Eğer birkaç çeyrekliğe ihtiyacın varsa ben..."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Damarlarında öfke ve panik dolaşıyordu, kucağında ıslak kıyafetlerinin bulunduğu sepetle aceleyle dışarı fırlayıp hafif tempoda koşmaya başladığında nefesinin kesildiğini hissetti.

Eve gitmeliyim, düşünebildiği tek şey buydu. İçeri gir, kapıyı kilitle.

Bir korna sesiyle aniden tökezleyerek döndü, çamaşır sepetini bir kalkan gibi kaldırmıştı. Kendi arabasının evinin basamaklarının yanında her zamanki yerine park edilişini izledi. Lynt arabadan indi.

"Seni korkutmak istemedim."

Neden onu bu şekilde izliyordu, sanki yabancı bir türe aitmiş gibi? Neden insanlar ona o şekilde bakıyorlardı?

"Ah, lastikler iyi durumdalar. Sadece biraz iniktiler. Oldukça iniktiler. Senin için onlara hava doldurdum sadece."

"Ah. Sağ ol. Teşekkürler."

"Ve, ah, nasıl olsa bir kere başlamış olduğum için stepnene de bir bakayım dedim. Fakat..."

Reece kuruyan dudaklarını ıslattı. "Stepneyle ilgili bir sorun mu vardı?"

"Aslında..." Şapkasının kenarını çekiştirdi, ağırlığını diğer ayağına kaydırdı. "Orada epeyce derine gömülmüş gibi."

"Ne demek istediğini anlayamadım." Sepetini basamaklara indirip ona doğru ilerledi. "Orada acil durum malzemeleri dışında hiçbir şeyim yok benim."

Lynt tereddüt edince anahtarları ondan aldı ve bagajı açtı.

Önce kokusu geldi. Sonra görüntüsü. Yumurta kabukları, artık kahve filtreleri, ıslak lekeli kâğıtlar, boş kavanozlar. Bagaj doluydu. Sanki birisi içine koca bir sepet çöp boşaltmıştı.

"Bununla ne yapmamı istediğinden emin olamadım."

"Bunu ben yapmadım." Reece bir adım geri attı, arkasından bir tane daha. "Ben yapmadım bunu. Sen mi yaptın?"

Brenda'nın yüzüne aniden gelen şok şimdi de Lynt'in yüzüne yayılmıştı. "Elbette hayır, Reece. Açtığımda bu şekildeydi."

"Bunu *birisi* yaptı. Ben yapmadım bunu. Birisi bana bunu yapıyor. Birisi..."

"Restoranımın dışında kavga gürültü sevmem," diyerek çıkageldi Joanie arka taraftan. "Burada ne oluyor böyle? Tanrı aşkına bu da neyin nesi?" Bagajın içine bakarken burnu kırış kırış olmuştu.

"Ben yapmadım bunu," diye başladı Reece.

"Eh, ben de yapmadım elbette. Stepnesine bakmak için açtım ve bunu buldum. Bütün bu çöpü oraya benim döktüğüme dair çılgın bir yanılgıya kapıldı."

"Sadece sinirleri altüst oldu. Lanet olsun Lynt sen de bütün bunları yaşasan olmaz mıydın? Çocuklar," dedi Joanie hafifçe. "Birkaç ahmak çocuk yapmış olmalı. Lynt arka tarafta lastik eldivenim ve birkaç boş tenekem var. Bu saçmalığı temizlememe yardımcı ol."

"Ben yaparım." Kelimeler Reece'in boğazından adeta fırlayarak çıkmıştı. "Özür dilerim Lynt, ben sadece bunların buraya nasıl..."

"Yukarı çık," diye emretti Joanie Reece'e. "Hadi. Lynt'le Pete bunu halledebilir. Bir dakika sonra yanına geleceğim. Benimle tartışma?

"Üzgünüm." Yorulmuştu. Sepeti kucakladı. "Özür dilerim. Paranı getireyim."

"İstemez. Sadece hava bastım."

Reece merdivenlerden çıkarken Joanie Lynt'in koluna hafifçe vurdu. "Hadi, içeri git, yardım etmesi için Pete'i çağır. Bir sonraki yemeğin benden."

"Çocuklar bagajı nasıl açtılar Joanie? Zorlanmadığını söyleyebilirim sana."

"Çocukların neyi nasıl yaptıklarını bir tek Tanrı bilir. Nedenini de," dedi Joanie. "Ama bizim bildiğimiz şu ki, bagaj ağzına kadar çöp dolu. Pete ile beraber hallediverin şunu."

Joanie daireye girdiğinde, Reece çekyatın kenarında oturuyordu, ıslak çamaşırların bulunduğu sepet de ayaklarının dibindeydi.

"Çorba güzel kokuyor." Joanie yaklaştı ve kaşlarını

çatarak sepete baktı. "En azından şunları asmalısın, yoksa küflenirler. Kurutma makinesini neden kullanmadın ki?"

"Kullandığımı düşünüyordum. Kullandığımı biliyorum. Ama yıkamadaydılar."

"Bu üzerlerindeki saçmalık da neyin nesi?"

"Mürekkep. Kırmızı mürekkep. Birisi kıyafetlerimi yıkama makinesine atarken kırmızı kalemimi de içine atmış."

Joanie yanaklarını şişirdi. Mutfağa yürüdü ve dolaptan bir fincan altlığı çıkarttı. Geri gelip Reece'in yanına oturunca bir sigara yaktı.

"Ben bir sigara içeceğim, bu arada sen de bana neler olduğunu anlatacaksın."

"Ne olduğunu bilmiyorum. Ama bu kıyafetleri o kurutma makinesine koyduğumu biliyorum, parayı atıp makineyi başlattığımı hatırlıyorum. Ama sonra geri geldiğimde yıkama makinesinde ve ıslaktılar. Bütün o çöpü kendi bagajıma koymadığımı da biliyorum ama işte bir şekilde oradalar. Banyoya o yazıları da ben yazmadım."

"Benim banyoma mı?" Joanie kalktı ve banyoya bakmaya gitti. "Ben burada yazı falan göremiyorum."

"Brody üzerini boyadı. Yürüyüş botlarımı mutfak dolabıma veya el fenerimi buzdolabına da ben koymadım. Bütün bunları ben yapmadım ama yine de oldular bir şekilde."

"Bana bak. Buraya gözlerimin içine bakmanı istiyorum." Reece bakınca, Joanie onun yüzünü, gözlerini inceledi. "İlaç alıyor musun? Doktor reçeteli ya da başka türlüsü?"

"Hayır, Doktor'un bana hazırladığı bitki çayı hariç hiçbir şey kullanmıyorum. Bir de Tylenol. Ama güvenlik için sakladığım bütün ilaçlarımı havanıma dökülmüş olarak buldum."

"Neden birisi böyle bir şey yapsın? Ya da bütün o diğer bahsettiğin şeyleri neden yapsın?"

"Deli olduğumu düşünmem için. Deli olmam için, ki bu fazla bir çaba gerektirmiyor. Gördüğümü gördüğüm için ve deli bir kadından kurtulmak kolay olduğu için."

"Bir ceset buldular..."

"O değil," Reece Joanie'nin lafını kesti. Sesi çatlamaya başladı. "Aynı kişi değiller. O değildi o ve..."

"Kes şunu." Joanie'nin sesi aniden bir tokat gibi çıkmıştı. "Sakinleşmediğin sürece seninle konuşmuyorum."

"Sen dene, birisi sana böyle şeyler yaparken sen sakin olmayı dene. Bir sonraki sefer ne olacağını bilemeden sen mantıklı davran. Ne zaman olacağı hakkında tek bir fikrin yokken. Elbiselerim mahvoldu. Maaş günü gelene kadar onları yıkamak için bile param olmuyordu ve şimdi tamamen berbat oldular."

"Mac'in marketinde kendine bir hesap açtırabilirsin ya da bazı şeyleri tekrar satın alman gerekiyorsa sana avans verebilirim."

"Mesele bu değil."

"Hayır. Ama dertlerine eklenmesinden iyidir. Bu söylediklerin ne kadar zamandır oluyor?"

"O kadının öldürüldüğünü gördüğümden beri ufak tefek şeyler oluyor. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Şerifle konuşman gerekiyor."

"Neden?" Reece ellerini saçlarının arasından geçirdi ve uçlarına gelince hepsibi avucunun içinde topladı. "Sence o bagajımdaki çöplükte parmak izleri mi bulacak?"

"Yine de, Reece."

"Evet." İç geçirerek yüzünü ovalamak için ellerini kaldırdı. "Evet, tamam şerife anlatacağım."

"Güzel. Şimdilik şu elbiselerini elden geçirmelisin, kurtarabildiklerini alıp kurutmak için asmalısın. Eğer yeni bir gömlek ya da iç çamaşırına ihtiyacın varsa molanda Mac'e uğrayıp satın alabilirsin. İş başı yapmadan önce beş dakikan var."

Joanie sigarasını söndürdü. Ayağa kalktı ve cebinden yirmi dolar çıkartıp uzattı. "Banyoyu boyadığın için."

"Ben boyamadım. Brody boyadı."

"O zaman Brody'ye ver, illa aptallık etmek istiyorsan."

Gurur çıkarla bir süre savaştı ve çıkar kazandı. "Sağ ol."

"Brody bütün bu olanları biliyor mu?"

"Evet, bugün olanlar hariç evet."

"İş için aşağı gelmeden önce onu aramak istiyor musun?"

"Hayır. Görünüşe göre ona engel oluyorum."

Joanie homurdandı. "Erkeklerin de işe yaradıkları oluyor ama onlardan birisiyle sevişmediğin sürece ne işe yaradıklarını görmek zor. Kendine bir çeki düzen ver ve aşağı gel. Spesiyalde kaburga var."

Reece kıpırdandı ve sepeti ayağıyla dürttü. "Neyin kaburgası?"

"Bufalo," dedi Joanie ince bir gülümsemeyle. "Belki onu süsleyecek bir yöntemin vardır."

"Aslına bakarsan..."

"O zaman acele et ve kıçını aşağı getirerek kendin hallet. Benim yalnızca iki elim var."

* * *

Brody dondurulmuş bir pizzayı fırına atmayı ve bir de tavuk ve güveci düşündü.

Bilerek yaptığına karar verdi. O yemeklerden bahsetmişti ki ondan başka – tavuk ve güveçten başka – hiçbir şey düşünemesin diye.

Ondan tek istediği biraz yavaştan almasıydı. Tam olarak söylediği de bu değil miydi? Ama o aşırı tepki göstermişti, kadınların her zaman yaptığı gibi.

Bir adamın nefes almak için kendi evinde biraz serbest alana sahip olma hakkı vardı, değil mi? Başında bir kadının dırdır etmeyeceği bir süreliğine yalnız kalabileceği huzurlu bir yere.

Eğer istiyorsa, dondurulmuş pizza yeme hakkı da vardı. Sadece bu seferlik, tesadüfen istemiyordu o sırada canı dondurulmuş pizza yemek. Güzel, sıcak bir yemek istiyordu. Ve nerede yiyebileceğini biliyordu.

Brody arabasına yürürken o gelmeden önce de Angel Food'da yemek yediğini söyleyip durdu kendi kendine. Oraya gitmesinin nedeni onun orada olması değildi. Bu sadece bir detaydı. Ve eğer oraya vardığında burnunu havada tutmak istiyorsa bu onun sorunuydu. Tek istediği, makul bir fiyata güzel sıcak bir yemekti.

Fakat arabasını restoranın önüne çektiği sırada, içerden Joanie çıkageldi.

"Ben de tam seni görmeye geliyordum," dedi Joanie.

"Ne konuda? Reece..."

"Evet, Reece." Joanie, o ani endişede beklediğini görmüştü. Adam resmen bembeyaz olmuştu. "Benimle yürü. On dakikam var."

Joanie, Brody'niñ araya girme teşebbüslerini susturarak ve sinirlerinin üzerine giderek çabuk çabuk anlattı. "Şerifi arayacağını söyledi ama aramadı. Henüz değil. Biraz dengesini sağlayınca başının çaresine bakabilir. O çöp olayı çok ağır ve terbiyesizceydi. Terbiyesizliği hiç sevmem."

"Hepsi terbiyesizceydi. Onunla hemen konuşmam gerek."

"On dakika ara verebilir, eğer isterse tabii. Arka kapıdan git. Tükürüklerinizi tezgâhımın üzerine saçmanızı istemiyorum."

Brody Joanie'nin söylediğini yaptı Pete'in yanından geçerek Reece'i kolundan tuttu. "Dışarı"

"Meşgulüm."

"Biraz bekleyecek." Brody, Reece'i kapıdan dışarı sürükledi.

"Lanet olsun, bir dakika. Çalışıyorum. Kimse gelip de *sen* çalışırken seni çekiştirmiyor. Bana söyleyecek bir şeyin varsa, işim bittiği zaman bana söyleyebilirsin."

"Neden bugün bütün bu lanet saçmalıklar olurken beni aramadın?"

"Her zamanki gibi, hemen yayılmış," dedi Reece bozularak. "İçimden seni aramak gelmiyordu. Eğer buraya beni kurtarmak için geldiysen aynen geri dönebilirsin. Bir kahramana ihtiyacım yok. İşimi yapmaya ihtiyacım var."

"İşin bitene kadar bekleyip seni geri götüreceğim. Sabah da ilk iş Rick'i görmeye gideceğiz."

"Kimsenin beni beklemesini istemiyorum, işim bitince yapacak başka planlarım var."

"Ne planı?"

"Seni ilgilendirmeyen planlar. Şerife benimle birlikte gelmene ihtiyacım yok. Benim bir bebek bakıcısına ya da beyaz atlı prense ya da acınmaya, senin yatağının yapılıp çamaşırlarının yıkanmasına ihtiyacın olduğundan daha fazla ihtiyacım yok. Ve henüz mola vaktim de gelmedi."

Reece kapıya yönelince Brody onu tekrar kolundan tuttu, çevirdi. "Lanet olsun, Reece." Brody iç geçirdi ve pes etti. "Lanet olsun," dedi sessizce. "Evine gel."

Reece bir süre ona baktı ve sonra gözlerini yumdu. "Bu çok sinsi bir yumruktu." Ve nefesini kesmişti. "Bence ikimiz de bu konuyu bir süre düşünsek iyi olur. İkimiz de bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin olmalı ve ikimizin de istediğinin bu olduğundan emin olmalıyız. Belki yarın konuşuruz."

"Ben ofiste uyurum ya da aşağıda kanepede."

"Ben senin yerine beni koruman için gelmiyorum. Tekrar konuşmadan önce bunu kafanda çözsen iyi edersin."

Daha sonra Reece allak bullak ve huzursuz bir halde onu orada bırakıp ızgarasının başına döndü.

22

Sadece bir bira, diye düşündü Reece. Eğer bir kadının kendi kendine bir bira almaya bile gücü yetmiyorsa, o zaman bir işinin olmasının ona ne gibi bir yararı olabilirdi ki?

Clancy'nin Yeri'nde civardan gelen turistlerle yerlilerin karışıp koklaşmasını ümit ediyordu. Uzun boylu Reuben elinde mikrofonla Keith Urban'ın "You'll Think of Me" şarkısının epeyce duygusal bir versiyonunu söylüyordu. Bir grup kovboy birkaç kasaba kızını bilardo oynamak için ayartmışlardı. Doğudan gelen iki çift kadeh tokuşturuyor ve arka planda geyik ve kuzu kafalarıyla birlikte fotoğraflar çekerek eğleniyorlardı.

Lo, çizmelerini bar tezgâhının altındaki demire yaslamıştı.

"Acı çekiyor gibi görünüyor."

Linda-gail, Reece'in yorumu karşısında sadece omuzlarını silkti. "Yeterince değil. Bu sefer o benim yoluma gelecek, şapkası elinde. Bekleyebilirim." Siyah plastik kâseden ağzına bir kraker attı ve sertçe çiğnedi. "Hayatımın uzun bir kısmında aklım hep o aptal kovboydaydı ve ona yeterince vakit tanıdım."

"Haklısın," dedi Reece.

Fakat Linda-gail onu duyacak durumda değildi. "Lo'nun diğer erkeklerden daha fazla yaban yulafı taşıdığını fark ettim ve tohumlarını saçmasına izin verdim, bütün hepsini sisteminden dışarı atsın istedim. Onun gibi adamlar parmağını oynatsa dahi kadınlar üzerine atlayacaklardır."

Reece elini kaldırdı. "Ben atlamadım."

"Evet, ama sen delisin."

"Doğru. Sanırım bu durumu açıklıyor."

"Ama artık hayatımın geri kalan kısmını kurmaya hazırım." Linda-gail, gözleri Lo'nun sırtı üzerinde kısılarak bir krakeri daha ağzında un ufak etti. "O da artık isterse katılır ya da kaçırır."

"Erkekler aşağılıklar."

"Ah, elbette öyleler. Ama ben kadınları aynı şekilde sevemiyorum. O yüzden de işlere başlamadan önce bir tanesine ihtiyacım var."

"Hangi işlere?"

Linda-gail dirseğini masaya koyarak çenesini avucunun içine aldı. "Evimi Joanie'den satın almak istiyorum. Eğer istersem bana satabilir. Ve bir adım geri atmaya hazır olduğunda da Angel Food'u ben işletmek istiyorum."

Reece şaşırmamıştı, onu başıyla onayladı. "İyi işletirdin."

"Elbette iyi işletirim. Ve yemek masasına koymak için bir çift gümüş şamdan istiyorum. Kızıma bırakabileceğim, güzel bir takım. Özellikle kızım olsun istiyorum ama eğer ikisinden de olabilse çok sevinirdim. Bir kız bir erkek. Bütün bunlar için benimle birlikte çalışacak bir erkek istiyorum, bana destek olacak, ve sanki

hayata gelme nedeni benmişim gibi bana bakacak bir erkek. Akşam yemeği pişerken, evin paspasında ayakkabılarını silmesini duymak istiyorum. Ve arada sırada eve gelirken bana çiçekler getirmesini istiyorum."

"Bu çok şeker."

"Ve yatakta da çılgın bir komutan olsun istiyorum, sıkça beni sağır, dilsiz ve kör etsin istiyorum."

"Harika hedefler. Lo bunları halledebilir mi?"

"Seks kısmından oldukça eminim. Gerçi şimdiye kadar bütün şovu değil, sadece fragmanları görebildim." Gülümsedi ve ağzına bir kraker daha attı. "Geri kalanlar? Potansiyeli var. Ama onu harcamak istiyorsa, onu durduramam. Bir bira daha ister misin?"

"Hayır, iyiyim ben."

Doğu'dan gelen iki kadın "I Feel Like a Woman"ın hızlı bir versiyonunu söylerken Linda-gail bir bira söyledi. "Peki ya sen? Senin harika hedeflerin neler?"

"Bir zamanlar Boston'daki en iyi restoranın mutfağını yönetmekti. Ülke genelinde en iyi, on hatta daha iyisi ilk beş şeften biri olmak istiyordum. Aklımın bir köşesinde evlenmek ve çocuk sahibi olma düşünceleri de mevcuttu. Ama ilerde onları düşünmek için epeyce zamanım olacağını düşünüyordum. Eninde sonunda. Yaralandıktan sonra tek istediğim o anın üstesinden gelebilmek oldu. Sonraysa tek hedefim, bir sonraki saati, bir sonraki günü atlatmak oldu."

"Orayı kendi gözleriyle görmedikleri sürece kimse bunun nasıl bir şey olduğunu bilemez," dedi Linda-gail bir süre sonra. "Ama bence bu yapılabilecek en akıllaca iş. Devam edebilmek için önce üstesinden gelmen gerekir."

"Şimdi artık kendi yerimi istiyorum. İşimi hakkıyla yaparak bir günümü tamamlamak, akşamında da bir arkadaşımla içki içmeye çıkabilmek istiyorum."

"Ve Brody?"

"Onu istememeyi hayal bile edemiyorum. Bu akşam arka taraftan mutfağa geldi ve beni dışarı çıkarttı."

"Ne? Ne?" Linda-gail taze birasını o kadar hızlı bir şekilde masaya koydu ki, bardağın kenarından taşan köpükler masanın üzerini ıslattılar. "Nasıl oldu da bunu kaçırdım? Ne oldu?"

"Onunla birlikte eve gelmemi istedi."

"Ve sen burada karşıma dikilmiş, biranı yudumlayıp kötü müzik dinlemeyi mi tercih ediyorsun?"

Reece'in adeta çenesi kilitlendi. "Beni istediğinden emin olana kadar geri dönmeyeceğim. Beni korumak istediğinden değil. Bunun için bir köpek alabilirim," dedi Reece kaşlarını hafifçe çatarak.

"Anlamadım?"

"Sadece korunmak istersem, lanet olası bir köpek alırım. Eşit şartlarda olabileceğim bir sevgili istiyorum. Ve eğer o kulübede onunla beraber olacaksam, bir misafir gibi hissetmek istemiyorum. Giysi dolabında bana bir çekmece ayırmayı bile teklif etmedi henüz."

Linda-gail somurtarak çenesini tekrar avucuna indirdi. "Erkekler aşağılıklar."

"Öyleler, kesinlikle. Ona âşık olduğum için çok sinirliyim."

Linda-gail kederli bir bakışla bardağını Reece'inkine değdirdi. "Aynen."

Sonra bar tarafına göz attı ve Lo'nun garson kızlar-

dan birine dertlerini anlattığını fark etti. Linda-gail, Lo'nun o kadını becereceğinden *emindi.*

"Hadi dans edelim."

Reece gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Dans pistine gidelim ve şu sinek balıkçıllarına bir tur tanıyınca neler yapabildiklerine bir bakalım."

Dans pisti sahnenin önündeki cimri bir tahta parçasından oluşuyordu. Ve sinek avladıklarına şaşılmaması gereken balıkçılar yarı gölgeli köşelerinde tünemiş, kavgacı ve ısrarcı görünüyorlardı. "Hiç sanmıyorum."

"Pekâlâ, ben yanlarına gidip sürüden birini peşime takıyorum." Masaya tekrar yaklaştı, çantasının içinden bir ruj çıkartıp ayna yardımı almadan kusursuzca dudaklarını cüretkâr, atılgan bir kırmızıya boyadı. "Nasıl görünüyorum?"

"Biraz tehlikeli gibi. Belki de..."

"Bu mükemmel." Saçlarını geriye attı ve Lo'nun tam önünden geçirmeye özen gösterecek şekilde masadan ayrıldı. Sonra avuç içlerini üç adamın oturduğu bir masaya yapıştırıp öne doğru eğildi..

Reece konuşulanları duyamıyordu. Duyması da gerekmiyordu. Adamlar sırıtıyordu ve Lo her an birini öldürebilirmiş gibi bakıyordu.

Kötü bir fikir, diye düşündü Reece. Bu çeşit oyunlar her zaman çok iyi sonuçlanmazlarıdı. Linda-gail, arkadaşlarının ıslık ve tezahüratları eşliğinde, adamlardan biriyle el ele piste doğru yürüyordu. Piste çıktıklarında ellerini adamın omuzlarına atıp kalçasıyla onu yönetmeye başlamıştı.

Masada kalan iki adam neşeyle bağırıyorlardı. İçlerinden biri, "Yürü be kim tutar seni Chuck," demişti.

Aralarındaki bütün o mesafeye, sigara dumanının mavi pusuna rağmen Reece, Lo'nun birasının uzun boğazındaki parmak eklemlerinin bembeyaz kesildiğini görebiliyordu.

Kesinlikle kötü bir fikir, diye düzeltti Reece. Vardığı kanı, Lo'nun bardağı tezgâha sertçe çarpıp piste çıkmasıyla kanıtlanmıştı.

Reece tartışmadan parçalar duyabiliyordu. "Benim lanet kıçım seni ahmak," Linda-gail'den, "Kendi işine bak ahbap," Chuck'tan.

Hemen arkalarındaki sahnede, bir önceki Shania Twain şarkısından sonra "Stand by Your Man"in korkunç bir versiyonuna geçmiş olan iki kadın şarkı söylemeyi bırakıp büyülenmiş bir halde önlerindeki tartışmayı izlemeye başlamışlardı.

Chuck Lo'yu itti, Lo da Chuck'ı. Linda-gail elli dört kilosunun hepsini kullanarak ikisini birden itekledi.

Reece'in, bu son hamleyle kavganın biteceğine dair gelişen bütün umutları, Chuck'ın arkadaşlarının masadaki sandalyeleri hiddetle iterek kalktıklarını görünce sönüverdi.

Bilardo oynayan küçük kovboy sürüsü de birden öne çıktı, ne de olsa Lo, onlardan biriydi.

Reece büyük bir bar kavgasının ortasında kalacağını düşündü Reece. Wyoming'de bir karaoke barda yumruk yumruğa bir bar kavgasının ortasında.

Tabii Linda-gail'i yakalayıp oradan kaçmayı başaramadığı takdirde.

Etrafına çabukça bakıp çıkışın yönünü ve mesafeyi kontrol etti.

Ve gürültülü ayağa kalkmış kalabalığın arasında ha-

reket etmekte olan turuncu avcı şapkalı bir adam gördü.

Nefesinin adeta parçalandığını hissetti. Aniden ayağa kalkınca masadan düşürdüğü yarısı dolu bardak silah sesi gibi patlamıştı. Reece tökezledi ve açıklığa çıkmaya çalışırken kovboylardan birine toslayarak adamın sertçe balıkçılardan birinin üzerine savrulmasına sebep oldu.

Yumruklar havada uçuştu. Sahnedeki iki kadın birbirlerine sarılarak çığlık atıyorlardı. Şişeler, camlar parçalandı, tahtalar ezildi. Yanağına gelen bir dirsek darbesiyle yere, dökülmüş biranın içine serilmeden önce bir ara birisinin, "Yiiiihaaaa!" diye bağırdığına yemin edebilirdi.

* * *

Reece, ağrıyan yanağında buz parçasıyla, bira ve sigara dumanı kokarak, şerifin ofisinde oturuyordu. Eğer hayatı boyunca daha çok küçüldüyse, beyni şu an o vakanın yüzeye çıkmasına kesinlikle izin veremezdi.

"Senden beklediğim son şey bir bar kavgasından çekip seni buraya getirmekti."

"Bu elbette akşam için planlarımdan biri değild. Her şey bir anda oldu. Hem ben kavga etmiyordum."

"Jud Horst'u, Robert Gavin'in üzerine iterek aralarındaki hadiseyi kışkırttın. Biranı fırlattın."

"Hayır, kesinlikle hayır! Masadan kalkmaya çalışırken biram devrildi, sonra da yürümeye çalışırken ayağım kayınca Jud'a çarptım. Bir kazaydı."

"İçiyordun," diye devam etti Rick.

"Bir biranın yarısı, Tanrı aşkına. Bir bardaydım, el-

bette içiyordum. Diğer herkes gibi. Ve sarhoş değildim. Paniğe kapıldım, tamam. İyi. Paniğe kapıldım çünkü..."

"Çünkü?"

"Kalabalığın arka taraflarında turuncu şapkalı bir adam gördüm."

Rick'in yüzündeki yorgun, keyifsiz ifade keskinleşti. "Daha önce nehirde gördüğün adamı mı gördün?"

"Bilmiyorum. Çok iyi göremiyordum. Her şey çok hızlı gelişti. Ayağa kalktım. Kaçmak istedim. Onu daha iyi görmek istedim."

"Hangisini yapmak istedin?"

"İkisini de," diye yapıştırdı cevabı Reece. "Korkmuştum. Birayı devirdim. Kaydım. Hepsi bu."

Rick endişeyle iç geçirdi. Bardaki garsonların biri tarafından çığlık çığlığa bir telefonla uyandırılmıştı. Kalkıp yeniden giyinerek bardaki pisliği temizlemesi gerektiğinde gözlerini henüz yeni kapamıştı.

Şimdi elinde ilgilenmesi gereken mülk tahribatı, incinen vücutlar ve bir dolu şikâyet ve suç duyurusu vardı.

"Min Hobalt ona vurduğunu iddia ediyor. Bir diğer ifadeye göre de bir masayı iterek bira bardağının San Diego'dan Bayan Lee Skanks'in ayağına düşmesine sebep olmuşsun. Elimde bir de ayak başparmağı kırılmış bir turistim var."

"Ben hiç kimseye vurmadım." Yoksa vurmuş muydu? "Kasıtlı olarak değil. Açıklığa çıkmaya çalışıyordum. Suratıma dirsek yedim, her taraf yıldızlarla kaplanmıştı. Korkmuştum. Ayrıca bir masanın üzerine *düştüm*, ki bu masayı itip ters çevirmekten çok farklı bir eylem. *Benim* yüzüme vuruldu," diye devam etti. "*Benim* vücudumun her yanı yara bere içinde kaldı."

Rick kuvvetlice nefesini verdi. "İlk kim başlattı?"

"Bilmiyorum. Chuck diye seslendikleri adam Lo'yu hafifçe itti, Lo da onu itti. Sonra da...şapkayı gördüm."

"Şapkayı gördün."

"Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini biliyorum. Ve evet, evet buradaki bir sürü adamın o lanet şapkalardan giydiğini biliyorum. Ama gergindim çünkü bir kavganın başlamak üzere olduğunu görebiliyordum, sonra şapkayı gördüm ve biraz çıldırdım."

"Clancy'nin dediğine göre o bardak yere çarptığı sırada itiş kakışları ayırmak üzereymiş. O sesin boks ringindeki ziller gibi bir etkisi olduğunu söyledi. Ve o kovboy turiste toslayınca da ipler tamamen kopmuş."

"Yani benim suçumdu," dedi Reece tarafsız bir ses tonuyla. "Peki. Bir isyan başlatmakla cezalandırın beni ya da ne istiyorsanız onunla. Ama lanet hücreye tıkmadan önce bana sadece bir aspirin verin."

"Kimse seni bir yere tıkmayacak. Tanrı aşkına." Rick yüzünü ovaladı. "Durum şu ki, senin ortalığı karıştırma gibi bir alışkanlığın var. Bugün otelin çamaşırhanesinde de biraz sorun yaşamışsın."

"Ben..." Elbette olanlardan haberi olmuştu. Brenda ile Debbie arasındaki ilişki taytla bacak arasındakine benziyordu. Reece o akşam Mardsonlar'ın akşam sofrasının ateşli konusu olduğunu düşündü.

"O sefer farklıydı. Birisi bana bir şaka yaptı ama ben komik olduğunu düşünmedim." Rick kaşları havada bir açıklama beklerken, Reece ona gerçekleri anlatmanın işe yarayıp yaramayacağını düşünüp taşındı.

Ve gerçeğin o anda saçmalıktan başka bir şeye benzemeyeceğine karar verdi. "Önemli bir şey değildi. Otel

resepsiyonistiyle konuşan herkesi sorguya çekiyor musun yoksa bu sadece bana özel bir durum mu?"

Rick'in yüzü sertleşti. "Yapmam gereken bir işim var Reece. Yöntemimi sevmek zorunda değilsin. Şimdi bu pislikle ilgilenmem gerekiyor. Yarın seninle tekrar konuşmam gerekebilir."

"O zaman artık gidebilir miyim?"

"Evet gidebilirsin. Doktor'un o yanağa bir bakmasını ister misin?"

"Hayır." Ayağa kalktı. "Bu gece olanları ben başlatmadım ve ben sonlandırmadım. Sadece içinde sıkışıp kaldım." Reece kapıya döndü.

"Olayların içinde sıkışıp kalmak gibi bir alışkanlığın var. Ve Reece, eğer her gördüğün turuncuda paniğe kapılıp bir yerleri karıştırırsan bir sorunumuz var demektir."

Reece kapıya yürümeye devam etti. Sinirini ve aşağılanmasını yakabileceği evine gitmek istiyordu.

Ama bu yolun öncelikle Brody'den geçmesi gerektiğini fark etti.

Ziyaretçi sandalyelerinden birinde ayaklarını uzatmış gözleri yarım kapalı oturduğunu görünce yavaşça etrafından dolanarak gitmeyi denedi.

"Dur bakalım, Sıska." Tembel tembel ayağa kalktı. "Yüzüne bir göz atalım."

"Görülecek bir şeyi yok."

Brody ondan daha önce kapıya gitti, kapı koluna elini attı ve üzerine yaslanıverdi. "Bar zemini gibi kokuyorsun."

"Üzerinde biraz vakit geçirdim de ondan. Müsaade eder misin?"

Brody kapıyı açtı ve dışarı çıkar çıkmaz Reece'in kolunu tuttu. "Hadi eve yürümenle ilgili rutini bu seferlik atlayalım. Geç oldu, arabamla geldim."

Vücudunun büyük bir kısmı ağrıdığı için Reece itiraz etme zahmetine girmedi. "İyi. Ne işin var burada?"

"Linda-gail aradı, kefalet ödemesi gereken birine ihtiyacın olursa diye." Onun için yolcu kapısını açtı. "Hayata renk kattığın kesin."

"Ben bir şey *yapmadım.*"

"Sana göre."

Brody arabanın önünden dolanarak direksiyon arkasına geçene kadar Reece kendini tuttu. "Bunun komik mi olduğunu düşünüyorsun?"

"Evet, komik olduğunu düşünüyorum. Polisten almam gereken diğer tek kadın, Şikago'da bekarlığa veda partisinde kucak dansı yaparken fazla heyecanlanan herifin tekinin kafasına bira şişesini geçiren bir striptizciydi. Bana senden çok daha iyi davranmıştı."

"Seni arayan Linda-gail'di, ben değil." Reece kollarını kavuşturdu. "Hem zaten bütün bu olanlar onun suçuydu. Eğer Lo'yu kıskandırmak için saçını o vahşi renge boyamasa bu olanların hiçbiri olmayacaktı."

"Neden böyle bir şey yaptı ki?"

"Çünkü ona âşık da ondan."

"Lo'ya âşık olduğu için bir bar kavgası çıkmasını fitilledi. Çok mantıklı." Kadınların yaşadığı saçma sapan dünyada belki. "Pekâlâ Sıska, senin yerin mi yoksa benimki mi?"

"Benimkine. Beni bırakıp merhametli davranışlarına bir son verebilirsin."

Brody motoru çalıştırdı ve araba hareket etmeye

başlayınca parmaklarıyla direksiyona hafif hafif vurdu. "Linda-gail beni aradığında neden yataktan kalkıp seni almaya geldiğimi bilmek ister misin?"

Reece gözlerini yumdu. "Çünkü striptizcilerle delilerin kurtarıcısı rolünü oynama ihtiyacı hissediyorsun."

"Belki. Belki de seni önemsiyorum."

"Belki de. Karar verdiğin zaman bana da haber ver."

"Lanet olsun, seni önemsediğimi elbette biliyorsun. Yoksa neden suç ortağın beni aradığında yatağımda uzanmış sana küfürler ediyor olayım?"

"Bilemiyorum."

"Seni düşünüyorum. Önüme çıkıyor." Sesi titredi. "Sen önüme çıkıyorsun."

"Bir gecede ikinci olduğu için sanırım bunu söylemesi gereken benim. Sen benim önüme çıkıyorsun." Brody kendi arabasının yanına çektiğinde Reece koltuğunda rahatsızca kımıldanarak döndü. "Evinden çıkmamı sen istedin. Ben de çıktım. Geri çekilmemi, geri durmamı sen istedin, ben de yaptım. Heveslerin değişiyor Brody, bu benim sorunum değil."

Bu sabah kendimi sıkışmış hissettim. Güne İtalyan düğün çorbasıyla başlıyorsun, Reece, Tanrı aşkına."

"İtalyan düğün çorbasının nesi var ki? Benim spesiyallerimden bir tanesiydi ben... Ah, seni sersem. Düğün ha? Kelimenin telaffuz edilmesi bile seni ürpertiyor mu?"

"Kimsenin ürperdiği yok."

"Ben çorba yapacağım ve sen o kuş beynin için porselen takımı seçmeye çalıştığımı sanacaksın öyle mi? Ahmak."

Reece kapıyı açmak için hareketlendi ama Brody uzanarak ellerini tuttu.

"Yatağı toplaman, çamaşırlarımı yıkamayı teklif etmen. Kahvaltıda ne istediğimi sorman."

Reece elini Brody'nin göğsüne koyup onu itti. "O yatakta uyudum, bu yüzden de sabah toparladım. Güvenli bir yere ihtiyacım olduğunda senin yerinde kalmama izin vermiştin, hem ben zaten kendi çamaşırlarımı yıkayacaktım. Ev işlerinin bir kısmını yaparak sana minnet borcumu ödeyebileceğimi düşünmüştüm. Senin için yemek yapmak hoşuma gidiyor. Yemek yapmayı seviyorum, bu kadar. Bütün olan buydu."

"Beni sevdiğini söylemiştin."

"Söyledim. Senden beni sevmeni istemedim. *Evleniyorum* dergisine üyelik kartımı yollamadım. Senden benim için eşyalarımı koyabileceğim bir çekmece ayarlamanı bile istemedim. Arkadaşlığın dışında senden hiçbir şey istemedim."

Tamamen hatalı olmak korkunç bir duyguydu. "Tamam, peki aşırı tepki gösterdim..."

"Daha önce de aynısını söyledin. Yorgunum, Brody. Eğer bunu daha çok kurcalamak istiyorsan başka bir zaman olmak zorunda. Şimdi uyumak istiyorum."

"Bekle. Lanet olsun." Brody arkasına yaslandı, parmaklarını saçlarının arasından geçirirken yüzündeki ifade kederliydi. "Bu sabah iyi değildim. Üzgünüm."

Reece bir süre bir şey söylemedi. "Ah, bahse girerim ki bu seni yüzümün acıdığı kadar acıtmıştır."

"Belki daha da fazla, tekrar ettirme bana."

"Bir kere işi görür." Reece Brody'nin koluna dokundu ve tekrar kapıya uzandı.

"Biraz bekler misin? Tanrım. Dinle."

Ardından gelen sessizlikte Brody'nin yüzünü inceledi. "Dinliyorum."

"Tamam. Daha önce sana göz kulak olmamı istemediğini söylemiştin. Bu sorun değil. Sana göz kulak olmayı isteme fikri ödümü patlatıyor. Ama seninle olmak istiyorum. Senden başka birlikte olmak istediğim kimse yok. Buna geri dönemez miyiz?"

Reece kapıyı açtı, sonra durdu. Ona baktı. Hayat çok kısaydı. Bunu ondan daha iyi kim bilebilirdi ki? "İstediğim tek şey buydu. Yukarı gelmek ister misin?"

"Evet." Reece arabanın etrafından dolanırken Brody bekledi, sonra elini ona uzattı. "Bir dakika gel buraya." Üzerine eğilerek dudaklarını nazikçe yaralı yanağının üzerine dokundurdu. "Uf."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin. Bu gece sana çok iyi bir arkadaş olamayacağımı bilmelisin. Şu anda tek istediğim sıcak bir duş, bir şişe aspirin ve yumuşak bir yatak."

"Yumuşak bir yatağın yok."

"Telafi ederim." Reece kapının kilidini çevirdi. "Sanki bir futbol maçındaymışım gibi hissediyorum. Ama top rolünde."

Kapıyı açtığında, Brody onu geriye çekti ve vücudunu onunkinin önüne attı.

"O ses de ne öyle? Duyuyor musun?" dedi Reece. "Su akıyormuş gibi."

"Burada bekle."

Elbette bunu yapamazdı ve Brody içeri adımını atınca o da arkasına tüneyerek adımlarını takip etti. "Banyoda," diye fısıldadı Reece. "Kapı kapalı. Kapıyı asla kapatmam çünkü içeriyi görmem gerekir. Su akıyor. Ah Tanrım, taşmış. Kapının altından geliyor."

Brody kapıyı açınca daha fazla su geldi. Küvet musluğu çalıştığı için küvet taşmıştı. Bir önceki olaydan sonra banyoda kullanılabilir olarak düşündüğü az sayıda eşyanın hepsi suda gemi enkazı gibi yüzüyordu.

"Ben açık bırakmadım. O musluğu açmadım bile. Ben sadece buraya..."

Brody hiçbir şey söylemeden ıslak zeminde ilerleyip musluğu kapattı. Gömleğinin kolunu kıvırdı ve küvetin içine uzanarak tıkacı çıkarttı.

"Bu kıyafetleri küvetin demirine işe gitmeden önce astım. İşten sonra ayakkabılarımı değiştirmek için geldim. Linda-gail'le çıkmadan önce bütün yaptığım bunlardı."

"Ben de başka bir şey söylemiyorum."

"Zemin mahvolacak. Buraları kurutmak için bir şeyler... Ah Tanrım, Joanie'nin Yeri. Aşağısı. Zeminden aşağı, restorana sızmış olmalı."

"Git ara onu. Buraya hemen gelmesi gerektiğini, restoranın anahtarlarını getirmesi gerektiğini söyle."

* * *

Joanie elinde anahtarlara ilaveten bir de ticari amaçlı elektrik süpürgesiyle geldi. Süpürgeyi hışımla Reece'e itti. "Çık yukarı, suyu çek. İşin bitince buraya getir."

"Joanie, çok üzgünüm..."

"Sadece sus ve dediğimi yap."

Joanie restoranın kilidini açtı, içeri girdi ve ışıkları açtı.

Kuzey köşesinin tavanından su akıyordu. Alçı levha

ağırlığın baskısıyla bükülmüş ve kötü bir meyve gibi yarılmıştı. Altında, iki tezgâh ıslanmıştı.

"Lanet olasıca."

"Reece'in hatası değil," diye başlamıştı Brody ama Joanie'nin gözleri hasardaydı.

"Etrafı kurutmak için vantilatöre ihtiyacım olacak. Lanet sağlık müfettişi bu yüzden restoranımı kapatmadan, o boktan tavandaki boktan deliğin üzerine koymak için bir plastiğe ihtiyacım var. Yardımcı olmak istiyorsan, arka tarafa git ve depodan büyük ayaklı vantilatörü buraya getir. Sonra benim yerime gidebilirsin. Barakada rulo halinde plastiğim var. Bir de zımba tabancası."

Brody tavana göz attı. "Bir de merdiven."

"O da. Lanet olasıca."

* * *

Reece çalışırken bir yandan da ağlıyordu. Artık tek zarar gören kendi değildi, tek suçu ona iş vermek, dairesini kiralamak ve ona destek olmak olan kadın da zarar görüyordu.

Artık her şey karmakarışıktı. Mahvolmuş zemin, mahvolmuş tavan ve başka daha nelerin mahvolmuş olabileceğini sadece Tanrı bilirdi.

Süpürgenin dolan deposunu boşalttı ve aleti yeniden çalıştırdı.

Joanie kapıdan görününce sefil bir şekilde başını yerden kaldırdı.

"Ağlamanın tek yapacağı, çektirmek için daha fazla su oluşumuna sebep olmak."

Reece gözyaşlarını elleriyle sildi. "Ne kadar kötü?"

"Yeterince kötü. Tamir edilebilir."

"Ben ödeyebilirim..."

"Sigortam var benim, değil mi? Her ay sigorta ücretlerini alırken iyiydi, şimdi ödeme sırası onlarda."

Reece çalışmaya devam ederken gözleri yerdeydi. "Bunun neye benzediğini biliyorum ve şu durumda da mazeretlerimi dinleme havasında olman imkânsız. Ama suyu ben açık bırakmadım. Ben hiç banyoya..."

"Senin yapmadığını biliyorum."

Reece başını kaldırdı. "Biliyor musun?"

"Hiçbir şeyi unutmuyorsun. Bu salak kapıyı açmak için anahtarımı kullanmam gerekmedi mi? Birisinin seninle uğraştığını söylemiştin. Şimdi de benimle uğraşıyorlar. Ve ben çok öfkeliyim. Ama öncelikle yapmamız gereken kurtarabildiğimiz kadarını kurtarmak, geri kalanıyla sonra ilgileniriz." Ellerini kalçasına yerleştirdi. "O zeminin kalkması gerekecek. Brody'de kalman problem olur mu?"

"Hayır."

"O zaman buradaki işini bitirdikten sonra eşyalarını topla. Sabah ilk iş birkaç çocuğun burada işe başlamasını sağlayacağım." Masaya tekme attı ve Reece'in yerden kaldırdığı yüzünü ilk defa iyice görebildi. "Yanağına ne oldu?"

"Clancy'nin Yeri'nde bir çeşit kavga oldu."

"Of, ne boktan şans. Bir gecede iki darbe. Çıkmadan evvel aşağıdan bir torba dondurulmuş bezelye al."

* * *

"Sadece restoranın yukarısına tekrar taşınabilinceye kadar."

Reece eşyalarının sonuncusunu Brody'nin arabasının arkasına attığında saat üçü geçmişti.

"Hı hı."

"Sadece birkaç gün. Çamaşırını yıkamayı teklif etmeyeceğim. O alanda da fazla şansım olduğunu söyleyemem zaten."

"Tamam."

"Joanie bana inandı. Anlatmaya çalışmama bile gerek kalmadı."

"Joanie akıllıdır. Birçok saçmalığın arasından gerçeği görebilir."

"Bunu yapan kimse, ona bunu yapmamalıydı. Joanie'yi işin içine katmamalıydı." Brody arabayı kullanırken Reece pencereden gölün karanlık yüzeyine bakıyordu. O akşam kendi hayatı da öylesine karanlık görünüyordu gözüne. Altında yatanı görmek için fazlaca karanlık.

"Eğer seni suçlasaydı seni kovardı, hem işten hem de evden. Sen de büyük ihtimalle kasabadan ayrılırdın. Zekice yapılmış bir hamle."

"Aptalın biri tarafından takip edilmediğime sevindim. O mantığı izlersek, ki sana bu konuda katılıyorum, sıradaki kişi sen oluyorsun. Ben kimseye iyi şans getirmiyorum, Brody."

"Ben şansa inanmıyorum." Kulübesinin önüne park etti.

Arabanın arkasından dizüstü bilgisayarının çantasıyla mutfak eşyalarının bulunduğu koca kutuyu aldı. Sırt çantası ve ikinci kutuyu Reece'e bıraktı.

İçeri girince kutuyu yere indirdi. "Bunları şimdi yerleştirmiyoruz." Diğer kutuyu da Reece'in elinden alarak ilkinin yanına indirdi. "Yukarı çık ve duş al."

"Sanırım daha çok uzunca bir banyo almam gereki-

yor." Kendi elinin arkasını koklayarak gülümsedi. "Oldukça kötü."

"Sidikli bira ve dumanı seviyorsan değil." Dondurulmuş bezelye paketini kutudan çıkartıp Reece'e attı. "Bunu dene."

Reece yukarı çıktı ve küveti sıcak suyla doldurdu. Küvete iyice gömülerek, soğuk poşeti şişmiş yanağına tuttu. Brody içeri girince hemen doğruldu.

"Aspirin." Brody bir bardak suyla birlikte aspirin şişesini küvetin kenarına bırakıp çıktı.

Reece üzerinde kırmızı lekelerle bollaşmış gri bir tişört ve gevşek bez bir eşofmanla çıkageldiğinde, Brody pencerenin kenarında duruyordu.

"Güzel kostüm."

"Fazla bir şeyim kalmadı."

"Peki. Kalan neyin varsa buraya koyabilirsin." Brody parmağıyla dolabı işaret etti. "Birkaç çekmeceyi temizledim."

"Ah."

"Bu bir evlilik teklifi değildi."

"Tamam. Ben, ah, yarın yerleştiririm. Şimdi çok yorgunum. Özür dilerim Brody ama yatmadan önce acaba sen..."

"Evet. Kapılar kilitli."

"Tamam." Reece yatağa girdi ve bunun ona verdiği katıksız rahatlıkla içini çekti.

Kısa bir süre sonra ışıklar sönmüştü. Vücutları birbirlerine sıcacık değiyordu, eli Reece'in belindeydi.

Brody'nin elini eline aldı ve parmakları onunkilerin içinde uykuya daldı, rüya görmek için fazla yorulmuştu.

23

Brody Reece'i restorana tam altıda ulaştırdı. İçeride ışıklar yanıyordu. Dışarıdaysa bir kamyonetle, yarısına kadar alçı ve molozla dolmuş kocaman yeşil bir konteyner duruyordu.

Yanından geçerken bu görüntü Reece'in omuzlarını kasmasına neden olmuştu. "Sence bunun masrafı ne kadar olur?"

"Hiçbir fikrim yok." Brody omuz silkti. "Erkekliğim bu tarz şeyleri kapsamıyor."

Sigorta olması çok iyi, diye düşündü Reece. Peki ya bunun haricindeki tutar? İçeri girince Joanie'yi elleri belinde plastik bir perdeye kaşlarını çatmış bakarken buldu. İş botlarının üzerine kaba kahverengi bir pantolon ve göğsündeki ceplerinden bir tanesine yanından hiçbir zaman eksik etmediği sigarasını koyduğu vahşi batı tipli bir gömlek giymişti.

Plastiğin arkasında, merdivenlerin üzerinde birkaç adam görebiliyordu.

Dükkân kahve ve rutubet kokuyordu. Büyük vantilatör dönmeye devam ediyor, havayı serin tutuyordu.

"Bugün on bire kadar işin yok," dedi Joanie ona bakmadan.

"Ben buradaki görevimi yerine getireceğim Joanie,

karşı koyarsan istifa eder ve Jackson Hole'a taşınıp orada işe başlarım. Sadece birkaç tezgâhını değil, bir de aşçını kaybetmiş olursun."

Joanie istifini bozmadı. "Bu çocuklar bir saattir çalışıyorlar. Arka tarafa geç ve onlara çiftçi kahvaltısı hazırla."

"Yumurtalarını nasıl alırlar?"

"Rafadan."

Reece arka tarafa geçerken Brody Joanie'ye yaklaştı. "Hiç uyuyabildin mi?"

"Ölünce uyuyabilirim. Sen buraya sadece ona sürücülük yapıp alevden bakışlar atmaya mı geldin yoksa işe yaramak istiyor musun?"

"Aynı anda birçok işi birlikte yapabilirim."

"O zaman şuraya git ve Reuben ve Joe seni hangi işte kullanabilirler diye bir sor. Fazla zaman geçmeden müşteriler gelmeye başlarlar. Reece, şunu üç çiftçi yap."

* * *

Reece tezgâha servisi bizzat kendisi yaptı. Bebe kayıp oturma gruplarının yerine kıyıya köşeye masalar sıkıştırıyordu. Gedikli erkenci kuşlar gelmeye başlamışlardı ve her zaman uykulu olan sabah adamı arka kapıdan gelmişti.

Kimse elverişsiz durumdan ve karışıklıktan şikâyet etmiyordu fakat bütün sabah boyunca konuşmaların merkezine oturmuştu. Kendisine yöneltilen kuşkulu bakışlar için Reece, bundan daha iyisi olamayacağını söylüyordu. İnsanlar her zamanki tabak çanak seslerini çıkartarak yemeklerini yediler ve tam saati geldiğinde birisi müzik kutusunu çalıştırdı.

Linda-gail mutfağa geldiğinde Reece günün çorbasını hazırlamış, salsayla ilgileniyordu. "Ne korkunç bir karışıklık. Bana çok sinirlenmiş olmalısın."

"Öyleydim." Reece doğramaya devam etti. "Sonra düşündüm ve bunun senin suçun olmadığına karar verdim. Yani, tamamen değil."

"Gerçekten mi? Kendimi çok aptal hissediyorum."

"Aptaldın." Dolaptan bir şişe su alacak kadar bekledi. "Ama bu genel kargaşaya katkıda bulunan unsurlardan sadece biriydi."

"Ah, Reece tatlım. Zavallı yüzün."

"Hatırlatma." Ama hatırlattığına göre, Reece de bir süre soğuk şişeyi yanağına tutabilirdi. "Çok berbat görünüyor mu?"

"Tabii ki hayır. Sen asla berbat görünemezsin."

"Dün geceki isyan ve buradaki karmaşa sayesinde insanların bütün hafta boyunca konuşacak malzemesi hazır."

"Senin suçun değil."

"Hayır." Görünüşe göre, suçluluk içinde geçirdiği günler artık sona ermişti. "Gerçekten değildi ama."

"Kimse nasıl olduğunu biliyor mu? Yani, kim bu kadar aptal ve alçakça bir şey yapar ki?" Linda-gail etrafına baktı, Brody ve Reuben'in alçı levhası taşımakta olduğunu gördü. "İşin iyi tarafı, Joanie'nin sadece tavana birkaç tutam fırça attırmak yerine bütün mekânı boyatabileceğini söylediğini duydum. Biraz yenilik her zaman iyidir."

"Yeniden yapılanmak için kötü bir yöntem."

Linda-gail, Reece'in sırtını sıvazladı. "Her şey için çok çok üzüldüm."

"Sorun değil."

"Lo benimle konuşmuyor."

"Konuşur. Ama belki önce sen konuşmalısın onunla. İstediğin, ihtiyacın olan bir şey olduğu zaman hayat oyunlar oynamak için çok kısa."

"Belki. Reece, bilmeni istiyorum ki eğer kalacak bir yere ihtiyacın olursa benim evimde istediğin kadar kalabilirsin."

"Sağ ol." Reece omuzunun arkasından ona baktı. "Bana iki çekmece verdi."

Linda-gail'in gözleri parlayarak kocaman açıldılar. "Ah, Reece!" Kollarını Reece'in beline doladı ve ikisi birlikte sağa sola sallandılat. "Bu gerçekten harika."

"Sadece çekmece Linda-gail. Ama evet, iyi bir adım."

"Linda-gail Case, sana dans etmen için para ödediğimi hiç sanmıyorum." Joanie içeri girdi ve hızla çorbayı karıştırdı. "Rick ön tarafta Reece, seninle en kısa zamanda konuşmak istiyor. Benim ofisimi kullanabilirsiniz."

"Sanırım öylesi en iyisi olur." Fakat sonra Reece dönünce, tezgâhta, masada kahveleriyle oturmuş aylak aylak sohbet eden insanları gördü ve, "Hayır, sanırım bu sohbetimizi ön tarafta yapacağız. Eğer kapalı kapıların ardına gidersek bu insanların benimle ilgili sadece daha fazla şey konuşmaya başlamalarına sebep olacak."

Joanie gözlerinde onay veren bir ışıkla başını salladı. "Sen bilirsin."

Reece önlüğünü çıkartmadı ve suyu da alarak çıktı. Rick tezgâhın yakınlarında dolanıyordu ve Reece'i görünce doğruldu. "Reece. Neden arka tarafa geçip oturmuyoruz?"

"Burası iyi. Beş numaralı masa boş. Linda-gail," gözlerini Rick'inkilerden almadan seslendi, "Şerife biraz kahve getirebilir misin? Masa beş."

Reece önden gitti ve masaya oturdu. "Min dava açacak mı?"

"Hayır." Defterini çıkardı. "Bu sabah yeniden kendisiyle konuştum, ona vurmadığını, ona doğru itildiğini kabul ediyor. Ve diğer görgü tanıkları da taze kafayla tekrar düşününce masayı isteyerek devirmediğini, kargaşa içerisinde üzerine düştüğünü söylediler. Bu konuyu kapatmadan önce, bu bar kavgasının, bir sürü kafasında tahtası eksik tarafından cereyan ettirilmiş olduğunu söyleyebiliriz."

"Ben de dâhil."

"Eh." Rick gülümsedi. "Birtakım...tepkileri, çekiyor gibisin. Şimdi." Durdu ve plastiğin olduğu tarafa baktı. "Neden bana bunu açıklamıyorsun?"

"Ofisinden ayrıldıktan sonra, Brody beni buraya geri getirdi. Yukarı çıktık. Açık musluk sesi duydum. İçeri girdiğimizde banyonun kapısı kapalıydı. Altından su sızıyordu. Birisi küvetteki musluğu açmış, tıkaçla da küveti tıkamıştı. Taşmıştı."

"Birisi mi?"

Reece bakışlarını kaçırmadı. Sesini temiz ve sabit tuttu. "Ben değildim. Ben orada değildim. Sen de benim orada olmadığımı biliyorsun çünkü önce bardaydım, sonrasında da ofisinde."

"Barda birkaç saat kaldığını biliyorum, sonra birkaç saat de benim ofisimde. Görebildiğim kadarıyla ve bana söylenene göre su epeyce bir süredir açıkmış. Tam olarak ne kadar olduğunu kestirmek güç."

"Suyu ben açmadım. İşim bittikten sonra yukarı çıktım ayakkabılarımı değiştirmek ve…"

"Ve?"

Kilitleri, pencereleri kontrol etmek için. "Hiçbir şey. Ayakkabılarımı değiştirdim ve hemen sonra Linda-gail ile buluşmak için aşağı indim. Üç dakikadan daha fazla yukarıda kalmış olamam."

"Banyoya gittin mi?"

"Evet, tuvaletimi yaptım ve duş rayının üzerinde asılı duran giysilerimin ne kadar kurumuş olduklarını kontrol ettim. Hepsi bu. Suyu açmak için hiçbir nedenim yoktu."

"Daha öncesinde oteldeki çamaşırhaneye götürdüğün giysilerin mi?"

Tamam, diye düşündü Reece. Pekâlâ. "Evet. Ve evet, birisi yıkayıp kurutma makinesine attığım kıyafetleri kurutma makinesinden alıp yıkama makinesine geri koymuştu. Oraya gitmiştim, yıkamaya atıp eve geri dönmüş sonra otele gidip kurutmaya atmış ve tekrar eve dönmüştüm. Ve sonra onları tamamen geri almak için gittiğim zaman, yıkama makinesindeydiler."

Linda-gail elinde bir fincan kahve ve Reece için hazırladığı kızarmış ekmeğin üzerinde yumurta getirince Rick kafasını kaldırmıştı. "Joanie yemen gerektiğini söylüyor, Reece. Size başka bir şey getirebilir miyim, Şerif?"

"Hayır, sadece kahve yeterli, teşekkürler."

"Bara gitmeden önce yukarıda birkaç dakikadan fazla kalmadığımı Linda-gail sana söyleyebilir."

"Elbette." Onay ufak bir tereddüt fısıltısının hemen

peşinden gelebilmişti ancak. "Yukarı çıkmasıyla inmesi bir oldu."

"Sen onunla birlikte çıkmadın mı yukarı?" diye sordu Rick.

"Şey, hayır. Ben buradaki banyodaydım, makyajımı kontrol edip azıcık saçlarımla oynadım. Dışarı çıktığımda Reece kapının önüne dikilmiş beni bekliyordu. Birkaç dakika bile olamaz sanırım. Biraz aptalca bir oyun oynadı, alçak bir oyun. Öyle oldu."

"Ben neden suyu açayım ki?" dedi Reece. "Dışarı çıkmak üzereydim."

"Ben açtığını söylemiyorum. Ve kesinlikle eğer açtıysan da bütün bu olanlara sebep olmak için açtığını söylemiyorum. Bazen, aklında çok fazla şey varsa unutabilirsin. Ocaktaki çaydanlık, meşgul çalan telefon. Oldukça doğal bir şey."

"Duş alma gibi bir niyetin olmadan küvetin musluğunu açık bırakarak öylece dışarı çıkmak hiç de normal olmaz. Ve ben de böyle bir şey yapmadım."

"Elbette yapmadın." Linda-gail elini Reece'in omuzuna koydu. Ve Reece bu hareketin bütün rahatlığına rağmen içinde bir miktar şüphe barındırıp barındırmadığını merak etti.

"Birisi benim apartmanıma girdi ve bu ilk girişi de değildi."

Rick başını hafifçe eğerek gözlerini Reece'inkilere kenetledi. "Bunu ilk defa duyuyorum. Teşekkürler Linda-gail. Başka bir şeye ihtiyacımız olursa haber veririm."

"Pekâlâ. Reece, sen de şunu ye ama. Bütün gün bo-

ğazından bir şey geçmedi ve hem zaten o tabak dokunulmadan geri gelirse Joanie çıldırır."

"Cinayeti gördükten hemen sonra başladı," diye başladı Reece. Rehberindeki haritayı, kapıyı, banyoyu, eşyalarını toparlanmış olarak bulmasını, botları ve kâseleri, ilaçları, fotoğraf albümünü anlattı. Kendini yemek yemeye zorladı, bunun anlattıklarını daha geçerli kılmasını ümit ederek.

Rick birtakım notlar tuttu, sorular sordu. Sesi düz ve sakindi.

"Neden bu olayları bana daha önce bildirmedin?"

"Çünkü tam da şu anda düşündüğün gibi düşüneceğini biliyordum. Olanları ya benim yaptığımı ya da olduklarını hayal ettiğimi."

"Benim zihnime açılan bir pencereń yok Reece." Sesinde sabrının tükenmekte olduğuna dair bir ima vardı. "Etrafta dolanan birilerine rastladın mı?"

"Kasabanın yarısı buralarda dolanıyor."

"Anahtarlarına kimin erişimi var?"

"Yanımda taşıyorum. Joanie'nin ofisinde yedek bir tane var."

"Brody'de var mı?"

"Hayır, hayır, Brody'de yok."

"Kasabadan kimseyle bir sorunun, tartışman oldu mu?"

"Dün gece barda Min'i pataklayana kadar hayır."

Rick aynı soluk gülüşü tekrarladı. "Bence onu eleyebiliriz."

"Beni görmüş olmalı."

"Kim?"

"O adam, nehirdeki. Kadını boğduğunu gördüğüm adam."

Rick iç çekerek arkasına yaslandı. "Seni o mesafeden mi gördü? İfadende verdiğin mesafeden?"

"Beni değil. Yani patikada birisinin olduğunu görmüş olmalı. Sonra da bütün kasaba hikâyeyi duyduktan sonra o kişinin ben olduğumu öğrenmesi için fazla bir çaba sarf etmesine gerek yoktu. Bir görgü tanığı olarak inanılırlığımı kaybetmemi sağlamaya çalışıyor."

Rick defterini kapattı.

"Ne yapacaksın?"

"İşimi yapacağım. Bu işle ilgileneceğim. Bir daha bir şey olursa, bana haber vermek zorundasın. Eğer başının dertte olduğunu bilemezsem sana yardım edemem."

"Pekâlâ. Kadının kimliğini bulabildiler mi? Cesedin?"

"Dişten aldıklarıyla bir eşleme yakalayamadılar henüz. Sen düşündün mü? Gördüğün kadın olduğunu onaylayabilir misin?"

"Hayır. O değil."

"Peki o zaman." Rick ayağa kalktı. "Bu tamir işleri devam ederken kalabileceğin bir yerin var mı?"

"Brody'deyim."

Reece kalktı ve masayı temizledi. Joanie yarısı yenmiş yumurtaya kızgınlıkla baktı. "Yemeklerimi beğenmiyor musun?"

"Hayır. Bana inanmıyor."

"İnanıp inanmadığı fark etmez, ne için ona ödeme yapılıyorsa onu yapacaktır. Öğle spesiyali için o tavukların ızgara edilmesini istiyorum. Geride kaldın."

"Hemen başlıyorum."

"Ve biraz da patates salatası hazırla. Ünlü taze dereotun buzdolabında. Onu da kullan."

* * *

Rick, Doktor Wallace'u bulabildiği zaman, Reece çift vardiyasının ilkini bitiriyordu. Doktor sandalını göldeki yerine yanaştırdı. Rick halatı yakalayıp düğümledi. "Balık tutmak için lisansın var mı?"

"Balık görüyor musun? Av bekçisinin sandalında kitap okuyan kadınla olan macerasını duydun mu hiç? Kadına lisansının olup olmadığını soruyor. Kadın da avlanmadığını, kitap okuduğunu söylüyor." Doktor çabuk bir hareketle iskeleye çıktı. "Bekçi 'Balık tutmak için gerekli ekipmanın orada var, o yüzden sana ceza yazmak zorundayım,' diyor. Kadın, 'Onu yaparsan ben de sana cinsel taciz davası açmak zorunda kalırım' diye yanıtlıyor."

Doktor gözlüklerini çıkartıp gömleğinin ucuyla camlarını silerken Rick sabırla bekledi. "Ee, bekçi de çok sinirlenerek, 'Hanımefendi ben size cinsel tacizde bulunmadım ki,' diyor. Ve kadın, 'Ama bunun için gerekli ekipmanın var,' diye cevaplıyor."

Rick güldü. "Oldukça güzel. Hiçbir şey yok muydu bugün?"

"Oltamı dişleyen tek bir balık bile yoktu." Doktor oltasını omuzuna dayadı. "Balık tutmamak için güzel bir gün."

"Öyle tabii. Birkaç dakikan var mı?"

"Epeyce dakikam var. Bugün tatildeyim. O sandalda saatlerce oturduktan sonra yürümek iyi gelebilir."

Birlikte gölün kıvrımlarını takip ederek yürümeye başladılar. "Reece Gilmore seni görmeye geliyormuş diye duydum, tıbbi olarak."

"O tip şeyler hakkında konuşamayacağımı biliyorsun, Rick."

"Ben senden bunu istemiyorum. İşinin detaylarına girmeden, kuramsal çizgide konuşacağız."

"Biraz sallantılı bir çizgi bu ama."

"Eğer fazla sallanırsa, inebilirsin."

"Pekâlâ."

"Restorana ne olduğunu duymuşsundur."

"Su baskını."

"Reece'in ifadesini aldım. Küvetteki suyu açmadığını söylüyor. Birinin apartmanına girmekte olduğunu, orada işler çevirdiğini söylüyor. O orada değilken birinin kurutma makinesindeki eşyalarını alıp yıkamaya attığını söylüyor. Belki de buralarda ondan hoşlanmayan birisi vardır. Ki oldukça sevilesi bir kadın, bana sorarsan."

"Bazı insanlar, sevilesi insanlara karşı antipati duyabilirler."

"Doğru. Dün bir ara göle düşmüş. Sonra sokakta çıplak ayaklarla koşuşturmuş. Birisi çamaşırlarıyla uğraştı diye neredeyse Brenda'yı gırtlaklayacakmış. Dün gece Clancy'nin Yeri'nde kavgaya karışmış."

"Hadi ama Rick, bütün bu saçmalıkları duydum. Linda-gail inadına Lo'nun gözüne soka soka bir turiste kuyruk sallamış. Ve inadının karşılığını da almış."

"Benim söylemek istediğim, olaya Reece'in de karıştığı." Doktora bakmak için döndüğünde güneş Rick'in koyu gözlüklerinde parıldıyordu. "Bu kaşabada

aynı anda bu kadar fazla sorun yaşamamıştık, Reece gelmeden önce."

"Bütün olanlara onun sebep olduğunu mu düşünüyorsun? Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Sana sormak istediğim, kuramsal olarak, duygusal ve zihinsel sorunları olan bir hastanın çoğu zaman fonksiyonlarını doğru bir şekilde yerine getirmesine rağmen aynı zamanda sanrıları ya da sadece basit unutkanlıkları olup olamayacağı."

"Tanrım, Rick senin de sadece basit unutkanlıkların olabilir ve arada sırada birkaç sanrı da görebilirsin."

"Bu anahtarlarını nerede bıraktığını unutmaktan farklı bir durum. Bazı akli sorunları olabilir mi Doktor?"

"Kuramsal olarak, olabilirdi. Ama olabilir, olduğu anlamına gelmez, Rick. Eğer bütün bunlar unutkanlığı yüzünden olduysa bir suç yok, ama eğer birisi ona bunları yapıyorsa ortada korkunç bir suç var demektir."

"Gözümü bu işin üzerinde tutacağım. Reece'in de."

Doktor başıyla onayladı ve bir süre daha arkadaşça bir sessizlik içinde yürüdüler.

"Pekâlâ, sanırım otele gidip çamaşırhaneye bir göz atacağım," dedi Rick.

Önce Reece'in evinin oraya saptı. Kapı ağzına kadar açıktı, içerden çekiç sesiyle birlikte çok yüksek seste rock müziği de geliyordu.

Brody banyoda dizlerinin üzerine çömelmiş, yüzündeki ifadeye bakılırsa acı çekerek yerdeki tarihi seramikleri kaldırmakla meşguldü.

"Alışıldık işlerinden biri değil bu," diye seslendi Rick.

"Değişiklik işte." Brody arkasına yaslanarak topuklarının üzerinde oturdu. "Çirkin, el parçalayıcı bir değişiklik. Gizli bir marangozluk yeteneğim olmadığı ortaya çıkınca bana da bu iş kaldı."

Rick çömeldi. "Alt döşeme ayvayı yemiş."

"Öyle dediler."

"O olanlarla ilgili görüşmek için daha önceden bana gelmeliydin Brody."

"Onun tercihiydi, ki anlaşılabilir bir tercih. Yüzüne bakınca ona inanmaya doğru bir eğilimde olduğunu göremiyorum."

"Benim herhangi bir yönde bir eğilimim yok. Eğer bilmezsem, kendi gözlerimle görmezsem, soruşturmayı yürütmek oldukça zor oluyor. Burada daha önce olan olayın izlerini duvarları boyayarak ortadan kaldırdın."

"Önce fotoğraflarını çektim. Sana kopyalarını getiririm."

"Bu olayların hiçbiri senin yerinde veya sen onunla birlikteyken olmadı mı?"

"Henüz değil." Kazımaya devam etti. "Dinle, tarafsız olarak yaklaşsam bile buradaki musluğu açık bırakmasına inanmam çok zor. Mutfaktan her ayrıldığında ocağı kontrol ediyor. Işıkları, kilitleri kontrol ediyor. Kimse küvetin suyunu açık bıraktığını unutmaz. Ve birisi onu aşağıda beklerken de kimse duşa girmeye çalışmaz."

"O kilitle oynandığına ya da eve zorlanarak girildiğine dair bir iz göremiyorum."

"Anahtarı var. Kilidin tekrar değiştirilmesini sağlayacağım."

"Sen onu yaparken ben de otele gidip çamaşırhaneye göz gezdireceğim. Benimle gelmek ister misin?"

"Ve bu harikulade uğraşı bir kenara mı bırakayım?" Brody elindekileri hemen bıraktı. "Kesinlikle."

Brody, o bodrum katında sepetini taşırken Reece'in nasıl hissettiğini hayal edebiliyordu. Işık vardı, köşeleri gölgeler içinde bırakan acımasız bir ışık. Ocak uğulduyor, su ısıtıcıları çınlıyor, beton zemin üzerinde yürürken her ayak sesi yankılanıyordu.

İki yıkama makinesi, iki kurulama makinesi, hepsi sanayi tipli. Fahiş fiyatlarda minyatür deterjan ve yumuşatıcı satan bir dağıtıcı makinesi.

Tavana yakın bir yerlerde, dar bir jaluzi buzlu camın içinden geçen kesintili bir ışık sağlıyordu.

"Müşteri asansörleri bu kata gelmiyor," diye başladı Rick. "Dışarıdan da bir girişi var, bakım odası tarafından. Birkaç pencere. Birisi fark etmeden buraya girmek hiç zor değil. Yine de burada çamaşır yıkadığını nasıl bilebilirler?"

"Birkaç sefer gidip geldi. Eğer takip ediyorsan çok zor olmasa gerek."

Rick etrafı incelemeye devam etti. "Sana bir şey soracağım Brody. Eğer birisi ona zarar vermek istiyorsa neden şu ana kadar başına bir şey gelmedi? Nehirde gördüğünü söylediği adamın bu işleri yaptığını kafasına sokmuş durumda."

"O düşünceyi kafasına ben soktum."

Rick aniden yorulmuş gibi çamaşır makinelerinden birine yaslandı. "Neden böyle bir şey yaptın ki?"

"Bana mantıklı geliyor. Onun zayıflıklarıyla oyna, korkmasını sağla, kendi kendinden şüphe etmesini sağla. Herkesin ondan şüphelenmesini sağla. Akıllıca ve kendi yöntemiyle, temiz. Ona zarar vermeyeceği anlamına gelmiyor."

Ve bu yüzden de Reece hiçbir yere yalnız başına gitmeyecek, diye düşündü Brody. "Görünüşe göre bu olaylar tırmanışta," diye devam etti. "Bu sefer zarar gören sadece kendisi değildi. Joanie de bundan payını aldı."

"Brody, hiç çamaşır makinesinde kıyafetlerini ıslak olarak unuttun mu?"

"Elbette. Ama ben Reece değilim."

Rick başını iki yana salladı. "Ben yukarı çıkıp Brenda'yla konuşacağım."

Resepsiyonda Brenda telefonda bir müşteriyle konuşuyordu. "Sizi temmuzun onunda bekliyor olacağız. Söylediğiniz rezervasyonları ayarlayıp onay için size geri döneceğim. Benim için bir zevkti. Hoşça kalın, Bay Franklin."

Telefonu kapattı. "Az evvel suit odalarımızın sonuncusu temmuz için bir haftalığına ayırtıldı. Eğer böyle devam ederse bütün yazı dolu geçireceğiz. Nasılsın?"

"Oldukça iyi," dedi Rick. "Dün Reece'in buraya gelip gittiğini gördün mü?"

"Elbette gördüm. Deb'e de anlamıştım..."

"Bana da şimdi anlatabilirsin. Çamaşırlarını yıkamak için geldi."

"Sepeti vardı. Ayakkabıları yoktu. Makineler için parasını bozdurdu. Hemen aşağı indi. Belki bir, bilemiyorum, on dakika sonra yukarı çıkmıştı. Yarım saat kadar sonra geri geldiğinde bu kez ayakkabıları vardı. Tekrar aşağı inip geldi. Son gelişini görmedim. Arka taraftaydım sanırım. Ama yukarı çıktığında çıldırmıştı, panik halindeydi. Aşağıda birisinin olduğunu iddia etti."

"Aşağı giden başka kimse gördün mü?"

"Tek bir sinek bile görmedim. Birisinin kuru kıya-

fetlerini yıkamaya geri koyduğunu söyledi. Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Ama bütün bu süre boyunca masada değildin?" dedi Brody ve Rick'e göz attı. "Üzgünüm."

"Önemli değil. Reece'in son gelişinde arka tarafta olduğunu söylemiştin. Orada çok uzun süre kaldın mı?"

"Şey, tam olarak ne kadar kaldığımı söyleyemem. On, on beş dakika belki. Ama çoğu zaman arka tarafa geçtiğimde kapıyı duyuyorum."

"Çoğu zaman," diye vurguladı Brody.

"Eğer oradayken kendimi telefona falan kaptırırsam duymayabilirim, birisi gelip masadaki zile basmadığı sürece. Zil de bu yüzden burada."

"Buraya gelip Reece'i soran birisi oldu mu?"

"Hayır, yok, neden sorsunlar ki? Dinle, onu seviyorum. İyi bir kadın. Ama dün çok tuhaf davranıyordu. Hayatımda hiç kimsenin birkaç parça ıslak kıyafet yüzünden bu kadar heyecanlandığını görmedim. Ve Debbie'ye anlattıkları... Bir maratona çıkmak için idman mı yapıyormuş, o yüzden çıplak ayakla dolaşıyormuş, bundan sana bahsetmemiştim bile. Tam çılgınlık."

"Pekâlâ Brenda. Vakit ayırdığın için teşekkürler."

Tekrar dışarı çıktıklarında Brody Rick'e döndü. "Brenda espri anlayışını yakın zaman önce aldırdı mı?"

"Ah, hadi ama Brody, Brenda iyidir, bunu sen de biliyorsun. Reece'in etrafında bütün bu karmaşıklıklar olurken herkesin bunun nasıl bir şey olduğunu anlamasını bekleyemezsin."

"Sen nasıl olduğunu anlıyor musun?"

"Çalışıyorum. Neden çektiğin o lanet fotoğrafları bir ara bana bırakmıyorsun? Ve bir yazar olduğun için, bir

ara olayların gelişiminin sana göre nasıl gerçekleştiklerini yazabilirsin. Tarihleri ve saatlerini de elinden geldiğince doğru kullanmaya çalış."

"Bunu elbette yapabilirim. Bu benim karakterime kesinlikle daha çok giden bir iş."

"Detaylı ol," diye ekledi Rick yürümeye devam ederlerken. "Eğer sadece Reece'in sana olduğunu anlattığı bir şeyse, öyle not ettiğinden emin ol. Senin gördüğün bir şeyse, onu da belirt."

"Tamam."

Rick bir an Patika dükkânının önünde durdu. İçerde Debbie'yi görebiliyordu ama yanında ilgilendiği müşterileri vardı. Alışkanlıkla vitrin camına birkaç kere vurdu, Debbie ona bakınca el salladı.

"Yaz sezonu yavaş yavaş açılmaya başlıyor," dedi Rick kaldırımdan yürümeye devam ederlerken. "Aranızda ciddi bir şeyler mi geçiyor? İkinizin?"

"Aramızda bir şeyler geçiyor."

"Bunun ifadenin rengini değiştirmesine izin vermemeye çalış. Bir kadına karşı hislerin olunca kimi zaman olayları gölgelendirebilirsin."

"O deli değil Rick. Lanet olsun, bazı alanlarda tuhaf bile sayılamaz."

"Peki ya başka alanlarda?"

"Elbette, akla getirmiyor değil. Hangimiz öyle değiliz ki? Buradaki insanlar cinayet romanları yazdığım, avlanmadığım ve country müziğinde ilk onu sıralayamadığım için benim tuhaf olduğumu düşünüyorlardı."

Rick gülümsedi. "Brody, insanlar hâlâ senin tuhaf olduğunu düşünüyorlar."

24

Linda-gail tam olarak ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Hatırlayabildiği kadarıyla, daha önce bir adamla olan ilişkisinde hiç bu kadar tökezlememişti ve Lo kadar önemsediği bir adam da olmamıştı.

İşte bu yüzden her şeyi berbat etmiş olmalıydı.

Telefonlarına cevap vermiyordu. Bu yüzden ona kızgın olmak istiyordu ama bunun yerine tek yapabildiği biraz korkmak, biraz üzülmekti. Ve dünyalar kadar allak bullak olmaktı.

Her şeyi planlamış, zamanı geldiğinde Lo'yu nasıl adam edeceğini saatler ve günlerce hesaplamıştı. Kendini hazır hissettiğinde, diye düzeltti.

Ona yeterince zaman, yeterince mesafe tanımıştı. Artık ikisinin de düzenli bir hayata geçme zamanları gelmişti. Birlikte.

Arabasıyla çiftliğe doğru giderken bunu ona söylemeye kararlıydı. Artık kararını vermeliydi.

Ve eğer kararı yıllardır planladığı şey olmazsa, ne yapacağı hakkında tek bir fikri yoktu.

Bu adımı atmadan önce Reece'le konuşmuş olmak isterdi. Reece'in deneyimi vardı, sonuçta şehirliydi hem de parlak geçmişi olan bir şehirli. Ancak şu anda Ree-

ce'in kendine ait başka sorunları vardı ve büyük ihtimalle bir bar kavgasının içine çekildiği için biraz sinirliydi.

Bufalonun teki sanki yola sahipmiş gibi yolun tam ortasında durduğu için frene basması gerekti. Kornasının keskin sesiyle hayvanın çimlerin arasından düzlüklere doğru ilerlemesini sağlayabildi.

Tanrım, o aptal herifle tam da Lo'nun gözlerinin önünde dans ederken ne düşünüyordu ki? Biraz kıskandırıp ona neyi kaçırdığını göstermeye çalışıyordu. O sırada yapılması doğru gibi gelmişti. Ama sorun bu planın fazlaca iyi işlemesiydi.

Erkekler. Bu düşünceyle birlikte hırıltılı bir nefes verdi, kaşlarını çatarak yaban çiçeklerine ve onları yolmakla meşgul küçük antilop sürüsüne baktı.

Sadece dans ediyordu, Tanrı aşkına.

Radyoda çalan Kenny Chesney'ye sadık kalarak parmaklarıyla direksiyonunda ritim tuttu. Yapması gereken kasabaya dönmek ve Lo'yu bir iki gün daha öfkesi içinde kaynamaya bırakmaktı. Belki sonsuza kadar. Yapması gereken devam etmek, o beyinsiz kovboyu bularak hiçbir şey yüzünden çıngar çıkardığı için onu bir güzel haşlamaktı.

Linda-gail düzlükte hızını yüz yirmiye çıkartarak devam etti. Açık pencerelerinden giren rüzgâr saçlarını dalgalandırıyordu.

Büyük açık kapıya yaklaştığında yavaşladı. Sırf kendi aşk hayatı kötü gidiyor diye turistin tekini biçmenin bir anlamı yoktu.

Sıpanın birinin annesinin memesini emdiği bir ağılın yanından, soluk kütükleri ve geniş ön verandasıyla san-

ki yüzyıllardır zamanın içinde donup kalmış gibi görünen işçi barakasının önünden geçti.

Ana bina da kütükten yapılmıştı. Buradaki misafirler ikinci kattaki odalardan birinde ya da bir süit odada kalabiliyorlardı. Ana binanın dışında ise yine misafirler için ayrılmış şirin, bir-iki odalı kulübelerde kalabilme imkânı vardı. Ata binebilir, dışarıda gecelik kamplar kurabilir, rehber eşliğinde yürüyüş yapabilir, balık tutabilir, şelale gezisi yapabilirlerdi.

Birkaç günlüğüne kovboyculuk oynayabilir ve vücutlarında oluşan şişlikleri evlerine hatıra olarak götürebilirlerdi. Ya da sallanan sandalyede oturup sakince manzaranın tadını çıkartabilirlerdi.

Akşam barınaktaki barda içkilerini içip birbirlerine maceralarını anlatabilir, sonrasındaysa yolun sonunda hiçbir kovboyun erişemediği tüylü yastıklarında ve yumuşacık yorganlarında uykuya dalabilirlerdi.

Toprak yol çatallanınca Linda-gail ahır yönüne saptı. Mutfakta görevli olan muhbiri Marian, o akşam Lo'nun tımarlamayla meşgul olacağını söylemişti.

Arabasını park etti, dikiz aynasına bakarak rüzgârda dağılan saçlarını düzeltti. Arabadan inerken biniş dersi veren kovboy, şapkasını ucunu kaldırarak Linda-gail'i selamladı.

"Selam Harley." Linda-gail yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirdi. Yanlış olan hiçbir şey yok bunda diye düşündü. Sadece geçerken uğrayıp biraz vakit geçirmek için buradayım.

Bir de Lo'nun sersem kıçını tekmelemek için.

Ahıra gitti, atların ve samanların güçlü, deri ve tahıl-

ların hoş kokularına. Patika gezintilerine rehberlik eden kadınlardan biri olan LaDonna'ya gülümsedi.

"Linda-gail, nasılsın?" diye sordu LaDonna kaşını kaldırarak. Haberler hızla yayılıyordu, özellikle de yumruklar ve öfke içeren olaylarla ilgili olanlar. Başıyla ahırın arka tarafını işaret etti. "Lo depoda, oldukça da öfkeli."

"Güzel. Ben de öyle hissediyorum."

Linda-gail arka tarafa yürüdü, köşeyi döndü ve depoya girdi.

CD çalarda Tobby Keith vardı ve eyer sabununu eyere işlerken şapkasını hafifçe geriye atmıştı. Kotu soluk ve dardı, çalışırken kalçasında düşük duruyordu. Kot gömleği dirseğine kadar katlanmıştı. Aşınmış botunun ucu yere saat gibi işliyordu.

Asık suratı, şiş alt dudağı ve mor gözüne rağmen olağanüstü yakışıklı görünüyordu, belki de onlar yüzünden öyle görünüyordu.

Onu görmek Linda-gail'in kalbini eritti, sinirinin sivri noktalarını törpüledi.

"Lo."

Başını kaldırınca adamın asık suratının yerine öfke yerleşti. "Ne istiyorsun? Çalışıyorum."

"Görebiliyorum. Seni durdurmuyorum." Büyük oynamaya karar vermişti. "Gözün için üzgünüm."

Lo uzun bir süre boyunca ona baktı, sonra bakışı eyere döndü ve çalışmaya devam etti.

"Üzgünüm," dedi Linda-gail. "Yine de bu gözüne yediğin ilk yumruk değil. Ben yalnızca dans ediyordum."

Lo deriyi ovalamaya devam etti, sessizliğini korudu.

Ve Linda-gail eriyen kalbinin altında bir endişe damlasının kıpırdandığını hissetti. "Hepsi bu mu? Benimle konuşmayacak mısın? Sadece birisiyle dans ettiğim için heyecanlanan sendin. Bugüne kadar birisiyle dans ederken seni kaç kere izledim?"

"O farklı."

"Bu duyduğum en geri zekâlı şey. Nesi farklıymış?"

"Sadece öyle."

"Sadece öyle," diye tekrarladı Linda-gail kırıcı bir şekilde. "Ben birisiyle dans edeyim ve senin kavga çıkarman normal olsun. Ama sen istediğin herkesle dans et ya da ne bok yersen ye ve ben sesimi çıkarmayayım."

"Hiçbir anlamı yok."

"Öyle mi dersin? Ben de istediğim kişiyle dans edebileceğimi söylerim. Ve sen de bu konuda sesini çıkartamazsın."

"İyi. Bundan sonra umurumda değil. O yüzden hepsi buysa..."

"Sözümü kesip beni başında salıvermeye kalkışma William Butler. O kavgayı neden çıkardın?"

"Ben çıkarmadım, o çıkardı."

"Adamın gözünün içine girdin."

"Elleri senin kıçındaydı!" Lo elindeki paçavrayı yere fırlattı ve ayağa kalktı. "Seni ellemesine izin verdin, herkesin gözü önünde."

"Ellemiyordu. Ve eğer sen boktan herifin teki olmasaydın elini kıçımın üstüne koymasına izin de vermezdim."

"Ben mi?"

"Evet, sen." Parmağıyla Lo'nun göğsünü dürttü. "Büyüyüp bir erkek olmanı yeterince bekledim."

Lo'nun gözleri tehlike sinyalleri veriyordu. "Erkeğim ben." Kolundan tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Ve ellerini senin üzerine koyacak tek erkek benim, anladın mı?"

"Ne hakla?" Nabzı hızlanırken gözleri de yaşlarla doldu. "Hangi hakla?"

"Bu hakkı ben kendim alıyorum. Bir dahaki sefere bir erkeğin seni ellemesine izin verirsen kanlı bir burundan daha fazlasına sahip olacağını söyleyebilirim."

"Beni kimin ellediği seni niye ilgilendirsin?" diye bağırdı. "Neden ilgilendirsin? Eğer söyleyemezsen, burada ve şimdi yüzüme söyleyemezsen, giderim Lo. Giderim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

"O zaman söyle." Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Gözlerimin içine bak ve söyle, gerçekten istediğin buysa anlarım."

"Lanet olsun, sana çok kızgınım Linda-gail."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Seni seviyorum. Duymak istediğin bu muydu? Seni seviyorum. Ve sanırım hep sevdim."

"Evet, duymak istediğim buydu. Acıttı biraz değil mi?"

"Biraz."

"Seni korkutuyor."

Kollarının üzerindeki elleri gevşemiş, onu okşuyordu. "Belki birazdan daha fazla."

"İşte böyle emin olabilirim. Ancak böyle olabilirdim," diye mırıldandı ve elini Lo'nun yaralı yanağına koydu. "Bunu senden duymak için bütün hayatım boyunca bekledim."

"Seni asla unutamadım." Onu kendine çekti, tartaklanmış dudağını onunkinin üzerine koyunca nabzını hissetti. "Unutmak istedim. Denedim. Hem de çok."

"Biliyorum, biliyorum." onun ellerini aldı ve kalçasının üzerine götürüp bıraktı. "Ellerinin olduğu yere başka hiçbir erkek elini koymayacak ve sen de o elleri başka hiçbir kadının üzerine koymayacaksın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Gecenin geri kalanı için işten çıkabilir misin?"

Lo'nun yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Sanırım ayarlayabilirim."

"Ve benimle eve gelebilir misin?"

"Olabilir."

"Ve beni heyecanlandırıp soyarak gün ışıyana kadar benimle sevişir misin?"

"Sadece gün ışıyana kadar mı?"

"Bu seferlik," dedi Linda-gail ve onu tekrar öptü.

* * *

Gerçekten iyiydi. Linda-gail hep öyle olacağını hayal etmişti ki erkeklerle kadınların karanlıkta ne yaptıklarını anlayabileceği yaştan itibaren bunu hayal ediyordu. Ama Lo etkin hayal gücünün eriştiğinden bile daha iyiydi. Bütün doğru yerleri bulan güçlü eller, sınırsız bir iştahı olan ateşli dudaklar. Uzun, ince, yorulmak nedir bilmez bir vücut.

Ateşli beyni düşünmek için henüz serinleyememişken iki kere ona zirveyi yaşatmıştı.

Linda-gail yatakta çapraz bir şekilde uzanıyordu. "Tanrı aşkına nerede öğrendin bütün bunları?"

"Epeyce bir zamandır bunun üzerinde çalışıyorum." Gözleri kapalı, başını Linda-gail'in göbeğinin üzerine koymuş, olabildiğince tembel bir şekilde konuşuyordu. "Sana geldiğimde kusursuz olabilmek için."

"Aferin." Uzandı ve Lo'nun saçıyla oynamaya başladı. "Artık benimle evlenmek zorundasın Lo."

"Zorunda mı..." Kafasını kaldırdı. "Ne?"

Linda-gail istifini bozmadı, yüzünde aynı süte bulanmış kedi ifadesi vardı. "Yatakta iyi anlaşabildiğimizden tamamen emin olmam gerekiyordu. Eğer seks iyi olmazsa, evlilik de iyi olamaz, en azından benim düşünceme göre. Artık bundan emin olduğumuza göre, evleneceğiz."

Gözleri buluştu. Bir şok yaşıyor, diye düşündü, ama bunu zaten bekliyordu. "Ben senin kadınlarından biri değilim Lo. Bundan sonra tek kadının benim. Eğer tek istediğin az evvel yaşadıklarımızı yaşamaktıysa söyle. Bozulmayacağım"

Lo yatakta yavaşça doğruldu. Linda-gail onun birkaç uzun, yatıştırıcı nefes aldığını duyabilmişti. "Evlenmek mi istiyorsun?"

"Evet. Ben muhafazakâr bir kadınım, Lo. Bir evim ve ailem, beni seven bir erkeğim olsun istiyorum. Hafızamın gidebildiği en erken zamandan itibaren seni sevdim. Ve bekledim. Bekleme kısmıyla artık işim bitti. Eğer beni yeterince istemiyorsan, benimle yeni bir hayata başlayacak kadar beni sevmiyorsan, bunu bilmem gerekiyor."

Lo uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Linda-gail onun kapıdan en kolay ve hızlı nasıl çıkıp gidebileceğini kurguladığını düşünüyordu.

"Ben yirmi sekiz yaşındayım," diye başladı Lo. "Sence bu yerleşip düzenli bir hayata başlamak için çok mu genç..."

"Sadece sessiz dur lütfen ve değişiklik olsun diye bir kere de konuşmayı başkasının yapmasına izin ver."

"İyi." Linda-gail çarşafı üzerine çekerek doğrulurken, kendine sakin olması gerektiğini söylüyordu. Olayı dramatize etmeyecekti.

"Yirmi sekiz yaşındayım," diye tekrarladı Lo. "İyi bir işim var ve yaptığım işte iyiyim de. Bir miktar birikmiş param var. Çok değil, ama ceplerim delik de değil. Ellerimi de hiç fena kullanmıyorum."

Lo şimdi ona bakıyordu. "Neden benimle evlenmiyorsun Linda-gail?"

Linda-gail heyecanla tuttuğu nefesini bıraktı. "Neden evlenmiyorum?"

* * *

Aradan bir süre geçtikten sonra Linda-gail yatakta aç kurtlar gibi didikleyebilecekleri bir omlet hazırladı.

"Annem düşüp bayılacak."

Linda-gail kafasını salladı. "Onu hafife alıyorsun. Seni çok seviyor."

"Sanırım sevdiğini biliyorum."

"Beni de seviyor." Linda-gail paylaştıkları tabaktan bir miktar yumurta alarak ağzına attı. "Neden gelip tadilat için yardımcı olmadın?"

"Bana ihtiyacı olmadığını söyledi. Yeterince insan varmış zaten orada. Kuru kalabalık. Tadilat hakkında konuşmak bile istemedi. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Sarsılmıştı, belli ettiğinden çok daha fazla hem de. Kim ona böyle bir şey yapar ki Lo?"

Lo duraksadı. "Kaza olduğunu duydum. Reece üst kattaki banyoyu taşırmış."

"Öyle bir şey olmadı. Birisi Reece'in dairesine girdi ve suyu açtı. Reece orada değildi bile."

"Ama... Tanrı aşkına, ben niye duymadım bunu?"

"Belki malzeme odasında somurttuğun içindir." Çatalı aralarından geçirirken ona gülümsedi. "Birisi Reece'e oyunlar oynuyor, çirkin oyunlar."

"Neden bahsediyorsun sen?"

Linda-gail ona her şeyi, en azından bildiği kadarını, duyduğu kadarını ve bütün hepsinden yaptığı kendi çıkarımlarını.

"Düşününce biraz korkutucu. Birisi onu dürtüklüyor ve o kim olduğunu bilmiyor. Ve eğer o kadını öldürürken gördüğü adamsa -"

"Nasıl olabilir?" diye sözünü kesti Lo. "O haftalar öncesiydi. Şimdiye çoktan gitmiş olmalı."

"Eğer buradansa değil."

"Ah, lanet olsun Linda-gail." Boştaki elini dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Fist'ten birisi olamaz. Herkesi tanıyoruz. Eğer markette tezgâhta duran ya da bizimle birlikte annemin yerinde kahve içen bir katil olsa bilmez miydik sence?"

"İnsanlar her zaman bilemiyor. Komşusunun psikopat olduğunu öğrenen insanlar hep ne diyorlar, *Ah, çok sessiz ve iyi biriydi aslında, hep kendi halindeydi, kimseyi rahatsız etmezdi.*"

"Burada kimse kendi halinde değil ki."

"Aynı fark. Gerçekten bilene kadar asla bilemiyor-

sun ki. Keşke onun için yapabileceğim bir şeyler olsa."

"Bana göre yapmışsın bile. Ona bir arkadaş verdin."

Linda-gail'in gülümsemesi tekrar yüzüne yayıldı, bu sefer sıcacıktı. "Bazı insanların düşündüğünden daha zekisin."

"Eh, fazla dikkat çekmemek hoşuma gidiyor."

* * *

Marangozlardan biri müzik kutusunda çalan Tim McGraw'a akortsuz sesiyle eşlik ederken Reece de öğle yemeği siparişlerini bir cambaz hızıyla hallediyordu. Bu şekilde akıl sağlığı için zararlı müziğin yanı sıra, diğer her şeye rağmen en çok da ağlayan bir bebekle beysbol tartışan birkaç adamın yüksek katkılarıyla şekillenen arka plan gürültüsünü büyük ölçüde engelleyebiliyordu.

O anın ötesini düşünmediği sürece neredeyse her şey normal gibiydi. Geyik eti burgeri, fasulye çorbası, köfteli sandviç. Kes, biç, kepçele ve ızgarayla ilgilen.

Uykusunda bile yapabilirdi bunları. Belki de uyuyordu, Brenda'nın abisi Dean'in bir yandan çekiç çakarken bir yandan da McGraw'ı katletmesine tanık olmamak için.

Her şey alışıldıktı, ısı, cızırtı, duman. Alışıldık olması iyiydi. Krizler arasında alışılmışa sarılmakta hiçbir yanlışlık yoktu.

Köfte sandviçini ve burgerini ek malzemeleriyle birlikte tabağa yerleştirdi ve döndü. "Siparişler hazır."

Ve Debbie Mardson'un tezgâhtaki bir iskemleye oturduğunu gördü.

Debbie parlayan yanağına dokunarak dudaklarını büzdü. "Ah, zavallım."

"Büyük ihtimalle hissettiğinden daha kötü görünüyor."

"Umarım öyledir. Min Hobalt'ı gördüm. Dehşet sıkı bir yumruğun olduğunu söyledi."

"Ben ona..."

"Şaka yapıyordu." Debbie iki elini birden kaldırarak barış çağrısı yaptı. "Üzerinden zaman geçtikten sonra olay hakkında bir şikâyeti kalmadı. Bar kavgasına karıştığı için on beş yaşındaki oğlunun kendisine tapmaya başladığını söyledi."

"Ona yardımcı olabildiğime sevindim."

"Çorba güzel kokuyor. Belki bir kâse ondan, yanına da biraz salata alabilirim." Etrafına gizli planlar peşindeymiş gibi bakındı. "Senin sosundan," dedi fısıldayarak.

"Elbette." Reece bunun kendisine doğru uzatılmış bir çeşit zeytin dalı olduğunu anlamıştı. O da en azından bu barış teklifini kabul edebilirdi. "Hemen geliyor."

Sipariş kâğıdını hazırladı ve sıraya koydu.

Yirmi dakika sonra öğle kalabalığı dağılıp restoran tenhalaştığı sırada Debbie hâlâ aynı yerdeydi.

"Vay be, ben de çoğu akşam masaya yemek koymanın zor olduğunu düşünürdüm. Bütün bu kadarını nasıl idare ediyorsun?"

"Bir süre sonra rutin bir iş haline geliyor."

"Bazı günler üç çocuk ve bir erkeği beslemek bile benim halledebileceğimden daha fazla bir rutin gibi geliyor bana. Mola verebilir misin? Sana bir fincan kahve ısmarlayayım?"

"Kahve içmem." Reece biraz kabaca davrandığını fark etti. "Ama mola verebilirim."

Mutfaktan çıkıp tezgâha geçmeden bir şişe su aldı. Hiç değilse, ayaklarını yerden kesmek iyi gelmişti. Belki Debbie'nin beyaz keten gömleği ve şirin pembe hırkasının yanında kendini solgun ve terli hissetmişti ama artık ayakta durmuyordu.

"Çorba muhteşemdi. Tarifini herhalde paylaşmazsın?"

"Birçoğunu paylaşmayı düşünüyorum."

"Cidden mi?"

"Belki bir yemek kitabı hazırlarım."

"*Cidden mi?*" Debbie hızla ona doğru döndü. "Bu çok ilginç. Fist'te iki ünlü yazarımız olurdu. Artık burada nasıl davranmamız gerektiğini bilemeyeceğiz. Görünüşe göre senle Brody'nin çok fazla ortak noktası var."

Reece suyundan bir yudum aldı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Eh, ikiniz de Doğu'dansınız ve yaratıcısınız. Birbirinize o kadar hızlı bağlanmanıza şaşmamalı."

"Öyle mi oldu?"

"Buradaki bir sürü kadının gözü onun üzerindeydi ama Brody kimseye yüz vermedi. Sen gelene kadar. Bu taraflarda erkeklerin sayısı kadınlardan daha fazla, o yüzden bir kadın seçici olma lüksüne sahip." Debbie gülümsedi. "İyi seçim."

"Ben bir erkek aramıyordum."

"Hep öyle değil midir? Geyik avlamaya çıkarsın ve tek bir ize bile rastlayamazsın. Sabah yürüyüşüne çık ve biri hemen önüne atlasın."

"Hımm. Ava çıkıyor musun?"

"Elbette. Olabildiğim kadar dışarıda olmayı seviyorum. Her neyse birbirinize yakışıyorsunuz. İlk başlarda sadece buraya kısa bir süreliğine gelmiş gibi görünüyordun. Böyle çok gelen olur buraya. Ama olayların gidişatına bakılırsa artık yerleştin sayılır."

"Burayı seviyorum. Bar kavgalarına rağmen."

"Kasabamız güzeldir. Belki kültür konularında biraz kıt ama güzel sağlam bir temeli var. Anlarsın ya, insanlar birbirlerine destek olurlar. Bir sorunun olursa komşularının sana yardım eli uzatacağına her zaman emin olabilirsin." Yüzüne muzip bir gülümseme geldi. "Tabii herkes her şeyini bilir, ama bu da o güvene karşılık olması gereken bir şey. Eğer böyle bir şey şehirde olmuş olsa, Joanie büyük ihtimalle bir hafta sonra dükkânı kapatmak zorunda kalırdı."

"Talih yüzüne gülmüş desene."

"Özür dilerim." Reece'in koluna hafifçe dokundu. "Elbette bu konuda düşünmek istemiyorsun. Ben yalnızca kötü hissetmemen gerektiğini söylemek istedim. Sorunsuz bir şekilde tamir oluyor zaten. Hem bittiğinde daha iyi olacak."

"Suyu ben açmadım," dedi Reece. "Yine de benimle uğraşan kim olursa olsun, işin içine Joanie'yi de karıştırdığı için kötü hissediyorum. Kapıdan içeri girdiğim andan itibaren Joanie bana çok iyi davrandı."

"Joanie'nin hissettirdiğinden daha büyük bir kalbi vardır. Dinle, ona sorun çıkartmak için bir şey yaptığını söylemeye çalışmamıştım. Tek söylemek istediğim her şeyin yoluna girecek olduğuydu. Ve önceki gün ayakkabısız çamaşırhaneye gidiyor olman hakkında da kötü bir şey düşünmüş olduğumu sanmadın umarım. Bazen ka-

fam o kadar yoğun oluyor ki vücuduma bağlı olmasa kafamı da unuturdum. Tanrı bilir senin kafanda ne kadar fazla şey vardır."

Debbie, Reece'in koluna bir kere daha arkadaşça dokundu. "Aromaterapisini denemelisin. Stres altında olduğum zamanlarda hiçbir şey beni lavanta yağı kadar rahatlatmıyor."

"Listeye eklerim. Bir dahaki sefer katilin teki evime girip su basmasına sebep olursa, kendimi lavanta yağıyla rahatlatırım."

"Ah, Tanrı aşkına Reece..."

"Kusura bakma." Reece iskemlesinden kalktı. "Denemen için minnettarım. İşe geri dönmem gerek." Bir an kararsız kaldı, sonra başladığı işi bitirmeye karar verdi. "Debbie, sen iyi bir kadınsın ve gerçekten şeker çocukların var. Bana arkadaşça yaklaşmak için zahmete girmen de gerçekten çok hoştu. Ama aklımda neler olduğu bilmiyorsun, gerçekten bilemezsin de."

Mesai saatinin geri kalan kısmında da Reece kızgınlığını içinden atamadı, restorandan ayrıldığında bile o his oradaydı. Brody o sabah onu işe bırakmak konusunda ısrar ettiği için – ki bunların artık sonlanması gerekiyordu - arabası yanında değildi.

Fark etmez, diye düşündü. Yürüyüşü serinlemek için kullanabilirdi. Hava, ceketinin düğmelerini açık bırakabileceği kadar ılıktı, suyun, ormanların ve yeşilleşmeye başlayan çimlerin kokusunu duyabileceği kadar esintiliydi.

Yeşili özlemişti, çayır ve parklardaki zenginliği. Görkemli yaşlı ağaçlar, yoğun trafik. Meşgul, büyüyen bir şehrin belirsizliği.

Burada, geyik burgerlerini ızgarada çevirerek, Wyoming Eyaleti'nin yılın annesi adayına karşı kendini savunarak ve tanımadığı bir kadının ölümü için endişelenerek ne yapıyordu? Kalbinde zaten tanıdığı ve sevdiği on iki ölü insan vardı. Bu kadarı yeterli değil miydi?

Bunu değiştiremezdi. Hiçbir şey yapamazdı. Artık tek sorumluluğu kendi hayatını yaşamaktı. Ve bu da zaten üstesinden gelmek için yeterince zorlayıcıydı.

Başı önde, elleri ceplerinde yürüyordu. Ve hangi cehenneme doğru yol aldığını bilmek istiyordu.

Arkasında yavaşlayan arabayı hissetmedi. Kornanın hafif sesi Reece'i yerinden sıçratmıştı.

"Bir tur binmek ister misin küçük kız? Şekerim var."

Reece açık pencereden ona bakmakta olan Brody'ye kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

"Arabamla etrafta gezinerek kendime ateşli kadınlar arıyorum. Sen yeterince yakınsın. Hadi bin."

"Gününü bölerek sürekli beni evden işe, işten eve taşımanı istemiyorum."

"Güzel, çünkü günümü bölmedim." Emniyet kemerini çözerek uzandı ve yolcu koltuğunun kapısını açtı. "Bin hadi. Burada da en az dışarıda söylendiğin kadar söylenebilirsin."

"Söylenmiyorum." Ama arabaya bindi. "Ciddiyim ben Brody, senin kendi işin, kendi alışkanlıkların var."

"Alışkanlıklarımı değiştirmeyi severim. Hatta sabah seni bırakmak için yataktan kıçımı erken kaldırmam sayesinde bugün klavyenin başına daha erken geçebildim. Oldukça da güzel bir gün geçirdim, şimdi de araba kullanmak istiyorum. Kemerini bağla, Sıska."

"Güzel bir gün mü geçirdin? Tebrikler, benimkisi berbattı."

"Ciddi misin? Kafanda gezinen o koca kara bulut varken bunu asla tahmin edemezdim."

"Bütün gün country müziğine maruz kaldım. Şerif benim en iyi ihtimalle sersemin teki olduğumu düşünüyor ama yine de benim bütün tuhaf ve vahşi iddialarıma göz gezdirecek. Karısı da arkadaş olma bahanesiyle özel hayatımın gizli noktalarını açığa çıkarmaya çalıştı. Kasabanın delisi olarak, ciddi anlamda güzel ve rahatsız edici bir şekilde mükemmel Debbie Mardson tarafından lavanta yağı kullanarak stresten uzaklaşmam için tavsiye aldım. Ah, bir de ikimiz de büyük şehirden geldiğimiz ve yaratıcı insanlar olduğumuz için, seni Fist'teki hayranlarından çekip almışım."

"Bunun nedeninin yataktaki performansım olduğunu düşünüyordum."

Reece rahatsız bir şekilde güneş gözlüklerini çantasından çıkarıp taktı. "O alana kaymadık, ama sıradaki sohbet gündeminin cinsellik olması ihtimali bir hayli yüksekti."

"Eh konu masaya yatırıldığı zaman daha iyisini yaşamadığını söylemeyi unutma. Hayır, sadece daha iyisi değil, daha yaratıcısı da aynı zamanda."

Reece doğruldu. "Gerçekten de güzel bir gün geçirmişsin, belli."

"Deli misin, çok güzel bir gündü. Ve henüz bitmiş değil."

Brody arabayı Fist'ten dışarı sürdü. Düzlükleri, amansızca açan yaban çiçeklerini görmek istiyordu. Bütün o sessizliği ve mesafeyi. Ve bütün bunları yalnız ba-

şına istemediğini fark etmişti. Reece'in de yanında olmasını istiyordu.

Birbirlerini ilk öptükleri yerde durduğunda, kendi duyarlılığına şaşırmıştı.

Reece hiçbir şey söylemeden pencereden dışarı bakıyordu. Durduktan bir süre sonra yavaşça elini uzatıp Brody'nin eline dokundu ve dışarı çıktı.

Reece, dünyanın renkli bir halı gibi gümüş ve mavi tepeli Tetonlar'ın ayaklarına serildiği yerde duruyordu. Batıda miskin duran kocaman güneş, bütün resmi varaklamış gibiydi. Pembeler ve maviler, capcanlı kırmızılarla morlar, güneşli sarılar adaçayı yeşilleri arasından fırlamışlardı. Ve düzlüklerin bataklıklara bulandığı uzaklarda, söğütlerle kavaklar rüya gibi yeşil bir kurdele oluşturuyorlardı.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Görmeye değer miymiş?" diye sordu Brody.

"Ah, tabii ki. Hezaren çiçeği mi?"

"Evet ve kayakoruğu, ve bir sürü yabansümbülü."

"Yaban çiçeklerinin isimlerini nereden biliyorsun?" Reece başını ona doğru eğdi. "Senin cinsel performansına sahip bir adam genellikle çiçeklerle ilgilenmez."

"Araştırdım. Şu kuşu görüyor musun? Yeşil kuyruklu ispinoz."

Reece boğazını gıdıklayan bir kıkırtı hissetti. "Atıyor musun yoksa?"

"Hayır. O duyduğunun bir çayırkuşu olduğundan eminim." Arabanın bagajından bir örtü aldı ve Reece'e fırlattı. "Hadi şunu yere ser."

"Neden bir örtüye ihtiyacımız var, sorabilir miyim?"

"Serinleticide bir şarap bekletiyorum. Güneş batma-

dan daha bir saatimiz var. Şarap içip gün batımını seyretmek için güzel bir gün."

"Brody?"

Serinleticiden kafasını kaldırdı ve Reece'e baktı. "Efendim?"

"O günlerden daha fazla yaşayabilesin diye şu dehşet güzel günün üzerinden noktası noktasına geçmemiz gerekiyor."

Reece örtüyü serdi, üzerine oturdu ve Brody'nin sadece şarap değil, yanında peynir, ekmek ve kocaman taneli üzüm getirmiş olduğunu görünce kaşlarını kaldırdı.

Topuklarına asabi birer köpek gibi yapışan bütün rahatsızlıkları, sinirleri, endişeleri hepsi birer birer kayboldular. "Vay canına, günümü piknik yaparak bitireceğim aklımın ucundan bile geçmemişti."

"Öyle bitmeyecek. Günümüz bir sevişmeyle son bulacak. Bu sadece ön sevişme."

"Hımm, şu ana kadar hoşuma gitti." Reece şarabı aldı ve renk denizinin üzerinden yumuşak yapraklara, dağların yüceliğine baktı. "Yeşili özlediğimi nasıl düşündün?"

"Yeşil neyi?"

Reece sadece gülmekle yetindi ve ağzına bir üzüm attı. "Çok kızgındım. Sadece iyi davranmaya çalışıyordu, çoğunlukla. Debbie Mardson. Kendimi bir rutine oturtarak çekiç seslerini, olanları unutmaya çalışıyordum. Sonra Debbie beni çekip çıkarttı – hadi ama, gel otur biraz, mola ver, konuşalım, dedi. Birlikte iyi görünüğümüzü düşünüyor."

"Orası kesin. Sen güzelsin, geleneksel bir güzellik değil. Ve ben de süper görünüyorum."

Reece bakışlarını ona kaydırdı. "Geleneksel güzel olmamak da neyin nesi?"

"Sütçü kız tarzı değil, ateşli ve egzotik değil, tamamen Amerikan değil. Hepsinin karışımı. Oldukça çetin."

Güneş dağların arkasına doğru kayıp en tepe noktalarını griden ateş kırmızısına döndürürken Brody ve Reece ekmekle peynir yiyip şarap içtiler.

"Bu lavanta yağından daha iyi," dedi Reece. Brody'nin dudaklarıyla buluşuncaya kadar öne eğildi. Dudaklarının birbirlerine geçişi güneşin dağların arkasına geçişi gibi ipeksiydi. "Teşekkürler."

Brody elini Reece'in boynunun arkasına attı, onu biraz daha yakına, öpücüğü biraz daha derine çekti. "Bir şey değil."

25

Reece üç bardak şarap içmiş ve bu yüzden belki de biraz çakır keyif olmuştu. Brody'nin kulübesinin önünde arabadan indikleri anda kendini onun sırtına atıp kulağını çiğneyecek kadar çakır keyif.

Brody ise sadece bir bardak şarap içmişti, bu yüzden de anahtarları düşürmesindeki sebep büyük ihtimalle Reece'in ani saldırısıydı.

Brody sırtındaki yükle birlikte eğilip yerden anahtarı alınca Reece güldü.

"Mmm. Güçlü adam."

"Cılız kadın."

"Eskiden daha cılızdım." Brody kapıyı açmayı başardığında Reece'in meşgul elleri onun gömleğinin neredeyse tamamını açmıştı.

"Beni yatağa götür." Parmakları Brody'nin pantolonunun düğmelerine gitti.

Boynunun arkasını ısırdığında Brody neredeyse merdivenlerde tökezliyordu.

"Buna bir son vermen gerekecek," dedi Brody nefessiz kalarak, "iki-üç saat içinde."

Yatağın yanına gelince Reece'i omzunun üzerinden yatağa fırlattı. Reece ciyaklayarak uçtu ve kahkahayla

yatağa düştü. Sonra Brody onun üzerine atladı. Gömleğinin düğmelerini hızla açıyordu. Ellerini sıkıca kavramış, çözdüğü gömleği ip gibi kullanarak sırtının altından bileklerinin üzerinden onu bağlamıştı. Reece nefes almaya çalışırken bile, Brody'nin ağzı onunkini ateşli, çarpıcı bir sahiplenmeyle içine alıyor, Reece'in içini çaresiz bir coşkuyla dolduruyordu.

"Ah Tanrım. Ben..."

"Sen başlattın." Göğüsleri serbest kalıncaya kadar sutyeninin askısına asıldı.

Reece altında titriyordu. Brody onun pantolonunu indirip elini kotun içine sokunca genç kadın inledi. İlk tıkanık çığlığını attığı sırada Brody dişleriyle göğüs uçlarını yakaladı ve kalçası çabuk çabuk inip çıkmaya başlayıncaya kadar ısırdı.

"İstediğin kadar bağır," diye fısıldadı, ellerini onunkilerin üzerinde kıskaçlayarak onu hapsetti. Dili ve dişleri vücudunun üzerinde kendi yollarını buluyorlardı. "Benden başka kimse duymayacak."

Ve Brody, dili, dişleri ve dudaklarıyla ona türlü türlü şeyler yaparken Reece çığlıklarını atmaya devam etti. Sesinin vahşiliği kendini bile şaşırtmıştı.

Brody'yi durduramıyordu. Kıskaca alınmış ellerinin parmakları sanki ikisini birlikte oraya demirlemek için adeta yatağın içine geçiyordu. Nefesi boğazında tıkanıp bir kere daha mutlak haz eşliğinde patlamıştı. İki yıldır ilk defa tamamen çaresiz kalmak korku yerine heyecan getirmişti.

Eğer bu bir dönme dolapsa, bu sefer sonuna kadar dönmeye istekliydi. Daha hızlı. Daha hızlı. Döne döne, parçalanarak uçmak için serbest kalarak.

Algıları ona eziyet ediyordu, yumuşak ve sert, alaycı ve acı veren. Brody onu doğrulttu, onu zapt eden gömleği çekip fırlatarak bedenini serbest bıraktı. Sonra Reece de ona dokunmak, onu tatmak ve ona sahip olmak için çıldırmış bir şekilde onunla birlikte yatakta dönmeye başladı.

Reece'in kollarını başının üzerinden kaldırıp parmaklarını yatak başının demirlerine götürünce genç kadın inledi. "Sıkı tutunsan iyi edersin," dedi Brody.

Sonra ileri atıldı.

Bir depremdi, gücün, hızın ve canlılığın tehlikeli kargaşasıydı. Reece de ona tutundu, her hareketine karşılık vermeye çalışıyordu.

Sonra onu bıraktı ve beraber uçabilmek için kollarını ona kenetledi.

Her şey gevşemişti; vücudu, zihni. Kolları zayıf düşmüştü. Ağırlığı hâlâ üzerindeydi ama ona esassızmış gibi geliyordu, sanki birlikte erimişler gibi. Tek gerçek olan şey kendi kalbine karşı atan kalbiydi.

Brody'nin gürleyen kalbi dünyasının merkezi haline gelmişti.

Brody yana kaymaya başlayınca, uzanıp onu durdurmak istedi. Ama Brody sırt üstü uzanmış, parmaklarını onunkilerle birleştirmişti. Ve Reece dönen başının onun omzuna düşmesine izin verdi.

* * *

Ağaçların gölgesinin içinden evi izledi. Dörtte üçlük ay, yatak odası penceresinin arkasındaki siluetleri, gölgeleri ve hareket hissini vermek için yeterliydi.

Uyumak için henüz çok erkendi, biliyordu. Ama seks için asla erken olmazdı. Bekleyebilirdi. Sabır, başarı ve hayatta kalmak için önemli bir araçtı.

Birkaç seçeneği vardı, birkaç planı. Planlar ve seçenekler de önemli araçlardı. Önüne çıkan fırsatlara göre onlarda ufak ayarlamalar yapmaya hazırdı.

Düşündüğü kadar kolayca korkmamıştı. Gerçekte, ümit ettiği kadar kolay korkmamıştı. O yüzden o da kendini ona göre ayarlamıştı. Kaçmak yerine olduğu yere yanaşmıştı. Bununla da mücadele edebilirdi.

Başka türlü olmasını tercih edebilirdi, ama hayatı seçeneklerle doluydu ve birçoğunu henüz daha yarım yamalak tanımaya başlıyordu. Fakat tanıdıklarını el sürülmeden korumaya kararlıydı.

Yatak odasının ışığı yanınca izlemeye devam etti.

Reece'i pencerenin arkasında, tatmin olmuş bir halde vücudunu esnetirken görebiliyordu.

Bu görüntü karşısında heyecanlanmamış, kanı ısınmamıştı. Sonuçta bir röntgenci değildi. Zaten Reece onun tipi değildi. Fazla ince, fazla karmaşık. Onu neredeyse bir kadın olarak görmekte bile zorlanacaktı.

O bir engeldi. Belki bir çeşit proje. Projelerden hoşlanırdı.

Üzerine bir gömlek geçirerek – üzerine oldukça bol geldiğine bakılırsa Brody'nin gömleğiydi – güldüğünü ve ağzının hareket ettiğini gördü.

Kapının önüne gelince durup omzunun üzerinden ona bir şeyler söylemesini izledi.

O da planlarını ona göre ayarladı.

* * *

"Önce su," diye tekrarladı Reece. "Susuzluktan ölmek üzereyim."

"Duşta su var diye biliyorum."

"Seninle birlikte duşa girmiyorum. Bu sadece cehennem ateşine giden başka bir yol. Artık soluklanıp susuzluğumu gidermem gerek. Ama sen duşunu alırken sana basit bir şeyler hazırlayabilirim."

"Yemek gibi mi?"

"Böyle bir sevişmeden sonra peynir ekmeğin seni tutacağına inanmadığım için hızlı bir sebze sote yaparım diye düşünmüştüm."

Brody'nin yüzündeki hoşnut ifade anında rahatsızlığa dönüştü. "Sebze mi?"

"Hoşuna gidecek."

Reece kapıdan adeta süzülerek çıktı. Kolay bir yemek, diye düşündü. Sosa yatırıp dondurduğu tavuk filetosundan biraz kesecek, sarımsak, soğan, brokoli, havuç ve karnabaharla sote edecekti. Sonra da zencefil sosuyla beraber pilavın üzerinde servis edecekti.

Kötü olamazdı.

Keşke biraz su kestanesi de olsaydı ama işte ne yapabilirdi ki?

Çok susamıştı, birkaç litre su içebileceğini düşündü. Bu hiç şaşırtıcı değildi, çılgınlar gibi sevişmişlerdi. Şahaneydi.

Büyük ihtimalle çok tuhaf yerlerinde yara izlerine rastlayabilirdi ama aynısı Brody için de geçerliydi. Brody'nin gömleğinin kollarını sıyırarak mutfağa yürüdü.

Işığı açtı ve ilk önce suya yöneldi. Bir eli buzdolabının üzerinde, şişeyi ağzına götürerek içmeye başladı.

Şişeyi indirince, ufak bir tıkırtı duydu ve lavabonun üzerindeki pencereye baktı.

Onun şeklini gördü. Siyah montun altında örtülmüş omuzlar, başında turuncu şapkası. Güneş gözlükleri yüzünün büyük bir kısmını kaplayan gece kadar siyahtı.

Aniden nefesi kesildi, geriye doğru sendeledi ve şişe elinden düştü. Plastik küt diye yere düştü, şişeden yayılan su çıplak ayaklarına değdi.

İçindeki çığlık şok ve dehşetle içinde sıkışmış, boğazını delicesine pençeliyordu.

Sonra önündeki görüntü kayboldu. Reece olduğu yerde donakaldı, nefesini, hislerini toparlamaya çalıştı.

Ve kapı kolunun sağa, sola hareket ettiğini gördü.

Bu sefer çığlık attı ve öne doğru sıçrayıp tezgâhın üzerindeki bıçağı kaptı. İki elinde sıkıca tuttuğu bıçakla geriye doğru adım atarken çığlık atmaya devam ediyordu.

Kapı açılınca koşmaya başladı.

Kapının sertçe açıldığını duyduğunda Brody'nin başı duşun altındaydı. Perdeyi açtı ve Reece'e baktı. Elinde kocaman bir bıçak tutuyordu, sırtını kapıya yaslamıştı.

"Kahretsin ne oldu?"

"Evde. Evin içinde. Arka kapıdan girdi, mutfakta."

Brody hemen suyu kapattı ve havluyu kaptı. "Burada kal."

"Evde."

Brody bir çırpıda havluyu beline sardı. "Bıçağı bana ver, Reece."

"Onu gördüm."

"Tamam. Bıçağı bana ver." Bıçağı adeta elinden söküp alması gerekmişti. "Arkama geç," dedi onun kendi-

ni banyoya kilitlemesi ihtimalini düşünerek. "Önce yatak odasına gideceğiz, orada telefon var. Etrafın temiz olduğundan emin olduğumda odayı kilitleyeceksin. 911'i arayacaksın. Anladın mı?"

"Evet. Gitme." Kolunu tutarak kapıya baktı. "Benimle kal. Oraya gitme. Aşağı inme."

"İyi olacaksın."

"Sen. Sen."

Brody başını salladı ve dirseğiyle onu iterek arkasına geçmesini sağladı. Bıçağı kaldırdı ve kapıyı çabucak açtı. Sağında hiçbir şey görmedi, solunda da. Reece'in nefes alışları dışında hiçbir şey duymuyordu.

"Arkandan geldi mi?"

"Hayır. Bilmiyorum. Hayır. Sadece oradaydı ve ben bıçağı kapıp koştum."

"Yanımdan ayrılma."

Yatak odasına yürüdü, ihtimalleri hesapladı ve sonra kapıyı kapatıp kilitledi.

Yatağın altına ve dolaba baktı. Birisi ancak oralara saklanabilirdi. Odada kimsenin olmadığına ikna olunca bıçağı indirip pantolonunu giydi. "Polisi ara, Reece."

"Lütfen oraya gitme. Silahı olabilir. Seni... Lütfen, beni burada bırakma."

Reece'e döndü. "Seni burada bırakmıyorum. Birkaç dakikaya geri döneceğim."

Bıçağı olduğu yerde bıraktı ve dolaptan beysbol sopasını altı. "Arkamdan kapıyı kilitle. Polisi ara."

Onu bırakmak hiç hoşuna gitmiyordu, bu kadar korktuğu bir sırada, aklını kaçırmayacağına emin olamadığı bir zamanda. Ama bir adamın kendine ait olan şeyi koruması gerekiyordu.

Büyük ihtimalle çoktan gitmiş olmalı, diye düşündü Brody ofisini kontrol ederken. Büyük ihtimalle. Yine de emin olmak onun göreviydi, evin güvenli olmasından emin olmak, evi güvenli yapmak.

Onu korumak.

Sonra banyoya geçti. Yatak odasına geçtikleri sırada banyoya saklanmış olabilirdi. Sopayı omzunun üzerinde doğrultarak gözleriyle çabucak banyoyu taradı.

İkinci katın temiz olduğundan emin olarak, merdivenlerden aşağı yöneldi.

* * *

Reece yalnız başına bir süre kapıya bakakaldı. Sonra yatağa sıçradı ve hızlıca telefonu çevirdi.

"911. Acil durumun niteliği nedir?"

"Yardım. Yardım edin. O burada."

"Nasıl bir – Reece? Reece Gilmore? Benim Hank. Ne oluyor? Yaralandın mı?"

"Brody'deyim. Brody'nin kulübesi. Kadını öldürdü. Burada. Acele edin."

"Hatta kal. Hatta kalmanı istiyorum. Birisini yolluyorum. Hemen."

Aşağıdan gelen bir gürültü, çığlığının gırtlağına saplanmasına sebep oldu ve telefonu düşürdü. Silah sesi miydi? Gerçek miydi yoksa kafasında mıydı?

Nefes nefese yatağın üzerinde ilerledi ve bıçağı kaptı.

Kapıyı kilitlememişti. Kilitleseydi Brody kapının bir tarafında, kendisi diğer tarafında hapsolmuş olacaktı. Yaralanmış olabilirdi. O hiçbir şey yapmazken ölebilirdi.

O hiçbir şey yapmazken Ginny ölmüştü.

Ayağa kalktı. Jölenin içinde ayakta durmak gibiydi. Gözlerini, burnunu, kulaklarını tıkıyor gibiydi. Ve başının içindeki ağır vızıltılarla birlikte kapıya doğru ilerlerken, merdivenlerde ayak sesleri duydu.

Bu sefer onu bulacaklardı ve bu sefer ölü olmadığını bileceklerdi. Bilecek ve buna bir son vereceklerdi.

"Reece. Tamam, sorun yok. Benim Brody. Kapıyı aç."

"Brody." Önce ismini söylemişti, sanki sesini test eder gibi. Sonra rahatlıkla birlikte güçlükle nefes alarak kapıyı açtı ve ona bakakaldı.

"Sorun yok," diye tekrarladı ve uzanıp elinden bıçağı aldı. "Gitmiş."

Gözlerinin önünde koca noktalar çakıştı, siyah ve beyaz. Brody onu bir sandalyeye oturttu. Reece başını dizlerinin arasına aldı.

"Kes şunu. Hemen kes şunu ve nefes al. Şimdi."

Brody'nin sesi başının dönmesini, bulantısını, göğsündeki ağırlığı kesmişti. "Sandım ki... Sesi duyunca..."

"Kaydım. Mutfakta yerde su vardı. Sandalyeye çarptım. Nefes almaya devam et."

"Sen, vurulmamışsın. Vurulmamışsın."

"Vurulmuşa benziyor muyum hiç?"

Yavaşça Reece'in başını kaldırdı. "Neyin gerçek olduğundan emin olamadım, nerede olduğumdan."

"Sen tam buradasın, benimle birlikte. O gitti."

"Onu gördün mü?"

"Hayır. Korkak pezevenk kaçmış." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "O korkağın teki."

Siren seslerini duydu ama gözlerini onunkilerden ayırmadı. "İşte polis de geldi. Üzerine bir şeyler giy."

Giyinip aşağı indiğinde arka kapıyı açık buldu. Homurdanan sesler duydu. Kahve hazırladı ve sonra ıslak yeri sildi.

Kendine çay hazırladı, Brody Denny ile birlikte içeri geldiğinde masanın üzerinde bardaklar, süt ve şeker hazırdı.

"Kahve, Denny?"

"Olabilir. İfade verebilecek misin Reece?"

"Evet. Kahve her zamankinden değil mi?"

"Efendim?"

"Süt ve iki şeker."

"Evet. Detayları unutmuyorsun. Otursak olur mu?" Bir sandalyeye geçti ve not defterini çıkarttı. "Ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Aşağı indim. Susamıştım ve yemek yapacaktım. Brody duştaydı."

Reece kahveleri doldurdu ve Denny'nin yüzüne baktı. Yüzündeki hafif kızarıklıktan Brody'nin önceki kısmı ona dışarıda anlatmış olduğunun çıkarımını yaptı.

"Buzdolabından bir şişe su çıkarttım," diye devam etti, çayını alarak. "Bir ses duydum, tıkırtı gibi, pencereden. Dönüp bakınca, onu gördüm."

"Ne gördün, tam olarak?"

"Bir adam. Siyah mont, turuncu şapka, güneş gözlüğü. Oturdu, gözleri çayının üzerinde kilitlendi.

"Onu tanımlayabilir misin?"

"Dışarısı karanlıktı," dedi dikkatlice. "Ve mutfak ışığı pencereden yansıyordu. Onu tam olarak göremedim. Sonra gitmişti. Arka kapının kolunun oynadığını gör-

düm, döndüğünü duydum. Ocağın yanından bir bıçak kaptım. Kapı açıldı ve orada duruyordu. Sadece duruyordu. Yukarı kaçtım."

"Boyu? Kilosu? Rengi?"

Reece gözlerini sıkıca yumdu. Ona inanılmaz derecede kocaman görünmüştü.

"Beyaz, sakalsız. Emin değilim. Çok çabuk gerçekleşti, karanlıktı ve çok korkmuştum."

"Hiçbir şey söyledi mi?"

"Hayır." Yanaşan arabanın sesini duyunca irkildi.

"Bu büyük ihtimalle şeriftir," dedi Denny. "Hank benden sonra onu aradı. Hemen çıkıp onu bilgilendireyim."

Denny dışarı çıkarken Reece elleri kucağında oturuyordu. "Çok acıklı değil mi, tam şurada karşımda duruyordu ama neye benzediğini söyleyemiyorum."

"Karanlıktı," dedi Brody. "Gölgeden çıkmayacak kadar geride durduğunu hayal edebiliyorum. Sen ışığın içinde olduğundan karanlığı çok iyi göremezdin. Sana onun ne olduğunu söyledim Reece?"

"Korkak." Reece başını kaldırdı. "Ve benimle tam olarak nasıl oynayacağını biliyor. Bana inanmayacaklar Brody. Sürekli sanrılar gören isterik bir kadınım. Hiçbir şey bulamadınız değil mi? Tek bir ipucu bile."

"Hayır. Çok dikkatli."

"Ama bana inanıyorsun." Reece derin bir nefes aldı. "Yukarıda yalnızken, silah sesi duyduğumu düşündüm. Her şey birbirine karıştı."

"Hadi ama kendine haksızlık etme. Yaşadıklarını hafife alma."

"Bizi izlemiş olmalı. Dışarıda bir yerlerde saklanıp

evi, bizi izlemiş olmalı." Brody'nin yüzünün gerildiğini gördü. "Bunu fark etmeyeceğimi mi sandın?"

"Öyle umdum."

"Beni çıplak gördüğü için ya da seviştiğimizi gördüğü için delirecek değilim."

"Tamam o zaman." Rick içeri girdi ve şapkasını çıkarttı.

"Merhaba. Bir sorun yaşadığınızı duydum."

"Evin içine girildi," dedi Brody.

"Belki o kahveden biraz alabilirim. Denny'ye tekrar etrafı incelemesini söyledim." Reece bardağını doldururken durdu. "Reece, bu birini – pencerede değil mi? - gördüğün zaman nerede durduğunu bana gösterebilir misin?"

"İlk başta. Buradaydım." Buzdolabına gitti ve bir elini üzerine koydu. "Bir ses duydum ve oraya baktım. Pencerenin arkasındaydı."

"Mutfak lambası pencerede bayağı parlıyor değil mi? Hiç yaklaştın mı?"

"Ben...hayır. O sırada değil. Kapı kolunun döndüğünü gördüm. Önce pencereden ayrıldı, sonra kapı kolunun döndüğünü gördüm. Elime bir bıçak aldım." İlerledi, bıçak alır gibi yaptı. "Ve ben...ben sanırım geriye gittim. Korkmuştum."

"Elbette."

"Sonra kapı açıldı, hemen dışarıda duruyordu."

"O an şu an durduğun yerde miydin?"

"Ben...ben emin değilim. Bundan daha yakın değil. Belki bir iki adım daha geride. Sadece dönüp koştum."

"Hı hı. O sırada yapabileceğin en iyi şeyi yapmışsın. Sen duşta mıydın?" Brody'ye döndü.

"Doğru."

"Peki şu kapı? Kilitli miydi kilitsiz miydi?"

"Kilitliydi. Reece'i almaya gitmeden önce kilitlemiştim."

"Tamam." Rick arka kapıyı tekrar açtı ve kilidi, pervazı incelemek için çömeldi. "Eldiven giyiyor muydu?"

"O..." Reece zihnini geri gitmeye zorladı. "Evet. Sanırım. Siyah eldivenleri vardı, kadını boğarken giydiği gibi."

"Onun hakkında başka bir detay hatırlıyor musun?"

"Üzgünüm."

Rick doğruldu. "Pekâlâ, biraz geriye gidelim. Sen burada evdeydin, Brody, saat kaça kadar?"

"Altı buçuk, yediye çeyrek kala gibi çıktım."

"Gidip Reece'i restorandan aldın, buraya geri geldin."

"Hayır, kasabanın dışına gittik."

"Çiçekler açıyor. Arabayla çıkmak için güzel akşam."

"Birkaç kilometre uzaklaştık," diye onayladı Brody. "Biraz şarap ve peynirimiz vardı, gün batımını izledik. Buraya sekiz buçuk gibi geldik. Belki biraz daha geç, dokuza doğru olabilir. Hemen yatak odasına çıktık. Sonrasında Reece su içmek için aşağı indi, ben de duşa girdim."

"Saat kaç gibiydi?"

"Zamana dikkat etmiyordum. Ama Reece koşarak içeri girdiğinde, ben duşa gireli bir iki dakikadan fazla olmamıştı. Onu yatak odasına geri götürdüm, pantolonumu giydim, beysbol sopamı aldım ve 911'i aramasını söyledim."

Denny içeri girip kafasını sallarken Rick ona baktı. "Pekâlâ. Bu gecelik yaşayabileceğiniz bütün heyecanı yaşamış olduğunuzu tahmin ediyorum. Yarın sabah tekrar gelip gün ışığında ne bulabiliyorum diye kontrol ederim. Sen gidebilirsin Denny, raporu hazırla. Brody neden sen de beni uğurlamıyorsun?"

"Tamam." Reece'e baktı. "Bir dakika içinde geri döneceğim."

Birlikte ön kapıdan çıktılar. Rick yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı ve başparmaklarını ceplerine soktu. "Dehşet bir gece. Sadece Fist'te görebileceğin türden. Biz farkına varamadan yaz gelecek. Çoktan turistler ve yazlıkçılar gelmeye başladı bile. Bu gökyüzü tamamen kendimize ait olmayacak."

"Manzaraya bakmak için mi seninle dışarı gelmemi istedin?"

"Hayır. Durumu senin için güzelce anlatacağım Brody." Yüz yüze gelebilecekleri bir şekilde döndü. "Birincisi, o kapının zorlandığına dair tek bir işaret yok. Kesin olarak kilitlediğini söylemiştin."

"Kilidi açmıştır, yedek anahtarı olmalı. Daha önce de yapmıştı."

"Tanrım." Rick, çok belirgin bir hayal kırıklığıyla yüzünü sertçe ovaladı. "Ve bunu o daracık pencereden, tam da Reece aşağıda yalnızken ve sen de duştayken yapmayı başardı. Bu adamın süper güçleri de var mı?"

"Evi izliyor olmalıydı."

"Ne için? Eğer bir şey yapacak olsaydı o hazır yalnızken yapardı, Brody. Eğer var olsaydı."

"Sadece bir dakika bekler misin?"

"Hayır, sen bekle. Ben sabırlı bir adamım, Brody.

Bir adam rozet ve silah taşıyorsa, bir dünya sabrı olması gerekir. Açık fikirliyim ama aptal değilim. Elimizde duygusal bozukluğu olan bir kadın var, içki içtikten sonra yataktan çıkıverip bir anda karşısında daha önce bilinmeyen bir kadının öldürdüğünü gördüğü gördüğünü iddia ediyor. Ve bu tam da yine, yalnız başına olduğu, gördüklerini kimsenin onaylayamayacağı bir zamanda oluyor.

"O kulübeye birinin geldiğine ya da etrafında dolaştığına dair hiçbir iz yok. Tıpkı nehir kıyısında birilerinin öldürüldüğüne dair hiçbir işaret olmadığı gibi, restoranın üzerindeki dairesine kimsenin girdiğine dair bir iz olmadığı gibi ya da oteldeki çamaşırhane vakasındaki gibi. Onunla birliktesin, o yüzden ona inanmak istiyorsun. Tehlike içindeki bir kadından daha çekici hiçbir şey yoktur."

Brody'nin sinirleri köpürmüştü. "Ne saçmalıyorsun sen. Eğer o rozeti taşıyorsan korumak ve hizmet etmek sorumluluğun var."

"Bu kasabayı, bu insanları korumak, onlara hizmet etmek gibi bir sorumluluğum var. İstediğin kadar sinirlenebilirsin," dedi başıyla onaylayarak. "İstediğin kadar. Ama Reece Gilmore için yapabildiğim her şeyi yaptım. O turistler ve yazlıkçılar gelmek üzereler ve ben adamlarımı da zamanımı da burada onun şeytanlarını kovalayarak kaybedemem. Onun için üzülüyorum, buna inan. Çok korkunç şeyler yaşamış iyi bir kadın. Ama artık atlatması gerekiyor. Kendine bir iyilik yap ve tedavi olması için onu ikna etmeye çalış."

"Senin hakkında daha iyi şeyler düşünmüştüm, Rick."

"Bu noktada Brody," dedi Rick kamyonetinin kapısını açarken, "aynısını ben de senin için söyleyebilirim." Arabaya bindi ve kapıyı sertçe çarptı. "Eğer o kadını önemsiyorsan, yardım almasını sağla." Motoru çalıştırdı. "Buna ihtiyacı var."

Brody geri döndüğünde Reece ocağın başındaydı. Üstü kapalı tencerede pilav, tavada da tavuk vardı.

"Lanet olsun Rick'e," diye homurdandı ve buzdolabından bir bira aldı.

"Teşekkür ederim, benim tarafımı tuttuğun için." Tavayı salladı ve tavuk parçacıkları havada döndü. "Ne düşündüğünü bilmek için ne konuştuğunuzu duymama gerek yoktu. Bana inanmıyor ve bu son olay da diğer bütün olayları daha belirgin yapıyor. Onun vaktini boşa harcadım, rutinini bozdum, şehir kuşundan şehir belasına dönüştüm. Ve biraz düşününce de onu suçlamak zor."

"Neden?"

"Her şey olanları benim uydurduğuma ya da deli olduğuma işaret ediyor." Kesip hazırladığı sebzeleri bir miktar beyaz şarapla birlikte tavaya ekledi. "Tıpkı senin bana destek vermenin nedeninin birlikte olduğumuzdan dolayı olduğunu düşünmesi gibi."

"Sen öyle mi düşünüyorsun?"

"Bana inandığını biliyorum ve bu benim için çok önemli."

Brody birasından uzun, yavaş bir yudum aldı. "Toparlanıp buradan gitmek ister misin? Belki Meksika'yı deneriz? İkimizin de mesleğiyle ilgili güzel olan şey, onları istediğimiz yerde yapabilir olmamız."

Reece'in gözleri sızlıyordu ama tavayı karıştırıp sallamaya devam etti. "Dizlerinin üzerine çömelip elinde

göz alıcı kocaman bir elmas, bir yavru köpek ve elli kilo Belçika çikolatasıyla ölümsüz aşkını ve bağlılığını bana ilan ettikten sonra Shelley'den şiirler okusan bile bana daha fazlasını ifade edemezdin."

"Güzel çünkü ezbere bildiğim bir Shelley şiiri yok."

Gülümsedi. "Ama herkesten daha iyi biliyorum ki, kaçabilirsin, yürüyerek bile uzaklaşabilirsin ama bu sonucu değiştirmez. Burada çiçeklerin açışını görmeyi sevdim, açabildiklerini bilmeyi sevdim. Ve eğer onlar burada kök salabiliyorlarsa, ben de salabilirim."

Hazırladığı sosun bulunduğu kabı aldı ve tavaya döktü. "Bu birkaç dakika içinde hazır olacak. O yüzden neden sen de tabakları çıkartmıyorsun?"

26

Reece kontrol için yeniden soyunmasına gerek olmamasına minnettar bir şekilde Doktor Wallace'ın muayenehanesinde oturuyordu. Fazla içtiği bir partide hissedeceği gibi cansız hissediyordu.

Uyku hapını hatırladı. Brody'nin ısrarıyla olmuştu. Gerçi çok fazla ısrar etmesi de gerekmemişti.

Bütün o uyku ilaçlarına, antidepresanlara, endişe giderici ilaçlara dönmek istemiyordu.

Bunalımda değildi. Takip ediliyordu.

Kapı açıldı. Doktor, elinde bir listeyle gülümseyerek içeriye girdi.

"Tebrikler. Üç kilo almışsın. Bu gerçekten çok iyi bir gelişme küçük hanım. İki kilo daha ve seni rahatsız etmeyi keseceğim."

Masanın etrafından dolanıp Reece'in yüzüne dikkatlice bakarken yüzündeki gülümseme tamamen silinmişti. "Ya da kesmeyeceğim. Seni en son buraya getirdiğimizde yorulmuş ve solgun görünüyordun. Hâlâ öylesin."

"Kötü bir gece geçirdim. Korkunç bir gece. Sonunda uyku hapı almam gerekti, reçetesiz olanlardan. O bile beni bitkin bırakmaya yetti."

"Endişe var mı?" Çenesini tutarak başını çevirdi ve yanağındaki sararan yara izine baktı. "Kâbuslar?"

"Hapı endişe ve kâbuslardan kurtulmak için aldım. Dün gece katili gördüm."

Doktor sandalyesine geçerken gözleri onun üzerinde kilitlendi. "Neden bana olanları anlatmıyorsun?"

Reece olayı bütün detaylarıyla anlattı. "Bana inanmak zorunda değilsin, ya da inandığını söylemek zorunda değilsin. "Son birkaç gün çok boktan geçti, o yüzden de bitkin görünüyorum."

"Acıyor mu?" diye sordu yarasına nazikçe bastırırken.

"Biraz. Beni rahatsız etmiyor."

"Uyku haplarını ne kadardır alıyorsun?"

"Dün gece aldığım aşağı yukarı bir senedir aldığım ilk haptı."

"Buraya geldiğinden beri başka bir ilaç aldın mı?"

"Hayır."

"Başka belirtiler?"

"Unutkanlık, orada olmayan bir şeyi görmek gibi mi? Hayır."

"Birazcık şeytanın avukatlığını yapmama izin ver. Bu gördüğün adam korkunu temsil ediyor olabilir mi? Seni vuran adamın yüzünü görmedin. Tam olarak değil. Ya da yaşadığın travma o yüzü hafızandan silip attı."

"Onu gördüğümü sanmıyorum," dedi Reece sessizce. "Her şey çok hızlı oldu. Kapının sertçe açılması, benim dönmem. Silahı gördüm...ve sonra...ve onu kullandı."

"Anlıyorum." Nazikçe elini onunkinin üzerine koydu. "Anladığım kadarıyla arkadaşlarını öldüren diğer adamları asla görmedin değil mi?"

"Hayır, hiçbirini görmedim." Sadece duydum, diye düşündü, sadece kahkahalarını duydum.

"Peki, dün gece pencerede gördüğün siluetin, bir ihtimal nehirde gördüğün adamın, saldırı sırasında veya sonrasında yaşadığın korku ve çaresizliğin dışa vurumu olabileceğini düşündün mü?"

Reece midesinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti ve bunun hayal kırıklığı olduğunu fark etti. Ona inanmamasından kaynaklanan basit bir hayal kırıklığı. "Psikiyatri kitapları okumuşsun."

"İtiraf etmeliyim ki evet okuyorum. Korkuna bir kütle ve şekil vermen seni deli yapmaz Reece. Bu, onu görebilmen, yaşayabilmen, çözümleyebilmen için bir yöntem olabilir."

"Keşke öyle olsa. Ama onun ellerinde bir kadının can verdiğini gördüm. Sinirlerimi sarsmak için beni izleyerek elinden geleni yaptığını biliyorum." Gülümsedi. "Eğer gerçekten peşinde birisi varsa, o zaman paranoya olmaz bu."

Doktor iç geçirdi.

"Paranoyanın neye benzediğini, nasıl hissettiğini biliyorum. Boğazında nasıl bir tat bıraktığını biliyorum. Paranoyak değilim ben. Korkumu başka şeylere yüklemiyorum. Korkumu yaşıyorum."

"Bir ihtimal daha. Sadece dinle beni. Bu adamı ve vahşeti gördüğün ilk gün Brody ile patikada karşılaşmıştınız. Brody ile olan ilişkin ilerledikçe diğer olaylar da gelişme gösterdi. Siz birbirinizle daha ciddi bir şekilde kenetlendikçe, olaylar da daha ciddi, daha kişisel olmaya başladı. Hayatta kalmanın getirdiği suçluluk hissiyle, mutluluğun önüne engeller koyuyor olabilir misin?"

"Yani Brody ile olan ilişkimi sabote etmek için kendi kendimi delirtiyorum öyle mi? Hayır. Lanet olsun, ben deli *oldum.* Nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bu öyle değil."

"Pekâlâ, o zaman, pekâlâ." Eline hafif hafif vurdu. "Olası olanı elersek, geriye kalan şey her ne kadar olasılıksız dahi olsa da gerçeğin kendisi olmalıdır. Şimdi bir miktar kan alacağız ve nasıl olduğuna bakacağız."

* * *

Reece mesaisini tamamlamak için restorana geri döndü. Mac Drubber ve Carl barbekü domuz sandviçlerini yiyorlardı. Mac lokmasını yutkunurken elini kaldırdı ve Reece'i durdurdu. "Ah, taze Parmesan geldi, istediğinden."

"Öyle mi?"

"İsteyebileceğini düşündüm. Biraz kıymetli bir şey."

"Daha sonra uğrayıp alırım. Teşekkürler Bay Drubber." Ani bir istekle eğilip kafasının tepesini öptü. "Teşekkürler. Bunu hak etmiyorum."

"Ah, hadi canım." Adam elmacık kemikleri boyunca kızardı. "Eğer aklına bizim stokta tutmadığımız tarzda bir şeyler gelirse sadece bana haber vermen yeterli. Senin için onları buraya getirmek hiç sorun olmaz."

"Haber ederim. Sağ olun."

İlk fırsatta özel bir şeyler hazırlayıp onu Brody'nin yerine yemeğe çağıracaktı.

Linda-gail bir leğen dolusu kirli bulaşığı Pete'in önüne sertçe indirdiği sırada mutfağa girdi.

"Cennette sıkıntı." dedi Peter ağzının kenarından.

"Söylenip durma," diye cevabı yapıştırdı Linda-gail, dönerken saçları kısa kırmızı bir pelerin gibi savrulmuştu. "Sağır değilim."

"Eğer eşyaları sağa sola çarpmaya devam edersen sonunda işsiz kalacaksın."

Linda-gail bu sefer Joanie'ye çıkıştı. "Eğer oğlun yalancının teki ve bir hain olmasaydı, hiçbir şeyi çarpmayacaktım."

Joanie ızgaranın başında soğan ve etleri pişirirken yüzündeki ifade uysallığını koruyordu. "Oğlum pek övünülesi olmayan birçok şey olabilir ama o iki şey olduğuna hiç rastlamadım. Kendini toparla Linda-gail."

"Dün gece çiftlikte kalıp sancılı bir kısrağa yardım etmesi gerektiğini söyledi mi söylemedi mi? Ve Reuben az evvel buraya gelip bana dün gece Lo'nun beni götürdüğü filmi beğenip beğenmediğimi sorduğuna göre, o bir yalan mıymış, değil miymiş?"

"Reuben yanılıyor olabilir. Bir sürü şey olabilir."

Linda-gail çenesini kaldırdı. "Sen onun annesisin ve onu korumak zorundasın. Ama bana yalan söylenmesine ve aldatılmaya göz yumacak değilim."

"Seni bu yüzden suçlayamam. İstediğin zaman bu konuyu onunla görüşebilirsin. Ama bunu sana masalarla ilgilenmen için para ödediğim zamanlarda yapamazsın."

"Bana âşık olduğunu söyledi Joanie." Bu sefer sesi çatladı ve bu da Joanie'nin dudaklarının büzülmesine sebep oldu. "Benimle birlikte bir hayat kurmaya hazır olduğunu söyledi."

"O zaman sanırım onunla oturup düzgünce konuşman gerekecek. Ama şimdi, dışarı çıkıp işini yapman gerekiyor. İlgilenmen gereken müşterilerin var."

"Haklısın ve onunla yeterince zamanımı harcadım. Erkekler bir boka yaramıyorlar." Dışarı çıkınca Joanie içini çekti.

"Eğer bu işi berbat ettiyse, bu çocuk gerçekten düşündüğümden daha da ahmakmış."

Joanie endişeli görünüyordu. Reece karnında sıkı bir yumruk hissetmişti. Lo dün gece neredeydi ve neden yalan söylemişti?

"Sen orada öylece dikilip hayallere mi dalacaksın yoksa bu ızgaranın başına mı geçeceksin? Halledilmesi gereken ofis işlerim var, bütün bu lanet boya için ödeme yapmam gerekiyor."

"Özür dilerim." Reece bir önlük aldı ve ellerini yıkamak için lavaboya gitti. "Yeni boya çok güzel görünüyor. Neşeli gibi."

"Yeni ve neşeli masraflar."

Reece, dün dükkân kapandıktan sonra üç kişilik bir ekibin boya için geleceğini hatırladı. Fakat o adamlar bir gece önce saat dokuzda ne yapıyorlardı?

"Peki, boyama işi tam olarak saat kaçta başladı?"

"On bir. Bir de sabah üçe kadar çalıştıktan sonra Reuben'in buraya gelip o lanet dudaklarını oynatmak için fazla yorulacağını düşünürdün."

Kayıtsız davranmalı şimdi, mümkün olduğunca kayıtsız, diye uyardı kendini. Sadece sohbet eder gibi. "O saatte mi geldiler, on birde?"

"Daha yeni öyle demedim mi? Reuben, Joe ve Brenda."

"Brenda? Resepsiyondaki Brenda mı? Onun erkek kardeşi ekipte sanıyordum."

"Dean'in yapacak başka bir işi varmış, öyle söyledi. Brenda boyama işinde daha iyi zaten."

Reece siparişleri hazırlamaya başladı ve onlarla ilgilenirken bir yandan da Reuben, Lo, Dean ya da Joe'yu, güneş gözlükleri ve turuncu şapkayla Brody'nin mutfak penceresinin dışında hayal etmeye çalıştı.

* * *

İşten sonra Reece, Pete'in arabasındaydı.

"Beni Brody'ye kadar getirdiğin için minnettarım Pete."

"Çok uzak değil zaten, sorun değil."

"Pete, sence Lo dün gece ne iş çeviriyordu?"

"Bir kadınlaydı sanırım. Onun neresiyle düşündüğünü biliyorsun, özür dilerim."

"Kadınlarla çok sorun yaşamış olmalı."

"Genellikle hedefine ulaaşana kadar onları tatlı dille ikna ediyor, tekrar özür dilerim. Ama bizim Linda-gail'i öyle kandıramaz. O çetin ceviz."

"O konuda haklısın. Reuben'i düşün." Yine kayıtsız olması gerektiğini hatırlattı kendine. "Onu kadınlarla birlikte çok fazla görmüyorsun, en azından ulu orta değil."

"O da işini bilir aslında. Sadece nasıl tutacağını biliyor." Pete Reece'e bakıp sırıttı. "Geçen kış kendine ateşli bir eğlence buldu, bir kar tavşanı, hem de evli."

"Gerçekten mi?"

"Oldukça sessiz tuttu ama tabii kimse fark etmeden bir kadının otel odasına girip çıkmak o kadar kolay değil. Brenda'nın o tip şeylere gelince sağlam bir burnu

var. Duyduğuma göre Reuben bodrum girişinden girse bile kaçırmamış Brenda."

"Bodrum girişi," diye mırıldandı.

"Sonra bir gece aralarında korkunç bir tartışma çıkınca herkes olan biteni öğrendi. Bağırıştılar, ona eşyalar fırlattı. Bir parfüm şişesini bile isabet ettirmişti sanırım. Reuben yüzü çizikler içinde, botları elinde hızla oradan sıvışmıştı."

"Neye benziyordu?"

"Ne?"

"Kar tavşanı, kadın. Sadece merak ettim."

"Güzel görünümlü esmer bir kadındı hatırladığım kadarıyla. Reuben'den belki bir on yaş büyük diye duymuştum. Olaydan sonra haftalarca çiftlikte Reuben'e gitmiş, ağlamış, bağırmış, çığlıklar atmış, tükürmüş. Bir gece birkaç biranın üzerine Reuben bana o olaydan sonra nasıl evli kadınlarla işinin bittiğini anlattı."

"İyi olmuş. Demek Brenda'nın ağabeyi Dean'in de dün gece ateşli bir randevusu vardı."

"Ya da poker oyunu. O çocuğun cebinde on doları olsun, hemen soluğu kumar masasında alır. O yüzden çoğu zaman beş parasızdır ve Brenda'nın poposundan ayrılmaz, borç falan ister. Eğer nasıl oynanılacağını bilmezsen kumar esrar kadar kötü bir şey."

Kulübenin önüne geldiklerinde kamyonetini durdurdu. "Duyduğuma göre dün burada bir şeyler olmuş."

"Sanırım bunu herkes duymuş."

"Seni yıldırmasına izin verme Reece."

Merakla ona döndü. "Nasıl oluyor da sen benim deli olduğumu düşünmüyorsun?"

"Tanrım, kim olmadığını söyledi ki?" Gülümsedi.

"Herkes öyledir, öyle ya da böyle. Ama eğer birilerinin buraya gelip seni rahatsız ettiğini söylersen, sana inanırım."

"Teşekkürler." Reece kapıyı açtı, gülümsedi ve arabadan indi. "Teşekkürler Pete."

"Bir şey değil."

Fakat onun için öyleydi. Belki polisler ona inanmamışlardı ama Pete inanmıştı. Ve Brody, Linda-gail, Joanie. Doktor Wallace halüsinasyon gördüğünden kuşkulanmıştı ama tek amacı onu korumaktı. Mac Drubber büyük ihtimalle birkaç çivisinin sıkılması gerektiğini düşünüyordu ama sırf o istediği için Parmesan getirdiğini de unutmamak gerekirdi.

Onun yanında olan bir sürü insan vardı.

Brody'yi arka verandada kola içip kitap okurken buldu.

Başını kaldırdı, Brody'nin gördüğü manzaradan memnun kaldığı belliydi. "Bugün nasıl gitti bakalım?"

"Kötüden daha iyiye. Doktor kilo aldığım için mutlu ve benim turuncu şapkalı adamı, hayatta kalma suçluluğumdan ve korkularımdan dolayı yaratmış olabileceğimi söyledi. Ama bu sadece bir ihtimalmiş ve eğer bu konuda açık fikirli olursam, o da olacakmış. Bay Drubber bana taze parmesan getirttiğini söyledi, Pete ise birkaç kasabalı erkeğin romantik hayatlarını bana özetledi."

"Oldukça yoğun geçmiş."

"Lo, Linda-gail'e dün gece nerede olduğu hakkında yalan söylemiş."

"Onun kadınlarla olan ilişkileri hep böyle olmuştur." Brody kitabı kenara indirdi. "Lo'nun katil olduğunu mu düşünüyorsun?"

"En son seçeceğim kişi o olurdu. Lanet olsun, onu seviyorum ve arkadaşım ona aşık. Ama zaten hep en tahmin etmediğin kişi çıkmaz mı sonunda? Bu işler öyle yürümez mi?"

"Romanlarda, sadece iyi romanlarda. Lo kadınlarla beraber oluyor Sıska ama onları boğmuyor."

"Ve eğer biri bir şekilde onu tehdit ediyorsa, kafasının tası atana kadar onu itekliyorsa?" Brody'nin sandalyesinin yanında çömeldi. "Reuben'in de geçen kış şiddetle biten bir ilişkisi olmuş."

"Lothario'dan Şarkı Söyleyen Kovboy'a mı geçtin şimdi de?"

"Dün gece nerede olduğunu öğrenmeli. On bire kadar restoranı boyamaya başlamadı. Ve Brenda'nın kardeşi de boya için gitmemiş bile."

"Pekala şüpheliler listeni bu üç adamdan oluşturdun çünkü bu üçünün dün gece malum zamanda nerede olduklarını bilmiyordun?"

"Bir yerlerden başlamam gerekiyor. Ona cevap verebilmeliyim. Oldukları yerleri öğrenebilirsem listeden çıkartırım, olmazsa listede kalmaya devam ederler."

"Fist'teki bütün adamları listeye alıp çıkartacak mısın bu şekilde?"

"Eğer gerekirse. Bazılarını direkt olarak çıkartabilirim listeden. Hank, uzun sakalı ve iri cüssesinden dolayı. Pete, çok ufak olduğundan. Bu konuda daha önce de konuştuk, olaydan hemen sonra ama hiç üzerinde durmadık."

"Hayır, sanırım durmadık."

"O yüzden, altmış beşin üzerinde, yirminin altında biri değil. Yaşlı veya çocuk değildi. Bıyıklı veya sakallı

değildi. Büyük ihtimalle normal boy ve kilodaydı. Fist'ten olmayabileceğini biliyorum."

"Hayır, bence buradan."

"Neden?"

"Dün gece bir arabanın yaklaştığını duymadın. Arabası olmadan kulübeden nasıl uzaklaştı?"

"Yürümüş olabilir mi?"

"Belki fark edilmeyecek kadar uzağa park etmişti. Ama eğer dışardan birisi olsaydı senin günlük rutinini, ne zaman işten çıktığını, ne zaman buraya geldiğini öğrenmek için sürekli şehre gidip gelmesi gerekirdi. Birileri mutlaka fark eder ve ne kadar masum olsa da, hakkında bir yorumda bulunurdu. Ve burada insanlar konuşmayı sever, biliyorsun."

"Evet," dedi Reece. "Kesinlikle duyulurdu."

"Ve nisandan bu yana otelde kimse bir haftadan fazla kalmadı. Tek başına iki geceden fazla kalan erkek yok. Bazı kulübeler kiralandı ama yine çok fazla değil. Hepsi de ailelere ya da gruplara kiralandı. Aile adamı olabilir ya da bir arkadaş grubunun bir parçası ama bence bu pek olağan değil."

"Biraz araştırma yapmışsın."

"Alışkanlıklarımdan bir tanesi de bu. Kamp yapıyor olabilir," diye devam etti Brody, "ama erzaklar için markete uğraması gerekirdi. Onlar için başka bir yere gitmiş de olsa, bu yaptıklarını yapabilmek için restorana sık sık gelip seni gözlemlemesi gerekirdi. Eğer bir kereden fazla gelse, fark edilirdi. Bütün bunlardan, onun bizden biri olduğu sonucuna varabiliriz."

"Brody, ben bir daha polisi bu işe karıştırmak istemiyorum eğer... eğer ölüm kalım meselesi değilse."

"Sadece senle ben, Sıska."
"Senle beni sevdim."
"Tuhaf. Ben de öyle."

* * *

Dün gece ayak üstü hazırlamak zorunda kaldığı tavuklu sebze soteyi bugün erkeksi bir yemekle affettirmek istemişti: domuz pirzola, patates püresi, bezelye ve taze ekmek. Patatesler pişip pirzolalar sosta dinlenirken, Reece de bilgisayarıyla birlikte mutfak masasına oturdu.

Önce liste geliyordu, aklındak geniş tanıma uyan, Angel's Fist'te düşünebildiği bütün erkeklerin listesi.

William (Lo) Butler, yirmilerinin sonunda. Hayatının büyük çoğunluğunda Angel's Fist'te yaşamış. Bölgeyi iyi tanıyor, iz sürmekten, doğa yürüyüşlerinden, kamp işlerinden anlıyor. (Nehirdeki çift oraya at sırtında gelmiş olabilir mi?) Kovboy, zampara. Kamyoneti var. Joanie'nin ofisine – dolayısıyla anahtarlara – erişimi kolay. Sinirlenince vahşileşebiliyor, bardaki olayda olduğu gibi.

Yazdıklarını tekrar okuyunca çok soğuk göründüğünü düşündü. Ve belki de haksızlık ediyordu çünkü doğasında çok sevimli görünüğünden, annesini nasıl sevdiğinden ve oldukça çekici olduğundan bahsetmemişti.

Reuben ile devam etti.

Otuz-otuz beş yaş, diye tahminde bulundu. *Circle K*

Misafir Çiftliğinde görevli. Bölgeyi iyi tanıyor, yukarıdaki gibi. Ellerini iyi kullanıyor. Kamyoneti var. Haftada en az bir kere kasabaya geliyor. Clancy' nin Yeri' nde şarkı söylemeyi seviyor. Evli bir kadınla geçmişte yaşadığı bir ilişkisi var (muhtemel kurban).

Reece derin bir nefes verdi. Etini az pişmiş sevdiğini biliyordu, patateslerini kızarmış ve tatlısını dondurmalı seviyordu. Ama bunlar amacına hizmet eden bilgiler değillerdi.

İsimleri sıralamaya devam etti ve yanlarına bildiği bilgileri ekledi. Sonra aklına Doktor Wallace'ın ismi geldiğinde suçluluk sancısıyla durdu. Yaş sınırının tepe noktasına denk geliyordu. Ama sağlıklı ve güçlüydü bile. Uzun yürüyüşlere çıkıyor, balık tutuyor ve her yerde saygıyla karşılanıyordu. Ve iyileştirmeyi bilen bir adam, öldürmeyi de bilmez miydi?

Sonra Mac Drubber vardı, Dean, içki dükkânından Jeff, yürekli şerif, yardımsever Lynt. Ve başkaları da. Bildiği bütün erkeklerin listesini çıkarmak, ki bazılarını arkadaşı olarak da görüyordu, kendini kötü hissetmesine sebep olmuştu.

Listeyi bitirdi ve bilgisayarını kaldırdıktan sonra gerginliğini ve suçluluğunu yemek yaparak dindirdi.

* * *

Gölün karşı tarafında Lo Linda-gail'in kapısını çaldı. Elinde tek bir pembe gül vardı.

Kapı açılınca gülü uzattı ve, "Selam, bebeğim," dedi.

Linda-gail gülü görmezden geldi ve öfkeyle, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Seni." Boştaki eliyle onu yakalamak için uzandı fakat Linda-gail hızlıca geri çekilip kapıya bir tekme savurunca neredeyse yüzüne darbe alacaktı.

Kapı Lo'nun omuzuna çarpmıştı. "Tanrım. Sorun ne Linda-gail?"

"Yalancılardan çiçek kabul etmiyorum. O yüzden sen de buradan çekip gidebilirsin."

"Neden bahsediyorsun sen?" Bu sefer o da kapıya tekme savurarak karşılık vermişti. "Kes şunu. Bu gece seni görebileyim diye bugün tam on dört saat çalıştım."

"Öyle mi? Çok haksızlık olmuş o zaman sana, dün geceki ekstra çalışmalarını da hesaba katınca. Hem de sancılı bir kısrakla..." Lo'nun irkildiğini görünce gözleri iyice kısıldı. "Seni yalancı orospu çocuğu. Samanlıkta terlemiş olabilirsin ama bu kesinlikle lanet bir atla birlikte değildi."

"Öyle değildi, bir dakika."

"Bana nasıl yalan söyleyebildin? Sana sürüden biri olmayacağımı söylemiştim Lo."

"Değilsin. Olamazdın. Lanet olsun, asla olmadın ki. Hadi sadece bir dakika oturalım."

"Evimde oturmanı istemiyorum. Sana istediğini verdim. Artık bitti."

"Öyle söyleme, Linda-gail. Tatlım. Düşündüğün gibi değil."

"O zaman ne Lo? Bana yalan söylemedin mi yani?"

Şapkasını geriye itti. "Şey, evet, söyledim ama..."

"Çık dışarı."

Gülü kenara attı, sonra da şapkasını. "Böyle ayrıla-

mam. Evet, dün gece için sana yalan söyledim ama bunun için iyi bir nedenim vardı."

"Ah? Ve bu kadının ismi neydi?"

Lo'nun yüzündeki hayal kırıklığı ve utanca dair ipuçları sertleşerek soğuk, katı bir öfkeye dönüştü. "Seni aldatmadım. Hiç bir zaman hileye başvurmadım. Asla, kadınlarla da, kumarda da, hiçbir şeyde. Kimseyi aynı anda idare etmeye çalışmam. Neden benim için en önemli kişi senken, sana böyle bir şey yapayım ki?"

"Bilmiyorum." Gözleri doldu. "Keşke bilebilsem."

"Başka bir kadınla birlikte değildim, Linda-gail. Yemin ederim."

"Ve bana henüz daha yeni yalan söylemişken, sözüne güvenmeli miyim?"

"Haklısın, evet, ama ben de haklıyım. Eğer beni seviyorsan, bana sadece bu konuda güvenmelisin."

"Güven kazanılır William." Yanaklarından süzülen gözyaşlarını öfkeyle sildi. "Nerede olduğunu söyle bana."

"Söyleyemem. Henüz değil. Lütfen beni geri çevirme. Lütfen, tatlım. Yapmam gereken bir işim vardı. Başka bir kadın değildi."

"O zaman neden bana söylemiyorsun?"

"Söyleyeceğim, sadece cumartesi akşamına kadar beklemen gerekiyor."

"Cumartesi akşamının bununla ne alakası var?"

"Onu da söyleyemem. Ama hepsi bütünün bir parçası. Cumartesi akşamına kadar zaman tanı bana. Cumartesi akşamı seninle olmak istiyorum."

Sonunda pes etmişti, oturdu. "Bana yalan söyleyip

nedenini bile söylememenden sonra bir de benden randevu mu istiyorsun?"

"Evet. Bu seferlik güven bana. Buna değeceğini biliyorum." Lo yanına eğildi ve yanağından süzülen bir gözyaşı damlasını sildi. "Hayatım üzerine yemin ederim Linda-gail, başka bir kadın değildi."

Burnunu çekti. "Banka mı soydun?"

Lo gülümsedi. "Hayır, tam olarak değil. Beni seviyor musun?"

"Görünüşe göre öyle, her ne kadar şu anda bu korkunç derecede uygunsuz ve sinir bozucu gelse de."

"Ben de seni seviyorum. Ve görünüşe göre bunu söylemeyi de seviyorum."

Linda-gail Lo'nun yüzünü daha yakından inceleyebilmek için ellerinin arasına aldı. "Cumartesi akşamına kadar zamanın var ve sana inanıyorum. Lütfen beni küçük düşürme."

"Denesem bile başaramazdım." Linda-gail'i bileklerinden tuttu ve ona doğru yaklaşarak dudaklarını onunkilerle buluşturdu. "Başarabilecek olsam bile, yapmazdım."

"Pizza yapacaktım. Üzgün ve kızgın olduğumda pizza yemeyi seviyorum. Sanırım nasıl hissedersem hissedeyim pizzayı hep seviyorum. Pizzamı paylaşabilirsin Lo ama yatağımı paylaşamazsın. Eğer gerçeği öğrenmek için cumartesi akşamını beklemem gerekiyorsa, sen de seks için cumartesi akşamını bekleyeceksin."

"Sanırım bu adil. Acı verici ama adil." Ayağa kalktı ve elini ona uzattı. "Biran da var mı?"

* * *

Karanlığın, rüzgârın içinden geliyordu. Botları sert zeminde gümlüyordu. Onları duyabiliyor muydu? Rüzgâr ve nehrin dışında hiçbir şey duyamıyordu ama onun geldiğini, peşinden bir gölge gibi adım adım ona yaklaştığını biliyordu. Fazla geçmeden nefesini ensesinde hissedecekti, fazla geçmeden elleri boynunun etrafında dolanacaktı.

Bütün yön kavramını yitirmişti. Buraya nasıl gelmişti? Tek seçeneği ilerlemekti, yukarı ve daha yukarı gitmekti.

Kesik ay, ona patikanın kıvrımlarını, kayalıklı zemini, aşağıdaki nehrin tehlikeli ve hipnotize edici ışıltılarını gösteriyordu. Ona yolu gösteriyordu ama bu yol bir kaçış vaat etmiyordu. Ancak onu kendisine getirebilirdi.

Arkasına dönüp baktı, gökyüzü ve kanyon dışında hiçbir şey görülmüyordu. Tıkanık bir hıçkırıkla birlikte rahatladığını hissetti. Bir şekilde uzaklaşabilmişti. Eğer sadece devam edebilirse, koşmaya gücü yeterse kaçış yolunu bulabilirdi. Tekrar güvende olurdu.

Ama tekrar önüne döndüğünde tökezledi. O hemen karşısındaydı, imkânsız bir şekilde. Önünde durmuş, yolunu kapıyordu. Yine de yüzünü göremiyordu, onu tanıyamıyordu.

"Kimsin sen?" Rüzgârı kesen bir sesle bağırmıştı. "Kimsin?"

Ona doğru gelirken, eldivenleri ellerinin parmakları kıvrılırken başka seçeneği kalmamıştı. Atladı.

Maneo'nun mutfağına geri dönmüştü. Dönen kapıdan bir başka yüzsüz adam, bu sefer kapşonlu eşofman üstüyle gelmişti. Bir silahın patlama sesi. Patlayan acı, kurşunun etkisi, suyun etkisi.

Nehir üzerine kapandı, dolabın kapağı kapandı.

Ve sonrasında ışık yoktu, hava yoktu. Hayat yoktu.

* * *

Uyandığında Brody kollarını yakalamıştı.

"Hey, bana bak. Uyan artık," diye emretti. "Hemen şimdi."

"Atladım."

"Hayır, yataktan düştün."

"Öldüm."

"Bana oldukça canlı görünüyorsun. Kötü bir rüya sadece, hepsi bu. Birisiyle mücadele ediyor gibiydin."

"Ben...ne?"

"Tekmeler savuruyordun. Hadi, yukarı gel."

"Bekle. Bir saniye bekle." Alışması gerekiyordu. Rüya hâlâ her detayıyla gerçek gibiydi. Suya çarpana kadar, ya da dolaba düşene kadar. "Koşuyordum," dedi yavaşça. "Ve o oradaydı. Atladım. Nehre atladım. Ama sonra her şey karıştı. Birbirine girdi. Göle düşüyordum ama aslında dolaba da düşüyordum. Ama sadece öylece batmadım." Bir elini Brody'nin göğsüne bastırdı. "Öylece pes etmedim."

"Hayır. Bence yüzeye doğru çıkmak için mücadele ediyordun. Yüzmeye çalışıyordun."

"Tamam. Tamam. Aferin bana. Tam zamanında."

27

Her sabah erken kalkmak Brody'nin bakış açısını değiştirmişti. Daha fazla gün doğumu görmüştü ve bunlardan bazıları gözlerini zorla açmasına fazlasıyla değiyordu. Daha fazla çalışıyordu ve bu büyük ihtimalle yayınevi temsilcisini de mutlu edecekti. Kulübesine daha fazla zaman ayırabiliyordu.

Konumu oldukça güzeldi. Daha önce satın alma düşüncesiyle flört etmişse de şimdiye kadar hiç şu anki kadar ciddi olarak düşünmemişti bunu.

Yatırım değeri, net değeri.

Kredi, tadilat masrafı.

Eh, iyiyle beraber kötüleri de düşünmek gerekiyordu.

Ve eğer sahibi olursa, ofisini genişletebilir, belki bir balkon bile ekleyebilirdi. Oranın göl manzarası daha güzeldi, özellikle de yazın yapraklar yoğunlaştığı zaman. Yazın zemin kat pencerelerinden gölü görmesi neredeyse imkânsız oluyordu.

Balkon sabahları oturup kahve içip güne hazırlanmak için nefis bir yer olurdu.

Şimdi ofisinin penceresinin önünde ayakta duruyor, elinde kahvesiyle o değişikliği düşünüyordu. Güzel olabilirdi.

Bir sandalye mi yoksa iki mi, diye sordu kendine balkonu hayal ederken. Eğer kulübeyi satın almak büyük bir adımsa, bir kadını da aynı şekilde hayatının bir parçası haline getirmek kocaman bir yarığın üzerinden atılmış devasa bir adım olurdu.

Kadınlardan hep hoşlanmıştı, vücutları için olduğu kadar zekâları için de. Ama eğer biri önceden ona, bir gün sonsuza dek etrafında sadece belirli bir kadının olmasını isteyeceğini söyleseydi, bunun asla olamayacağına dair uzun bir liste verebilirdi.

Şimdi, Reece ile birlikteyken, o liste için tek bir madde bile düşünemiyordu.

Onun yanında olması demek gününün erken başlaması demekti. Ve *Trib*'den istifa ettiği günden beri, canı ne zaman isterse yataktan o zaman çıkmak gibi bir alışkanlık edinmişti. Artık her zaman kahve vardı, kendisinin yapmak zorunda kalmadığı gerçekten güzel bir kahve. Ve yemek. Her sabah hazır kahve ve kahvaltıya uyanmanın avantajlarını görmezden gelmek gerçekten zordu.

Ve onun sesi. Kokusu. Her şeyi ayarlaması, düzenlemesi. Yemek için gerekli malzemeleri, elbiseleri, yatağın üzerindeki yastıkları... Onun havluları banyodaki askıya asmasını izlerken duyduğu saçma sapan büyülenmişliği düşündü.

Bu biraz hastacaydı. Büyük ihtimalle.

Ama o inanılmaz gözlerin güzelliğini nasıl reddedebilirdi ki?

Her sabah yataktan erken kalkmak için güneşin en muhteşem doğuşundan bile daha zorlayıcı bir nedendi.

Sorunlu, karmaşık bir kadındı. Ve büyük ihtimalle fobilerinin ve endişelerinin tamamından asla sıyrılamayacaktı. Ama zaten onu Reece yapanlar, onu ilginç kılanlar da bunlardı. Onu içine çeken. Onda sıradan olan hiçbir şey, kesinlikle tek bir şey dahi yoktu.

"İki sandalye," diye kararını verdi. "İki sandalye olmalı."

Masasına gitti. Ona verdiği yedekleme diskini aldı. Yüklemeyi bitirince, hafızada yalnızca iki dosya olduğunu gördü. Biri YK, diğeri LİSTE olarak adlandırılmıştı.

"Yemek kitabı," diye mırıldandı ve onda bulunmasını istediği için mi orada olduğunu yoksa diskette unutmuş olduğu için mi orada olduğunu merak etti. Artık onda da bir kopyası vardı.

Dosyayı açtı ve GİRİŞ kısmını okumaya başladı.

Yarın üçüncü randevunuz ve ona akşam yemeği hazırlıyorsun. Ve devamında sabah kahvaltısı hazırlamayı ümit ediyorsun.... Mükemmel kız kardeşin kendisini ve nişanlısını – doktor olanı – senin evine akşam yemeğine davet etti... Oğlun bütün sınıfa çörek hazırlamanı istedi....

Paniğe kapılma.

Ne kadar meşgul olursan ol, mutfakta ne kadar deneyimsiz olursan ol, her şey çok güzel olacak. Hatta muhteşem olacak. Bütün yolculuk boyunca, her adımında yanında olacağım.

En ihtişamlısından gündeliğe, piknik partilerinden

en zarif akşam yemeklerine... Şef her zaman sen olacaksın.

Pekala, şef benim. O zaman sen de Kaygısız Gurme olacaksın.

Hiç fena değil, diye düşündü Brody, okumaya devam ederek. Aralara zamanla ve yaşam tarzlarıyla ilgili parçalar serpiştirmişti. Her şeyi ulaşılabilir tutmuştu.

Giriş yazısından sonra, kitabın genel tonuyla ilgili bir özet kısmı hazırlamıştı, sonra da yarım düzine yemek tarifi. Talimatlar yeterince açıktı, kendisinin bile takip etmesi tamamen imkânsız değil gibiydi.

Hepsinin tepesinde birden dörde giden yıldızlar vardı. Bunun zorluk derecesi olduğunu fark etti. Zekice. Parantez içinde bir not hazırlamış, yıldızların her birinin şef şapkaları olabileceğini öne sürmüştü.

"Zeki Sıska seni."

Bir süre düşündü, sonra yayınevi temsilcisine çabucak bir posta yazarak Reece'in dosyasını da yanına ekledi.

Yemek kitabını kapattı ve listeyi açtı.

Ah elbette zekiydi. Kasabadaki erkeklerin taslakları önemli noktalara değiniyordu ve mantık yürütmeleri çok iyi düşünülmüştü. Belki Mac Drubber ve Doktor Wallace gibi isimleri orada görmek onu biraz şaşırtmıştı ama işini eksiksiz yapmıştı. Ve Mac'le ilgili *kibar bir çapkın* ve *gevezeliği sever* gibi yorumları okumak hoşuna gitmişti.

Reece'e eğer kendi ismini de listeye eklese yanına neler yazacağını sormak zorundaydı.

Listeye kendi yorumlarını da ekledi. Örneğin Reece,

polis memuru Denny'nin kalbinin otelde çalışan bir hizmetçi kız tarafından kırıldığını bilemezdi. Onu altı ay boyunca oyalamış sonra da geçen sonbahar bir motosikletçiyle birlikte kasabadan kaçmıştı.

Güncellediği dosyayı kaydetti ve hem onu hem de yemek kitabı dosyalarını kendi bilgisayarına kopyaladı.

Bitirdiğinde saat hâlâ sabahın sekizi olmamıştı.

İşe başlamak dışında yapabileceği hiçbir şeyi kalmamıştı.

Saat on birde ara verdi, aşağı mutfağa inerek bir şişe kola açtı ve yanında da atıştırmalık bir miktar kraker aldı. Telefonu çaldığında ağzına daha yeni birkaç kraker atmıştı. Telefon ne zaman çalsa yaptığı gibi kaşlarını çattı ama yayınevi temsilcisininin aradığını görünce rahatladı.

"Selam Lyd. İyi gidiyor," dedi kitabı sorulunca. Sonra Lyd ona arkadaşının teklifi ile ilgili konuşmak için uygun olup olmadığını sorunca gülümsedi. "Ah, elbette birkaç dakikam var. Nasıl buldun?"

* * *

Telefonu kapatınca Reece'in mesai saatlerinin bulunduğu çizelgeyi arayıp buldu.

Saate ve sonra bilgisayar ekranına baktı. Ve işi erken bıraktığı için suçlu hissetmeyeceğine karar verdi.

* * *

Brody restorana girdiği sırada Reece de önlüğünü çıkartıyordu. Tezgâha yaslandı. Saçlarını toplamıştı ve ızgaradan gelen ısı yüzünü kızartmıştı. Yumuşacık görünüyor, diye düşündü.

"Bugün pişirdiğin hiçbir şeyden yedin mi?"

"Hayır."

"Bir şeyler paketle o zaman."

"Bir şeyler mi paketliyim? Nedir bu? Bir piknik daha mı?"

"Hayır. Öğle yemeği. Hey, Bebe, nasıl gidiyor?"

"Hamileyim."

"Ah...tebrikler mi demeliyim?"

"Senin için söylemesi kolay. Sende sabah bulantısı olmuyor." Ama gülümsedi ve karşısındaki tezgâha yaslanarak ayaklarını dinlendirdi. "Jim bu sefer bir kız olmasını umuyor. Benim için fark etmez. Neden hiç bana bir şeyler paketlememi söylemiyorsun Brody?"

"Jim kıçımı tekmelemesin diye. Ne zaman doğum yapacağını falan mı sormam gerekiyor?"

"Sen bir erkeksin. Biraz telaşlanmış ve korkmuş görünmelisin. Ve bunu da fena kıvırmıyorsun. Kasımda, Şükran Günü civarı. O zamana kadar dombilinin teki olacağım zaten. Bir sonraki kitabın ne zaman çıkıyor?"

"Seninkinden birkaç ay daha erken ve çok daha az acı vererek."

Siparişin hazır olduğunu duyunca Bebe başını hafifçe geriye atıp gözlerini yumdu. "Eh, yemek servisinin eğlenceli dünyasına geri dönebilirim artık."

"Öğle yemeği." Reece mutfaktan çıkarken elinde kocaman bir torba taşıyordu. "Yeni ve deneysel paninilerimizi ilk tadacaklardan biri olabilirsin."

"Panini. Joanie'nin Yeri'nde."

"Sanki salyangoz hazırlamışım gibi davranma, ki onu da yapabiliyorum, hem de çok lezzetli."

"Ben paniniyi alayım." Onu dirseğinden tutarak dışarı çıkardı. Reece etrafta arabasını arıyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göle."

"Ah. Güzel fikir. Göl kenarında öğle yemeği için güzel bir gün."

"Göl kenarında yemeyeceğiz. Gölün üzerinde yiyeceğiz." Bir kanoyu işaret etti. "Onda."

Reece olduğu yerde durdu ve kuşkuyla kanoya göz gezdirdi. "Bir kanonun içinde oturup panini mi yiyeceğiz?"

"Yeri ben seçtim, sen de yemeği. Doktor'un kanosu. Bugün birkaç saatliğine ödünç alabileceğimizi söyledi. Biraz kürek çekeceğiz."

"Hımm."

Tekneleri severdi. Ama motorlu ya da yelkenli olmaları şartıyla. Kürek çekmekle ilgili nasıl hissetmesi gerektiğini henüz bilmiyordu. "Bahse girerim ki su hâlâ oldukça soğuktur."

"Doğru tahmin, o yüzden suyun üzerinde kalalım, içinde değil. Atla kanoya Reece."

"Kanoya atlamak." Kendine söyleneni yaptı, dengesini sağladı ve arka tarafa oturdu.

"Öbür tarafa dön," dedi Brody ona.

"Ah."

Brody de bindi, Reece'e bir kürek uzattı ve sonra ön basamağa oturdu. Küreğini kullanarak onları kıyıdan uzaklaştırdı. "Sadece yaptığımın aynısını yap, ters taraftan tabii."

"Bunu daha önce de yaptın değil mi? Yani demek is-

tediğim bu ikimiz için de ilk yolculuk olmayacak değil mi?"

"Evet daha önce yaptım. Henüz kendime bir tane almamamın sebebi kanoyla Eskimo kayığı arasında gidip gelmem. İkisine birden sahip olmak aptalca. Ayrıca her zaman ödünç alabileceğim bir tane bulabiliyorum, bakım ve saklamayla uğraşmaya da gerek kalmıyor. Sahibine bir altılı bira ya da bir şişe bir şeyler alıyorsun, ve sorun kalmıyor."

Reece gücünü omzundan almak zorunda kalıyordu. "Su göründüğünden daha sert."

Kasları ısınmaya başlamıştı bile ve bir kartalın tavşanı izlediği gibi Brody'nin kürek çekişini izleyince onun ritmini yakalayabildiğini düşündü. Kendine suyun üzerinde kayma hissinin hoşuna gittiğini itiraf. Ama kaymak için çalışmak gerekiyordu ve omuzlarında, kollarında o çalışmanın ağrısını hissedebiliyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye seslendi.

"Hiçbir yere."

"Yine mi oraya?" Reece güldü ve rüzgârda dağılan saçlarını başını geriye atarak iyice salladı.

Ve dağlar onu bir yumruk gibi yakaladı.

"Ah Tanrım. Ulu Tanrım."

Brody gülümsedi. Sesindeki dehşeti duymuştu. "Çok etkileyici, değil mi?" Küreğini indirdi, onunla yüz yüze gelecek şekilde döndü ve elinden küreği alıp teknenin zeminine indirdi.

"Buradan farklı görünüyor. Her şey daha farklı. Sanki onlar..."

"Sanki onlar?"

"Tanrı gibi görünüyorlar. Gümüşi ve ince beyaz taç-

ları, koyu yeşil kemerleri varmış gibi. Daha büyük ve çok daha kuvvetli."

Yükseliyorlar, yükseliyorlar ve yayılıyorlardı. Yüksekteki tepelerine yapışan kar, gökyüzündeki bulutlar kadar beyazdı.

Yükseklerden bir balıkçıl geldi ve gölün yüzeyini sıyırarak bir hayalet gibi kuzey ucundaki bataklığa daldı.

Başka botlar da vardı. Sarı yelkenli bir pervane balığı gölün ortasında pır pır ediyordu. Başka bir kanocu belli ki antrenman yapıyordu. Kanosunda balık tutmakta olan Carl'ı hemen tanıdı.

Reece kendini küçük ve sersemlemiş hissediyordu.

"Neden bunu her gün yapmıyorsun?" diye sordu.

"Genellikle haziran geldiğinde daha sık yapıyorum ama son zamanlarda meşguldüm. Geçen yaz Mac beni nehirde üç günlük bir gezintiye çıkmaya ikna etti. O, ben, Carl ve Rick. Ben de aralarına katıldım çünkü iyi bir araştırma olacağını düşünmüştüm. Yılan nehri boyunca kanolarımızdaydık, kamp kurduk Carl'ın tuttuğu balıkları pişirdik. Kovboy kahvesi içtik. Birbirimize kadınlarla ilgili bir sürü palavralar sıktık."

"Eğlendiniz yani."

"Çok güzel vakit geçirdik. Bunu ikimiz de yapabiliriz, kürek çekmeyi biraz daha kavrayınca kolay kanallardan birini deneyebiliriz."

"Bunu çok isterim."

"Güzel. Listeni okudum."

"Ah." Bu cümle güneşi kapatan bir bulut gibi gelmişti. Yine de konuşulması gerekiyordu. Sandviçlerin olduğu torbayı açtı. "Ne düşündün?"

"Oldukça derin bir içeriği var. Birkaç küçük ekleme

yaptım. Biraz tedbirli bir araştırmayla bazılarını eleyebiliriz. Reuben, Joe, Lynt ve Dean'in o gece Clancy'nin Yeri'nde, arka odada poker oynadıklarını öğrendim bile. Joe ve Dean yediden ona kadar poker oynamışlar, sonrasında da boya için gitmişler. Dean, Lynt, Stan Urick, ki yetmiş yaşında ve çok ince olduğu için listende değil kendisi, ve Harley sabah bire kadar pokere devam etmişler. Hiçbiri çiş yapma süresinden daha uzun bir süre için masadan kalkmamış. Dean seksen dolar kaybetmiş."

"Güzel, dördünü listeden çıkartabiliriz."

"Menajerim yemek kitabı teklifini beğendi."

"Ne? *Ne?*"

Brody sandviçinden bir ısırık aldı. "Harika sandviç," dedi ağzı doluyken. Sonra yutkundu. "Fakat seninle görüşmesi gerekiyor."

"Ama henüz hazır değil."

"O zaman niye bana verdin?"

"Ben sadece... Düşündüm ki, eğer istersen, zamanın varsa, belki biraz göz gezdirebilirsin diye düşünmüştüm. Hepsi buydu. Belki bir fikir verirsin, ne bileyim. Düşüncelerini söylersin."

"Ben iyi olduğunu düşündüm, o yüzden de menajerimin ne düşündüğünü sordum. O da bana katılıyor."

"Onun yazarı olduğun için mi yoksa iyi olduğu için mı?

"Öncelikle, onun benden çok daha büyük yazarları var. Ben onun gölünde ufacık bir balığım. Ona bu soruyu kendin sormalısın. Her neyse, kurgulama yöntemini beğendi ama bir teklif olarak biçimlendirilmesi gerekiyor. Giriş kısmını eğlenceli buldu. Tariflerden bir tane-

sini bu gece deneyeceğini söyledi. Lyd yemek yapmayı biliyor, bu yüzden de daha basit olanlardan bir tanesini de yemekten pek anlamayan asistanına vereceğini söyledi."

"Bir sınav gibi."

"O meşgul bir kadın ve satacağına inanmasa kolay kolay yeni biriyle çalışmaya başlamazdı. Büyük ihtimalle onunla – sınavdan sonra – konuşmalısın."

"Tedirginim."

Sandviçlerle birlikte paketlediği kolayı çıkarttı. "Kim olduğunu araştırdı."

"Efendim?"

"Zeki ve bilgilidir. Güncel konularla da arası iyidir. Fil gibi hafızası var. Bana senin Boston'daki Maneo katliamında hayatta kalan Reece Gilmore mu olduğunu sordu, ben de ona yalan söylemedim."

Reece'in iştahı aniden çekildi. "Hayır, elbette söylemedin. Onun için neyi değiştirir ki?"

"Senin için değiştirebilir. Eğer kitap basılırsa ve satılmaya başlarsa seni hatırlayan tek kişi Lydia olmayacak. Uzunca bir süre gözlerden ıraktın Reece. Eğer bunu denersen, tekrar o noktalara tırmanabilirsin, muhabirler, sorular. İsteyip istemediğine sen karar vermelisin."

"*Toplu katliam gazisi, eski akıl hastası gurme yemek kitabı yazıyor*. Kahretsin."

"Düşünülmesi gereken bir şey."

"Sanırım öyle." Etrafına bakındı; suya, dağlara, bataklığa. Söğütler tüy gibi yapraklarını suya daldırıyorlardı. Gölün karşı tarafında gümüş bir balık Carl'ın oltasının ucunda delicesine çırpınıyordu.

Çok güzeldi, çok huzurluydu ve saklanacak hiçbir

yeri yoktu. "Belki de kitap basılmaz. Basılsa bile satamama ihtimali de var." Tekrar Brody'ye baktı. "Bir sürü kocaman adım."

"Küçük adımlar da seni aynı yere getirirler ama bu çok daha uzun sürer. O yüzden nereye gideceğine ve ne kadar sürede gitmek istediğine karar ver." Sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Bugün menüye neden panini ekledin?"

"Çünkü güzel, eğlenceli, hızlı. Biraz çeşitlilik her zaman iyidir."

"Başka bir neden daha var," dedi ve elindeki sandviçi işaret etti, "sen yaratıcısın. İnsanları beslemeyi seviyorsun ama bunu kendi yönteminle yapmayı seviyorsun, kendinden mutlaka bir tutam ekliyorsun. Eğer orada çalışmaya devam edersen kendinden parçalar eklemeye zorunlu hissedeceksin, küçük adımlarla da olsa."

Reece, Brody'nin haklı olduğunu biliyordu. "Orayı devralmaya çalışmıyorum."

"Hayır. Ama artık sadece ayak uydurmaya da çalışmıyorsun. Fist hiçbir zaman bir Jackson Hole olmayacak."

Reece aklı karışmış bir halde başını salladı. "Peki."

"Ama büyüyecek. Tekrar bak," dedi ve dağları işaret etti. "İnsanlar onu istiyor. Manzarayı, havayı, gölü, ağaçları. Bazıları bir hafta sonluğuna ya da tatilde birkaç haftalığına gelmek istiyor. Bazılarıysa sürekli olarak istiyor. Ve şehirlerle, kasabalar kalabalıklaştıkça insanlar da kendi zevklerine göre yerler istiyorlar. Ve her insanın da yemek yemeye ihtiyacı var."

Yanında getirdiği su şişesinin kapağını açtı. "Bu 'burada bir restoran aç'ın dolambaçlı söylenişi mi?"

"Hayır. Birincisi, bu Joanie'yi oldukça kızdırırdı. İkincisi, bir restoran işletmek istemezsin. Bir mutfağa hükmetmek tamamen ayrı bir konu. Angel's Fist'teki en büyük girişimci kim biliyor musun?"

"Hayır bildiğimi sanmıyorum."

"Joanie Parks."

"Hadi canım. Birkaç yere sahip olduğunu biliyorum ama..."

"Angel's Food, otelin yarısı, benim kulübem ve üç tane kulübe daha, sadece Fist'te dört ev ve Fist'in içinde ve dışında bir miktar arazi. Teton Sergisi ile Just Hediyelik Eşya Mağazası'nın bulunduğu binalar da ona ait."

"Şaka yapıyorsun. Roka için birkaç dolar fazla harcamak istediğimde hemen yaygara çıkartıyor."

"İşte bu yüzden kasabanın yarısı ona ait. Tutumlu olduğu için."

"Onu seviyorum ve ona hayranlık da duyuyorum ama yine de. Cimrinin teki."

Kola kutusunu tekrar kaldırırken sırıttı. "İş ortağınla o şekilde konuşmak doğru mu?"

"Patronumken birden nasıl iş ortağım oluveriyor?"

"Ona Angel Food'un tam karşı tarafında bir Kaygısız Gurme açmayı teklif edince. Küçük, samimi bir restoran, lüks ama erişilebilir yemekleri olan."

"Joanie asla... Belki de olabilir. O özel geceler için küçük, samimi bir mekân. Ya da şık kadınlar için öğle yemekleri. Hımm. Hımm. Sadece öğle ve akşam yemeği servisi. Değişken bir menü. Hımm."

Üçüncü *hımm* Brody'nin gülümsemesine neden olmuştu. Bu fikir aklına çoktan yatmış gibi görünüyordu.

"Elbette nereye gitmek istediğine bakar."

"Ve oraya ne kadar sürede gitmeyi düşündüğüme. Sen sinsi herifin tekisin Brody, aklıma bu tohumu yerleştirmeyecektin, şimdi asla çıkartamayacağım artık."

"Düşünecek bir şeylerin oldu. O sandviçin diğer yarısını da yiyecek misin?"

Sırıtarak sandviçini Brody'ye uzattı. Daha sonra cep telefonu çaldı. "Beni pek kimse aramaz," dedi telefonu cebinden çıkartırken. "Çoğu zaman onu neden taşıdığımı bile anlamıyorum. Alo?"

"Reece Gilmore?"

"Evet."

"Ben Serge. Jackson'da seni güzelleştirmiştim."

"Ah, evet. Serge. Nasılsın?"

"Oldukça iyi ve senle Linda-gail'in beni ziyaret etmenizi umuyorum."

Reece içgüdüsel olarak elini rüzgârda karman çorman olmuş saçına götürdü. Biraz düzeltilebilirdi. Ama arabasının sigortasını ödemesi de gerekiyordu. "O konuda Linda-gail'le de konuşmam gerekecek."

"Bu arada aslında bana bıraktığın resimle ilgili aramıştım."

"Çizim mi? Onu tanıdın mı?"

"Hayır tanımadım. Ama onu tanıdığını söyleyen yeni bir şampuancı kızı işe aldım. Ona senin numaranı vermemi ister misin?"

"Bekle." Brody'ye baktı. "Şu anda orada mı? Yeni kız?"

"Şu anda değil. İşe pazartesi başlayacak. Ama bilgileri elimde, istiyor musun?"

"Evet. Bekle!" Çantasından kalem kâğıt çıkarttı. "Tamam."

“Marlie Matthews,” diye başladı Serge.

Kano tembelce sürüklenirken Reece ismi, adresi ve telefon numarasını yazdı. “Teşekkürler Serge, çok çok teşekkürler. Ayarlayabildiğimiz en kısa zamanda Lindagail’le birlikte bakım için geliyoruz.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.”

Reece telefonu kapattı. “Birisi çizimi teşhis etmiş.”

“O kadarını anladım. Küreğini alsan iyi edersin. Jackson Hole’a gitmeden önce botu sağlama almalıyız.”

28

Marlie Matthews, 89. kara yolunun yakınlarında iki katlı ahşap, kutu gibi bir evin zemin katında yaşıyordu. Sonradan eklenen alçı duvarlar ve ferforje kapılı küçük beton avluyla eve biraz daha stil verme girişiminde bulunulmuştu. Avluda iç içe geçmiş birkaç soluk plastik sandalye ile beyaz boyası belli olan metal bir masa vardı. Ufak park alanı kıştan kalan çukurlarla delik deşik olsa da genel anlamda bakımlı ve temiz görünüyordu.

Avluda dört yaşlarında kabarık saçlı bir çocuk kırmızı üç tekerlekli bir bisiklete biniyor, kararlı geniş çemberler çiziyordu. İkinci kattaki açık bir pencereden bir bebeğin uzun, öfkeli feryatları duyuluyordu.

Demir kapıdan içeri girdikleri anda sürmeli cam kapının açıldığını gördüler. "Yardım edebilir miyim?"

Kısa, parlak koyu saçlı, ufak, incecik bir kadındı. Elinde yer silme sopasıyla, sanki tepkilerini beğenmezse onları pataklamak için hazırmış gibi bakıyordu.

"Öyle ümit ediyorum." Reece, yabancılara karşı ihtiyatlı olmanın neye benzediğini bildiği için yumuşakça gülümsemeyi denedi. "Biz Marlie Matthews'ı arıyoruz."

Kadın küçük çocuğu işaret etti. Küçük bisikletini istediği yere sürmesi için kadının tek yapması gereken parmağını oynatması olmuştu. "Ne için?"

"Aradığımız birini tanıyor olabilir. Beni güzellik salonundan Serge aradı. Ben Reece, Reece Gilmore. Bu da Brody."

Görünüşe göre yeni patronunun ismi yeterince iyi bir tetikleyici olmuştu. "Ah, Marlie benim."

Yukarıdaki bebek ağlamayı kesmiş ve birisi İspanyolca bir ninni mırıldanmaya başladı. "Komşum daha yeni doğum yaptı," diye ekledi Marlie, Reece'in gözleri gayriihtiyarî yukarı kayınca. "İçeri gelebilirsiniz. Rory, seni görebileceğim bir yerde kal."

"Anneciğim, meyve suyu alabilir miyim?"

"Elbette, git al bir tane. Ama sonra dışarı çıkarsan seni görebileceğim bir yerde kal."

Çocuk içeri fırladı ve yetişkinler de peşinden içeri girdi. Kadın dosdoğru salondan bir tezgâhla ayrılan mutfaktaki buzdolabına gitti. "Bir şeyler ister misiniz? Soğuk bir içecek belki?"

"Teşekkürler. Böyle iyiyiz."

İçerisi tertemizdi ve Marlie'nin paspas kovasından yayılan limonlu temizleyicinin kokusu odayı doldurmuştu. İki kişilik bir kanepe ve tek sandalye dışında çok fazla eşya olmasa da, eve benzesin diye tezgâhın üzerine kırmızı cam bir vazonun içindeki plastik papatyalar yerleştirilmiş, masanın üzerine minik bir saksı içinde beyaz bir menekşe konulmuştu.

Oturma odasının bir köşesi, küçük beyaz bir masa ve kırmızı bir sandalye ile oyun alanına çevrilmişti. Duvar-

da çocuk çizimleriyle kaplı mantar bir levha ve yerde de saydam plastik bir leğen içinde oyuncaklar vardı.

Yabancılara bisikletinden daha fazla ilgi duyduğu apaçık olan Rory meyve suyuyla birlikte Brody'nin yanına geldi.

"Benim bir yarış arabam, bir de itfaiye arabam var," dedi.

"Öyle mi? Hangisi daha hızlı?"

Rory gülümseyerek onları getirmek için Brody'nin yanından ayrıldı.

"Oturabilirsiniz," dedi Marlie.

"Buraya otursam sorun olur mu?" Brody oyuncak kutusunun yanına gitti ve Rory ile birlikte yere oturdu. Birlikte erkek dayanışması içinde kutunun içeriklerini incelemeye aldılar.

"Kuaförde birkaç hafta önce bir çizim bırakmıştım," diye başladı Reece. "Serge onu tanımış olabileceğinizi söyledi."

"Belki. Kesin olarak emin olduğumu söyleyemem. Tezgâhta resmi görünce 'Deena'nın resminin ne işi var burada,' diye düşündüğümü ya da öyle söylediğimi hatırlıyorum."

"Deena mı?"

"Deena Black."

"Arkadaşınız mı?" dedi Brody gelişigüzel bir şekilde, itfaiye arabasını Rory'nin yarış arabasıyla beraber yerde sürerken.

"Tam olarak değil. Üst katta, artık Lupe'un yaşadığı yerde yaşıyordu. Yeni bebekli kadın."

"Yaşıyordu?" diye tekrar etti Brody.

"Evet, ayrıldı. Bir ay kadar önce."

"Taşındı mı?" diye sordu Reece.

"Gibi." Brody'nin Rory'yi kapıp onunla beraber koşmaya başlamayacağına ikna olmuş gibi koltuğun ucuna oturdu. "Bazı eşyalarını aldı, kıyafetler falan, ama bazı mutfak eşyalarını, dergilerini o tip şeyleri bıraktı. Kalanları istemediğini, zaten çöplük olduklarını söyledi."

"Size mi söyledi?"

"Bana mı? Hayır. O zamanlar konuşmuyorduk. Ama ev sahibine bir not bıraktı. O da yan tarafta yaşıyor. Daha iyi bir yere gittiğini söyledi. Hep öyle derdi. Kıyafetlerini aldı, motoruna atladı ve gitti."

"Motoruna mı?" dedi Brody.

"Deena bir Harley kullanıyordu. Ona uyuyordu da sanırım, burada yaşarken sık sık o motorcu tipler geliyordu evine." Rory'nin ilgisinin konuşmalarında olmadığına emin olmak için onu kontrol etti. "Striptiz kulübünde çalışıyordu," diye fısıldadı. "Randevu adında bir yer. Konuştuğumuz zamanlarda bana orada Gülen Jack'in Ocakbaşı'ndan daha fazla para kazanacağımı söylerdi. Orada garsonluk yapıyordum. Ama o tip bir yerde çalışmak istemiyordum, hele Rory varken gecenin bir yarısına kadar yarı çıplak bira servisi yapmak istemiyordum."

"Yalnız mı yaşıyordu?" diye sordu Reece.

"Evet, ama sık sık eve birilerini alırdı. Eğer arkadaşınızsa özür dilerim ama öyleydi. Yaklaşık altı, sekiz ay öncesine kadar hemen hemen her akşam birisi olurdu."

"Sonra ne değişti?"

"Özellikle bir adamla görüşmeye başladığından oldukça eminim. Haftada bir iki kere onları duyardım.

Sonra bir-iki gün boyunca mutlu olurdu. Çok iyi bir av yakaladığını söylemişti. Ona eşyalar falan getirdiğini söylüyordu. Yeni deri ceket, kolye, iç çamaşırı. Sonrasını bilmiyorum, sanırım ayrıldılar."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Bir gün çok sinirliydi. Ben Rory'yi anaokuluna bırakmak için arabaya bindiriyordum. Çok öfkeliydi. Sürekli küfrediyordu. Sakin olmasını, oğlumun arabada olduğunu söyledim. Onun da diğer hepsi gibi büyüyüp pezevengin teki olacağını söyledi. İnanabiliyor musunuz?" Marlie'nin hâlâ bundan rahatsız olduğu belliydi. "Bu tatlı çocuk hakkında böyle bir şeyi tam da benim yüzüme söylemesi?"

"Bir şeylere çok kızmış olmalı."

"Neye sinirlendiği umurumda değil, oğlumla ilgili öyle konuşmaya hakkı yoktu. Bu beni kızdırdı. Hemen orada, oto parkta birbirimize girecektik neredeyse ama ben geri çekildim. Oğlum oradaydı ve bir keresinde barda adamın birinin yüzüne bira şişesiyle vurduğunu duymuştum. Başının belaya girmesini istemeyeceğin türden birisiydi."

"Sizi suçlayamam." Reece Deena'nın nasıl katiline tokat attığını ve onun üzerine sıçradığını düşündü.

"O geriye doğru tek bir adım bile atmamıştı," diye devam etti Marlie. "Karşıma dikiliverdi. Kimsenin onu itip kakamayacağını, kimsenin onu ezemeyeceğini söyledi. Ve o – görüştüğü adam olmalıydı – bütün bunların bedelini ödeyecekti. Onunla işi bitince daha iyisine kavuşacağını söyledi."

Marlie omuz silkti. "Olanların özeti böyle işte. O uzaklaştı, ben de arabaya bindim. Çok öfkelenmiştim."

"Onu en son görüşünüz müydü?" diye sordu Brody.

"Hayır, sanırım birkaç sefer daha karşılaştık, doğrusunu söylemek gerekirse onu hep görmezlikten geldim. Birkaç sefer de motorunun sesini duydum."

"En son ne zaman duyduğunuzu hatırlayabilir misiniz?" diye sordu Reece.

"Kesinlikle hatırlarım çünkü gecenin bir yarısıydı. Beni uyandırmıştı. Ev sahibinin bana onun gittiğini söylediği günün öncesindeki gece. Anahtarları bir zarfa koyup gitmiş. Eşyalarının kalan kısmını bir süreliğine depoya koyacağını söylemişti ev sahibi." Tekrar omuz silkti. "Belki koydu, belki koymadı. Benim üstüme vazife değil. Gittiği için mutluyum. Lupe ve kocası çok daha iyi komşular. Serge kuaförde çalıştığım saatleri Rory'nin okuluna göre ayarlayabileceğimi söyledi ama ızgarada çalıştığım akşamlar ona Lupe bakacak. Böyle bir şey için Deena'ya asla güvenemezdim."

Marlie aniden kaşlarını çattı. "Siz polis misiniz yoksa? Başı belada mı?"

"Polis değiliz," diye cevapladı Reece ve Brody'ye baktı. "Ama sanırım başı belaya girmiş olabilir. Ev sahibinin evde olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Genellikle evde olur."

Evdeydi. Jacob Mecklanburg ince, uzun boylu, yetmişlerinde, zarif, beyaz bıyıklı bir adamdı. Dairesi Marlie'nin evinin aynısıydı ama içinde bir sürü kitabı vardı.

"Deena Black," dedi başını sallayarak. "Hep şikâyet ederdi. Genelde kirasını zamanında öderdi. Mutlu bir kadın değildi, hayatı hayal ettiği gibi olmadığı için herkesi suçlayan türden birisiydi."

"Bu Deena mı?"

Reece çantasından çizimi çıkarttı.

Mecklanburg cebindeki gözlüklerle yüzündekini değiştirdi, resmi incelerken dudaklarını iyice büzüştürdü. "Çok benziyor. O olduğunu söyleyebilirdim ya da çok benzeri. Neden arıyorsunuz onu?"

"Kayıp," dedi Brody Reece ağzını açamadan. "Sizin için bıraktığı not hâlâ duruyor mu?"

Mecklanburg önce Brody'nin, ardından Reece'in yüzünü bir süre inceledi. "Her şeyi saklamayı severim. Gelip bana evini başkasına kiraladığımı söylemesini istemezdim, o yüzde sakladım. Size de göstermekte bir zarar göremiyorum."

Kitaplıklarından birine yürüdü ve bir sandalye çekerek eline aldığı dosyayı incelemek için oturdu.

"Güzel koleksiyon," dedi Brody. "Kitaplar."

"Yemek yemeden yaşadığımı hayal edebilirim. Ama kitapsız yaşadığımı düşünemiyorum. Otuz beş yıl boyunca lisede İngilizce öğretmenliği yaptım. Emekli olunca okumak için bolca vakit bulabileceğim bir iş istedim, keşiş olacak kadar da değil tabii. Bu o dengeyi sağlıyor. Küçük tamir işlerinde oldukça iyiyimdir ve o kadar sene ergenlerle uğraştıktan sonra kiracılar hiç de çaba gerektirmiyor. Deena zor olanlardan birisiydi ama. Burada olmak istemiyordu."

"Burada?"

"Küçük, ucuz bir apartmanda. Kirayı ödese de, ödemek istemiyordu. Birçok sefer bana kira yerine oldukça geniş ve pahalı bir cinsel yelpaze sunmaya çalıştı." Dosyadan bir kâğıt parçası çıkarttı. "Pek de benim tipim olmadığını söylemeliyim."

Kâğıdı Brody'ye uzattı.

Hepinizin ve bu çöplüğün canı cehenneme. Daha iyisine gidiyorum. Üst kattaki çöplüğü de ister sakla ister yak. Umurumda değil. DB

"Kısa ve öz," dedi Brody. "Görünüşe göre bu bir bilgisayarda yazılmış, bilgisayarı var mıydı?"

Mecklanburg kaşlarını çattı. "Şimdi sorunca düşünüyorum da, olduğunu sanmıyorum. Ama şehirde bir sürü internet kafe var."

"Tuhaf geliyor," dedi Reece, "canınızın cehenneme gitmesini söyleme zahmetine girmesi. Neden sadece gitmemiş ki?"

"Dırdır etmeyi severdi." diye cevapladı Mecklanburg.

"Son birkaç aydır birisiyle görüşüyormuş."

"Sanırım öyleydi. Ama sonra kesildi. Geçen sene tatilden bir süre önce buraya gelmeyi kesti."

"Hiç onu görmüş müydünüz, birlikte olduğu adamı?"

"Görmüş olabilirim. Bir sefer. Evine gelen çoğu 'dostu' gizlilik konusunda pek dikkatli değillerdi. Aşağı katta çamaşır aletlerimiz var. Kiracılardan birisi yıkama makinesinin bozulduğunu söylemişti. Bir göz atmak için aşağı inmiştim, kendim halledebilir miyim, yoksa tamirci mi çağırmam gerekiyor diye kontrol etmeye. O – arkadaşı – çıkarken ben de aşağı iniyordum. Bir pazartesiydi, öğleden sonra. Biliyorum çünkü o sırada bütün kiracılar pazartesileri çalışıyorlardı."

"Bir Pazartesi," diye tekrarladı Reece. "Tatile yakın zamanda."

"Evet, yeni yıldan hemen sonra sanırım. Geceden kalma birkaç santim kar olduğunu hatırlıyorum, ilk iş çıkıp kürekle karları temizlemem gerekmişti. Genellikle her türlü bakımı sabah ya da akşam dört ile altı arasında yaparım, acil durumlar hariç. Öğle vaktinde kitap okumayı severim, sonra biraz kestiririm. Ama o sabah makineyi unutmuştum ve halletmem gerekiyordu."

Mecklanburg bıyıklarını ovarak bir an duraksadı ve dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. "Beni gördüğüne şaşırdığını söyleyebilirim ya da görüldüğüne. Dönerek yüzünü sakladı ve adımlarını hızlandırdı. Ve arabası da otoparkta değildi. Daireme aceleyle çıkıp pencereden bakacak kadar meraklanmıştım. Otoparka gitmedi."

"Belki de şehirde yaşıyordu."

"Ya da başka bir yere park etmişti. Ama o günden sonra Deena'nın onunla buluşmak için dışarı çıktığını biliyorum. Eğer tabii görüşmeye gittiği kişi oysa. Bildiğim kadarıyla bir daha hiç buraya gelmedi."

* * *

"Görünmek istemiyordu. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Öyle görünüyor," diye onayladı Brody. "Bundan evli ya da hassas bir pozisyonda olduğu anlamını çıkarabiliriz."

"Politikacı, bakan gibi mi?"

"Olabilir."

Arabaya yaklaşınca Reece binayı bir kere daha incelemek için döndü. "Çöplük değil. Basit ama temiz ve

bakımlı. Ama Deena Black için yeterince iyi değil. Daha fazlasını istiyordu. Daha büyük, daha iyi, daha parlak."

"Ve ona daha iyisini sağlayabilecek birini oltaya taktığını düşünüyordu."

"Yani ya adam istediği kadarını ona vermiyordu ya da adam kendisi kestirip attı. Bence adam bırakmış olmalı, evli olabilir ya da halkın tanıdığı biri. Fakat Brody, eğer burada tanınmaktan çekiniyorsa, onun Angel's Fist'ten olduğu teorisini nasıl etkiliyor bu? Benim kafama takılan nokta bu."

"Değiştirmiyor." Reece'in kapısını açtı ve sürücü tarafına geçti. "Jackson Hole'de işi olan birisi olabilir. Ya da Fist'te iş yapan birisi tarafından burada tanınıyor olabilir. Ya da sadece bir suçluluk tepkisiydi."

Tıpkı Reece gibi bir süre açık kapıya yaslandı. "Ama o terk edilmeye karşı çıktığı için öldürmedi onu. Ayrılık kısmı biraz sinir bozucu olmuş olabilir ama yine de temelinde, *Yazık oldu kızım, buraya kadarmış. İşimiz bitti,* gibi bir şeydi."

"Erkekler gerçekten de iğrençler."

"Senin türün de istediği zaman noktayı koyabiliyor."

"Evet, ama biz genellikle, *Özür dilerim. Sorun sen değilsin, benim*, gibi şeyler söyleriz."

Brody burnundan kibirli, umursamaz bir hırıltı çıkararak arabaya bindi. "Onu duymak yerine gözüme çatal sokulmasını tercih ederim. Ama önemli olan, ona bir şeyler söylemiş olması. Tehdit etmiş olmalı. Marlie'ye onun yaptıklarının karşılığını vereceğini söylemişti ve bence adam ödemek istemedi."

"O yüzden onu öldürdü, cesedinden kurtuldu ve iz-

lerini gizledi. Gecenin bir yarısı onun motoruyla buraya geldi. Notu yazmıştı bile."

"Bilgisayarı olan oydu," diye onayladı Brody. "Bilgisayar detayı listeyi daraltabilmemiz için pek de işimize yaramadı."

Yine de bir yapbozun parçaları gibi bilgilerin bir araya geldiğini görebiliyordu.

"Kıyafetlerini aldı," diye ekledi Reece. "Bir kadın kıyafetlerini, kişisel eşyalarını asla geride bırakmaz. O yüzden o da onları yanında aldı. Onlardan kurtulması kolaydı da. Mutfak gereçleri gibi taşıması ve kurtulması zor olan şeyleri geride bıraktı. Kıçını korumak için de notu hazırladı. Kimse onu merak etmesin, aramasın diye."

"Seni hafife aldı. Sadece gördüğünle yetinmedin, onu bulana kadar gördüklerine tutundun da."

"Deena Black." Reece bir süre gözlerini yumdu. "Sanırım artık bir ismimiz var. Sırada ne var?"

"Sırada mı? Striptiz kulübüne gidiyoruz."

* * *

Reece ne beklediğini bilmiyordu. Bir sürü deri ve zincir, sert bakışlar, sert müzik.

Deri olduğu kadar kot pantolonlu insanlar da vardı ve bakışlar ilgisizdi. Yine de müzik oldukça sertti, sadece kırmızı bir G-string ve apartman topuklu ayakkabılar giyen pembe saçlı bir kadının dans ettiği sahneyi sallıyordu.

Sahnenin yanı başındaki masada biralarını içip şovu izleyen dövmeli birkaç iri yarı adam vardı.

Küçük küçük bir sürü masa vardı, hemen hemen hepsi sahneye bakıyordu. Sadece birkaçı doluydu.

Brody yapacak başka bir şey düşünemediği için, ikisi için de birer şişe Coors ısmarladı ve bara oturdular.

Barmenin çenesinin iki tarafına da sarkan kızıl kahverengi bir bıyığı vardı. Ve kafası soyulmuş bir kavun kadar keldi.

Brody biraları almak için eğildi. "Son zamanlarda Deena'yı gördün mü?" diye sordu barmene.

Adam taşan biraları elindeki bezle sildi. "Hayır."

"Ayrıldı mı?"

"Öyle olmalı. Gelmeyi bıraktı."

"Ne zaman?"

"Bir süre önce. Bu seni niye ilgilendiriyor?"

"Kardeşim." Reece adama gülümsedi. "Yani, üvey kardeşim. Farklı babalardan. Vegas'a gidiyorduk, ben de gelmişken birkaç günlüğüne Deena'ya takılabiliriz diye düşünmüştüm."

Reece kısaca Brody'ye göz attı ve adamın tek kaşının şaşkın bir keyifle kalkmış olduğunu fark etti.

"Evine gittik," diye devam etti Reece, "ve geçen ay taşındığını ama burada çalıştığını bildiklerini söylediler. Uzunca süredir ondan haber alamadım ve sadece merhaba demek istemiştim."

"Yardımcı olamayacağım."

"Ah pekâlâ." Reece birasını aldı ve kaşlarını çattı. "Onunla sıkı falan değildik zaten. Bu kadar yakına gelmişken biraz laflarız diye düşünmüştüm. Belki nereye gittiğini bilen birileri vardır."

"Bana bir şey söylemedi. Beni bir dansçı eksik bıraktı."

"Tam ona göre bir hareket." Reece omuz silkti ve birasını içmeden tezgâha geri koydu. Buranın sağlık kontrolleriyle ilgilenen tipte bir yer olduğuna ikna olmamıştı. "Sanırım vaktimizi boşa harcadık," dedi Brody'ye. "Belki de o görüştüğünü söylediği adamla birlikte gitmiştir."

Bardaklar, şişeler ve küllüklerle dolu bir tepsiyi tezgâha bırakan servis yapan kız homurdanarak, "Hiç sanmam," dedi.

"Efendim?"

"Kavga etmişlerdi. Büyük, boktan bir kavga. Çok sinirlendi. Hatırlıyor musun, Coon?"

Barmen sadece omuz silkmekle yetindi. "Bana kalırsa hep sinirliydi."

"Hiç değişmemiş." Reece gözlerini ağır ağır kırpıştırarak başını iki yana salladı. "Ama bu seferki ciddiymiş gibi bahsetmişti. Adı neydi şunun?"

"Bana hiç söylemedi," diye cevapladı garson kız. "Sadece alabalık diyordu. Onun oltadaki balığıydı o, anlarsın ya."

"Evet."

"İki bira ve çerez, Coon. Bud ve günün viskisinden."

Kız siparişi toparlayıp sahneye en yakın masaya giderken Reece bekledi. Bir tepsi daha boşlarla geldiğinde, Reece ona gülümsedi.

"O zaman o kadar ciddi değillerdi."

"Ne?"

"Deena ve bu adam, bu Alabalık. Önemli bir şey değildi demek."

"Bana sorarsan öyle olmalı. Deena'ya göre, an azından."

"Gerçekten mi?" Reece omuz silkti ve birasından küçük bir yudum aldı. "Hiç ona göre değil. Deena erkeklerin mallarını cebe indirmeyi severdi, mallarına yapışmayı değil."

Kız sırıtarak tezgâhın üzerinden eğildi ve arka taraftan sigarasını aldı. "Coon, mola veriyorum."

"Ben Reece." Yeniden gülümsedi. "Belki Deena benden bahsetmiştir."

"Hayır, hatırladığım kadarıyla bahsetmedi. Bir kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Ben Jade."

"Memnun oldum. Demek Deena bir herife takılıp kaldı, ha?"

"En azından evine alırken ondan para almayı kesti." Kısacık şortunun cebinden bir kibrit çıkarttı ve sigarasını yaktı. "Kardeşin olduğu için üzgünüm, ama öyle biriydi."

"Benim için yeni bir haber değil. Sanırım o yüzden bu adamla ilgili farklı konuşmasına şaşırmıştım."

"Kalite sahibi olduğunu söylemişti." Jade sigaranın dumanını üflerken başını geri atmıştı. "Nasıl olduğunu anlamıyorum çünkü burada tanışmışlardı."

"Ah." Reece'in sakinliğini bozmaması gerekiyordu. "Onu gördün yani."

"Görmüş olabilirim. Emin değilim. Sık gelenlerden değildi çünkü o zaman tekrar geldiğinde onu gösterirdi. Ama ona hediyeler alıyordu. Bir kolye de almıştı. Söylediğine göre on sekiz ayar altınmış. Büyük ihtimalle yalan. Ama güzeldi. Üzerinde bir ay vardı. Küçük beyaz bir tabak gibi sanırım. Sedeften olduğunu söylüyordu. Bir de zincirindeki parıltıların gerçek elmas olduğunu."

"Elmas mı? Yok artık."

"Büyük ihtimalle yalandı ama öyle olduklarını iddia ediyordu. Sürekli o kolyeyi takıyordu, şovunu yaparken bile. Onun geldiği yerde daha fazlasının olduğunu da söylüyordu. Alabalığın ona ayın karanlık yüzü dediğini söylüyordu. Ne demekse."

"Belki bu alabalık onun nerede olduğunu biliyordur." Reece onay beklermiş gibi Brody'ye göz attı.

Brody ise birasını içip umurunda olmayan bir adam gibi davranmaya karar verdi.

"Sence burada çalışan başka birisi onu tanıyor olabilir mi? Belki dansçılardan biri?"

"Deena paylaşmayı seven tiplerden değildi. Övünüyordu, tamam ama bu herifi gizli tutuyordu. Motorculardan değildi ama. Artık hayatla ilgili daha fazla bilgisi olan, gerçek bir iş sahibi olan birisi için zamanın geldiğini söylüyordu. Her neyse, sonuçta ayrıldılar. Sonra da Deena gitti. Umarım daha güzel bir yere gitmiştir."

"Sanırım haklısın."

Brody arabaya gidene kadar tek laf etmedi. "İşte senin hakkında bilmediğim yepyeni bir şey daha, Sıska. Bir striptiz kulübünde oturup kesin bir inandırıcılıkla yalan söyleyebiliyorsun."

"En mantıklı çözümmüş gibi geldi. *Birkaç hafta önce Deena Black'in öldürüldüğünü gördüm, ama kimse bana inanmıyor*, gibi bir şeyler söylemek pek de inandırıcı gelmedi. Ama pek işe yaradı mı ondan emin değilim."

"Elbette yaradı, bütün bilgiler onun kaybolduğuna işaret ediyor, bu da senin nehir kıyısında gördüğünle tutarlılık gösteriyor. Birlikte olduğu adam onunla görülmeyi, isminin sağda solda duyulmasını kesinlikle iste-

miyordu. Ama yine de onun için para harcayacak kadar ilgisi vardı Deena'ya. Siz kadınlar için mücevher çok önemli bir husus değil midir?"

"Kesinlikle öyle."

"Pekâlâ, bu da şu demek oluyor, o kolyeyi aldı çünkü tek istediği onunla yatmak değildi, en azından bir süre boyunca. Ayrıldılar ve Deena bu şekilde bitmesini istemedi. Sonra da her şey birbirine girdi."

"Deena o adamla olan ilişkisinde ciddi olabilir ama ona âşık değildi."

"Âşık olduğunu düşünmüş müydün ki?"

"Ne düşündüğümü bilmiyorum ama artık biliyorum. Bir kadın sevdiği adam hakkında o şekilde konuşmaz, onun için alabalık demez eğer gerçekten ona karşı hisleri varsa. Deena sadece peşine düştüğü şeyin peşindeydi."

Brody bir süre bekledi. "Bu, araştırmayla ilgili kararlılığını değiştiriyor mu?"

"Hayır. Kaltağın teki de olsa o şekilde ölmeyi hak etmiyordu. Bence..." Aniden durdu ve Brody'nin kolunu yakaladı. "Bu Lo mu? Lo'nun kamyoneti mi bu, Brody?"

Brody işaret edilen yere baktı ve siyah bir kamyonetin köşeyi döndüğünü gördü. "Bilmem. Tam göremedim."

"Sanırım Lo'ydu." Onları görmüş müydü? Eğer gördüyse neden durmamış, korna çalmamıştı? "Neden Jackson'a gelsin ki?"

"Bir sürü insan Jackson'a bir sürü nedenle geliyor. Bizi takip ettiği anlamına gelmez bu Sıska. O upuzun yolda peşimize takılması bayağı sağlam bir numara olurdu."

"Belki."

"O olduğundan emin misin?"

"Hayır." Her iki türlü de yapabileceği bir şey yoktu. "Peki, şimdi ne yapıyoruz?"

"Fist'e geri dönünce ben Tanrı vergisi muhabir yeteneklerimi Deena Black hakkında daha fazla şey bulmak için kullanıyorum. Öncelikle kuyumculara bakıyoruz. Belki kolyeyi nereden aldığını bulabiliriz."

"Ah, iyi fikir. Altın bir zincirin üzerinde küçük sedef bir ay. Zincirin üzerinde ufak elmaslar da olabilir. Jackson'da ne kadar kuyumcu dükkânı var?"

"Korkarım bunu öğrenmek zorunda kalacağız."

* * *

Brody, çok fazla kuyumcu olduğunu düşünmeye başlamıştı. Özellikle de el yapımı ve özel eşyalar satan çeşitli dükkânları da ekleyince çok fazlaydılar. İnsanların vücutlarını metallerle, taşlarla dekore etmesini asla anlayamamıştı ama tarihin başından beri bu alışkanlığın süregeldiğini bildiği için, modasının geçmesini de bekleyemezdi.

Fakat Reece'in takıları deneme aruzusuna teslim olması korkusu gerçekleşmediği için rahatlamıştı. Onun türünün en önemli salgınlarından olan *bir şunu deneyeyini*'e boyun eğmemişti. Bütün duyuları mücevherlerin pırıltılarıyla bombalanırken yapması gereken işe sadık kalan bir kadın, onun gözünde esaslı bir kadındı.

Arada sırada gözünün fırsat ürünlerine kaydığını görüyordu ama yine de hedeften şaşmıyordu. Brody buna saygı duyuyordu. Özellikle de başka erkeklerin sessizlik içinde işkence çektiklerini görünce.

Bundan duyduğu keyif ve saygı o kadar büyüktü ki, bir ara kaldırımda yürürken aniden onu kendine çekip hevesli bir şekilde öpmüştü.

"Güzel ama hayrola?"

"Çünkü sen mantıklı ve pratik bir kadınsın."

"Peki. Neden?"

"Eğer her vitrinin önünde durup alışveriş kadını sesleri çıkartsaydın bu iş en az iki kat daha uzun sürerdi. Zaten yeterince uzun sürüyor ama en azından bu şekilde ilerleme kaydedebiliyoruz."

"Doğru." Bir sonraki dükkâna yürürlerken Reece onun elini tuttu. "Ayrıca dürüst bir kadın olmaya da çalışıyorum, o yüzden de itiraf etmem gerekir ki durup senin deyiminle 'alışveriş kadını' sesi çıkartmamamın nedeni onları satın alacak paramın olmaması. Bir de bu alışkanlığımın körelmiş olması. Ama bu, eğer alabilecek olsam ilgilenmeyeceğim anlamına gelmiyor, ya da birkaç göze hoş gelen şey görmediğim anlamına. İki dükkân gerideki beş santimlik topuklu siyah – sanırım timsah derisiydiler – botlar, ya da en son dükkândaki beyaz altın çengelli turmalin küpeler gibi. Veya..."

"Demek bakınıyordun."

"Kısıtlı zevklerimin çerçevesinde."

"Bütün hayallerim yıkıldı."

"Gerçeği bilmen daha iyi." Brody'nin elini oyuncu bir şekilde sıktı. "Her neyse, zaten şu noktada turmalinin yerine bir Sitram setini tercih ederdim."

"Sitram?"

"Yemek pişirme gereçleri."

"Bir sürü tenceren var."

"Evet, ama benim termik bakır tabanlı yüksek ha-

cimli paslanmaza ihtiyacım var. Eğer yemek kitabını satarsam, listenin tepesinde Sitram var. İlk kitabını sattığın zaman hiç böyle özel bir şey satın almış mıydın?"

"Yeni bir dizüstü bilgisayarı."

"İşte, bak. O da bir çeşit araç, Sitram da öyle. Burası iyi bir ihtimal gibi görünüyor. Lüks," diye devam etti Reece vitrini incelerken. "Eğer Deena on sekiz ayar altın ve elmaslar hakkında doğruyu söylediyse burası olabilir."

Burada diğer girdikleri dükkânlardan daha az ürün var, diye düşündü Brody içeri girer girmez. Süslü kestane rengi saçlı ve şık deri ceketli bir kadın masanın arkasına oturmuş, siyah kadife kumaşın üzerinde parıldayan bir miktar taşı inceliyordu. Karşısında oturan adam sessiz, saygılı bir sesle konuşuyordu.

Havalı, kırmızılar içinde giyinmiş bir kadın tezgâhın arkasından albenili kocaman bir gülümseme ile onları karşıladı. "İyi günler. Delvechio'ya hoş geldiniz. Göstermemi istediğiniz özel bir şey var mı?"

"Aslında kafamızda belli bir şey var," diye başladı Reece. "Bir kolye. Ay şeklinde sedef bir kolye. Zincirinde elmaslar var."

"Birkaç ay öncesine kadar o tarzda bir ürünümüz vardı. Harikulade bir parça. Onun gibi bir şey ama şu anda elimizde yok fakat sizin için benzer bir parça tasarlamamız mümkün olabilir."

"Siz mi sattınız?"

"Ben satmadım, hayır. Ancak ürün satıldı."

"Satışın bir kaydı var mı?"

Albenili gülümseme kaybolur gibi oldu. "Belki de Bay Delvechio ile bizzat görüşmek istersiniz ama şu an-

da bir müşteriyle ilgileniyor." Masayı işaret etti. "Bekleyip onunla görüşmek isterseniz, buyurun. Kahve, çay ya da espresso ister miydiniz?"

Daha onlar cevap veremeden kırmızı saçlı kadın kalktı ve hafif bir kahkaha ile eğilip Delvechio'nun iki yanağından kibarca öptü.

"Harika, her zamanki gibi Marco. Reddedemeyeceğimi biliyordun."

"Sadece onları görmem seni düşünmem için yeterli oldu. Eve göndertmemi ister misin?"

"Kesinlikle hayır. Onları kendim götürmeliyim."

"Melony seninle ilgilenecektir. Keyfini çıkart."

"Kuşkusuz, doya doya çıkartacağım."

Delvechio Reece ile Brody'ye döndü. "Üzerinde elmas parçaları olan altın zincirde sedef ay şeklinde bir kolye?"

"Evet," dedi Reece, kendi sohbeti sırasında onlarınkini de takip etmiş olmasından etkilenerek. "Aynen."

"Çok özel bir tercih."

"Deena Black isminde bir kadında vardı. Deena kayıp. Bir hediye olduğunu söylediği için bunu ona alan kişiyi öğrenmek istiyoruz. Bilgisi olabilir."

"Anlıyorum," dedi aynı kibar ses tonuyla. "Polisle birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır, biz ilgili tarafız. Tek öğrenmek istediğimiz kimin satın aldığı."

"Geçen sene aylı, yıldızlı, güneşli, gezegenli birkaç tasarımımız olmuştu. Mücevher Evrenimiz serisi. Tatil döneminde oldukça iyi satmıştı. Korkarım size müşterilerimle ilgili bilgi veremeyeceğim, polisle birlikte ve izin belgeniz olmadığı sürece. Eğer olsaydı bile bu biraz

vakit alırdı çünkü bütün o bilgiler geçen seneye aitler. Ve bazıları nakit ödemeyle alındığı için satın alım bilgileri olmayabilir de."

"Peki ya ne zaman satıldığı, fiyatı?"

Brody'nin sorusu karşısında Delvechio kaşlarını kaldırdı. "Tam olarak ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum."

"Tahmin edebilir misiniz? Ne zaman ve ne kadara alındığı üzerine bir tahmin için de izin belgesi istemezsiniz sanırım."

"Hayır. O seriyle geçen sene ekimle ocak arası çalıştık. Tarif ettiğiniz gibi bir parça da üç bin dolar civarı olurdu."

"Ona bu hediyeyi veren her kimse, ona ne olduğunu biliyor," diye ısrar etti Reece.

"Eğer öyleyse polisle irtibata geçmelisiniz. Bu şartlar altında size daha fazla bilgi veremem. Müsaadenizle."

Onları bırakıp arka odaya geçti ve kapıyı sıkıca kapattı. Bir anlık duraksamadan sonra, bilgisayarına gitti ve bilgileri ekrana yansıttı. İsim ve işlem detaylarına bakarken başını hafifçe salladı.

Hafızası harikaydı ve müşteri bağlılığının da hafızasından aşağı kalır bir yanı yoktu.

Telefonu kaldırdı ve numarayı çevirdi.

29

"Üç bin. Vay canına," dedi Brody arabada geri dönerlerken.

Reece pencereden dışarı bakarken kaşlarını çatmaya devam etti. Güneş batıda gittikçe büyürken, gölgeler uzamıştı ve dağlar güneşi son damlasına kadar değerlendirmeye kararlıydılar. "Eğer bir erkek öyle bir dükkâna giriyorsa, önemli bir hediye almaya karar vermiş demektir. Ve dediğin gibi, hiçbir erkek sadece seks için bir kadına böyle önemli bir hediye almaz."

"Yani, ilişkileri ciddiydi."

Reece dönüp ona baktı. "Onunla birlikte görülmemek için yaptıklarına bak. Bu ne biçim ciddiyet? Bence *kafayı bozmuş* ve *hastalıklı* daha doğru kelimeler olur. Deena onu kullanıyordu, o da Deena'yı kullanıyordu."

"Peki."

"Deena hakkında bildiklerimiz, bir striptizci olduğu, tatminsiz ve şirret olduğu. Eve çeşit çeşit adam getirdiğini, motosikleti olduğunu ve ev sahibine kira ödemek yerine cinsel iyilikler yapmayı teklif ettiğini biliyoruz."

"O erkeklerin bir kısmıyla para karşılığı birlikte oluyordu."

"Kesinlikle. Ama bu adam farklı. Farklı olmak istiyor ve Deena da bunu ona sağlıyor. Belki o da böyle olmasını istiyordu ya da bir yatırım olarak görüyordu. Eğer Delvechio yanlış hatırlamıyorsa, bu bir Noel hediyesiydi. Bir erkek sadece düzdüğü bir kadına Noel hediyesi olarak böylesine önemli bir hediye almaz. Özellikle de elli dolarlık bir çift küpeyle mutlu olabilecek birine."

"Siz kadınlar birbiriniz hakkında çok kötü konuşuyorsunuz," dedi Brody.

"Masum değildi ya da şu ana kadar öğrendiğimiz bilgilere göre pek iyi bir kadın da değildi. Bunun için boğulmayı hak etmiyordu ama olayın pasif katılımcısı rolünde de değildi. Sadece bu adamın işin içinde olduğunu söylüyorum. Hastalıklıydı. Onunla gizli saklı buluşuyordu ama önemliydi onun için. En azından bir süre boyunca."

Reece döndü. "Pekâlâ, o zaman listemizdeki hangi erkek gizli bir seks partneri için çaktırmadan üç bin dolar harcayabilir?"

"Herhangi biri olabilir. Bazıları tek başına yaşıyor ve bankada ne kadar paraları olduğunu sadece kendileri biliyor. Yalnız başına yaşamayan adamların da tıpkı siz kadınların sahip olduğu gibi kıyıda köşede tatlı zulaları oluyor."

"Tatlı zulalar bile bir süre sonra suyunu çekiyor ama. Belki sorunun bir kısmı da buydu?"

"Deena daha fazlasını istedi."

"Olamaz mı? *Neden beni güzel bir yerlere götürmüyorsun. Bu çöplükte yaşamaktan sıkıldım. Ne zaman bir geziye çıkacağız* ve bunun gibi şeyler. Aylarca birliktelerdi. Deena daha fazlasını istedi."

"Ve hastalıklı olma durumu da bir yere kadar," dedi Brody, "tıpkı nakit para gibi."

"Ayın karanlık yüzü," diye mırıldandı Reece. "Bir şeylerle bağlantısı olmalı. Onu boğarken kolyeyi görmüş müydüm? Tam olarak hatırlayamıyorum. Ama bir şey var."

"Kurgu dünyasında olsaydık polise gidebilir ve arama emri alıp ismi öğrenebilirdik. Fakat maalesef bu dünyada sinir bozucu geçerli sebeplerimiz var."

"Devam etmek için olumlu sebeplerimiz de var. Deena öldü ve o kolyeyi alan kimse katil de o," diye karşı çıktı Reece.

"Öldüğüne dair bir kanıtımız yok. Ya da kaybolduğuna dair. Sadece gitti ve evinin anahtarlarını bırakacak kadar da düşünceli davrandı. Eğer şansımız yaver gitseydi ve o kolyeyi kimin satın aldığını öğrenebilseydik bile bu bir delil olmayacaktı. Onu öldürdüğünü bırak, kolyeyi ona verdiğini bile kanıtlayamayacaktık."

Brody mantıksal olarak haklıydı ama Reece mantık yürütmekten bezmişti. "Peki, o zaman ne yapıyoruz biz Brody?"

"Bilgi topluyoruz. Ve bugün düne göre elimizde daha fazla bilgi var."

"Yeterli değil. Boston'daki katliamdan sonra haftalarca, aylarca soruşturmacılar bana bilgi topladıklarını söyleyip durdular. Ama asla bir tutuklama, dava ya da mahkûmiyet olmadı. Öylece hayatıma devam etmem, işin peşini bırakmam gerekti. Kaçmam gerekti Brody. Ama bunu kaç defa yapabilirsin?"

"Biz kaçmayacağız Reece. Kuyumcudan o ismi öğ-

renmenin bir yolunu bulacağız. Ya da başka bir şeyler bilen birilerini bulacağız. Peşini bırakmayacağız."

Reece bir süre hiç konuşmadı. "Keşke Boston'da yanımda olabilseydin. Bu inatçılığını kullanabilirdim."

Brody gülümsedi.

* * *

Cep telefonunu kapatırken eli titriyordu. Nasıl bu kadar yaklaşabilmişlerdi? Bir santim uzağındaydılar. Bütün o izleri dikkatlice örtmesine rağmen onu Deena'ya kadar nasıl takip edebilmişlerdi?

Deena. Adını öğrenmişlerdi.

Her şeyi yapmıştı, kendisini korumak için yapılabilecek her şeyi yapmıştı.

Gelip geçici bir çılgınlık, Deena sadece öyle bir şeydi onun için. Ve aklı başına gelince elinden geldiğince şerefli davranmıştı.

Şeref işe yaramayınca, yapılması gerekeni yapmıştı.

Bir erkeğin tek yapabileceği gerekli olanı yapmaktı.

O da şimdi bunu yapacaktı. Herkesin iyiliği için. Korunması gerekeni korumak için.

Onlar Fist'in bir parçası değillerdi. Sabit kalması gerekeni değiştirmeye çalışıyorlardı. Uzaklaştırılmaları gerekiyordu, tıpkı Deena gibi.

Dengeyi koruması gerekiyordu.

* * *

Cumartesi kalabalığının telaşı Reece'in zihnini bildiklerinden, bilmediklerinden, bilmek istediklerinden

bir miktar uzak tutmuştu ama yine de aklının bir köşesinde kaynar vaziyette durmaya devam etmişlerdi.

Şu anda Brody'nin internette Deena Black hakkında bilgi topladığını hayal edebiliyordu. Fakat nerede ve ne zaman doğduğunu, nerede okuduğunu, sabıkası olup olmadığını bilmek onlara katilinin kim olduğu hakkında bir bilgi vermezdi. En azından Reece öyle düşünüyordu.

Büyük ihtimalle barda tanışmışlardı. Sonra ilişkileri başlamıştı. Ya da öncelikle iş ilişkileri.

Erkekler bir kadına kendileriyle seks yapması için para verdiğini dostlarından ve ailelerinden saklardı. Bu utanç verici bir şeydi.

Önce kendi çevresinden uzaklaşarak striptiz kulüplerine gitmiş, sonra orada beğendiği biriyle beraber olmuştu.

Ama bir şekilde ilgisi artmıştı, belki bir süreliğine kendini âşık olduğuna bile inandırmıştı. Ona özel, pahalı bir hediye alacak kadar âşık en azından. Sözler de vermiş miydi acaba ona?

Yaşlı erkekler sık sık kendilerinden daha genç, uygunsuz kadınlara tutulurlardı. Doktor Wallace ve Mac Drubber'ı Deena gibi bir kadınla düşünmeye çalıştı. Onları yan yana koyabiliyor olmasının bu kadar kolay olması, ne anlama geliyordu?

Ya da Denny gibi henüz genç ve kolay etkilenebilecek birisi de olabilirdi. Lo gibi istediği kadınla beraber olabilen birisi de olabilirdi.

Belki de Şerif Mardson'ı atlayıp – çünkü o da vicdansız bir katil olabilirdi – bütün bulgularını, şüphelerini Jackson polisiyle paylaşmalıydılar.

Hiçbir şey yapmaktan daha iyiydi. Ve bu insanlarla

birlikte yaşamaya devam edemezdi, aralarından hangisi katil diye düşünürken onlara yemek yapmaya devam edemezdi.

"Yine kendi kendine konuşuyorsun."

Reece hafifçe irkildi ve sonra Linda-gail'e baktı. "Sanırım."

"Pekâlâ, sohbetiniz bitip, mola zamanınız da gelince bir şeye göz atabilir misin?"

"Elbette, neye?"

"İnternetten sipariş ettiğim bir elbise. Henüz yeni geldi. Molamda koşturup postaneden teslim aldım. Tanrım, umarım olur üzerime. Sadece fikrini merak ediyorum."

"Olur, şu siparişler..."

"Eğer ikiniz mutfağımda öylece dikilip modadan konuşacaksanız molanızı şimdiden verseniz daha iyi olur." Joanie geldi ve ızgaraya geçti. "Acele edin."

"Teşekkürler, Joanie." Linda-gail Reece'in kolundan yakaladı ve onu Joanie'nin ofisine sürükledi.

"Ödemem gerekenden çok daha fazlasını ödedim," dedi Reece'i içeri çekiştirirken. "Ama adeta âşık oldum." Elbiseyi ofis kapısının arkasına astığı askıdan çekti ve üzerine tuttu. "Nasıl buldun?"

Kısa ve askısız, yeşil bir elbiseydi. Linda-gail içini doldurunca bir içim su olacağı belliydi.

"Harika. Seksi ve sempatik. Saçınla da uyumlu."

"Gerçekten mi? Çok şükür. Ama eğer üzerime olmazsa kendimi öldürürüm."

"Ya da bir beden büyüğüyle değiştirmek gibi radikal bir davranışta da bulunabilirsin."

"Zaman yok. Bu gece için ihtiyacım var bu elbiseye.

Lo ile birlikte çok özel bir randevumuz var. Öyle söyledi ve özel bir şeyler giymemi söyledi, ah!" Döndü ve aynanın önünde yeniden poz verdi. "Gerçekten de harika, değil mi?"

Reece aniden midesinde garip bir şey hissetti. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Söylemiyor. Çok gizli tutuyor. Keşke Jackson'a, kuaföre gidebilseydim ama zamanım olmadı. Saçımı kendim boyadım. Çok kötü değil, değil mi?"

"Hayır, güzel. Güzel, Linda-gail -"

"Bu bir ültimatom gecesi." Eliyle saçına biraz şekil verdi ve aynanın önünde başka bir poza girdi. "Geçen akşam nerede olduğu konusunda neden bana yalan söylediğini anlatmak ve gönlümü almak zorunda."

"Linda-gail, gitme."

"Ne? Ne saçmalıyorsun sen?"

"Sadece bekle. Ne olduğunu öğrenene kadar onunla hiçbir yere gitme."

"Ben ne olduğunu öğrenmek için onunla gidiyorum zaten." İlgiyle elbisesini tekrar askıya astı ve eteğini düzeltti. "Başka bir kadın olmadığına yemin etti ve ben de ona inanıyorum. Eğer bu ilişkiyi istiyorsam ona bu açıklamayı yapması için izin vermeliyim."

"Peki ya...ya başka biriyle bir ilişkisi varsa? Önceden. Ciddi bir ilişki."

"Lo? Ciddi?" Bir kahkaha attı. "Böyle bir ihtimal bile yok."

"Nasıl bilebilirsin, nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Çünkü on beş yaşımdan beri Lo benim radarımdaydı. O hiç kimse hakkında ciddi olmadı." Güzel yüzü kendinden emin görünüyordu. "Benimle öyle değil. Ve

öyle kalmayacak da. Sana ne oldu? Onu sevdiğini sanıyordum?"

"Seviyorum. Ama sana karşı dürüst değildi."

"Doğru, ama bugün olacak. Söyleyeceği şeyi seveceğim ya da sevmeyeceğim. Ya onu kabul edeceğim ya da terk edeceğim. Ama her iki türlü de bu akşam harika görüneceğim."

"Sadece...ara beni. Cep telefonumdan. Gideceğiniz yere vardığınız zaman ara beni ve açıklamasını yaptıktan sonra da."

"Tanrım, Reece."

"Sadece bana bu iyiliği yap. Eğer yapmazsan çok merak edeceğim ve endişeleneceğim. Sadece bana bu iyiliği yap Linda-gail. Lütfen."

"Tamam, iyi. Ama tam bir aptal gibi görüneceğim."

Acı çekmekten daha iyi, diye düşündü Reece.

* * *

Brody biraz ilerleme göstermeye başlamıştı. Deena Black'in Oklahoma'da Ağustos 1974'te doğduğunu, lise diploması olduğunu ve bir kere huzuru bozma ve iki kere de saldırı suçu işlediğini öğrenmişti. İkinci saldırıdan sonra eyalet hapishanesinde üç ay yatmıştı.

Onu artık ne kadar ilgilendirirdi bilmiyordu ama kredi alması imkânsızdı.

Çalıştığı ve yaşadığı son iki yerin bilgilerini bulmayı başarmıştı. Patronlarından iyi referansları yoktu – Albuquerque'da bir striptiz kulübü ve Oklahoma'da bir motorcu barı – ve son ev sahibi ödemediği iki aylık kiradan dolayı hâlâ öfkeliydi.

Bir kere evlenip boşanmıştı. Paul J. Titus, hâlâ Folsom'da yaptığı silahlı saldırıdan dolayı hüküm giyiyordu. Bu Titus'un ilk eyalet sponsorlu konaklaması değildi.

"Örnek vatandaş dediğimiz kişilerden değildin, değil mi Deena?"

Yine de kendine has bir çekiciliği vardı. Ekranında fotoğraflı kimliğinin bir kopyası duruyordu ve Brody çetin bir seksapeli olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

"Kötü kız seni," dedi yüksek sesle. "Bunun farkındasın ve hoşuna da gidiyor. Ve insanlara onların da seni seveceğini hissettiriyorsun."

Bulduğu verilere göre, hâlâ Oklahoma'da bir ailesi vardı. Kendisinden on yedi yaş büyük bir annesi vardı. Deena'nın irtibatı koparmadığı gibi bir ihtimal vardı. Ve kimseyi anlatmadığı o mühim bilgiyi – birlikte olduğu adamın ismini – ona söylemiş olabilirdi.

Peki, nasıl oynamalıydı? Arayı kapatmaya çalışan eski bir arkadaş olabilir miydi? Konuşkan, arkadaş canlısı. Bilinen iş ortaklarını bulmaya çalışan bir Wyoming polisi? Katı, çevik.

Büyük ihtimalle hiçbir şey öğrenemeyecekti zaten.

Deena'nın annesiyle irtibata geçmeden önce kısa bir ara verip kafasını rahatlatmanın zamanının geldiğini düşündü.

Daha ayağa kalkamadan telefonu çaldı.

Tanıdık ses yeniden arkasına yaslanıp rahatlamasını sağlamıştı. Tuhaf ama ilginç isteği değerlendirdi.

On dakika sonra, Brody evden çıkmış, kasabadan arabasıyla ayrılıyordu.

Geçerken Angel's Food'a göz attı. Eğer bu meyvesi-

ni verirse, birkaç saat içinde Reece için bir çözüme sahip olmayı ümit ediyordu.

* * *

Her şey şimdi başlamıştı. Ve artık geri dönüş yoktu; pişmanlık, hata olmayacaktı. Riskliydi ve zamanlamasının mükemmel olması gerekiyordu. Ama yapılabilirdi. Yapılmalıydı.

Kulübe ilk adım için doğru yerdi. Sessiz ve gözden ırak, ormanlıkla, bataklıkla çevrili. Kimse oraya onları aramaya gitmezdi. Tıpkı Deena'yı aramak için de kimsenin gelmediği gibi.

Bittiğinde, her şeyin doğru yapıldığından emin olmak için zamanı olurdu. Bütün izleri gizlerdi, her zamanki gibi. Ver her şeyi yoluna koyardı. Tıpkı eskisi gibi. Olması gerektiği gibi.

* * *

"Pekâlâ, Lo, nereye gittiğimizi bilmek istiyorum."

"Bu bana kalmış."

Linda-gail kollarını kavuşturdu ve gözlerini kısmayı denedi ama Lo bu numarayı yutmadı.

Jackson Hole'a giden yol değildi. Gizlice onu lüks bir akşam yemeğine götürmesini ümit ediyordu. Yeni giysisini gururla sergileyebileceği bir yere.

Fakat o tarafa doğru gitmiyordu. Hatta...

"Eğer bu kılıkta bir kamp ateşinin etrafında bir dakika bile oturacağımı düşünüyorsan, düşündüğümden çok daha deli olmalısın."

"Kamp yapmaya gitmiyoruz. Ve o elbise gerçekten de can alıcı." Ona ateşli bir bakış attı. "Umarım altında her ne saklıyorsan, o da en az elbisen kadar öldürücüdür."

"Eğer böyle devam edersen altında ne olduğunu göremezsin."

"İddiaya girmek ister misin?" Kendinden memnun bir şekilde sırıttı ve bir sonraki dönüşü yaptı.

Linda-gail artık nereye gittiklerini anlamıştı ve sessizce sinirlendi. "Bu kamyonu döndürüp beni eve geri götürsen iyi edersin."

"Eğer on dakika sonra hâlâ öyle hissedersen götürürüm."

Kafasında bütün planlar ve hazırlıklar dönüp dolaşırken kulübenin önüne park etti. Sinirleri onu tehdit ediyordu ama kendini onlara karşı çelik gibi bilemişti.

Artık geri çekilmek için çok geçti.

Linda-gail hareket etmediği için, Lo arabadan indi ve ön taraftan dolanarak onun kapısını açtı. Zaten böyle olması gerekiyordu, Linda-gail o seksi elbisesini, kendi de en iyi kıyafetini giymişti.

"Hadi, içeri gel tatlım, inatçı olma." Huysuz bir atla ilgilenir gibi onu rahatlatıp kandırmaya çalıştı. "Yoksa seni içeri ben taşırım."

"İyi. Reece'i arayıp en kısa sürede gelip beni almasını isterim."

"Kimseyi arayacağını sanmıyorum," diye homurdandı Lo ve onu kulübeye doğru çekti. "Bu noktaya bu kadar çabuk gelmeyecektik ama sen ayrılmak için fazla heyecanlandın. Buraya alacakaranlık vaktine doğru gelmeyi umuyordum."

İçeriye girdi ve Reece'i aramak niyetiyle telefonunu çıkardı ama etrafa bakakalmak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar sersemlemişti.

* * *

Reece, on dakika içinde üçüncü kez saatini kontrol etti. Linda-gail neden aramamıştı? Neden onu bu akşam Lo ile gitmemeye ikna edememişti?

Beş dakika, dedi kendi kendine. Ve Linda-gail'i arayacaktı. Ne kadar delice görünürse görünsün, ona nerede olduğunu soracaktı. Ve bildiğini Lo'nun anlamasını sağlayacaktı.

"Saate bakmak zamanın daha hızlı ilerlemesini sağlamayacak. Ona kadar buradasın." Joanie fırındaki güveçleri kontrol etti. "Ve erken ayrılmak için izin istemeyi aklından bile geçirme. Zaten bir garson eksiğiz."

"Erken ayrılmayacağım. Sadece Linda-gail beni arayacağını söylemişti ama aramadı."

"Sanıyorum ki seni aramayı düşünmek için fazla meşgul şu anda. Akşam için izin aldı değil mi? Cumartesi akşamı hem de. O ve Lo üzerime çullandılar. Onların olduğu yerden bakınca her şey gün ışığı, güller ve ay ışığı ama buradan bakınca, burgerler, güveç ve kızarmış patatesten başka bir şey görünmüyor, o yüzden şu siparişi hazırla artık."

"Ne? Ne dedin?"

"Şu siparişi hazırla dedim."

"Gün ışığı ve ay ışığı. Ah, Tanrım! Bir dakika içinde geri döneceğim."

"O ızgaranın başından ben söyleyene kadar ayrılmıyorsun," dedi Joanie öfkeyle.

"İki dakika."

"İki dakikada o et yanacak. Şu siparişi hazırla önce."

"Lanet olsun." Reece servisi hazırlamak için acele etti.

* * *

Şöminenin önünde bir masa vardı. Masanın üzerinde beyaz bir örtü, örtünün üzerinde mavi bir vazo ve içinde pembe güller vardı. Mumlar ve zarif tabaklar vardı. En hayret vericisi, masanın yanında, gümüş bir kutuyu taşıyan bir ayaklık bulunuyordu. Kutunun içinde bir şişe şampanya vardı.

Ve Lo kumandayı alıp başlat tuşuna basınca, müzik setinden Wynonna Judd'ın yumuşacık sesi duyuldu.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu Linda-gail kafası karışmış bir halde.

"Bir cumartesi akşamı randevusu." Kendi üzerine düşen kısmı oynamak için heveslenerek Linda-gail'in şalını aldı. Şalı kenara koyduktan sonra odanın etrafında gezinerek mumları yaktı. "Biraz daha karanlık olacağını düşünmüştüm ama sorun değil."

"Sorun değil," diye tekrarladı Linda-gail, iyice sersemlemişti. "Lo, bu gerçekten çok güzel."

Duvarda asılı duran kocaman koyun kafası bile atmosferin değerini düşürmemişti. Uzun kısmı ağaca tırmanan bir ayı şeklindeki lamba, tuhaf bir şekilde her şeyi daha şirin yapıyordu.

Hazirana gelmek üzere oldukları için yeterince sıcak olmasına rağmen Lo şöminenin önünde çömelerek önceden hazırladığı odunları tutuşturdu.

"Annenin bundan haberi var mı?"

"Elbette. Bu kulübeyi pek kiralamıyor... O adamın kendini burada vurduğunu biliyorsun." Durdu ve irkilerek sindi. "Bu keyfini kaçırmıyor o değil mi?"

"Ne? Hayır. Hayır."

"Güzel. Yine de Joanie'ye burayı kullanıp kullanamayacağımızı sormam gerekti. Bir de akşam için sadece ısıtabileceğim bir şeyler hazırlamasını istedim. Fazla hoşuna gitmedi. Hatta ikimize de biraz kızgın. Ama sanıyorum nedenini söylediğimizde o da sevinecek."

"Neyin nedenini?"

Lo şöminenin önünde doğruldu, ona döndü ve gülümsedi. "O kısma geçeceğiz. Ama önce şu şampanyayı açsam nasıl olur?"

Ne kadar da yakışıklı, diye düşündü Linda-gail. Güneşte iyice açılmış güzel saçları, gri takımının içindeki o güçlü vücudu. "Bence harika olur."

Masaya doğru yürüdü ve bir gül goncasının kadifemsi taç yaprağına hafifçe dokundu. "Daha önce bir kere bana pembe gül goncası almıştın."

"On altıncı yaş günün için. İki teslimat arasında baya zaman geçti, sanırım."

"Sanırım. Sanırım buna ihtiyacımız vardı. Bütün her şeyi sen mi hazırladın?"

"O kadar fazla bir şey yapmadım. Bütün numara sessizce hazırlanmasındaydı." Şampanyayı açarken ona göz kırptı. "Özel olmasını istiyordum. Ve burada özel bir şey yapmaya çalışırsan, birinin haberi olursa herkesin oluyor. O güller için Jackson'a gitmem gerekti. Eğer Mac'den sipariş etmesini isteseydim, sebebini öğrenmesi gerekirdi ve markete giren çıkan herkese de bunu

mutlaka söylerdi. Fist'te sır tutabildiğini bildiğim tek kişi var, o da annem. Bu yüzden burada olduğumuzu bilen tek kişi o. Neredeyse ona bütün hepsini anlatacaktım ama..."

"Bütün hepsini mi?"

Mantar yerinden çıkınca, kısık sesle bir mutluluk nidası attı. "Sesi harika, değil mi? Şık."

"Hepsi ne?"

"O, ah... Yatak odasında birkaç bir şeyin var. Eğer kalmak istersen."

"Benim evime mi girdin? Benim *eşyalarım* mı?"

"Hayır. Annem girdi. Hemen sinirlenme. Al." Lo ona bir bardak uzattı. "Her ihtimale karşı. Kadeh kaldırsak mı? Sürprizlere, nasıl? Bir sürü sürprize."

Linda-gail ne olduğunu anlayamıyordu ama bardağını onunkiyle tokuşturdu. Şampanya içmeyi kaçıracak değildi. "Bütün her şey çok güzel Lo, gerçek bu, olabileceği kadar tatlı. Ama halletmemiz gereken meselelerimiz var ve çiçekler ve şampanyayla kandırılacak değilim."

"Öyle olacağını düşünmemiştim ama belki biraz dinlenebiliriz önce yemek yeriz sonra da..."

"Lo, neden bana yalan söylediğini bilmem gerekiyor. Sana bu akşama kadar süre tanıdım ve sana karşı dürüst olacağım, o güzel masada oturup şampanya içerken bana yemek servis etmeni gerçekten istiyorum. Burada seninle olup benim için birisinin bütün bu zahmete girmesinin ne kadar güzel olduğunu düşünmek istiyorum. Ama yapamam. Öğrenene kadar yapamam."

"Ben bunu daha farklı planlamıştım ama tamam." Yemek boyunca kontrollü kalabileceğine güvenemiyordu. "Yatak odasına gelmek zorundasın."

"Seninle o yatak odasına gelmiyorum."

"Seni soymaya çalışacak değilim. Tanrı aşkına Linda-gail, biraz güven bana, olmaz mı? Sadece bir dakikalığına gel."

"İyi bir sebebi olsa iyi olur," diye homurdandı.

İçerde yakılmayı bekleyen daha fazla mum ve komodinin üzerinde daha fazla çiçek vardı. Yastığın üzerinde tek bir gül duruyordu. Hayatında hiç bu kadar romantik bir şeyle karşılaşmamıştı. Kalbinin orta yeri adeta erimişti.

"Çok güzel ve romantik. Ve işe yaramayacak, Lo."

"Bu senin özel gülün. Onu alman gerekiyor. Yatağın üzerindekini. Lütfen," dedi Linda-gail hareket etmeyince. "Sadece bunu yap."

Genç kadın derin bir nefes alarak yatağa ilerledi ve gülü aldı. "İşte, mutlu mu..." Dönerken gülün sapına bağlı olan kurdele çözüldü ve ona bağlı olan parıltılı şey hafifçe koluna çarptı.

"Aman Tanrım."

"Şimdi belki bir dakikalığına sessiz kalabilirsin." Yüzüğü kurdeleden çözdü. "Çalıştığımı söylediğim gün bunu satın almaya gitmiştim. Sadece bunu kendime saklamak istedim, hepsi buydu. Çiftlikteki çocuklara nişan yüzüğü almaya gittiğimi söylesem birinin yüzüne yumruk atıp susturana kadar benimle dalga geçeceklerdi. Sana da yalan söyledim çünkü ne yaptığımı bilmeni istemiyordum. Onu sana böyle özel bir anda vermek ve o soruyu özel bir anda sormak istedim. Şimdiki gibi."

Kalbi adeta çırpınıyordu. Kalbin kanat çırpması böyle bir şeydi demek. "Bunu alabilmek için mi bana yalan söyledin?"

"Evet."

"Ve yalan söylediğini öğrendiğimde, bana söylemedin."

"Bunu sana vereceğim sırada birbirimize bağırıyor olmamızı istemedim. Öncesi, sonrası, olabilirdi ama verirken değil."

"Bunu, bütün bunları, benim için yaptın."

"Artık bir yerden başlamam gerekiyordu değil mi? Beğendin mi? Yüzüğü?"

Aslında henüz yüzüğe tam olarak bakamamıştı bile. Onun *fikri*, bütün her şey, inanılmazdı. Ama şimdi altın şeridin üzerindeki elmas parıltısına bakıyordu. Bir tabak elmalı pay kadar basit ve geleneksel, diye düşündü Linda-gail. Ve kesinlikle mükemmel.

"Çok beğendim. Bayıldım. Cidden. Ama bir sorunumuz var."

"Ne? Şimdi ne oldu?"

Ona baktı ve gülümsedi. "Henüz sormadın. Resmi olarak değil."

"Benimle evlenmek zorundasın Linda-gail ve hayatımı vahşi kadınlarla harcamaktan kurtarmalısın beni. Sen bunu yaparsan," diye devam etti Linda-gail kocaman bir kahkahayı bastırmaya çalışırken, "ben de seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yaparım."

"Tamam." Yüzüğü takması için elini uzattı. "Ben de seni mutlu edeceğim."

Yüzük parmağından geçtiği an, Lo'nun kollarına atıldı. "Bu tarihteki en iyi cumartesi akşamı randevusu."

Dudakları kavuştuğu sırada Linda-gail dışarıda yolda bir arabanın sesini duyduğunu sandı. Fakat bunu umursayamayacak kadar meşguldü.

* * *

Reece sokakta koşturuyordu. Önlüğü hâlâ üzerindeydi. Sokaktaki diğer insanlar durup ona bakıyor ya da Reece onlara çarpmadan yolundan çekilmeye çabalıyorlardı. Patika'nun kapısından içeri fırtına gibi girdi.

"Kolye."

Debbie o sırada birkaç müşteriye çanta gösteriyordu. "Reece." Diğer herkes gibi o da şaşırmıştı. "Hemen geliyorum."

"Bir kolyen var."

"Affedersiniz," dedi Debbie müşterilerine, "sadece bir dakika."

Debbie Reece'in yanına geldi ve kolunu sıkıca kavradı. "Gördüğün gibi meşgulüm Reece."

"Güneş işareti, altın zincirli."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye fısıldadı Debbie sinirli bir şekilde.

"Ben deliyim, hatırlasana. Cevap vermezsen ortalığı birbirine katarım. O kolyeyi taktığını gördüm."

"Ne olmuş yani?"

"Bir güneş," diye tekrarladı Reece. "Jackson'daki Delvechio'dan geldi."

"Çok güzel, bugünkü bilgi yarışmasını kazandın. Şimdi git artık."

"Onu sana kim verdi?"

"Rick verdi elbette. Geçen Noel. Ne oldu sana böyle?"

"Sen onun gün ışığısın," diye mırıldandı Reece. "Öyle söylediğini duymuştum. Ayın karanlık yüzünün zıttı bu."

Debbie bir adım geriye çekildi. "Delirmişsin sen. Gitmeni istiyorum."

"Nerede o? Şerif nerede?"

"Kolumu bırak."

"Nerede?"

"Moose'da, bu akşam bir toplantısı var. Ama iki saniye içinde ofisi arayıp Denny'yi seni dışarı atması için arayacağım."

"Kimi istersen ara. Brody'nin kulübesindeki olayın olduğu akşam neredeydi?"

"Hangi olay?" diye sordu Debbie dudak bükerek. "Ah, hani şu yine birilerini hayal ettiğin akşamı mı diyorsun?"

"Neredeydi o, Debbie?"

"Evde."

"Hiç sanmıyorum."

"Sana karşı sabrım tamamen tükendi artık. Evde olduğunu söylüyorum sana, atölyesinde. Ve eğer senin gibi insanlar onu ikide bir yanlış alarmlar ve aptallığınız yüzünden orayı terk etmek zorunda bırakmasanız orada dinlenmek için daha fazla zaman bulabilir. Hank aradığında oraya gidip onu kendim almak zorunda kaldım."

"Atölyede telefonu yok mu?"

"Müzik açıktı ve testere de..." Debbie kendini toparladı. "Bu kadar saçmalık yeter artık. Müşterilerim var ve işimi bitirip evde çocuklarımla patlamış mısır ve film gecesine yetişmek istiyorum. Bazılarımızın normal hayatları var."

Ve bazılarımız da normal hayatları olduğunu sanıyor, diye düşündü Reece. Debbie'nin o inancı yakında parçalanacaktı. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Olmalısın," dedi Debbie, Reece kapıya yönelince.

Restorana aceleyle geri dönerken cep telefonunu çıkarttı. Ve dördüncü çalışta Brody'nin telesekreteri çıkınca küfretti. "Lanet olsun. Beni geri ara, en kısa zamanda. Cep telefonunu deneyeceğim."

Fakat cep telefonu da cevap vermedi.

Kulübesinden herhangi bir yönde üç metre yürüyüp servis dışına çıkabileceğini bildiği için hayal kırıklığına uğramıştı. Telefonu tekrar cebine koydu.

Her şey yolunda, diye düşündü. Rick Moose'daydı ve Debbie eve gidince Reece Gilmore'un ne kadar deli olduğundan şikâyet etmek için onu arayacak bile olsa, daha birkaç saatte geri gelemezdi. Büyük ihtimalle daha da uzun süre.

Bu da her şeyi kafasında daha iyi yerleştirebilmesi için ona zaman tanırdı. Brody'ye anlatacağı zaman her şeyi netleştirmiş olurdu.

En iyisi buydu. Ona arkadaşının bir katil olduğunu söylemek zor olacaktı.

* * *

Joanie'nin kulübesini geçerken Lo'nun kamyonetini görmüştü. Jackson'dayken onu görmüş müydü? İlk düşüncesinin şüphelilerden birinin yerini bildiği olması hoşuna gitmiyordu. Bütün ümitleri önündeki bir saatteydi. Reece'in nehir kıyısında kimi gördüğünü öğrenecekti. Ve her şey sona erecekti.

Artık bitmesini istiyordu.

Ona laleler almayı düşündü. Büyük ihtimalle yapması gereken bir şeydi bu. Belki etrafı birbirine katan tozun dumanın büyük kısmı geçene kadar onu birkaç

günlüğüne uzakta bir yere götürürdü. İfadeler vermesi, soruları cevaplaması gerekecekti. İlgi odağı olacaktı, en azından bir süreliğine.

Zor olacaktı ama üstesinden gelebilirdi.

Ve onların üstesinden geldikten sonra da, kendi işleriyle ilgilenmeleri gerekecekti. O lanet kulübeyi Joanie'den alacaktı ve o yeni ofisi, o balkonu yapacaktı.

Ve Reece Gilmore hiçbir yere gitmiyordu. Onunla beraber kalacaktı.

Onu lüks bir tencere setiyle kandırabilirdi. Sitram.

Bunlar benim mutfağımda kalıyor Sıska, tıpkı senin gibi. Düşüncesi bile onu mutlu etmişti. Reece'in de hoşuna giderdi.

Sessiz, ıssız yola girdi, çamların arasından hızla geçti ve kulübenin önüne park etti.

Rick verandaya çıktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Brody arabasından inerken o da basamaklardan aşağı indi. "Geldiğin için sağ ol Brody. İçeri girelim."

30

Reece Brody'nin cep telefonunu ararken, Brody Mardson'un kulübesinde mutfağa giriyordu.

Tazc kahvem var," dcdi Rick, vc Brody için bir bardak çıkardı.

"Tcşckkürler. Eyalet polisleri daha gelmediler mi?"

"Yoldalar. Gidip oturabiliriz."

"Dctayların üzerinden telefonda gitmek istemediğini söyledin."

"Karışık işler. Hassas bir konu." Şeker ve süt tozunu karıştırdı, sonra boynunun arkasını ovdu. "Nereden başlayacağımı bile tam bilemiyorum, ne düşüneceğimi."

Oturma odasına önden gitti ve sandalyeye oturdu. Brody de karşısındaki kanepeye geçti. "Bu işi şimdilik sessiz koruyabilmem için buraya bu şekilde gelmene minnettarım."

"Sorun değil. Kurbanın kimliğini Jackson'dan Deena Black olarak belirlediğimizi ve oldukça da emin olduğumuzu söylemeliyim."

Rick sandalyesinde öne doğru eğilerek gözlerini kıstı. "Bu bilgiye nasıl ulaştınız?"

Brody kahvesinden bir yudum aldı. "Çizimi gören birisi haber verdi, Jackson'a gittik ve izini sürdük."

"Birkaç sivilin benimle aynı anda olayı çözmüş olduğunu duymak alçaltıcı bir his." Rick başını salladı ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Öncelikle, Reece'e büyük bir özür borçlu olduğumu söyleyeceğim. Ona hiç inanmamıştım, en azından derinlerde. Belki bu yüzden takip etmem gerektiği kadar olayın üstüne düşmedim."

"Ama şimdi ona inanıyorsun."

Rick arkasına yaslandı. "Evet. Jane Doe'dan o uyarıyı alınca bir şeyler görmüş olabileceğine inandım. Ama bir türlü onu tanımlamıyordu ve..."

"Deena Black miydi?"

"Hayır, görünüşe göre Tucson'dan bir kaçakmış. Onu alan iki adamı yakaladılar. Otostop çekiyormuş."

"Yani Reece o konuda da haklıydı."

"Bir sürü şey konusunda haklı olduğunu söyleyebilirim. Eyaletten çocuklar benimle irtibata geçince dizlerim çözüldü. Onlara Reece'in gördüğünü söylediği şeyleri anlattım, Brody. Yaptım bunu. Kayıp İnsanlar veritabanını araştırdım. Ama...demek ki zorlamam gerektiği kadar zorlamamışım."

"Ve şimdi?"

"Eh..." Rick uzağa baktı. "Yapmam gereken, yapabileceğim, yapacağım bir sürü şey oldu. Buraya gelip benimle konuşmanı istedim, Brody, çünkü önce bilmen gerektiğini düşündüm. Bütün bu süre boyunca Reece'le birlikte kaldın. Çoğumuz bunu yapmadık."

"Ne gördüğünü biliyordu." Görüşü bulanıklaştı.

"Evet, biliyordu." Rick kalktı ve pencereye yürüdü. "Bir türlü ondan kurtulamadı. Çok yazık."

"O da burada olmalıydı." Brody kulaklarındaki

uğultudan kurtulmak için kahvesinden bir yudum daha aldı. Yorgunluk üzerine bir sis gibi çöküyordu.

"Olacak."

"Onlara buraya gelmeden biraz detay..." Bu onun sesi miydi, sarhoş gibiydi. Oda dönmeye başlayınca ayağa kalkmaya çalıştı. Hafızasının yumuşayan raflarını karıştırınca, Rick'e doğru bir hamle yaptı. "Orospu çocuğu."

"Yapabileceğim başka bir şey yok." Brody yere düşünce, Rick ona içten bir kederle baktı. "Bunun dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

* * *

Reece, Brody'nin ev ve cep telefonlarının her ikisini de onlarca kez aramıştı. Artık hava kararıyordu. Onun sesini duymak istiyordu, bildiklerini ona anlatmak istiyordu.

Biliyordu.

Ve bunu bilirken artık daha fazla fırınlanmış tavuk kesemeyecek ya da bir patates püresi yapamayacaktı.

"Gitmem gerek, Joanie."

"Şu an burada yaşadığımız şey akşam yemeği kalabalığı oluyor. Ve sen de aşçı oluyorsun."

"Brody'ye ulaşamıyorum. Çok önemli."

"Ve aşk, bir akşam için yeterince işimi aksatmıştı zaten."

"Bu aşkla ilgili değil." Bu sefer önlüğünü çıkarttı. "Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Onu bulmam gerekiyor."

"Bu restoranın bir dönme kapısı yok. Eğer dışarı çıkarsan geri dönemezsin."

"Gitmem gerek." Joanie'nin arkasından okuduğu lanetler eşliğinde çıktı. Güneş dağların arkasına geçmişti bile, göl alacakaranlıkta griye dönmüştü.

Brody'nin ısrarlarına uyup işe kendi arabasıyla gitmediği için kendisine küfür ediyordu. İlk kilometreyi hızlı bir tempoda yürüdü, bir yandan da karanlığın içinden akşam saati kulübede açılması gereken ışığı görmeye çalışıyordu.

Bir bira içmek için dışarı çıkmıştır, dedi kendine. Ya da kafasını dinlendirmek için arabayla kısa bir gezintiye. Ya da duştaydı veya yürüyordu.

İyiydi, her neredeyse. Mutlaka iyiydi.

Hiçbir neden yokken paniğe kapılıyordu.

Ama kasabadaki bir numaralı polisin bir katil olduğunu öğrenmişken kimi arayabilirdin ki?

Eyalet polisini arayacaktı, yapması gereken buydu. Brody ile konuşur konuşmaz.

Gün ışığı ve ayın karanlık yüzü. İki kolyeyi de Rick Mardson satın almıştı; birini karısına, diğerini sevgilisine. Deena Black ile ilişkisi olan oydu, gizlilik içerisinde, kimse onu tanımasın diye.

Ve onu öldürmüştü. Böyle olmak zorundaydı.

Onun dairesine herkesten daha kolayca girip çıkabilirdi. Şerif'in şehirde dolaşmasına herkes alışık değil miydi? Anahtarların yedeklerini bulabilirdi. Ya da kapıları kendi açtığı için bunu gizlemeyi.

Kendi izini saklamayı.

Yavaşlayarak nefesini düzenledi ve sonra yeniden koşmaya başladı.

İçeriye girip kapıları kilitlemesi gerekiyordu.

Brody'yi bulması.

Gölün kenarındaki gölgeleri görünce nefesi sıkıştı, sonra üç tane elk geyiğini akşam sularını içerken görünce her an fırlamaya hazır çığlığını susturdu.

Onlardan uzaklaştı, söğütlerin, kavakların yanından koşturdu ve en sonunda Brody'nin kulübesine ulaştı.

Arabası onunkinin yanında, olması gereken park yerinde değildi. Ve kulübe karanlıktı.

Ona vermiş olduğu anahtarı çantasında bulup çıkarttı, sonra bir başı kapıya dayalı bir halde durdu. Karanlığa girmek, onu arkasında bırakmaktan çok daha zordu.

"Altı kere bir altı," diye başladı, bir yandan da anahtarı kilide yerleştirmek için mücadele ediyordu. "Altı kere iki on iki." İçeri bir adım attı, eliyle duvara birkaç kör tokat atarak ışığı açtı.

"Altı kere üç on sekiz." Nefes al, nefes ver. "Altı kere dört yirmi dört."

Kapıyı arkasından kilitledi ve sırtını yasladı.

"Burada değil. Ama sadece bir dakika sonra burada olacak. Belki bir not bıraktı. Ama hiç not bırakmazdı. Ona göre değildi. Ama belki bu sefer."

Önce mutfak, diye karar verdi. Önce mutfağı kontrol edecekti. Mutfağa gelince ışıkları açtı. Kapta kahve tortuları ve tezgâhın üzerinde açık bir kraker paketi vardı.

Kabı kontrol etti ve soğuk olduğunu gördü. Buzdolabına baktı, yeterli miktarda bira ve kola olduğunu gördü.

"Demek ki başka bir şey için çıktı, hepsi bu. Ve büyük ihtimalle sonrasında restorandan beni almayı planladı. Aptalım. Çok aptalım."

Tekrar cep telefonunu denemek için mutfak telefonunu kaldırdı.

Ve bir arabanın yanaştığını duydu.

"Ah Tanrım, şükürler olsun Tanrım." Telefonu yerine çarptıktan sonra, mutfaktan ön kapıya koştu. "Brody." Kapıyı açtı ve onun arazi arabasını gördü. "Brody?" diye tekrar seslendi, neredeyse hayal kırıklığıyla inlemişti. "Hangi cehenneme kayboldun? Konuşmamız lazım."

Arkasından gelen sesle rahatladı ve mutlulukla döndü. Yüzünde bir yumruk patladı ve gözü karardı.

Kendine geldiğinde çenesi çürük bir diş gibi ağrıyordu. İnleyerek elini oraya götürmeye çalıştı ama kollarının bağlı olduğunu fark etti.

"Fazla bir şeyin yok," dedi Rick. "Sana vurmak bana da keyif vermedi. En hızlı yol buydu, hepsi bu."

Reece mücadele etti.

"Kelepçeyle bağlısın," dedi sakince ve arabayı kullanırken dümdüz ileri bakmaya devam etti. "Bileklerini iyice doldurdum. Acımamalı ve büyük ihtimalle derinde de iz bırakmayacaktır. En iyisi buydu. Çenenin üzerinde bir yara izi olacak, ama bir mücadele olmuş olacak, o yüzden bu da sorun değil."

"Brody nerede? Beni nereye götürüyorsun?"

"Brody ile konuşmak istiyordun. Seni Brody'ye götürüyorum."

"O..."

"İyi durumda. O uyku haplarının bir kısmını sakladım. Birkaç saat yetecek kadarını verdim ona. Belki üç saat. Yeterli zaman. O benim arkadaşımdı, Reece. Böyle olmak zorunda değildi."

"İnsanlar deli olduğumu düşünüyor." İşe yaramayacağını bilse de kelepçeleri çekiştiriyordu. "Ama eğer

beni kelepçeleyip, kaçırıp, kasabadan bu şekilde çıkartabileceğini düşünüyorsan *sen* öyle olmak zorundasın."

"Brody'nin arabasında. Karanlıkta. Bizi biri görse bile sadece Brody'nin arabasında iki insan görmüş olurlar. Sen ve Brody... Görecekleri şey bu olurdu çünkü bekledikleri şey bu. Her şeyi elimden geldiği kadar basitleştirip çabuklaştıracağım. Yapabileceğimin en iyisi bu."

"Deena Black'i öldürdün."

"Yapmam gerekeni yaptım, istediğimi değil. Şimdiki gibi." Ona baktı, gözleri gözlerini yakaladı. "Başka yollar denedim. Bildiğim her şeyi denedim. Geri çekilmiyordu. Tıpkı sizin gibi."

Bakışları tekrar yola kaydı ve kulübesine giden sapaktan saptı. "Sessiz olmanı ve sana söylediklerimi yapmanı istiyorum. Eğer bağırıp çığlık atıp tekmelemek istiyorsan, sen bilirsin. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Ama benim işimi ne kadar zorlaştırırsan ben de Brody'ye o kadar zarar veririm. Böyle olsun ister misin?"

"Hayır."

"O zaman sana söylediğimi yap ve herkesin işini kolaylaştır." Arabayı durdurdu, indi ve yanına geldi. "Sana da zarar verebilirim, eğer beni mecbur bırakırsan," diye uyardı. "Senin tercihin."

"Brody'yi görmek istiyorum."

"Pekâlâ." Rick onu kolundan yakaladı ve kulübeye doğru yürüttü. İçeriye girince onu hafifçe itti, kapıyı kilitledi ve ışığı açtı.

Brody bir mutfak sandalyesine bağlıydı, çenesi göğsüne yığılmıştı. Reece boğuk bir çığlıkla birlikte ona

doğru tökezledi ve sandalyenin yanında dizleri üzerine çöktü. "Brody. Ah Tanrım, Brody."

"Ölü değil. Biraz ilaçlı sadece." Rick saatini kontrol etti. "Etkisinden kurtulması fazla sürmez. O aramıza dönünce biraz yürüyüşe çıkacağız ve bu işi bitireceğiz."

"Bitirmek mi?" Ona döndü. Onun önünde dizlerinin üzerinde olmaktan nefret ediyordu. "Bir kere öldürmekle kurtulduğun için ikimizi de öldürüp kimsenin bunu öğrenemeyeceğini mi sanıyorsun? İşe yaramayacak, bu sefer değil."

"Cinayet ve intihar olacak. Öyle görünecek. Onu buraya gelmeye ikna ettin. Arabadan indiniz ve cinayeti gördüğün yere yürüdünüz. Ona ilaç verdin. Termosu hemen şurada." Kanepenin öbür ucundaki küçük sehpayı gösterdi. "İçindeki kahvede senin ilaçlarından var. Seni bulduğumuzda ilaç kutusu üzerinde olacak."

"Neden Brody'ye zarar vereyim ki? Neden buna inansınlar?"

"Dayanamadın. En sonunda çıldırdın ve olacakları görmesin diye ona ilaç verdin. Onu vurdun, sonra da kendini. Joanie'nin çekmecesindeki silahı kullandın. Parmak izlerin silahın üzerinde olacak ve elinde silahtan çıkan tortular olacak. Bu fiziksel kanıt kısmı. Davranışların da inandırıcılığı sağlayacak."

"Çok saçma. Bu kocaman bir saçmalık. Eyalet polisini arayıp onlara Deena Black hakkında bilgi verdim bile."

"Hayır, aramadın. O kelepçeleri elinden çıkartacağım. Eğer kaçmaya çalışırsan, seni incitirim. Ve oturduğu yerde Brody'ye bir kurşun sıkarım. Bunun olmasını istiyor musun?"

"Hayır. Kaçmayacağım. Onu böylece terk edeceğimi mi sanıyorsun?"

Rick kalktı, sabırlı, tedbirli bir adamdı. Anahtarını çıkartarak kelepçeyi çözdü. "Burada otur." Kemerindeki tabancasına dokunup onu uyardı. "Sorun çıkmasını istemiyorum. Ve bir dedektifin, alıkoyulduğuna dair bileklerinde izler bulmasını istemiyorum. Hemen şimdi bileklerini ovuştur."

Kolları ateş gibi ağrıyor ve bileklerini ovarken titriyorlardı. "Eyalet polisine haber verdiğimizi söyledim."

"Eğer öyle yapmış olsaydınız Brody buraya gelmeden söylerdi. Ona eyalet polisinin cinayetle ilgili kritik bulguları olduğunu ben kendim söyledim. Buraya gelip benimle ve onlarla buluşmasını ve tutuklama yapılmadan önce detayları öğrenmesini söyledim."

Rick masaya giderek daha önceden hazırladığı plastik bardaktaki suyu ve hapı aldı. "Bunu almanı istiyorum."

"Hayır."

"Seninkilerden biri, endişe için olan. Biraz yardımı dokunabilir, hem vücudunda ilaç bulmalarını istiyorum. İçeceksin Reece, yoksa boğazından aşağı göndermeyi bilirim."

Reece bardakla hapı aldı.

Rick hoşnut bir şekilde oturdu ve ellerini dizlerinin üzerinde dinlendirdi. "Etkisini göstermesi için birkaç dakika bekleyeceğiz, sonra da işimize başlayacağız. Buraya kadar geldiği için üzgünüm. Gerçekten. Brody benim dostumdu ve sana karşı da hiçbir şeyim yoktu. Ama ailemi korumak zorundayım."

"Deena Black'i becerirken de onları koruyor muydun?"

"Bir hata yaptım. İnsanca bir hata. Karımı ve çocuklarımı seviyorum. Hiçbir şey onlardan daha önemli değil. Ama bazı ihtiyaçlar var, hepsi bu. Senede iki, üç kere o ihtiyaçlarımı giderdim. Hiçbiri aileme dokunmadı. Ve bu şekilde daha iyi bir koca, daha iyi bir baba ve onlara daha iyi bakan bir erkek oldum."

Reece onun bu söylediklerine inandığını fark etti. Kaç insan aldatmanın bir şekilde şerefli bir şey olduğunu düşünüp kendini kandırıyordu acaba?

" Ve Deena ile beraberdin."

"Bir gece. Sadece bir gece olacaktı. Benim dışımda kimin için bir şey değiştirebilirdi ki? Sadece seksti, hepsi bu. Bir erkeğin karısının yapmasını istemediği ama yine de ihtiyacı olan şeyler. Bir sürü gece içerisinde sadece bir gece. Ama duramıyordum. Onunla ilgili bir şey içime işlemişti. Bir hastalık gibi. Onu yalnız bırakamıyordum ve bir süre boyunca, bir süre boyunca sanırım bunun aşk olduğunu düşündüm. Ve ikisine birden sahip olabileceğimi."

"Karanlık ve aydınlık," dedi Reece.

"Doğru." Hüzünle gülümsedi. "Deena'ya verebileceğim her şeyi verdim. Ama o daha fazlasını istedi. Veremeyeceğim kadar fazlasını. Debbie'den ayrılmamı, çocuklarımı bırakmamı istedi. Bunu asla yapamazdım, karımla çocuklarımı kaybedemezdim. Bir tartışma yaşadık. Korkunç bir tartışma ve ben uyandım. Karanlık, upuzun bir rüyadan uyandığımı söyleyebiliriz. O anda, orada bitirdim her şeyi."

"Ama o bitmesine izin vermedi." Uyan Brody, diye düşündü ümitsizce. Uyan ve bana ne yapmam gerektiğini söyle.

"Beni aramaya devam etti. Para istedi, on bin dolar, vermezsem karımı arayacaktı. O kadar param yoktu, ona da söyledim. Eğer ailemle birlikte mutlu yaşamaya devam etmek istiyorsam bu parayı bulmam gerektiğini söyledi. Nasıl hissediyorsun? Sakinleşebildin mi?"

"Seni nehirde gördüm. Onu öldürdüğünü gördüm."

"Sadece onunla mantıklı bir konuşma yapacaktım. Buraya gelmesini söyledim. Onu buraya getiriyordum, o uzun karanlık rüyada olduğum zamanlarda bu kulübede buluşuyorduk. Ama geldiği zaman onunla burada konuşamıyordum, burada, tekrar değil. Belki şu haplardan iki tane atmalısın."

"Onu nehre götürdün."

"Sadece konuşmak istedim, hepsi buydu. Asla plan yapmamıştım. Sadece yürüdük, nehre gelene kadar yürümeye devam ettik. Ona belki birkaç binliği bir araya getirebileceğimi söyledim, eğer Wyoming'den ayrılırsa bu parayı ona verebileceğimi söyledim. Söylerken bile işe yaramayacağını biliyordum. Bir kere ödeyince asla duramazsın. Kırıntılarla avunmayacağını söyledi. Bütün parayı istiyordu. Çocuklar için ayırdığımız paradan alabilirdim. Neden ona çocuklar için para biriktirdiğimizi söyledim bilmiyorum. Eğitimleri içindi. O parayı istedi. Ve artık on bin de değil, yirmi beş bin istediğini söyledi. Yirmi beş bini vermezsem hiçbir şeyim kalmayacaktı, karım, çocuklarım, itibarım.

"Ona orospu dedim çünkü öyleydi, hep öyle olmuştu. Ve üzerime atıldı. Onu itince ve bittiğini söyleyince bir kere daha atladı üzerime, bağırarak. Nasıl olduğunu gördün."

"Evet, nasıl olduğunu gördüm."

"Beni perişan edeceğine yemin etti. Ne kadar ödersem ödeyeyim artık her şeyi almaya kararlıydı. Debbie'ye birlikte yaptığımız bütün gizli şeyleri anlatacağını söyledi. Artık onu duyamıyordum. Kafamın içinde arılar vızıldıyor gibiydi. Yerde, altımdaydı ve ellerim boynunun etrafındaydı. Sıkmaya devam ettim, bütün o ses geçene kadar sıktım."

"Başka şansın yoktu." Reece'in sesi tamamen sakindi. "Seni o sürükledi buna. Sana saldırdı, tehdit etti. Kendini, aileni koruman gerekiyordu."

"Evet. Gerekiyordu. Gerçek bile değildi. Bir rüyaydı sadece."

"Anlıyorum. Tanrım, resmen kafana bir silah dayamış. Henüz yanlış bir şey yapmadın Rick. Bunu kesinlikle hak etmeyen birini henüz incitmedin. Eğer bunu önceden anlayabilseydim, bu işin peşini bırakırdım Rick."

"Ama bırakmadın. Ne yaptıysam bırakmadın. Senden tek istediğim kasabayı terk etmendi. Sadece gidip hayatına devam etmen, böylece ben de kendiminkine devam edebilecektim."

"Şimdi her şeyi biliyorum. Artık senin tarafındayım. Beni ve Brody'yi bırakabilirsin ve bütün her şey unutulur."

"Keşke yapabilseydim Reece. Tanrı şahidim, keşke. Ama olanları değiştiremezsin. Sadece sahip olduklarını koruyabilirsin. Sanırım o ilaçlardan bir tanesi yeterliymiş. Şimdi ondan uzaklaşmanı istiyorum, onu uyandırma zamanım geldi."

"Eğer bunu yaparsan karın ve çocuklarını hak etmeyen biri olacaksın."

"Olan olduktan sonra asla bilmeleri gerekmeyecek." Ona doğru yürüdü ve gömleğinin arkasından tutup Brody'nin yanından uzaklaştırdı.

Arkasını dönünce, Brody ayaklarıyla onu kuvvetle ittirdi ve sandalyeyle beraber doğruldu. Rick'in üstüne sertçe atıldı ve ikisi de yere düştü.

"Koş!" diye bağırdı Brody. "Şimdi koş."

Reece koştu, dehşete kapılmış ve körleşmişti, sanki içinde bir düğmeye basılmış gibi ona söylenen emri yerine getirmişti. Yanağında tuttuğu hapı tükürerek kapıyı açtı. Gürültüyü, küfürleri, tahtanın çatırdamasını duyabiliyordu.

Tabanca sesini duyduğunda kafasının içinde yankılanan bir çığlıkla birlikte koşmaya devam etti.

* * *

"Duydun mu?" Linda-gail yatakta dirseği üzerinde doğruldu. "Silah sesi duydum."

"Ben sadece meleklerin şarkı söylediğini duyuyorum."

Linda-gail güldü ve Lo'yu dürttü. "Onu da, ama birinin ateş ettiğini duydum."

"Ah, yapma bu saatte kim Wyoming'in ücra ormanlarında ateş eder ki?" Linda-gail'i tekrar yatağa çekti ve güldürmek için onu gıdıkladı.

"Gıdıklama yoksa... Onu duydun mu? Biri mi bağırıyor?"

"Sana birazcık daha fazla aşk için yalvaran kalbimin sesinden başka bir şey duyamıyorum. Hadi ama tatlım, bak bu..."

Kulübenin dışından gelen gürültü üzerine bu sefer Lo da pür dikkat kesilmişti. "Burada kal."

Yataktan sıçradı ve çırılçıplak bir halde yatak odasından çıktı.

Reece kapıyı aniden açınca tek yapabildiği eliyle kasıklarını örtmek oldu. "Neler oluyor?"

"Brody. Brody'yi yakaladı. Onu öldürecek."

"Ne, ne? Ne?"

"Yardım et. Yardım etmek zorundasın."

"Reece?" Linda-gail vücuduna bir çarşaf dolamaya çalışıyordu. "Tanrı aşkına ne oluyor?"

Zaman yok, diye düşündü Reece. Brody çoktan yaralanmış, ölüyor olabilirdi. Tıpkı kendisinin de bir zamanlar olduğu gibi. Vitrindeki tüfeği fark etti. "Şu dolu mu?"

"Bu benim büyük babamın tüfeği. Sadece bir dakika," diye başladı Lo, Reece vitrine doğru koştururken. Kapağı açmaya çalıştı ve kilitli olduğunu fark etti. Vitrinin yanındaki ayılı lambayı alarak camı kırdı.

"Kahretsin, annem ikimizi de öldürecek." Lo ona doğru koştururken, Reece tüfeği aldı ve döndü.

Lo aniden durdu. "Tatlım? Onu nereye doğrulttuğuna dikkat etmelisin."

"Yardım çağır. Eyalet polisini ara!"

Reece, ikisini de arkasında ağzı açık bir halde bırakarak kapıya gitti.

Reece, Lo'nun tepkisinin tüfeğin dolu olduğu anlamına gelmesi için dua etti. Eğer doluysa, nasıl kullanabileceğini çözebilmeyi ümit etti. Ve en çok da kullanmak zorunda kalmamak için dua etti.

Fakat o boğazında yanan tanıdık korku değildi, kar-

nında çarpınan o keskin kanatları değildi. Ateşiyle kanını fokurdatan hiddetin kendisiydi.

Bu sefer çaresizce yerde yatmayacaktı, sevdiği birisi ondan alınırken durmayacaktı. Bu sefer değil, bir daha asla değil.

Rick'in ismini bağırdığını duydu ve gözlerini bulanıklaştırmaya çalışan gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Brody onu durduramamıştı.

Durdu, gözlerini yumdu ve kendini düşünmeye zorladı. Kulübeye tekrar geri koşamazdı. Onu duyardı, görürdü. Lo ile Linda-gail'i bile öldürebilirdi.

Etrafından dolaşmaya karar verdi. Bunu yapabilirdi. Hâlâ koştuğunu ya da saklandığını düşünürdü. Ondan savaşmak için geri dönmesini asla beklemezdi.

"Gidebileceğin hiçbir yer yok, Reece," diye bağırdı Rick. "Seni bulamayacağım hiçbir yer yok. Burası benim yerim, benim dünyam. Seni kolaylıkla bulabilirim. Brody'nin işini hemen şimdi burada bitirmemi ister misin? İstediğin bu mu? Tıpkı Boston'da yaptığın gibi sen saklanırken kafasına kurşunu sıkmamı ister misin? Bir kere daha bununla yaşayabilir misin?"

Kulübenin önünde, Rick kanayan Brody'i ayağa kaldırdı. Ve silahı şakağına dayadı. "Onu buraya çağır."

"Hayır." Soğuk demir şakağına sertçe bastırırken Brody kalbinin ezildiğini hissediyordu. "Bir düşün, Rick. Eğer senin kadınının hayatı ipin ucunda olsa öyle mi yapardın? Sevdiğin birini korumak için öldürdün. Onun için ölmez miydin?"

"Onu sadece birkaç aydır tanıyorsun ve bana burada onun için öleceğini mi söylüyorsun?"

"Sadece bir dakika bile yetiyor. Benim için böyle. O

yüzden eğer yapman gereken buysa çek tetiği. Ama senin için artık her şey bitti. O elinde tuttuğun şerifin tabancısı, Joanie'ninki değil. Reece'in beni senin tabancanla vurmasını nasıl açıklayacaksın?"

"Ayarlanacak. Ayarlanabilir. İşe yaramasını sağlayabilirim. Onu buraya çağır. Hemen."

"Beni duyuyor musun, Reece?" diye bağırdı Brody. "Eğer beni duyuyorsan koşmaya devam et."

Rick onu bir tekmeyle yere savurunca, kurşunun saplandığı kolunun üzerine düştü. Acıyla bağırdı.

"Başka seçeneğim yok," dedi Brody'ye. Yüzünün rengi solmuştu ve terler içindeydi. "Üzgünüm Brody."

Silahı kaldırdı.

Reece, titrememek için korkunç bir mücadele vererek tüfeği omzuna dayadı. Nefesini tuttu. Ve tetiği çekti.

Bomba gibi patlamıştı. Tüfek geri tepip onu darmadağın edince sanki elinde bomba patlamış gibi hissetmişti. Arkaya fırlamış, yere kapaklanmıştı. Ve yerde sırt üstü yattığı için Mardson'ın tabancasından gelen kurşun başının üzerinden geçmişti.

Yine de doğruldu. Doğrulunca Brody ile Rick'in yerde boğuştuğunu, her ikisinin de tabancayı tuttuğunu gördü.

"Durun." İleri fırladı. "Durun. Durun." Tüfeğin namlusunu Rick'in başına dayadı. "Dur."

"Bekle Sıska," Brody nefes nefeseydi, silahı daha iyi kavramak için doğruldu. Rick yerde dönerek Reece'in üzerine atılmış, onu yere yollamıştı. Bu arada elinde olan silah Brody'nin avuçlarından tamamen kaymış ve Rick'de kalmıştı. Silahı kendi şakağına çevirirken, Brody suratına yumruk attı.

"O kadar kolay olmayacak," dedi ona ve Rick'in ellerinden yanına düşen silahı emekleyerek aldı. "O şeyi başka bir yere doğrult," dedi Reece'e.

Tüfek hâlâ sıkıca elinde tutan Reece olduğu yerde oturuyordu. "Koştum."

"Evet, akıllıca."

"Ama kaçmadım."

Brody onun yanına oturdu. "Hayır, kaçmadın."

Lo ve Linda-gail koşarak geldiler. "Tanrı adına ne oluyor burada?" diye bağırdı Lo. "Tanrım, Brody. Tanrım. Vuruldun mu?"

"Evet." Brody eliyle koluna bastırdı, Reece'e tekrar bakmadan önce ıslak ve kırmızı avuç içini inceledi. "Artık bir ortak noktamız daha var."

Rick ise elleri yüzünde öylece uzanmış, ağlıyordu.

* * *

Gün ağarırken Reece Brody'nin arabasından çıkmasına yardım etti. "Bugün hastanede kalabilirdin."

"Başıma diktikleri o hemşireyi görmedin mi? Yüzü buldog gibiydi. Korkunç"

"O zaman sana söyleneni yapacaksın. Yatak ya da kanepe."

"Sen nerede olacaksın?"

"Mutfakta. Kahve içmiyorsun."

"Sıska, hayatım boyunca kahve içmeyebilirim."

Reece'in dudakları titriyordu ama onları sıkıca üst üste bastırarak kendine engel oldu. "Sana biraz çay yapıyorum ve bir de omlet. Yatak mı kanepe mi?"

"Mutfakta oturup bana yemek yapmanı izlemek istiyorum. Acımı dindirir."

"Eğer ilaçlarını içersen acın kalmaz."

"Sanırım sonsuza kadar ilaç içmesem de olur. Rick'in kulübesindeyken kendimi tutkalın içinde yüzüyormuş gibi hissettim. İkinizin konuştuğunu duyabiliyordum ama kelimeleri anlayamıyordum. Tek yapabildiğim baygın gibi yapmak ve bir hamle yapabilecek uygun bir zaman bulabilmek için dua etmekti."

"O haplarla uyuşmuş bir halde sandalyeye bağlıyken seni öldürebilirdi."

"İkimizi de öldürebilirdi. Öldürürdü de," diye düzeltti Brody, "ama o şansı yakalamana rağmen bir tavşan gibi kaçmadın." Reece onu mutfak masasının yanında bir sandalyeye oturtunca uzun bir nefes koyuverdi. "Dehşet bir akşam, ha Reece?" dedi Reece arkasını dönüp hiçbir şey söylemeyince.

"Önce," diye başladı, "ilk önce koşmaya başladığımda ya kaçacaktım ya da kalıp savaşacaktım, bütün hepsi buydu. Kaç ve saklan. Ama...değişti. Ne zaman olduğunu bile bilmiyorum. Sonra bu düşünce koş ve savaşabileceğin bir şeyler bula dönüştü. Sanırım Lo ve Linda-gail'in ömürlerinden birkaç sene götürdüm."

"Torunlarına anlatacak bir hikâyeleri olmuş oldu."

"Evet." Çay için suyu ısıtmaya koydu ve bir tava çıkarttı.

"Benden önce olayı çözdün. Dedektiflik romanlarının yazarı benim ama olayı önce aşçı çözdü. Bense resmen onun kucağına yürüdüm."

İlaçların etkisinin içinden sıyrılmaya çalışarak onun sesini duymasını asla, asla unutmayacaktı. Asla o iliklerine kadar işleyen dehşeti unutmayacaktı. "Oraya gitmem, senin de ölümüne sebep olabilirdi."

"Hayır. Beni öldürebilirdi Brody bu doğru ama oraya gitmenin nedeni arkadaşın olmasıydı."

"Arkadaşımdı."

Tereyağını çıkarttı ve bir miktar kesip tavaya attı. "Debbie'ye ve o çocuklara ne olacak bilmiyorum. Bunu nasıl atlatacaklar? Onlar için bir daha hiçbir şey aynı olmayacak."

"Bundan önce de hiçbir şey düşündükleri gibi değildi. Bilmeleri daha iyi değil mi?"

"Belki. Bunları konuşmayı başka bir güne bırakalım."Yumurtaları kırdı ve küçük bir maydanoz ve karabiberle birlikte çırpmaya başladı. "Söylediği her şeye gerçekten inanıyordu. Onları koruduğuna, yapması gerekeni yaptığına. Deena'nın ona başka seçenek bırakmadığına. İyi bir adam olduğunu düşünüyor."

"Bir kısmı doğru. Ama bir kısmı değil, asla bulaşmaması gereken bir işe karıştı. Ona pahalıya patladı, Sıska. Deena Black'e de."

"Onu öldürdü. Cesedini gömdü, izlerini kapattı, dairesine gidip eşyalarını alana kadar motosikletini sakladı. O izleri de yok etti. Biz onu arayıp bütün olanları ihbar ederken o bütün bunları sakince yaptı."

"Eğer seni korkutmayı başarabilse ya da kendine olan güvenini yitirmeni sağlayabilse, kurtulacaktı."

"Eğer sen bana inanmasaydın, büyük ihtimalle öyle olacaktı. Sanırım bu olayı atlatmak beni sürekli yakınlaştığım bir uçurumun kenarından çekip aldı." Hazırladığı yumurtayı bir tabağa alıp önüne koydu. Sonra sevgiyle yüzüne dokundu.

"Sen olmasan oradan kayacaktım Brody, eğer seni öldürse ben de kaybolacaktım. O yüzden," Reece eğildi

ve dudaklarını onunkilere götürdü, "hayatta kaldığın için teşekkürler. Şimdi yumurtanı ye."

Çayı hazırlamak için döndü.

"Benim için de bir eşik vardı. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Tek soru. Neden bunun için üstüme gelmiyorsun?"

"Neyin üstüne geleyim?"

"Benim. Bana âşıksın, hâlâ bu böyle, değil mi?"

"Elbette."

"Birlikte neredeyse ölümle sonuçlanacak bir tecrübeyi geride bıraktık. Ve büyük ihtimalle senin için ölmeye hazır olduğumu söylediğimi duydun. Ama üstüme gelmiyorsun."

"Senden üstüne gelerek çıkan bir şeyi duymak istemiyorum Brody, elimizdeki yeterli." Çayını masaya koydu ve sonra çalan kapıyla kaşlarını çattı. "Sanırım bir sürü ziyaretçimiz olacak, bir sürü cevaplamamız gereken sorumuz ve tam olarak ne olduğunu bilmek isteyen insanlar."

"Sorun değil. Benim bakmam lazım," dedi Brody, Reece masan ayrılamadan elini tutarak. "Bir şey bekliyorum."

"Dinlenmen gerekiyor."

"Ah, kendi kapıma kadar yürüyebilirim elbette. Ve o titiz çayını da kendin iç. Yumurtaları ancak kola ile temizleyebilirim."

Brody mutfaktan çıkarken Reece başını salladı ama ona boyun eğmeye karar verdi. Bir bardak alarak içine buz koydu ve kolayla doldurdu. Sonra da onun istemediği çayı aldı.

Brody mutfağa geri dönerken Reece çayı dudağına

götürüyordu ama birden öylece kalakaldı. Brody, sağlam kolunda, bir lale sepeti taşıyordu.

"Hiç hangi renk olduğunu söylemedin, ben de her renginden aldım."

"Vay canına."

"En sevdiğin çiçek, değil mi?"

"Öyle. Nereden geldiler?"

"Joanie'ye telefon ettim. Eğer bir şeye gerçekten ihtiyacın varsa, Joanie onu bulmakta ustadır. Onları istiyor musun, istemiyor musun?"

"Kesinlikle istiyorum." Çiçekleri Brody'den alırken, yüzünü onlara gömerken gülümsemesi ışık saçıyordu. "Çok güzeller, çok basit ve çok şekerler. Çok kötü bir fırtınadan sonra açan gökkuşağı gibi."

"Dehşet bir fırtına, Sıska. Kesinlikle bir gökkuşağını hak ettiğini söyleyebilirim."

"İkimiz de." Kafasını çiçeklerden kaldırarak sırıttı. "Uzun süreli bir teklif mi demek oluyor bu?"

Brody hiçbir şey söylemeyince Reece'in kalbi kararlı bir şekilde gümbürdemeye başladı.

"Kulübeyi satın alacağım," dedi Brody.

"Öyle mi?"

"Joanie'yi ikna eder etmez. Ama oldukça ikna edici olabilirim. Bazı eklemeler yapmak istiyorum. Daha büyük bir ofis, balkon. O balkonda iki tane sandalye görüyorum. Dışarıda laleler görüyorum. Joanie'yle birlikte çalışmaya devam edebilirsin ya da kendi restoranını açarsın. Yemek kitapları yazabilirsin. Sana hangisi uyarsa. Ama kalmak zorundasın ve er ya da geç bunu yasallaştıracağız."

"Öyle mi?"

"Beni seviyor musun?"

"Evet. Evet, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Brody, Reece'i kendisine doğru çekti ve laleler aralarında parıldarken dudaklarını dudaklarına aldı. "Ben olmak istediğim yerdeyim. Ya sen?"

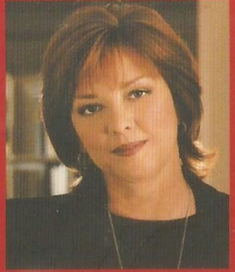
"Kesinlikle oradayım." Reece başını geriye çekip onun gözlerinin içine bakınca içindeki her şey yerli yerine yerleşmişti. "Tamamen olmak istediğim yerdeyim."

"Gelecekte benimle beraber balkonda oturup," diye sordu Brody, "göle bakıp içinde yüzen dağları izlemek ister misin?"

"Gerçekten isterim, Brody." Yanağını onunkine bastırdı. "Elbette isterim."

"Bunu gerçekleştireceğiz, sen ve ben. Ama şimdi neden şu çiçeklerle ilgilenmiyorsun? Sonra da bir çatal daha al. Bu omleti paylaşmamız gerek."

Tezgâhın üzerindeki bir vazonun içinde lalelerden oluşan bir gökkuşağının karşısında soğuyan omletlerini yerlerken, gökyüzündeki parıltılar yazın gelişini müjdeliyordu.

Nora Roberts, yüz elliden fazla romanıyla, Amerika'nın en çok satan yazarıdır ve toplamda tam 116 hafta boyunca New York Times'ın en çok satanlar listesinde bir numarada kalmıştır. Ayrıca J. D. Robb takma ismiyle yazdığı gerilim serisi de büyük başarı kazanmıştır. İlk romanını 1981 yılında piyasaya çıkaran Roberts'ın dakikada 21 adet kitabı satılmaktadır ve kitapları bugüne kadar 35 ülkede okuyucunun beğenisine sunulmuştur.

NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

AŞK MACERA

New York Times'ın en çok satan kitaplar listesinin kıdemli kadın yazarı gerilim ve aşk dolu bir hikâyeyle tekrar okuyucuyla buluşuyor.

Yeni bir başlangıç, gerilim ve düşlerin ötesinde bir aşk hikâyesi…

Çalıştığı yerdeki katliamdan kurtulan tek kişi olan Reece Gilmore, o günden bu yana mücadele ettiği kâbuslarından ve korkularından uzaklaşmak arzusuyla yollara düşer ve Angel's Fist Kasabası'na yerleşir. Bir gün dağda tek başına yürüyüş yaparken bir çiftin tartıştığını görür. Tartışma şiddetli bir kavgaya ve ardından da kadının ölümüyle sonuçlanan bir cinayete dönüşür. Bu vahşete tanık olan tek bir kişi vardır; Reece. Gerilim kitapları yazarı Brody, patikanın biraz aşağısında temiz dağ havasının tadını çıkartmaktadır. Reece koşarak yanına gelip onu olay yerine götürdüğünde çiftin çoktan gitmiş olduğunu görürler. Daha sonra gelen polis de, Reece'in saldırıyı gördüğünü iddia ettiği alanda hiçbir ize rastlayamaz.
Brody dışında kasabadaki kimse ona inanmaz. Genç kadın kasabada bir katil olduğuna emindir ve bu katil çok geçmeden, olayın peşini bırakması için ona çeşitli oyunlar oynamaya başlayacaktır. Artık Reece'in yapabileceği tek bir şey vardır; Brody'ye güvenmek ve çok geç olmadan katilin kimliğini ortaya çıkarmak.

ISBN 978-9944-82-261-9

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: yenisayfa